Machine Translated by Google

PER AL MEU LEGIONARI

Per

CORNELIU ZELEA CODREANU

Machine Translated by Google

Corneliu Zelea Codreanu

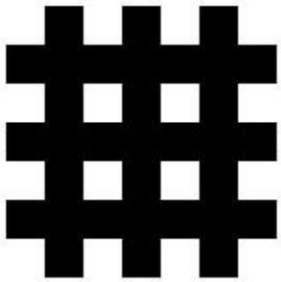

Signe de la Legió

Machine Translated by Google

ÍNDEX

pels legionaris

PASSAR A LA VIDA

Al bosc de Dobrine

a la Universitat de Iasi

la revolució que s'està preparant

La Guàrdia Nacional de Consciència

Constantin Pancu I

L'ocupació de l'Agència Estatal del Monopoli per part de la Guàrdia de la Consciència

Nacional La bandera tricolor sobre les Obres de Nicolina

Nacionalsocialisme cristià els sindicats

Nacionals El credo del socialisme

nacional-cristiana

Un veritable retrat de la situació el 1919

dirigents obrers romanesos

L'actitud de la premsa jueva

El primer Congrés d'Estudiants després de la Guerra

La inauguració de la Universitat de Iasi a la tardor de 1920

El curs universitari 1920-1921

Expulsat per sempre de la Universitat de Iasi

Consell de la Facultat de Dret

El curs universitari 1921-1922

President de l'Associació d'Estudiants de Dret

Visitant la Universitat Cernauti

La ressenya "Apararea Nationala"

Fundació de l'Associació d'Estudiants Cristians deure

d'honor

Al final dels meus estudis universitaris

L'estiu de 1922

A Alemanya

EL MOVIMENT ESTUDIANT

10 de desembre de 1922

El "Numerus Clausus"

EL PROBLEMA JUEU

el nombre de jueus

El problema de la terra romanesa

El problema de les ciutats

El problema de l'escola romanesa

El problema de la classe dirigent romanesa

El problema de la cultura nacional

Retorn a Romania a Iasi

Machine Translated by Google

a Bucarest
a Cluj
L'Assemblea de Iasi 4 de març de 1923 La fundació de la Lliga de Defensa Nacional , 4 de març de 1923 81
Altres organitzacions antisemites i nacionalistes
"La fascia nacional romanesa" i "L'acció romanesa"
Modificació de l'art. 7 de la Constitució El meu primer
Detenció **dels grans homes de Romania 1879**
Vasile Conta
Vasile Alecsandri
Mihail Kogalniccanu
Mihail Eminescu
Ion Heliade Radulescu
Bogdan Petriceicu Hajdeu
Costache Negri
AD Xenopol
La vaga general estudiantil continua el juny de 1923
Els plans del judaisme contra la nació romanesa
Contra el poble romanès
Contra la terra romanesa
Contra el moviment estudiantil
Arguments i actituds jueus
El Congrés de Líders del Moviment Estudiantil
El Congrés LANC a Campul-Lung
La trama estudiantil d'octubre de 1923
A la presó de Vacaresti
Fora
El Moti mite per a estudiants Vacaresti
Pensaments d'una nova vida
L'aïllament dels polítics
Venjar la traïció i el judici
a Iasi

UN ANY DE GRAN PROVES

La Casa de la Cultura Cristiana
El primer camp de treball
un nou cop
Aclaparat pels cops al jardí
A dalt a l'alcaldia
A la muntanya Rarau
A la muntanya Rarau
el meu compromís
El judici Mota-Vlad
Al voltant del que va passar al jardí
Les paraules del professor AC Cuza
Reunions de protesta contra Manciu
S'ordena una investigació administrativa
el dia fatal

Machine Translated by Google

Dos articles sobre el cas Manciu
Vaga de fam
Sol a Galata
Es trasllada la sentència a Focsani
A Turnul-Severin
El judici
Tornant a Iasi

JUNY 1925 - JUNY 1926

El meu matrimoni
La cerimònia del baptisme a Ciorasti
Després d'un any, es reprèn la feina
Perills que amenacen un moviment polític
Crítica del líder
Un cas de consciència
A França a l'escola
A França a les
eleccions generals escolars a
casa als Alps
A Pinet-d'Uriage entre els camperols francesos
A Bucarest - La Lliga Cristiana de Defensa Nacional es va dividir en dos
Què va passar
La meva reacció davant aquest estat de coses

LA LEGIÓ DE L'ARCANG MICHAEL

La Legió de Miquel Arcàngel
Matèria versus Esperit
Raó
contra la traïció
L'inici de la vida legionària el nostre
programa
Aspectes de la vida pública romanesa
Les nostres aprehensions davant aquest món
Les etapes de desenvolupament de
Legió "Pamantul"
Stramosec"
Continguts de la primera edició
Els principis fonamentals de l'ètica legionària
Desinterès per la batalla
El desinterès per la batalla
La lluita per mantenir la nostra revisió
Altres noms trobats a les primeres edicions de la nostra
ressenya La nostra acció vista des de fora
més enllà de les formes
Moviments nacionals i
dictadura Els inicis de

Machine Translated by Google

organització Els Vots de la
Primers legionaris
una nova batalla
Problemes de tipus de material
L'estiu de
1928 Lluita contra la pobresa

El professor Gavanescul rep la bossa de brutícia
La primera assemblea de dirigents i la formació del Senat Legionari

PER LES MISSES POPULARS

entre els motius
entre els motius
La decisió d'anar a les masses
15 de desembre de 1929
A Transsilvània, a Ludosul-de-Mures a
Bessaràbia
A Bessaràbia de nou
Problemes a Maramures
La marxa a Bessaràbia està prohibida
L'atemptat contra la vida del ministre Anghelescu

Dissolució de la Legió de Miquel Arcàngel i arrest
ordre per a la **Guàrdia de Ferro**
El judici
El moviment legionari a les primeres eleccions
La campanya de Neamt

DEMOCRÀCIA CONTRA LA NACIÓ

al parlament
Observacions diverses sobre la democràcia
Elecció, selecció, herència
Individual, col·lectivitat nacional, nació **la nació**
Els objectius finals de la nació
Monarquia i llei de monarquia
La batalla de Tutova
La segona dissolució de la Guàrdia
noves eleccions generals
Al Parlament per segona vegada
La condició de l'organització legionària el 1932-1933

L'OFENSIVA CALUMNIAL

"Moviment anàrquic i terrorista"
"La Guàrdia de Ferro al servei de
Freigners" "La Guàrdia de Ferro al servei
dels hitleristes Impressió de bitllets falsos a Rasinari

Machine Translated by Google

l'equip de la mort a Teius
La mare de Visani
El Partit Liberal assumeix la responsabilitat d'exterminar
Companys de la Guàrdia de Ferro

Aquest volum conté la història de la meva joventut, de 19 a 34 anys, amb els seus sentiments, fe, pensaments, accions i els teus errors.

CORNELIU CODREANU

Machine Translated by Google

PER AL LEGIONARI

6 de desembre de 1935

Cannen Sylva

LEGIONARI ,

Escric per a la nostra família de legionaris. Per a tots els legionaris: els dels pobles, de les fàbriques i de la universitat. No faig cas de cap normativa imposada als autors de llibres. No tinc temps. Escric precipitadament al camp de batalla, enmig dels atacs. A aquesta hora, estem envoltats per totes bandes. Els enemics ens ataquen amb traïció i la traïció mossega

nosaltres.

Durant dos anys vam estar lligats per les cadenes d'una censura infame. Durant dos anys el nostre nom i el de legionari han estat tolerats per la premsa només per ser insultats. La traïció plou sobre nosaltres mentre els nostres enemics animen i esperen que morim. Però aquests cavallers de la covardia, així com els seus amos, estaran convençuts, efectivament, en poc temps, que tots els atacs en què han posat les seves esperances de destruir el moviment legionari, tota la seva agitació i esforços desesperats, seguiran sent infructuosos.

Els legionaris no moren. Erigides, inamovibles, invencibles i immortals, semblen sempre vencedores de les impotents convulsions de l'odi.

*

– –

L'opinió creada en el món no legionari per les línies que segueixen no té cap importància per a mi, i el seu efecte en aquest món no m'interessa.
El que vull és que vosaltres, soldats d'altres horitzons romanesos, en llegir aquests records, reconegueu en ells el vostre propi passat i recordeu les vostres batalles; que revisquis el patiment que vas patir i els cops que vas donar pel nostre poble; que ompliu els seus cors de foc i us mantingueu ferms en la dura i justa lluita en què esteu compromesos i de la qual a tots tenim l'ordre de sortir victoriosos o morts. Penso en tu mentre escric.

De vosaltres que vas a morir rebent el baptisme de la mort amb la serenitat dels nostres avantpassats tracis. I vosaltres, els que haureu de trepitjar els morts i les seves tombes, portant a les mans els estendards de la victòria romanesa.

PASSAR A LA VIDA

Machine Translated by Google

AL BOSC DE DOBRIN

Aquí estem, reunits una tarda de primavera de 1919 al bosc de Dobrina, que s'alça sentinella a les altures dels voltants de Husi.
OMS? Un grup d'una vintena d'alumnes de batxillerat, batxillerat, primària i sènior.
Vaig reunir aquests joves companys per discutir un problema greu, tot i que les nostres vides tot just començaven. Què farem si els bolxevics ens envaeixen?
La meva opinió, amb la qual altres estaven d'acord, era aquesta: si l'exèrcit bolxevic travessa el Dnièster, llavors el Pruth, arribant a la nostra regió, no ens sotmetrem, sinó que ens refugiarem armats al bosc; hi organitzarem un centre d'acció i resistència romanesos, i amb una acció hàbil ens desenganxarem l'enemic; mantindrem l'esperit de no-submissió i mantindrem viva una espurna d'esperança entre les masses romaneses dels pobles i ciutats. Tots vam fer un jurament enmig del bosc mil·lenari. Aquest bosc era un racó del famós bosc de Tigheciu pels camins del qual, al llarg de la història de Moldàvia, molts enemics van trobar la mort.

Vam decidir adquirir armes i municions, mantenir el secret total, fer exercicis de reconeixement i combat allà al bosc i establir un front que emmascarés les nostres intencions. Vam trobar fàcilment aquest front i aviat ho vam fer realitat: una associació nacional-cultural d'estudiants del Husi College, que vam anomenar "Mihail Kogalniceanu". Va ser aprovat pel director del col·legi. Després vam començar reunions i conferències a la ciutat. Vam tractar els negocis habituals en públic, mentre que al bosc vam simular exercicis de batalla. En aquests títols era possible trobar armes per tot arreu, així que en unes dues setmanes vam recollir tot el que necessitàvem.

*

– –

Hi havia llavors una situació tan caòtica al país que nosaltres, tot i que només els menors de 18 anys, ho vam entendre molt bé. Tothom pensava en la revolució bolxevic, que estava en marxa, a pocs passos de la frontera.
La pagesia es va oposar instintivament a aquesta onada de destrucció, però completament desorganitzada, no va poder oferir una resistència seriosa. Però els obrers industrials llisquen vertiginosament cap al comunisme, sent alimentats sistemàticament del culte a aquestes idees per la premsa jueva i, en general, per tot el poble jueu de les ciutats.

Tot jueu, comerciant, intel·lectual o banquer capitalista, dins del seu radi d'activitat, era un agent d'aquestes idees revolucionàries antiromaneses.
La intel·lectualitat romanesa estava indecisa, l'aparell estatal en desordre. En qualsevol moment es pot esperar una erupció interna d'uns quants elements determinats i organitzats, o una invasió del Dnièster. Aquesta acció externa, coordinada amb la de les bandes jueves-comunistes internes -que ens podrien colpejar, destruint ponts i fent volar estocs de munició- hauria decidit aleshores el nostre destí com a poble. Va ser en aquestes circumstàncies, els nostres pensaments, convulsos, preocupats per la vida i la llibertat del nostre nou país unificat al final d'una guerra difícil, que en la nostra ment juvenil va germinar la idea que ens va portar al jurament al bosc de Dobrina. .

Vaig passar cinc anys a l'Acadèmia Militar de Manastirea Dealului (claustre del turó), on descansa el cap de Miquel el Valent, sota l'atenta mirada de Nicolae Filipescu*. Allà, sota les ordres del major, més tard coronel Mareel Olteanu, el comandant de l'escola, el del capità Virgil Badulescu, de tinent. Emil Palangeanu i sota la guia dels professors, vaig rebre una estricta educació militar i una sana confiança en els meus propis poders.

*L'antic ministre de gabinet (1900-1913) que va fundar l'Acadèmia Militar penja el seu nom... **(Nota del traductor.)**

Machine Translated by Google

De fet, la meva educació militar m'acompanyarà tota la meva vida. L'ordre, la disciplina, la jerarquia, modelats a la meva sang des de petita, juntament amb el sentiment de dignitat de soldat, seran el fil conductor de tota la meva futura activitat. Aquí també em van ensenyar a parlar poc, fet que més tard em portaria a odiar el "boxing de xerrada" i a parlar molt.
Aquí vaig aprendre a estimar la trinxera i menysprear la sala d'estar.

Les nocions de ciència militar que vaig rebre en aquell moment em faran jutjar-ho tot a través del prisma d'aquesta ciència. Aquest culte al sentiment de la dignitat humana i militar, en què m'educaven els oficials, em crearia dificultats i m'exposaria al patiment, en un món sovint sense honor i sense sentit de la dignitat.
Vaig passar l'estiu de 1916 a casa a Husi.

El meu pare va ser convocat a l'exèrcit durant els últims dos anys i va marxar amb el regiment cap als Carpats. Una nit la meva mare em va despertar i, plorant i fent-se la creu, em va dir: "Desperta, toquen totes les campanes de totes les esglésies". Era el 15 d'agost de 1916, festa de Santa Maria. Vaig entendre que s'havia decretat la mobilització i que en aquell moment l'exèrcit romanès havia travessat les muntanyes.

Superat per l'emoció, tot el meu cos es va estremir. Tres dies després, vaig marxar de casa per seguir el meu pare, impulsat pel meu desig que jo també estigués entre els lluitadors de primera línia. Finalment, després de moltes aventures, vaig arribar al regiment en què el meu pare comandava una companyia, el 25è Regiment d'Infanteria al comandament del coronel V. Piperescu, mentre avançava cap a Transsilvània a la vall d'Oituz. La meva desgràcia va ser gran, ja que, amb només 17 anys, el comandant del regiment em va rebutjar com a voluntari. Tot i així, vaig participar tant en l'avanç com en la retirada de Transsilvània, i el 20 de setembre, quan el meu pare va caure ferit sobre Sovata, a la muntanya Ceres-Domu, li vaig ser útil abans de l'avanç de l'enemic. Tot i ferit, es va negar a ser evacuat, conduint la seva companyia a través de la retirada i més tard als intensos combats que van seguir a Oituz.

Una nit, a les dues, el regiment va rebre ordres d'avançar. Els oficials van inspeccionar les seves tropes reunides en un silenci com una tomba al costat de la carretera.

Al meu pare se li va demanar que es presentés al coronel. Tornant al cap d'una estona, em va dir: "No et valdrà més marxar a casa? Aviat estarem en batalla i no està bé que tots dos morim aquí, perquè llavors la mare es quedarà amb sis nens petits sense cap suport. el coronel em va trucar i em va dir que no vol assumir la responsabilitat de la seva estada aquí al front. "

Vaig veure que el seu cor dubtava: va dubtar a deixar-me sol enmig de la nit, a la intempèrie, per carreteres desconegudes, a 40 quilòmetres del ferrocarril més proper.

No obstant això, observant la seva insistència, vaig girar la carabina i els dos cartutxos a mesura que les columnes del regiment avançaven, desapareixent en el silenci i la foscor de la nit. Em vaig quedar sol a la vora d'una rasa, així que vaig començar cap a l'antiga frontera i cap a casa.

Quan, un any més tard, l'1 de setembre, vaig entrar a l'Escola d'Infanteria Militar de Botosani, encara estava pensant en arribar al front. Aquí vaig completar la meva formació i coneixements militars, de l'1 de setembre de 1917 al 17 de juliol de 1918, a la Companyia Activa de l'Escola Militar. Els quatre oficials distingits, el coronel Slavescu, el capità Ciurea, el tinent. Florin Radulescu i Maj Steflea van guiar els meus passos pels camins de la batalla i el sacrifici pel meu país.

Va passar un altre any: el 1919 va portar la pau, i nosaltres, els nens moribunds, vam ser escampats, cadascun a casa seva.
El meu pare, professor de secundària, va ser un lluitador nacionalista de tota la vida. El meu avi era enginyer forestal, igual que el meu besavi. La gent de la meva nació va ser, des del principi, en tots els temps històrics difícils, un poble de boscos i muntanyes. Per això el meu entrenament militar i la sang a les meves venes van imprimir a l'acció de Dobrina -una manifestació ingènua- una nota de serietat, que la nostra joventut no hauria pressuposat.

En aquells moments, sentim en el nostre cor, amb els seus consells i experiència, la presència de tots els nostres avantpassats, que lluitaven per Moldàvia pels mateixos camins que mai van penetrar els enemics.

Machine Translated by Google

A LA UNIVERSITAT DE IASI
SETEMBRE 1919

Va passar l'estiu. Vaig fer el batxillerat* a la tardor i el nostre grup es va dividir, cadascú dirigint els seus passos cap a una universitat. De Dobrina, només conservem els records de la defensa del nostre país contra les onades amenaçadores d'enemistat que s'aixecaven des de dins i fora de les nostres fronteres.

Deixava Husi en aquesta cruïlla de camins per a cada jove, la sol·licitud universitària, la sol·licitud universitària tant esperada! Com a preparació tenia el capital de coneixements adquirits a la universitat, la literatura sensacionalista, o la perversió espiritual que ara ocupa un lloc tan important en els anys de formació d'un estudiant de batxillerat -per a la seva desgràcia- que no vaig tastar. A més de la literatura habitual dels clàssics romanesos, vaig llegir tots els articles del **Semanatorul** ("El sembrador") i **Neamul Romanesc** ("El poble romanès") de N. Iorga i AC Cuza. El meu pare els tenia en unes caixes a l'àtic. Allà és on pujava en el meu temps lliure per ocupar-me d'aquesta literatura. L'essència d'aquests articles contenia l'expressió, d'una manera elevada, dels tres ideals de vida del poble romanès:

1. La unificació del poble romanès.
2. L'elevació de la pagesia mitjançant la reforma agrària i els drets polítics 3. La solució del problema jueu.

Hi havia dues màximes impreses a les jaquetes de totes les publicacions nacionalistes de l'època:

"Romania dels romanesos, només romanesos i tots romanesos". - N. Iorga.

"La nacionalitat és el poder creador de la cultura humana, la cultura és el poder creador de la nacionalitat". - AC Cuza.

Em vaig acostar a Iasi amb gran reverència: Iasi estimava i entenia tots els romanesos, la ciutat que tothom vol visitar.
Molts pobles de Moidavia tenen alguns fragments de glòria. No podem pronunciar els noms: Hotin, Barlad, Vaslui, Tighina, Cetatea-Alba, Soroca, sense sentir la nostra ànima aixecada.
Però, sobretot, apareixen Suceava i Iasi.
Suceava, la fortalesa d'Estefan el Gran; i Iasi, la ciutat de Cuza-Voda, -la ciutat de la Unió de 1859, que amb la fundació de la universitat esdevingué la ciutat de la joventut i les seves aspiracions més nobles.

A Iasi van viure: Miron Costin, Bo dan Petriceicu Hasdeu, Mihail Eminescu, Ion Creanga, Vasile Alecsandri, ostache Negri, Iacob Negruzzi, Mihail Kogalniceanu, Sitnion Barnutiu, Vasile Conta, N. Iorga, Ion Gavanescul. Aquí, com un far, brilla en Economia Política, la gran personalitat del professor Cuza. La universitat es va convertir en una escola de nacionalisme; Iasi, la ciutat del gran avenç romanès, de la nostra grandesa, ideals i aspiracions nacionals. Gran és la tristesa del 1917 quan aquí, en les seves hores difícils, l'ànima turmentada del rei Ferran va trobar refugi; genial pel seu destí de ser l'any 1918 la ciutat d'unió de tots els romanesos; gran pel seu gran passat i gran per la seva tragèdia present -per la ciutat de quaranta esglésies- mor diàriament oblidat sota la implacable invasió jueva Iasi, ja que Roma, construïda sobre set turons, és i segueix sent la ciutat eterna del romanès.

Quins records gloriosos!
Aquí s'escoltaven per primera vegada, rotunds, aquells versos harmoniosos d'Alecsandri:

Machine Translated by Google

* Es requereix un examen complet abans de graduar l'escola secundària. **(Tr.)**

"Romans de totes les
plomes, veniu, unim-nos de la
mà",

Aquí, com enlloc, l'estudiant se sent planant en l'aire sobre el silenciós Iasi, amb les seves crides misterioses i amb els seus impulsos sagrats, els esperits dels nostres avantpassats. L'estudiant Iasi, en el silenci de la nit, escolta, com embogit pel dolor, el fantasma de Mihail Eminescu que corre pels carrers torts de la ciutat, gemegant com un fantasma:

"Qui pren seriosament els
estranys Que els gossos
se li mengin el cor Que els residus
es mengin la seva casa Que
la mala fama devori
els seus pares".

Aquesta és la ciutat a la qual em vaig acostar amb profunda reverència la tardor de 1919, sent atreta per la seva gran aura però també emocionada perquè fos aquí on havia nascut vint anys abans. I com qualsevol nen, em va emocionar tornar a veure i besar la meva terra natal.

Em vaig matricular a la Facultat de Dret.

La Universitat de Iasi, tancada durant els anys de la guerra, va reobrir un any abans. Els antics estudiants, que ara han tornat com a grans, s'han adherit al nacionalisme tradicional de la vida estudiantil d'abans de la guerra. Estaven dividits en dos camps. un, sota el lideratge de Labusca das Cartas, i l'altre, sota el lideratge de Nelu Ionescu, de Law.
Aquests grups, reduïts en nombre, es van veure desbordats per la immensa massa d'estudiants jueus que arribaven a l'escola des de Bessaràbia, tots agents comunistes i propagandistes. Els professors universitaris, a excepció d'un grup molt limitat liderat per AC Cuza, Ion Gavanescul i Corneliu Sumuleanu, eren partidaris de les mateixes idees d'esquerres. El professor Paul Bujor, un dels exponents de la majoria, va declarar molt car a tot el Senat del país: “La llum ve d’Orient”, és a dir, de més enllà del Dnièster.

Tal actitud per part dels professors, que consideraven “bàrbara” qualsevol idea o nota nacionalista, va derivar en la desorientació total dels estudiants, uns donant suport obertament al bolxevisme, d'altres -la majoria- deien: "Digues el que
vulguis, el nacionalisme és l'esquerra passa de moda". El grup Labusca va , la humanitat es mou relliscar completament en aquesta direcció. El grup Nelu Ionescu, al qual em vaig unir, es va dispersar amb el temps després d'unes eleccions universitàries que van perdre.

L'avenç d'aquestes idees antiromaneses, recolzades per una massa reduïda de professors i estudiants, i encoratjada per tots els enemics d'una Romania unificada, no va trobar cap resistència romanesa entre el cos estudiantil. Alguns de nosaltres que encara intentàvem operar les barricades estàvem envoltats d'una atmosfera de menyspreu i enemistat. Als carrers o als vestíbuls de la universitat, companys amb altres opinions, aquells amb “llibertat de consciència” i que predicen totes les altres formes de llibertat, escopien darrere nostre al passar i es tornaven cada cop més agressius. Milers d'estudiants, en reunió rere reunió en què es va propagar el bolxevisme, van atacar l'Exèrcit, la justícia, l'Església, la Corona. Només hi havia una associació que encara conservava un caràcter romanès: "Avram Iancu" pertanyent als bucovins i als transilvans, sota la direcció de Vasile Iasinschi, estudiant. La universitat, tradicionalment nacionalista des de 1860, es va convertir en un foc d'antiromanisme.

Machine Translated by Google

REVOLUCIÓ EN PREPARACIÓ

Però no va ser del tot a la universitat on va existir aquesta situació. La massa de treballadors de Iasi, gairebé completament immersos en el comunisme, estaven disposats a esclatar en revolució. Es feia poca feina a les fàbriques. Hores i hores feien reunions i consells; sobretot de política més que de feina.
Ens vam trobar sistemàticament sabotejats, segons el pla i l'ordre: "Arruïnar, destruir màquines, crear l'estat de misèria material general que porta a l'esclat de la revolució". I, de fet, com més s'obeïa aquest manament, més s'estenia la misèria, la fam amenaçadament amenaçada i la rebel·lió augmentava en les ànimes de les multituds.

Cada tres o quatre dies als carrers de Iasi es feien grans manifestacions comunistes. Aquells 10-15.000 treballadors morints de fam, van maniobrar. de la mà criminal jueva de Moscou, desfilava pels carrers mentre cantava l'internacional, cridant: "Abaix el **rei!" 'A baix l'exèrcit! "** I portar rètols on es podia llegir "Visca la revolució comunista! "," Visca la Rússia Soviètica! "

Si aquests haguessin resultat victoriosos, tindríem almenys una Romania dirigida per un règim obrer romanès? Els treballadors romanesos haurien esdevingut amos del país?
No! L'endemà ens hauríem convertit en esclaus de la tirania més bruta: la tirania talmúdica i jueva. La Gran Romania, després d'un segon d'existència de Jess, s'hauria ensorrat.

Nosaltres, el poble romanès, hauríem estat exterminats, assassinats o deportats sense pietat arreu de Sibèria: camperols, treballadors, intel·lectuals, tots en desordre. La terra des de Maramures fins al mar Negre, arrabassada a Romania, hauria estat colonitzada per masses jueves. Aquí és on haurien construït
la seva veritable Palestina.

Jo era perfectament conscient que en aquelles hores estaven en joc la vida i la mort del poble romanès. I també els jueus que empenyien els obrers romanesos cap a la revolució. No simpatitzaven amb l'angoixa que s'apoderava del nostre cor en aquells moments, ni tampoc amb l'angoixa traïda als nostres ulls. Sabien el que estaven fent. Només els intel·lectuals romanesos ho ignoraven, els intel·lectuals que havien anat a l'escola i se suposava que havien d'il·luminar el poble en temps difícils -per això eren intel·lectuals- estaven absents del seu deure. Aquests éssers indignes en aquells moments decisius mantenien amb una inconsciència criminal que "la llum ve d'Orient". Qui s'oposaria a les columnes revolucionàries que marxaven amenaçadorament pels carrers de totes les nostres ciutats? Els estudiants? No! La intel·lectualitat?
No! La policia? Siguranta *? Aquests, en sentir les columnes apropar-se, van entrar en pànic i van desaparèixer. Ni tan sols els militars podien interposar-se en el seu camí. Perquè no es parlava de 1.000 homes, sinó de 15.000, de 20.000, organitzats i famolencs.

LA GUÀRDIA DE LA CONSCIÈNCIA NACIONAL

Machine Translated by Google

Una nit plujosa de tardor de 1919, al menjador de l'Escola d'Arts i Oficis, on jo era conseller, un amic meu em va ensenyar un avís al diari.

"La Guàrdia Nacional de Consciència celebra una reunió aquest dijous al vespre, a les 9 del matí, carrer 3 Alecsandri"

Vaig marxar immediatament, corrent amb molta impaciència per conèixer i unir-me a aquesta organització els pamflets anticomunistes de la qual havia llegit uns mesos abans.
A la sala del carrer Alecsandri 3, decorada amb bancs de nova construcció, només hi vaig trobar un home. ,
Tenia uns 40 anys, fort i demacrat, assegut a taula, esperant que la gent arribés. Un cap gran, dos braços forts, punys pesats, d'alçada mitjana. Va ser Constantin Pancu, el president de la Guàrdia Nacional de Consciència.

* El Servei de Seguretat Romanès abans de la presa de poder comunista. **(Tr.)**

Em vaig presentar dient que era estudiant i que volia ser ingressat com a lluitador a la Guàrdia. Em va acceptar. Vaig assistir a aquella reunió. Hi van assistir una vintena de persones: un compositor, Voinescu; Un estudiant; uns quatre mecànics de RMS*, dos dels ferrocarrils; diversos comerciants i treballadors; l'advocat Victor Climescu i un sacerdot. Es van tractar diverses qüestions relacionades amb l'impuls que va agafar el moviment comunista en diverses fàbriques i en part de la ciutat i amb el problema de l'organització de la Guàrdia.

A partir d'aquella nit el meu camí es bifurca. la meitat en la lluita a la universitat, l'altra meitat amb Constantin Pancu, entre els obrers. Em vaig vincular a aquest home i vaig romandre amb ell sota el seu lideratge constantment fins que l'organització es va ensorrar.

CONSTANTIN PANCU

Constantin Pancu, el nom del qual estava en els llavis de tots els iasians dels dos camps, pronunciat amb esperança pels romanesos, amb horror per altres, no era un intel·lectual.

Era comerciant, lampista i electricista. Mai va passar dels quatre cursos de primària. Tenia una ment lúcida i equilibrada, que ell mateix va enriquir amb els coneixements adequats. Durant vint anys va estar ocupat amb els problemes dels treballadors.
Feia uns quants anys que era el president del sindicat de metalls. Era un orador de primer nivell.
Al podi, davant d'un públic, va impressionar. Tenia una ànima i una consciència clarament romaneses. Estimava el seu país, els militars, el rei.
Un bon cristià. Tenia els músculs d'un lluitador de circ i una força veritablement hercúlea.
Els iasians el coneixien des de feia temps.

Abans de la guerra, un circ va arribar a Iasi, que feia espectacles de lluita. Entre els combatents hi havia homes de totes les nacions. Hongaresos, turcs, romanesos, russos, etc una nit, quan un d'ells havia vençut a tots els altres lluitadors, entre els espectadors es va aixecar un ciutadà demanant lluitar contra el vencedor. Estava autoritzat per fer-ho. Es va despullar i va començar la baralla. al cap de dos minuts, l'home fort del circ hongarès va caure a terra, derrotat.
El romanès que va guanyar entre l'entusiasta admiració del públic no va ser altre que Constantin Pancu. És per això que quan la seva crida a la batalla va aparèixer per primera vegada als carrers de Iasi, el públic adorador de la força la va acceptar amb confiança.

El seu esforç va durar un any, augmentant a mesura que augmentava l'amenaça bolxevic i disminuint a mesura que disminuïa.

Al principi es van fer petites reunions, després manifestacions que van arribar a 5, 6, fins i tot 10.000 persones. Es celebraven setmanalment durant el període crític al Prince Mircea Hall, o de vegades a Union Square. entre aquells

Machine Translated by Google

qui parlava habitualment era jo. Va ser aquí on vaig aprendre a parlar davant d'una multitud.
Innegablement, la Guàrdia Nacional de Consciència va aixecar la consciència dels romanesos en un moment crític, en un lloc important com Iasi i la va col·locar com a barrera contra l'onada comunista.

Aquesta activitat, però, no es limitava només a Iasi. Vam anar a altres ciutats.
A més, el diari de publicació regular Constiinta ("La consciència") va penetrar amb el seu crit d'alarma a gairebé totes les ciutats de Moldàvia i Bessaràbia.
Gairebé diàriament al camp entre els dos camps es produïen inevitables enfrontaments sagnants, el nostre bàndol suportava els més ferits. Aquesta tensa situació es va allargar fins a la primavera, però després de dues grans victòries per part nostra, el poder ofensiu dels nostres contrincants va quedar molt reduït.

L'OCUPACIÓ DE L'AGÈNCIA DE MONOPOLIS DE L'ESTAT PER LA GUÀRDIA DE LA CONSCIÈNCIA NACIONAL

Era el 10 o l'11 de febrer de 1920. Durant dues setmanes es va parlar d'una vaga general nacional. S'acostava la batalla decisiva. s'ha informat a la ciutat que cap al migdia a l'ASM on aproximadament la 1; Es van emprar 000 treballadors, es va declarar la vaga, es va aixecar la bandera vermella, es va baixar la imatge del rei i es va perforar sota els peus,
després substituïda per les de Karl Marx, Trotzki i Racowski.

La nostra gent va ser colpejada, els mecànics, membres de la Guàrdia, ferits. A la 1 del migdia, uns 100 ens vam reunir a la nostra seu. Què fer? Pancu va presidir la discussió. Hi havia dues opinions. Alguns van afirmar que hauríem d'enviar telegrames al govern demanant la intervenció militar. La meva opinió era que els presents haurien d'adreçar-se a l'ASM i deixar caure la bandera vermella davant qualsevol risc. El meu punt de vista va ser acceptat. Vam agafar la nostra bandera i a la 1 en punt encapçalats per Pancu vam començar a marxar sobre Lapusneanu i Pacurari cantant Desteapta-te Romane ("Desperta, Ye Romanian").

Prop de la fàbrica al carrer vam separar diversos grups de comunistes.
Vam entrar al pati de la fàbrica i vam entrar a l'edifici portant oli de bandera fins al terrat, on el vaig plantar. A partir d'aquí vaig donar una conferència. Els militars van aparèixer i van ocupar la fàbrica.

Ens vam retirar cantant i després vam tornar a la nostra seu, considerant que la nostra ràpida incursió va ser un èxit.
La notícia de la nostra actitud va travessar la ciutat com un llamp, però la vaga va continuar. Els militars només podien defensar la bandera, no podien fer funcionar la fàbrica. què s'havia de fer? Se'ns va ocórrer la idea de buscar

treballadors de la ciutat per obrir la fàbrica. en tres dies, 400 nous treballadors, procedents de totes les parts de Iasi, van entrar a la fàbrica. Això va començar a funcionar; la vaga va fracassar. Dues setmanes després, la meitat dels vaguistes va demanar que es fes això. De tornada a la feina.

La nostra victòria va ser gran. El primer pas cap a una vaga general va ser rebutjat. Els plans del consorci jueu-comunista van començar a ser frustrats. La nostra acció va tenir un ressò rotund a les files romaneses, remuntant-los la moral.

LA BANDERA TRICOLOR SOBRE LES OBRES DE NICOLINA

El centre comunista més poderós el va formar el ferrocarril romanès a Nicolina.
Hi treballaven més de 4.000 homes, gairebé tots bolxeviss. Les zones residencials al voltant d'aquestes obres, Podul Ros, Socola i Nicolina, van ser envaïdes per un nombre considerable de jueus.
És per això que el líder del moviment comunista a Iasi, el doctor Ghelerter i el seu conseller, Gheler, van establir aquí el seu punt de resistència. Feia menys d'un mes de la derrota de l'ASM i com a senyal de l'inici de la vaga general i la batalla decisiva, la bandera vermella s'alçava i onejava sobre les obres. Es va declarar una vaga. Milers de treballadors marxaven.
Les autoritats eren impotents.

Machine Translated by Google

* L'Agència Estatal de Monopoli, d'ara endavant anomenada ASM **(Tr.)**

A través de fulletons, vam convocar a tots els romanesos a una reunió a Prince Mircea Hall. Després de les intervencions, vam sortir de l'edifici amb les nostres banderes i tota la gent es va dirigir cap a Nicolina. A Union Square ens van aturar les autoritats que ens van aconsellar que no continuéssim, ja que hi havia més de 5.000 comunistes armats que ens esperaven i es produiria un vessament de sang.

Així que vam sortir de Union Square cap a l'estació de tren, on vam penjar banderes a la rotonda de la màquina i a l'estació. Així que vam agafar un tren a la línia i vam anar a Nicolina. Algú va encendre l'interruptor a l'estació i al tren Nicolina i tothom va entrar a les obres de Nicolina. Baixem. A les botigues, ningú. En un dels edificis, la bandera vermella. Vaig pujar per una escalera de foc amb un tricolor entre les dents. Amb certa dificultat, com que estava a una gran alçada, vaig arribar al terrat. Vaig pujar al terrat i em vaig arrossegar fins al cim. Vaig agafar la bandera vermella i enmig de grans crits, que van durar uns quants minuts, vaig hissar i aguantar el tricolor. Així que a partir d'aquí vaig parlar. Fora de les muralles, els comunistes, en nombre creixent, van créixer constantment fins a convertir-se en una massa compacta i s'albira de manera amenaçadora.

Una raqueta d'infern. Dins, hurrahsi, fora, esbroncades i malediccions. Després vaig baixar lentament a terra. Pancu va ordenar la nostra sortida. Però a la porta els comunistes ens van bloquejar la sortida, cridant: "Que vinguin Pancu i Codreanu!"

Vam caminar 100 peus per davant de la nostra multitud i ens vam dirigir cap a la porta.

Al mig, Pancu, a la seva dreta un comerciant, Margarint, amb mi a l'esquerra. Els tres vam avançar sense dir ni una paraula, mantenint les mans a les butxaques de les armes.

Els de la porta ens miraven, quiets i quiets. Ara estàvem a pocs passos. M'esperava el soroll d'una bala per l'orella. Però avancem, directes i decidits.

No obstant això, va ser un moment molt inusual i emocionant. Ara estàvem a pocs passos. Els comunistes van marxar obrint-nos! Durant uns deu metres vam caminar en silenci com una tomba al mig d'ells. No mirem ni a l'esquerra ni a la dreta. No es va sentir res, ni tan sols la respiració humana. Els nostres homes ens van seguir. Però quan van passar, el silenci es va trencar. La maledicció va començar, amb amenaces d'ambdós bàndols però sense lluita. junts anem pel ferrocarril cap a l'estació. Darrere nostre, sobre les obres, el vent que bufava va remenar la tela del tricolor victoriós.

L'efecte moral d'aquesta acció va ser incomparable. Tot Iasi estava en un rebombori. Tothom als carrers parlava només de la Guàrdia Nacional de Consciència. Un corrent subterrani del despertar romanès es va sentir a l'aire. Els trens van portar la notícia d'aquesta resurrecció encara més lluny als quatre racons del país. Ens vam adonar que el bolxevisme seria derrotat perquè davant seu, així com als seus flancs, es va aixecar una barrera de consciència que n'impediria l'expansió.

Tots els camins cap a la seva nova invasió estaven ara tancats. A partir d'ara, hauria de retrocedir, poc després, l'acció de Geti. L'administració Averescu es va afegir als nostres esforços, prou que les perspectives d'aquest moviment es van anul·lar completament.

SOCIALISME NACIONAL-CRISTIÀ
ELS SÍNDICS NACIONALS

La Guàrdia Nacional de Consciència era una organització de lluita dissenyada per enderrocar l'enemic. Parlava amb Pancu moltes vegades en aquelles nits de 1919, ja que estàvem junts constantment i menjàvem gairebé regularment a la seva taula. I jo li deia:

“No n'hi ha prou amb derrotar el comunisme. També hem de lluitar pels drets dels treballadors. Tenen dret a pa i lluitar per l'honor. Hem de lluitar contra els partits oligàrquics, creant organitzacions obreres nacionals que puguin guanyar els seus drets dins l'estructura de l'estat i no contra l'estat.

"No permetem que ningú intenti hissar una altra bandera a terra romanesa, excepte la de la nostra història nacional. Per molt que sigui la classe treballadora, no ho tolerem

Machine Translated by Google

s'aixeca contra el país o fa causa comuna amb moviments estrangers fora de les nostres fronteres, ningú ho admetrà

pel teu pa malgastes i uneix-te a les bandes d'un poble estranger de banquers i usurers, tot allò que durant dos mil·lennis va ser la suor d'un poble d'obrers i valents es salven, Els teus drets, sí - però dins els drets del teu poble. És inadmissible que, pel seu rigor, el dret històric de la nació a la qual pertanys sigui trepitjat.

“Però tampoc admetrem que, sota l'empara de fórmules de color, una classe oligàrquica i tirànica s'instal·li a esquena d'obrers de totes les categories i, literalment, els pela, mentre agita contínuament pancartes a l'aire per la pàtria, cosa que no ho fan. amor; Déu en qui no creuen; Església -a la qual no entren mai i Exèrcit- que van enviar a la guerra amb bandes buides.

"Són realitats que no es poden utilitzar com a falsos emblemes per al frau polític en mans d'uns pocs malabaristes immorals".
Llavors vam començar a organitzar els treballadors en sindicats nacionals i fins i tot en un partit polític: el "Nacional Socialisme Cristià". Va ser llavors quan Pancu va escriure:

EL CREDO DEL SOCIALISME NACIONAL-CRISTIÀ

Crec en l'Estat romanès únic i indivis, des del Dnièster fins a Tisa, propietari de tots els romanesos i només romanesos, amant del treball, de l'honor i de la por de Déu, preocupat pel país i la seva gent; donant d'igualtat de drets, civils i polítics, a homes i dones; protector familiar, pagant als teus servidors públics *.

Aleshores no havíem sentit a parlar d'Adolf Hitler ni del nacionalsocialisme i dels obrers alemanys en funció del nombre de nens i de la feina feta, qualitat i quantitat; i en un Estat, defensor de l'harmonia social mitjançant la minimització de les diferències de classe; i a més dels salaris, nacionalitzar les fàbriques (propietat de tots els treballadors) i repartir la terra entre tots els pagesos.

Repartiria els beneficis entre el propietari (estatal o privat) i els treballadors.
L'antic propietari, a més del seu propi salari, hauria de rebre un percentatge inversament proporcional al valor de la seva inversió inicial; a més, l'Estat garantiria la seva inversió original; a més, l'Estat asseguraria els treballadors mitjançant un 'fons de risc'; proporcionaria dipòsits d'aliments i roba per als treballadors i funcionaris que, organitzats en sindicats nacionals, tindrien els seus representants en els consells d'administració de les diferents institucions industrials, agrícoles i comercials.

Crec en un gran i fort 'pare dels treballadors' i rei dels camperols, Ferran I, que ho sacrificà tot per la felicitat de Romania i que per la nostra salvació es va fer un amb el poble; que al capdavant de les seves tropes a Marasti i Marasesti va vèncer l'enemic; que des d'aleshores ha mirat amb amor i confiança als soldats que li deuen lleialtat, soldats que descobriran que el seu deure militar és una veritable escola per a la seva nació que poden acabar en un any. “Crec en un tricolor envoltat pels raigs del nacionalsocialisme cristià símbol d'harmonia entre els germans i germanes de la Gran Romania.

,

Crec en una Santa Església cristiana amb sacerdots que viuen l'Evangeli i per l'Evangeli, i que volen, com els apòstols, sacrificar-se per la il·luminació de molts.

Reconeixo l'elecció de ministres per part de la Cambra, la supressió del Senat, l'organització de la policia rural, un impost progressiu sobre la renda, escoles d'agricultura i artesania als pobles, 'cercles' per a mestresses de casa i adults, llars per a invàlids i gent gran. persones, llars nacionals, la determinació de la paternitat, apropant de manera efectiva a tots el coneixement de les lleis, l'incentiu a la iniciativa

Machine Translated by Google

sector privat en interès de la Nació, i el desenvolupament de la indústria domèstica camperola.

Espero la resurrecció de la consciència nacional fins i tot en l'humil pastor i el descens dels educats entre els cansats, per enfortir-los i ajudar-los en la veritable fraternitat, fonament de la Romania de demà, Amén! "La Guàrdia Nacional de Consciència".

El diari Constiinta ("La consciència"), dilluns 9 de febrer de 1920.

Així que vam començar a organitzar els sindicats nacionals. El document següent mostra com es va constituir un dels nostres sindicats. El publico per emfatitzar la consciència dels treballadors iasians d'aquella època:

Minuts!

"Els sotasignats, comerciants, obrers i empleats de la fàbrica de tabac ASM, s'han reunit aquest vespre, dilluns 2 de febrer de 1920, a la seu de la Guàrdia Nacional de Consciència, núm. 3 de la Rua Alecsandri' sota la presidència del Sr. W.
Pancu, president en funcions de la Guàrdia. CONSIDERANT les tendències criminals de determinades persones que serveixen a interessos aliens a aquest poble, i, CONSIDERANT la propaganda que fan, és a dir, atacar el benestar d'aquesta institució i l'existència mateixa d'aquells que hem treballat tota la vida per una llesca de pa, que és el nostre únic aliment i el dels nostres fills, NOSALTRES, treballadors romanesos honestos i respectuosos de la llei, amb ganes de marxar junts sota la bandera del nostre país pel camí dictat pels interessos suprems del nostre poble, per la benestar d'aquesta institució, per tal d'ajudar a aturar d'una vegada per totes la propaganda del nostre enemic dins de les nostres files, VAM DECIDIR constituir-nos en un sindicat nacional professional, al qual elegim el següent comitè i un delegat del Consell Nacional. Guàrdia de la consciència".

Segueixen 183 signatures.

"Constiinta" ("La consciència"), 9 de febrer de 1920, núms 17 i 18.

UNA IMAGEN FITXA DE LA SITUACIÓ L'any 1919

Intento relatar el moment de 1919-20, agafant de diaris i manifestos allò que considero significatiu. El primer manifest emès per Constantin Pancu a Iasi l'agost de 1919, publicat a totes les parets de Iasi, en un moment de
desorientació general, és el senyal de la batalla per als obrers romanesos de Iasi:

Apel·lació als comerciants, obrers, soldats i camperols romanesos

germans,

Després d'anys de terribles batalles, el món celebra la pau entre els homes; Els líders savis de tots els països civilitzats s'esforcen per acabar amb la guerra establint una llei que garanteixi una existència pacífica en el futur.

Però vet aquí que des d'Orient s'escolten veus d'odi que indiquen l'intent dels nostres enemics d'esquinçar-nos a través de les discòrdies i els malentesos entre nosaltres. Des de Rússia, governada per la foscor d'ensenyaments errònies, se'ns insta a lluitar i disparar i matar els nostres germans de la mateixa sang.

Des d'Hongria, que plora per la seva antiga grandesa, s'escolta la mateixa crida. Els enemics d'Orient s'han unit amb els d'Occident per pertorbar la nostra pau i

Machine Translated by Google

entrar-hi.

Els estrangers més enllà de les nostres fronteres intenten passar la copa del verí entre nosaltres, a través dels estrangers que viuen al nostre país. S'atreveixen a afirmar que ens fan avançar en nom de la pau, la justícia i la llibertat, i en nom dels treballadors. La
seva paraula és mentida, les seves peticions un verí mortal per: Diuen que volen la pau, però ells mateixos la destrueixen, matant els més dignes; Exigir llibertat, però a través de les amenaces de
mort obliguen la gent a sotmetre's a elles; Desig de fraternitat, tot sembrant odi, injustícia i
llicència dins les nacions. A més, diuen que volen l'abolició del capital guanyada a la suor
del front.

'

Ens diuen que no volen la guerra, però lluiten.
Reclamen que l'exèrcit sigui abolit, però s'armen. Ens insten a descartar el tricolor, mentre hissem la bandera vermella de l'odi al seu lloc. No us creieu els seus manifestos i crides, com no es va creure a l'enemic quan va lluitar a Oituz, Marasti i Marasesti.

El deure de tot bon romanès és veure que, també en el futur, la llavor de dissensió que l'enemic intenta sembrar entre nosaltres no arreli.
Perfeccioneu el treball que vau començar amb el vostre treball i el vostre honor. Els teus enemics són la indolència, l'odi i el deshonor que governen més enllà de les fronteres, que també ens amenacen.

Compte! Mantingueu la vostra ànima neta, no oblideu que la nostra salvació és treball, unitat i honor.

Germans soldats,

Amb fe en Déu, vas trencar el poder de l'enemic. Amb les teves armes vas tallar les fronteres del país per a l'eternitat.

Amb la teva sang vas perfeccionar i segellar el teu sacrifici. Per això no heu
de permetre que bandes estrangeres i sense llei destrueixin allò que heu perfeccionat.
Continueu mantenint el vostre amor al país i la fe en el vostre rei. Has jurat defensar les fronteres de la pàtria amb la teva sang fins a l'última gota. Guardeu-los amb cura de les males intencions de l'enemic, perquè això és el que van fer els nostres pares i avantpassats.

germans pagesos,

El Déu dels nostres pares ha tingut pietat del nostre patiment i ens ha donat un any tan generós com poques vegades s'ha vist. Sigues agraït al bon Senyor, per la teva feina i per la teva fe. Renova els teus poders de treball, recolliu assíduament els productes de la terra.
Tingueu la seguretat que les terres del Tisa, el Danubi i el mar Negre han estat totalment conquerides per vosaltres.
Guarda-la en el sagrat, defensa les seves riqueses amb el teu treball i el teu amor.

germà Romes,

És en tu on resideixen les esperances i la força d'aquest país. Tu també ets la felicitat de demà. No aplegueu maledicions, sinó benediccions.
L'enemic està atacant el Dnièster i Tisa. També intenta pertorbar la pau interior del nostre país.

La nostra alliberació està en el treball, l'honor, l'amor al país i la fe en Déu.
Aneu amb compte, crideu pel bon camí també els que s'han desviat i s'han passat cap als sense poble i sense fe.
Units al voltant del tron i sota l'ombra de la bandera tricolor, vetllen per la pau del país.

Digues als estrangers i als amants estrangers que intenten molestar-nos que s'ha format una guàrdia nacional al nostre voltant, que vigila, que lluitarà contra aquells.

Machine Translated by Google

que volen sembrar discòrdia entre nosaltres.

Romanesos d'arreu, obrers, artesans, soldats i pagesos, sigueu dignes dels nostres avantpassats i de la crida d'aquests temps en què vivim. (ss) el cercle de comerciants romanès; Sindicat de Tracció Ferroviària; la Societat d'Invàlids de Guerra; el Gremi de Metal·lúrgics, etc.

Constiinta ("La consciència"), 30 d'agost de 1919, curs júnior, núm.

ELS LÍDERS DELS OBRERS ROMANS

Els líders dels obrers comunistes romanesos no eren ni romanesos ni treballadors. A Iasi: Dr. Ghelerter, jueu; Gheler, jueu; Spiegler, jueu; Schreiber, jueu, etc.

A Bucarest: Ilie Moscovici, jueu; Pauker, jueu, etc. Al seu voltant, grups de treballadors romanesos perduts.

Si la revolució hagués tingut èxit, el president de la república que hauria usurpat el gran rei Ferran hauria estat Ilie Moscovici.

Al Parlament de la Gran Romania l'any 1919, mentre es reunien els diputats i senadors de totes les províncies romaneses, emocionats pel gran acte de la Unió, s'aixecaven i aplaudien el gran rei unificador, aquest senyor Ilie Moscovici es va negar a aixecar-se, aparentment assegut. .

Machine Translated by Google

L'ACTITUD DE LA PREMSA JUEVA

Cal subratllar l'actitud de la premsa jueva en aquells temps perillosos per al poble romanès. Sempre que la nació romanesa es veia amenaçada amb l'existència, aquesta premsa donava suport a les tesis que més s'adaptaven als nostres enemics. De fet, després dels fets, es pot veure fàcilment que les mateixes tesis es van oposar obstinadament cada vegada que afavorien un moviment de revival romanès.

Per a ells, les nostres preocupacions eren dies d'alegria, mentre que la nostra alegria per a ells eren dies de dol.

Llibertat

La llibertat, tan negada avui al moviment nacional, era llavors considerada dogma, perquè servia a la causa de la nostra destrucció. Heus aquí, per exemple, el que Adevarul ("La veritat") del 28 de desembre de 1919 va escriure sota la signatura d'Emil D. Fagure (nom real Honigmann):

"Com que el Partit Socialista té dret a manifestar-se lliurement, no es pot mantenir que aquest partit tingui un privilegi. Sigui quin sigui el partit que es vulgui manifestar, aquest dret s'haurà de rebutjar..."
SP

L'odi

Podem llegir en el mateix paper:
"L'odi ha de ser sempre la guia contra el partit dels assassins, que governava, encapçalat per Ion Bratianu"

L'odi dels jueus als romanesos és beneït; està recolzat; un l'invoca. No és cap delicte. No és una vergonya medieval. Però quan arriba el moment dels romanesos de defensar els seus drets vulnerats, la seva acció s'anomena "odi" i l'odi esdevé un signe de barbàrie, un sentiment degradant sobre el qual no es pot construir res.

ordre jurídic

Adevarul ("La veritat"), 5 d'octubre de 1919

S'ha acabat! Pel decret llei 'alt', durant el període electoral s'instaura un nou règim, molt més dur que abans, de setge i censura, amb l'oposició i tot el país allunyat de la llei. és pur i senzill, el règim de la dictadura militar en què només la corona és totpoderosa; la corona i el Partit Liberal, i com a marmessor d'aquests dos testaments, tens el govern de generals..... així, l'ordenança ens prohibeix atacar la Corona. Si dir la veritat s'entén com un atac, és a dir, que la corona ha assumit la gran càrrega de governar
el país amb el Partit Liberal, llavors encara, aquest atac s'ha de fer.

El decret ens prohibeix atacar la forma actual d'administració, si així s'entén que no tenim dret a protestar amb tota vehemència contra el present.

govern que és fruit de la voluntat inconstitucional de dues persones, protestarem....
Si no hi hagués una altra via oberta contra aquest estat de coses, si sabéssim que la incitació a la revolta o contra l'anomenat ordenament jurídic tindria algun efecte -lamentablement no és així- no dubtaríem ni un moment en fer-ho. doncs, com no hi ha cap altra manera de lluitar contra tals

Machine Translated by Google

règim dictatorial i tirànic.

* Primer ministre de Romania durant la Primera Guerra Mundial, **(Tr.)**

Ens considerem davant d'una banda armada que es col·loca fora de la llei i fa servir la força brutal...

Malgrat tot això, aixecarem aquella senyera i, caient, encara clamarem: 'Abaix la tirania;'
'Visca la llibertat'.

Aquesta és, doncs, la premsa jueva de 1919.
En altres paraules: incitar a la rebel·lió contra la Corona, contra la forma de govern i l'ordenament jurídic.

incitació a la revolta

Adevarul ("La veritat"), 11 d'octubre de 1919

"Els bojos! On són els bojos?"

Com dèiem, tenim molts homes ben educats i cap boig. O, boig és el que necessitem. Els de 1848 estaven bojos i van desarrelar el règim boiar* de l'època....

També necessitem gent boja. Amb homes ben educats que comparteixen un cabell en 14 stW no, prenent una decisió, no hi ha res a fer.
Necessitem almenys un boig, si no més. Què farà aquest boig, com ho sabré? .....

Aleshores es demana un boig. Aleshores que vinguin els bojos.
Fins i tot els socialistes es van comportar bé. De fet, tenen una festa al darrere i homes que no haurien de témer ningú. Veig que no tenen por, però encara es porten bé. Com va fer I. Nadejde una vegada, es mantenen tossudament dins el marc legal, Els que tenen el poder, civils i militars, volen treure'ls, un esforç inútil, La seva tàctica és l'estat legal. Fins i tot quan són afusellats, com el 13 de desembre de 1918, quan els atropellan, quan Frimu és abatut pels seus secuaces a la seva tomba, els socialistes protesten -concedit, amb molta dignitat-, però no surten de la llei. .

En qualsevol cas, necessitem gent boja.
Que es presentin els bojos que iniciarien accions il·legals, o contra la llei, contra l'estat de coses d'avui.

La Corona

Per als romanesos, la corona sempre ha estat un actiu estimat. Com a garants de la nostra unitat i resistència davant qualsevol perill, els jueus no van dubtar mai d'atacar-lo, insultar-lo i comprometre'l per cap mitjà.
Heus aquí, per exemple, com tracta el rei Ferran Dimineata ("El matí") del 16 de novembre de 1919.

'Per un error'

Un animal necessita preocupacions limitades, però el seu cervell és suficient per satisfer-les. Poques vegades, molt poques vegades, l'animal s'equivoca. Així mateix, la seva intel·ligència, per petita que sigui, evita que caigui en un gran error.

No passa el mateix amb el rei.
Vull parlar del rei de la creació.
El rei de la creació és molt més intel·ligent que un gos, un cavall o un ruc. Això està bé. Però tot i que cap d'aquests animals saltaria des de la vora d'un precipici, es llançaria a l'aigua per ofegar-se o intentaria un moviment insegur, el rei de la creació comet errors diaris.

Machine Translated by Google

errors imperdonables....

* Me "ers ofp; dvikged -hudhokhn-g @s. ??? **(Tr.)**

La saviesa exigia que el rei no es permetés caure presoner en mans d'un sol home o partit.

Amb tots els respectes, és el meu deure dir-li a Sa Majestat que s'havia equivocat. La situació que és tan obscura és obra de Sa Majestat. Perquè Sa Majestat, cedint a algunes obsessions culpables i interessades, va fugir de les solucions naturals que la situació interna exigia.

Si encara avui la corona no decideix endinsar-se en els camins naturals que estan divorciats dels interessos futurs, la natura reclamarà els seus drets amb encara més determinació.

Que el rei de la creació sigui advertit.

l'església cristiana

Opinia ("L'opinió"), 10 d'agost de 1919

Els nacionalistes de Iasi comencen a agitar-se. Són tan pocs i tan malvats, per això la seva agitació, abans revolta, ara és ridícula, pura i senzilla.
Els nacionalistes van formar una 'Guàrdia Nacional de Consciència'. Es van publicar manifestos; es van fer reunions...

També van ser convidats estudiants xovinistes. També van venir els sacerdots consuetudinaris... En un moment en què arreu, per les lleis més despòtiques, s'estan abolint les diferències entre nacionalitats, a casa nostra els nacionalistes volen accentuar aquestes diferències... la conferència de pau vol imposar per tractat el control. de les minories....

Quan a tot arreu l'església s'està separant de l'estat, sent una preocupació privada de cada individu, al nostre país els nacionalistes demanen al clergat una propaganda religiosa organitzada de principis...

Llavors intervé el capellà: agafa suaument la gent pels cabells del cap i els colpeja el front contra les pedres de l'església fins que queden atònits. És a l'església on la gent aprèn la humilitat i la resignació. Aquesta és la voluntat de
Déu.

Ja ningú s'enganya per les mentides. És en va que els nacionalistes es posen bandes tricolors a les mànigues, que inciten els intel·lectuals plebeus contra els jueus, que fan que els sacerdots ens anatemi a l'església. Avui ningú no té por del seu anatema.

Prediquem l'amor entre la gent. I enderrocar la porta dels temples que alberguen odi i venjança...

Signat: M. Sevastos

la processó

Opinia ("L'opinió"), 26 d'octubre de 1919

A la crida de la 'Guàrdia Nacional de Consciència', els nobles clergues van posar a disposició dels manifestants les seves barbes, vestuaris i pancartes de cburcb.

Però el luxe de tenir un Déu amb tot un equip s'ha de pagar.
Preferim que els nostres impostos contractin un mestre, no un capellà. Per tant, desitgem la separació de l'església i l'estat. Perquè no volem que la nostra aportació forçada serveixi per fomentar l'obscurantisme, la renúncia i l'esperit de resignació, gràcies als quals es mantenen els règims policials, de tornada a l'edat mitjana? Per la Inquisició? Estem exasperats de terror amb pantalons i cues a ratlles, i túnica militar, ja no podem tolerar el terror portant l'hàbit religiós. Ens fa dolor veure manifestacions al carrer motivades per intrigues polítiques i militars, i ja no volem assistir a desfilades amb mitres i bufandes vermelles...

Machine Translated by Google

Suficient!

Les cúpules de les esglésies pesen sobre les espatlles de la humanitat; les postracions el tiren a terra.

Aquesta processó serà insípida. Als carrers veureu peces de museu, filtres tacats de diamants, mitres... Es veuran creus i estole.
Passaran les barbes, els oradors amb gestos contorsionats descobreixen el pit mostrant a la gent el seu costat ensangonat xuclant esponges amarades de vinagre entre les dents...

Signat: M. Sevastos

Està clar. D'aquí a atacar els agents i arrencar-ne les ratlles és a un pas.
També un pas per enderrocar esglésies amb picots o convertir-les en estables o sàdics locals de festes per als petits reporters jueus d'Opinia ("L'opinió"), Adevarul ("La veritat"), Dimineata ("El matí") i la vostra gent. .

Vaig veure a les columnes d'aquests diaris, en un moment de gran adversitat romanesa, tot l'odi i les astúries conspiracions d'una raça enemiga, instal·lades aquí i tolerades per la pietat i només la pietat dels romanesos. Vaig veure com van fer gala de la seva falta de respecte per la glòria de l'exèrcit romanès i els centenars de milers que van morir amb el seu sagrat uniforme; la seva falta de respecte per la fe cristiana de tot un poble.

No passava un dia sense que el verí vessés al nostre cor des de cada pàgina.

Llegint aquells diaris que em van embolicar l'ànima vaig conèixer els veritables sentiments d'aquests extraterrestres, que van revelar sense reticències, en un moment en què pensaven que havíem caigut a terra. Vaig aprendre prou antisemitisme en un any per durar tres vides. Perquè un no pot colpejar les creences sagrades d'un poble o allò que el seu cor estima i respecta, sense ferir-los profundament i sense que la sang surti de la seva ferida. Han passat disset anys i la ferida encara sagna.

Permeteu-me, una vegada més, complir amb un deure sagrat esmentant aquí aquest heroi, un atleta dels obrers cristians, l'artesà Constantin Pancu, sota les ordres del qual estava i al costat del qual m'aturaria fins a la "Bèstia Roja", com ell l'anomenava. , va ser derrotat. És a aquest home -a la seva valentia i fermesa- que l'alliberament del

La ciutat de Iasi està destruïda. Set anys més tard, aquest gegant, debilitat pel sofriment i la pobresa, va caminar com una ombra pels carrers de Iasi, buscant ajuda per tractar una malaltia cardíaca. Va morir malalt i pobre, oblidat i sense ajuda, enmig d'un país que no li importava, i en una ciutat que defensava amb el seu propi cos en les hores més difícils.

Machine Translated by Google

EL PRIMER CONGRÉS D'ESTUDIANTS DESPRÉS DE LA GUERRA

CLUJ, 4, 5, 6 DE SETEMBRE DE 1920

Aquest congrés va tenir lloc al Teatre Nacional de Cluj, en un ambient de gran entusiasme, fruit de la unificació dels 26

Poble romanès per la força de les armes i el seu sacrifici. Aquesta va ser la primera trobada de joves intel·lectuals d'un poble fins aleshores escampat als quatre vents pel destí i la desgràcia. Dos mil anys d'injustícia i sofriment s'acabaven.

Quina il·lusió! Quantes emocions sagrades! Quantes llàgrimes hem vessat tots!
Però per gran que fos el nostre entusiasme pel present, que dominava els nostres cors per la seva majestat, tan gran era la nostra desorientació pel que fa a la línia a seguir en el futur.

Va ser d'aquesta incertesa que el poder jueu va intentar beneficiar-se suggerint i en última instància exercint pressió sobre els ministeris, la maçoneria i els polítics per posar a l'agenda del Congrés la possible admissió d'estudiants jueus als sindicats d'estudiants.

En altres paraules, es va intentar transformar les associacions romaneses en associacions romanesos-jueves. El perill era greu: d'una banda el bolxevisme trucava a la porta, de l'altra la probabilitat de ser superat en nombre per elements jueu-comunistes en els nostres propis grups. En almenys dos d'ells, Iasi i Cernauti, la situació era tràgica. Malgrat això, els responsables del congrés, Labusca, el president de l'associació d'estudiants Iasi i tota la seva comissió; Nazarie, el president de Bucarest amb tot el seu comitè i totes les associacions; i Puscaru, el president de Cluj, es va conquerir per la idea. Els joves estudiants són molt fàcilment influenciables, sobretot quan no tenen fe. Es van deixar seduir no tant pels avantatges materials immediats que se'ls podia oferir, sinó més particularment pels aduladors i la perspectiva d'un gran futur que se'ls prometia. Però el jove ha de saber que sigui el càrrec que ocupi, és un sentinella al servei de la nació i que deixar-se comprar, afalagar, seduir, suposa una manca de deure i fins i tot pot portar a la deserció o la traïció.

Un petit grup no oficial de Iasi, inquebrantable en la nostra determinació, unit a la dels bucovinians, lluitàvem ferotgement durant dos dies. I finalment vam guanyar.
El Congrés va aprovar la moció que vaig proposar, per votació normal, en oposició a la moció recolzada per tota la direcció estudiantil, crec que el Congrés va votar així no tant per convicció com per admiració per la determinació i la desesperació amb què es va dur a terme la nostra lluita. .

Els alumnes de Cernau, ti, de no més de 60 anys, es van comportar admirablement.
El nostre petit grup de iasians, no més de 20, també. si afegim el grup de 20 Ciochina, també de Iasi, la batalla de dos dies es va guanyar per 100 contra 5.000.

Aquesta victòria nostra va ser decisiva. Si el nostre punt de vista hagués perdut, les associacions estudiantils també haurien perdut el seu caràcter romanès i, en contacte amb els jueus, haurien tornat al bolxevisme. El cos estudiantil romanès es trobava en una cruïlla important.

I més tard, el 1922, no hauríem tingut l'esclat d'un moviment estudiantil romanès, sinó potser un esclat de la revolució comunista.

L'INAUGURACIÓ DE LA UNIVERSITAT IASI A LA TARDOR DE 1920

Machine Translated by Google

A la resta de centres universitaris hi va haver silenci. Només el nostre a Iasi estava condemnat a la lluita contínua. Per primera vegada en la història de la Universitat de Iasi, el Claustre Universitari va anunciar l'obertura del curs acadèmic sense el servei religiós habitual.
Perquè algú entengui el nostre dolor, cal saber que aquesta solemne cerimònia va ser, sense interrupció, durant mig segle, l'acte més bonic de la Universitat. L'ocasió va abraçar tot el Claustre de la Universitat, tots els professors, tots els estudiants recentment inscrits i l'elit intel·lectual de Iasi. El servei sempre va ser celebrat 'M a l'auditori pel Metropolità de Moldàvia o el seu vicari, beneint l'inici d'un nou any en l'educació del poble romanès. Però ara la nostra universitat deixava de banda, per un gest del Claustre Universitari, aquesta joia de la seva tradició de mig segle.

Més greu encara, la universitat de la nostra Iasi cristiana, la màxima institució educativa en romanès, proclamava així, en aquells temps difícils, la lluita contra Déu, el desterrament de Déu a les escoles, institucions i països.

Els professors de la Universitat de Iasi, a excepció de 4 o 5 coneguts per oposar-se a aquesta tendència, van aclamar amb gran satisfacció la decisió pagana del Senat com un pas endavant que portaria la "ciència romanesa" a sortir de la "barbàrie" i els "prejudicis medievals". . ".

Els estudiants comunistes estaven jubilosos, els jueus triomfants, mentre que alguns de nosaltres reflexionàvem amb pena: ens preguntàvem quant de temps passaria abans que les església fossin enderrocades i els sacerdots amb les seves túnices crucificats als seus altars?

Aleshores, uns vuit estudiants nacionalistes de Iasi trucàvem en va a les portes de molts dels professors intentant convèncer-los de descartar la mesura presa pel Senat, però els nostres repetits intents van fracassar.

I així, la nit abans de començar el curs, vam decidir fer un pas seriós: ens oposaríem amb contundència a l'obertura de la universitat.
Per poder agrupar-nos tots vam dormir al carrer Suhupan 4, seu de la nostra acció. A les sis del matí, Vladimir Frir-nu i jo vam marxar cap a la universitat, els altres havien d'acompanyar-lo. Tanquem i barriquem la porta del darrere de la universitat deixant-hi Frimu per vigilar-la. Vaig col·locar un cartell amb llapis vermell a la gran porta d'entrada que deia: "Crido l'atenció dels estudiants i del professorat que aquesta universitat només obrirà després del servei tradicional de l'església".

La resta dels nostres companys van arribar tard, massa tard. Els alumnes van començar a arribar a les 8.
Sol a l'entrada, vaig resistir fins a dos quarts d'aproximadament, quan es van reunir més de 300 alumnes. Quan el professor de matemàtiques Muller va voler entrar a la força, li vaig dir: "Vas jurar a la creu quan vas ser professor d'aquesta universitat. Per què t'aixeques ara contra la creu?

Ets un perjur perquè vas jurar una cosa en què no creies i ara incompleixes aquest jurament. "

Aleshores, els estudiants, encapçalats per Marin, el líder comunista, Hritcu i Ionescu de Botosani, es van precipitar cap a mi, van obrir l'entrada principal de la universitat, em van portar al vestíbul i em van colpejar al cap amb pals i punys. Cap defensa, cap resposta va ser possible ja que em van atrapar al mig, empès des de totes direccions, agafant cops per tots els costats. Finalment, estava sol. Mentre estava en un racó reflexionant sobre la desgràcia de la meva derrota, van arribar els sis alumnes. No obstant això, la victòria de l'enemic no va durar gaire, ja que aviat el secretari de la universitat va baixar de la rectoria i va penjar el següent avís: "És ben sabut que la rectoria ha decidit que aquesta universitat romandrà tancada fins dimecres, que obrirà amb el servei religiós". Va ser una gran victòria que vam rebre amb una alegria insuperable. Dimecres al matí, dos dies després, a l'auditori ple de gom a gom per la població de la ciutat, va tenir lloc l'ofici religiós. Em van felicitar tots.

El professor AC Cuza va parlar amb insuperable

eloqüència. Va ser en aquell moment quan em va agafar la creença -i no m'ha abandonat mai- que qui lluita per Déu i el seu poble, encara que sigui sol, no serà mai vençut. A l'opinió pública a Iasi, aquestes lluites, principalment a l'ASM i les Obres del Ferrocarril, i finalment a la universitat, van tenir un ressò potent. O

Machine Translated by Google

L'enemic ha començat a adonar-se que el bolxevisme no pot avançar sense greus obstacles, fins i tot quan és recolzat per quasi tots els professors universitaris, tota la premsa, tots els jueus, la major proporció de treballadors, mentre que a l'altra banda només hi ha un grup mínim de joves. persones que s'oposen a aquestes onades enormes, armades només amb la seva gran fe en el futur del seu país. Aquests joves tenien la barrera de la seva voluntat comparable a unes roques esmolades a terra, que es poden veure fàcilment, però que no poden escalar sense una gran lesió; de fet, ni tan sols vam pensar en provar-ho. Els enemics no ens temien tant a nosaltres, sinó a la nostra determinació. La part sana de la població, la lasi cristiana i romanesa, ens va animar i ens va observar amb simpa

EL ANY DE LA UNIVERSITAT 1920-1921

Iniciat amb les condicions esmentades, aquest any va ser una sèrie interminable de batalles i enfrontaments. Nosaltres, els estudiants lluitadors, ens vam organitzar al voltant de l'associació d'estudiants "Stefan Voda", de la qual vaig ser president. A partir d'aquí, atacem els nostres oponents, vèncer-los una i altra vegada. Menyspreant la cultura romanesa, menyspreaven la universitat i tot allò

Machine Translated by Google

teníem en aquest país amb la pretensió de ser savis i consellers, com uns homes que arriben d'un gran país a aquesta terra romanesa pecadora i endarrerida.

Potser tenien raó en els punts, però aviat es van enfrontar al nostre petit país amb un gran sentit comú secular, que ells en el seu gran imperi sobre el Dnièster van demostrar que mai van tenir. A la universitat, les reunions es van fer impossibles. No es van poder prendre més decisions. La gran majoria dels estudiants eren comunistes i els seus simpatitzants. Però no van poder fer ni un pas endavant perquè el nostre grup, mai de 40 anys, sempre va estar present; ataquem i no permetem la difusió d'idees i pràctiques comunistes. L'intent de vaga general a la Universitat de Iasi quan va ser detingut l'estudiant comunista Spiegler, va fracassar al cap d'un dia, perquè el nostre grup va ocupar la cafeteria, prohibint als vaguistes l'accés als àpats, afirmant que "qui no treballa, no menja". Totes les súpliques del degà i del professorat per convèncer-nos que s'havia de permetre l'entrada d'aquests estudiants als àpats van ser en va. Poc després, el nostre grup guanyaria una altra victòria: el canvi d'uniforme.

Els estudiants comunistes portaven gorres russes, no perquè no tinguessin altres gorres, sinó com a senyal ostentós d'afirmació del bolxevisme.
Amb motiu d'un enfrontament a la universitat, aquests gorres van ser confiscats i cremats a Union Square. Després, cada dia, a la universitat, als carrers, als pubs, començava la cacera. Tots els taps es van cremar, després d'una setmana van desaparèixer completament.

El nostre grup va anar més enllà i va lluitar contra la premsa jueu-comunista. No teníem impremta per córrer la nostra paraula. Després de diversos articles irrespectuosos sobre el Rei, l'Exèrcit i l'Església, el nostre grup, quedant-se sense paciència, va irrompre a les oficines i impremtes dels diaris Lumea ("El món") publicat pel jueu Hefter i Opinia ("L'opinió". ") , i va
destruir les impremtes que havien vomit verí i insults. Vam provocar aldarulls, sens dubte, però aquests disturbis aturarien el gran desordre, el desordre irreparable que els mercenaris de la revolució comunista preparaven per al nostre país.

Però tota aquesta activitat em va convertir en l'objecte principal de la seva venjança.
La premsa jueva ens va atacar; Vaig respondre violentament. Trobar-nos un dia al carrer amb els redactors d'Opinia ("L'opinió"), després d'un intercanvi verbal, després que jo els hagués exigit que expliquessin els seus insults, vam tenir una baralla. Els meus oponents van ser fortament derrotats. Però l'endemà tots els diaris de Iasi van fer un front comú contra mi, Opinia ("L'opinió"), Lumea ("El món"), Miscarea ("El moviment").

EXPULSAT DE LA UNIVERSITAT IASI PER SEMPRE

Les coses no s'aturen aquí. El senat universitari va actuar immediatament; va conèixer i, sense donar-me audiència, em va expulsar per sempre de la Universitat de Iasi.

Finalment, tant la universitat com la ciutat de Iasi s'eliminarien del pertorbador de l'ordre públic, que durant dos anys va pertorbar la pau dels comunistes jueus i es va oposar a tots els seus esforços per desencadenar la revolució per a l'enderrocament del nostre rei, la crema de església, el tiroteig de

oficials i la massacre de centenars de milers de romanesos. Els homes d'ordre i

la legalitat eren, als ulls del senat universitari, els comunistes; el disruptor d'aquest ordre.

EL CONSELL DE L'ESCOLA DE DRET

Machine Translated by Google

Però els seus plans van fracassar, perquè un esdeveniment realment únic va interferir amb el curs normal de la nostra vida estudiantil. El Consell de la Facultat de Dret va qüestionar l'expulsió pronunciada pel Senat i, encapçalat pel professor Cuza, el seu degà, juntament amb els professors Matei Cantacuzino i Dimitrie Alexandrescu, es van oposar a aquesta mesura. Els esforços del consistori per temperar la ira de la

El Claustre Universitari va fracassar. El Senat no va anul·lar l'ordre d'expulsió. Aleshores la Facultat de Dret va retirar el seu representant al Claustre, ja no es va oposar a la seva decisió i es va declarar independent. Des de la Facultat de Dret em van informar que podia continuar assistint a les classes, ja que el consell de facultat es va negar a reconèixer la decisió del Claustre Universitari. Així que vaig continuar com a estudiant a la Universitat de Iasi. Com a conseqüència d'aquest incident, la junta de la Facultat de Dret no va enviar el seu representant al Claustre Universitari durant tres anys. Aquest conflicte va continuar durant més anys, fins i tot després de deixar la universitat. Més tard, quan vaig obtenir el meu diploma, la rectoria es va negar a emetre el meu diploma. I fins avui no l'han emès. Per inscriure's al Col·legi d'Advocats i continuar els meus estudis a l'estranger he utilitzat el certificat que m'ha emès la Facultat de Dret.

EL CURS DE LA UNIVERSITAT 1921-1922

El nou curs es va obrir en condicions normals, és a dir, amb un ofici a l'església. Un any més, la universitat i la ciutat de Iasi van estar en un ambient festiu.
Aquest gran esdeveniment va passar gairebé desapercebut a Bucarest. Allà, quan arriben els estudiants, el seu nombre es perd entre la multitud de centenars de milers de persones, el soroll, les llums i els múltiples conflictes d'interessos. A Iasi, quan

Machine Translated by Google

marxen els alumnes, descendeix una malenconia general com quan surten les grues i els ocells a la tardor. Quan els alumnes tornen, arriba la joventut, la vida. És un dia de festa. A Bucarest, els estudiants se senten sols enmig d'un món immens que no els veu, no els valora, no els censura, no els interessa, no els estima. L'educació de l'estudiant a Iasi no s'assembla gens a la de Bucarest, perquè creix com un nen sota l'amor de la seva mare, a l'abric de l'amor dels romanesos. Aquí la nació cria els seus estudiants. Jo mateix li dec a aquest Iasi una part important de gratitud per tot el que he pogut fer. Sempre vaig sentir la preocupació que aquest esperit de Iasi tenia per mi, vaig sentir el raig del seu amor, vaig sentir la seva admonició, el seu ànim, la seva urgència, la seva crida a la batalla.

Ens segueixen -els alumnes de Iasi- fins i tot ara, i ens seguiran fins al final de les nostres vides, com el record sempre present dels anhels i l'amor de la meva mare. De totes les generacions d'estudiants que han passat per Iasi, quantes no han estat esperonadas de per vida per la crida a lluitar d'Iasi! Quants no anaven acompanyats a la tomba, quants encara avui estan perseguits pels seus retrets!

A principis d'any es va notar que el comunisme jueu es va retirar, es va desorientar, la seva moral pràcticament nul·la i no va oferir cap resistència. Tots els alumnes nouvinguts havien sentit parlar de les nostres batalles i havien esperat molt de temps per venir al nostre costat. Un cop aquí, es van incorporar a les nostres files.

PRESIDENT DE L'ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS DE DRET

Vaig ser escollit president de l'Associació d'Estudiants de Dret aquella tardor. El Claustre Universitari va rebutjar la meva convalidació amb el pretext que havia estat expulsat de la universitat. Em vaig validar.

La nostra Associació d'Estudiants de Dret, com les associacions de totes les altres facultats, tenia com a finalitat l'activitat científica de realitzar i aprofundir estudis en les respectives àrees.
Per exemple, sota la presidència de Nelu Ionescu, dos anys abans que jo, l'Associació d'Estudiants de Dret celebrava reunions gairebé cada setmana. Un alumne va llegir un llibre de dret o una àrea relacionada, el va condensar i, en una reunió, va presentar una crítica. Aleshores es van produir discussions contradictòries. He mantingut aquest format general, però també he afegit alguna cosa nova. Tots aquests problemes i informes no es podrien tractar tret que investiguessin científicament el problema jueu. Es van llegir obres que tractaven aquest problema a Romania ia l'estranger, sobre el poder internacional jueu, sobre la història d'aquest problema a casa i a l'estranger. Estàvem estudiant no només els seus mètodes per lluitar contra nosaltres, sinó també l'esperit i la mentalitat jueva, i per això vam proposar diferents mitjans de lluita i defensar-nos.

Després, després de cada exposició, hi havia discussions, conclusions i, finalment, la formulació de la veritat instituïda perquè tothom pogués sortir il·luminat.
A més, en les mateixes reunions pretenem dur a terme:

a) la identificació, a cada pas, d'aquell esperit i mentalitat jueva, que s'infiltrava furtivament en el patró de pensament i sentiment d'una gran part de romanesos.

b) la nostra desintoxicació, és a dir, l'eliminació del judaisme que es va introduir al nostre pensament a través dels llibres a les escoles, la literatura, els professors, les conferències, el teatre i la cinematografia. c) la comprensió i el desenmascarament de plans jueus ocults de tantes maneres. Per a nosaltres

tenen partits polítics, liderats per romanesos, a través dels quals parla el judaisme; diaris romanesos escrits per romanesos, a través dels quals el jueu parla pels seus interessos; Parlants i autors romanesos, pensant, escrivint i parlant jueu en llengua romanesa.

Machine Translated by Google

Estudiant tot això, comencem a adonar-nos que, per primera vegada en la seva història, el romanès ha entrat en contacte amb un poble que utilitza com a arma per lluitar i destruir -com a arma nacional- l'astúcia i la perfídia.

El romanès sempre ha conegut només la lluita honesta. Davant del nou mètode jueu, es va quedar perplex. Ens vam adonar que tot es redueix a conèixer l'enemic i que quan els romanesos el coneixem, el derrotarem.

Les nostres reunions van continuar amb regularitat durant tot l'any. Van atreure un nombre creixent d'estudiants d'altres universitats, de manera que l'Associació General d'estudiants de Iasi es va convertir gairebé en inexistent. Tot l'alumnat va gravitar cap a l'activitat del grup jurídic.

L'auditori era massa petit per a la multitud d'estudiants que volien participar en aquestes trobades. Els estudiants de Bessarabia van participar en nombre cada cop més gran. Mig any d'activitat ens va portar un autèntic miracle: tres quartes parts dels estudiants cristians de Bessarabia es van despertar, es van sentir cridats a una nova vida, es van il·lustrar. En poc temps es convertirien en els soldats més fidels de la nostra lluita, aconseguint per la fe, la devoció, la puresa de cor i l'esperit de sacrifici, el lideratge del moviment que començava a florir.

Aquest moment de fraternitat en la mateixa fe i compromís de lluitar pel nostre país cristià contra les hordes jueves canalla no s'oblidarà mai. Els que ahir ens vam barallar ara ens vam abraçar.

Les directrius guiades a les nostres reunions van ser els escrits dels nostres genis nacionals Bogdan Petriceicu Hajdeu, Vasile Conta, Mihail Eminescu, Vasile Alecsandri, etc., però sobretot els escrits i conferències del professor Cuza, els escrits del professor Paulescu, les lliçons d'educació nacional del professor Gavanescul.

Tots els escrits del professor Cuza es van llegir no només una vegada, sinó tres, quatre vegades i es van estudiar. En particular, el seu curs d'economia política, tractant brillantment la qüestió jueva des de la seva prestigiosa posició, demanant als romanesos que entenguessin el seu problema actual més greu, va ser per a nosaltres una guia per a cada moment en el nostre esforç per conèixer-lo. La nostra major sort, i la dels romanesos, va ser, doncs, tenir el professor Cuza, un dels homes més experimentats del problema jueu mundial. va ser gràcies a ell que vam poder orientar-nos a qualsevol maniobra jueva.

Els seus cursos, del més alt nivell acadèmic, van ser seguits per tots els estudiants amb una atenció sense precedents fins ara. La sala d'actes de la Facultat de Dret sempre ha estat massa petita. Durant molt de temps aquesta Universitat de Iasi no tindrà un professor que imparteixi una conferència sobre nacionalisme que inspiri un entusiasme similar.

Durant aquell temps, per a molts de nosaltres la vida va començar a revelar un únic propòsit, per sobre de tots els altres interessos: el de lluitar pel nostre poble la mateixa existència estava amenaçada.

VISITA A LA UNIVERSITAT DE CERNAUTI

A altres universitats s'imposava el silenci. Des de la primavera de l'any anterior, 1921, a Cernauti s'havia iniciat l'agitació per la romanització del teatre. Una aferrissada batalla de diversos dies va acabar amb la victòria dels estudiants. Ara, a la primavera de 1922, vaig organitzar, sota els auspicis de l'Associació d'Estudiants de Dret, una visita dels iasians a Cemauti. Vam ser ben rebuts per professors i alumnes. Nosaltres, 100 visitants, no vam fer res més en els
tres dies que hi vam estar, però vam transmetre als nostres companys de Cernauti la nova fe que s'estava estenent a les nostres ànimes, no va ser difícil per a Cernauti, com Iasi, només més,

va patir la invasió jueva, amb els seus carrers, el seu comerç, les seves esglésies en ruïnes, les seves terres i els romanesos tots gemegant sota el domini jueu. Breument,

Machine Translated by Google

entre nosaltres es va crear un nou i proper parentiu espiritual, basat en un anhel i el nostre somni comú de veure el nostre poble alhora.

despertats a la consciència de la seva dignitat, poder i drets com a amos del seu propi destí i el del seu país. Aquest parentiu es va reforçar després amb la visita que van tornar els alumnes de Cemauti un mes després. Va ser aleshores quan em vaig trobar per primera vegada amb Tudose Popescu, aquella bella figura d'un jove lluitador que s'assembla a un pandur, que després va ser un dels líders del moviment estudiantil, però que avui dorm en un cementiri pobre sota una creu oblidada.

LA REVISIÓ "APARAREA NATIONALA".

L'1 d'abril de 1922 es va publicar el bimestral Apararea Nationala ("La defensa nacional") sota la direcció dels professors Cuza i NC Paulescu. Qualsevol pot imaginar-se què va significar per a nosaltres la publicació d'aquesta revista enmig dels nostres pensaments i inquietuds.

Hi vam trobar tot el que necessitàvem per a la nostra pròpia comprensió completa i arguments útils.
Els articles dels professors Cuza i Paulescu van ser llegits religiosament per tots els joves i van tenir un impacte rotund en els estudiants de tot arreu, tant a Bucarest com a Cluj. Consideràvem un triomf la publicació de cada número, ja que era per a nosaltres un altre mitjà de transport de munició per combatre les disputes de la premsa jueva.

Crec oportú reproduir aquí dos articles publicats en aquella època amb les signatures dels professors Cuza i Paulescu.

“L'esperit diví de tmtb defensarà per sempre la humanitat. En resum, el Talmud -la legislació político-religiosa dels hebreus- en comptes de lluitar com l'Evangeli contra les passions de la propietat i el domini, al contrari posa aquests vicis a un cim incomprensible per tal de fer realitat el somni de Judà de ser, a la al mateix temps, el propietari de tota la terra i el senyor de tota la humanitat.

Però mentre els apòstols cristians predicaven el seu ideal obertament, el Talmud s'amaga; i els seus dos apèndixs, el Kahal i la maçoneria, són encara més invisibles.
Els tres fan servir, per quedar-se a les fosques, un mitjà escabrós i maleït: la mentida.
“En altres paraules, la mentida és la base del sistema utilitzat pels jueus, a qui es pot dir...
'Tu parles, així ho ets.
Però la mentida té un enemic mortal, és a dir, la veritat. Perquè la veritat és el tret distintiu del cristianisme. Crist va dir: "Jo sóc la veritat" i per això la seva doctrina és execrada per Israel.

La mentida, per contra, caracteritza el que s'anomena esperit del mal o el diable.
Així, Jesús, parlant als hebreus, els digué: «Vosaltres sou del vostre pare, el dimoni, i les concupisències del vostre pare són la vostra voluntat. Va ser un assassí des del principi i no roman en la veritat perquè no hi ha veritat en ell. Quan diu una mentida parla per si mateix, perquè és un mentider i el pare d'aquesta. '

"Deixant aquest món, Crist va enviar als seus deixebles una arma invencible, és a dir, el seu Esperit. L'esperit diví de la veritat, que defensarà per sempre la humanitat contra l'esperit demoníac de la mentida", m'inclino davant aquest Esperit de la Veritat dient des del fons del meu ànima. Crec en l'Esperit Sant! "

(Prof. Dr. NC Paulescu, de "Fisiologia filosòfica.
El Talmud, el Kahal, la maçoneria" vol. II., Bucarest 1913, pàg. 300-301)

La ciència de l'antisemitisme

“Una altra horrible combinació de paraules: la ciència de l'antisemitisme. Com pot l'antisemitisme ser una ciència? 'els científics amb les seves roques, els amb els seus segells, el

Machine Translated by Google

els matemàtics amb les seves x, els filòlegs amb els seus sufixos, els científics amb les seves idees de cultura anomenades “fixes”. "¿Antisemitisme? Per a aquests científics només és salvatgisme, una manifestació cega d'instints brutals, vestigis de temps prehistòrics, la vergonya de la nostra civilització que tant la ciència com la consciència il·lustrada de l'home, lliure de prejudicis i passions, condemnen.

Aquesta és l'atmosfera creada especialment pels jueus -i que conreen aquells judaitzats- al voltant de l'antisemitisme, enganyant els ingenus o explotant la ingenuïtat dels estúpids amb la pretensió que ells també estan al mateix nivell que la civilització moderna. '
I qui no vol ser-ho?
Per exemple, hi ha aquest interessant cas d'un individu judaitzat, ell mateix mig jueu, que parlava uns quants anys abans amb l'aire d'un científic increïble sobre el nostre antisemitisme, que aleshores, com és avui, no canviava. I això és el que ens explica aquest autor, nomen-odiosum, a Viata Romaneasca ("La vida romanesa"), segon any, núm. 11 de novembre de 1907, pàg. 186, 204-207 - un traïdor al pensament nacional, ja que més tard va ser un traïdor a la nostra acció nacional durant la guerra: "Vull parlar de la qüestió jueva... totalment desnaturalitzada pel vulgar i ferotge".
Judeofagia dels nostres antisemites, que així... ens comprometen amb el món civilitzat...

'Amb armes rovellades desenterrades de l'arsenal de persecucions medievals, amb propaganda d'odi, amb apassionada incitació a l'excés, amb el despertar d'instints bestials en les masses populars... només es pot comprometre una causa justa, però
la causa de l'antisemitisme. no pot ser just...
"Però donar a aquest conflicte... un aire fals de persecució racial, de persecució religiosa, en una paraula, d'antisemitisme, només pot servir a la causa de l'enemic, només content d'explotar les divagacions d'alguns maníacs...". escandallistes antisemites, posa prematurament a l'ordre del dia tot el tema... 'Ningú, i menys el nostre, en si mateix pot tancar a l'infinit sense repercussions, contra les idees modernes, ni contra l'acció política exterior... (Aquestes els punts són de l'autor, és a dir, no són suspensius, sinó amenaçadors, que aparentment contenen un tarannà polític fantàstic.

Ed. [és a dir, Cuza, Tr.]
"Per tant, situar la nostra qüestió en el terreny de l'antisemitisme, de l'odi racial, significa per a nosaltres ser conduïts a una derrota vergonyosa i fatal... Urgències asiàtiques... demagògia violenta, agitació malsana... un esforç de especulacions fosques passions ..... (Els últims punts, de nou, són els de l'autor, presagiant la mateixa amenaça a crims tan horribles com els de l'antisemitisme.
Ed. [és a dir, Cuza, Tr.]

He citat aquest concepte típic, propi de tots els que es van vendre als jueus. I es pot veure en què es redueix tot: tòpics ('el món civilitzat', 'idees modernes'), però sobretot calúmnies ('judeòfagia vulgar i ferotge,' 'armes rovellades,' instints bestials" divagacions d'impulsos maníacs). , " passions fosques '). , propagadors d'escàndols antisemites, " asiàtics

Trobem aquestes "apreciacions" no només d'amants jueus corrents, sinó de vegades fins i tot d'alguns representants distingits de la cultura en altres camps.
Així, per exemple, l'eminent jurista, professor universitari, orador, home de política, exministre d'instrucció pública, el senyor AC Arion, em va assenyalar pel meu antisemitisme, en el ple de la Cambra de Diputats l'apòstrof - podem dir "famós" provinent d'un home així,
que em diu home de les cavernes.
Pel que fa als jueus, el seu relat de l'antisemitisme és encara més característic.
A part del tòpic habitual, 'amb odi i salvatgisme' -naturalment sense raó, no els importa discutir motius-, segons ells, l'antisemitisme és una bogeria, una degeneració intel·lectual, una aflicció de l'esperit. Així és com ens considera un dels "intel·lectuals" jueus moderns més distingits, el doctor K. Lippe, d'origen il·lustre com a besnét del famós comentarista del Talmud a l'edat mitjana Rasi, que deia tob sebegoim barog (matar). el millor dels Goyim).

El metge. K. Lippe, MD, va venir de Galícia i es va establir a Iasi, on va complir pena per matar una dona fent-li un avortament, i fins i tot va escriure una obra especial en alemany titulada: Símptomes de la malaltia mental -Antisemitisme (1887) .
I com a prova que els arguments utilitzats pels jueus paràsits contra l'antisemitisme són molt pobres, així com els dels judaitzats, i sempre els mateixos, aquí teniu el Curierul Israelit ("El missatger israelita"), òrgan oficial de la Unió de Jueus naturalitzats diu a l'editorial de la seva edició d'aquest divendres 15

Machine Translated by Google

Setembre de 1922, sota el títol calumniós -a nosaltres que vam escriure a l'Aparare'a Nationala ("La defensa nacional")- 'Una colla de canalla'.

Hi ha amb aquests antisemites un estat de degeneració intel·lectual que ha arribat a la perversitat dels sentits, una mena de sadisme mental pel qual els tocats són conduïts a la mentida i la calúmnia. Com podeu veure, aquesta és una explicació molt senzilla, a més d'una ingènua: tot el que s'ha dit

contra els jueus són mentides i calúmnies a causa d'una degeneració intel·lectual específica. La definició d'antisemitisme -segons els jueus i els judaitzats- es resumeix, doncs, en aquestes dues paraules, salvatgisme i bogeria, naturalment, dels 'antisemites'. Pel que fa als jueus com a fenomen social, ni tan sols entren en aquesta "explicació". Com si no existissin. Va ser aquest salvatgisme i bogeria el que va obligar a tots els pobles de tots els temps, egipcis, perses, romans, àrabs, així com les nacions modernes fins als nostres dies, a considerar els jueus com una amenaça nacional i a prendre mesures contra ells.

Va ser aquest salvatgisme i bogeria el que va enfosquir la comprensió dels representants més destacats de la cultura de totes les nacions, com ara Ciceró, Sèneca, Tàcit, Mahoma, Martí Luter, Giordano Bruno, Frederic el Gran, Voltaire, Josep II, Napoleó I, etc. Goethe, Herder Ludwig Feuerbach, Richard , Immanuel Kant, Fichte, Schopenhauer, Charles Fournier, Wagner, Bismarck, Rudolf Virchow, Theodor Billroth, Eugen Dfihring - i molts altres en tots els àmbits per parlar contra els jueus.

Finalment, el salvatgisme i la bogeria expliquen l'antisemitisme dels representants més il·lustres de la nostra cultura, com Simion Barnutiu, BP Hajdau, Vasile Alecsandri, Vasile Conta, Mihail Eminescu.

Salvatge i boig: tot això, Civilitzats i ben educats: els judaitzats, I els jueus: inexistent, i la venalitat dels judaitzats és incapaç d'explicar l'antisemitisme com a fenomen social, ho anomenarem teoria antisemita. .
Segons la nostra teoria, en la constitució de l'antisemitisme hem de distingir tres estadis: instint, consciència, ciència.
L'instint sempre ha portat la multitud, preocupada inicialment pels seus interessos materials immediats, a oposar-se al parasitisme jueu mitjançant moviments populars, sovint generalitzats i sagnants, com va ser entre tants d'altres arreu del món, per exemple, el terrible moviment dels cosacs a Ucraïna va provocar de Bogdan Hmelnischy en el qual van morir més de 250.000 jueus el 1649.

A poc a poc es va despertant la consciència de l'amenaça jueva, primer a les classes educades. Després s'estén i penetra en les masses. El primer grup s'uneix al poble per donar suport a les seves reivindicacions. Aquests últims esdevenen així progressivament conscients.

La ciència comença amb una investigació parcial, fins a arribar -només en els nostres dies- a la determinació del seu objectiu, és a dir, estudiar el judaisme com a fenomen social, allunyat de l'entorn en el qual es vol amagar, concloent que és un problema humà, en veritat, el més gran, la solució del qual cal trobar.

Podríem dir, a la vista de les conclusions a les quals han arribat els estudis parcials fins ara, que formen l'antisemitisme de la ciència, Aquesta és la base, que no s'ha de confondre amb la ciència de l'antisemitisme, El que els distingeix, és els seus diferents objectius. I aquí hi ha la definició d'aquesta ciència orientada a un propòsit, que la demostra clarament com una veritable ciència per dret propi:

La ciència de l'antisemitisme té com a objecte el judaisme com a problema social, sent, per tant, necessàriament la síntesi de totes les ciències que poden contribuir a la seva solució.

Què són aquestes ciències, que a través dels seus estudis parcials contribueixen al coneixement del judaisme, ja hem vist. I així és com utilitza la ciència de l'antisemitisme

Machine Translated by Google

les seves conclusions per arribar a una solució.
La història estableix que des dels temps més antics els jueus eren un poble errant entre d'altres, nòmades, sense camp. La ciència de l'antisemitisme estableix que aquest nomadisme és contrari al benestar dels pobles agrícoles sedentaris i no es pot tolerar.

L'antropologia estableix que els jueus són una barreja de races no emparentades, diferenciant-se entre ells, com els semites, els aris, els negres, els mongols. La ciència de l'antisemitisme explica l'esterilitat de la nació jueva en l'àmbit de la cultura com a conseqüència d'aquest mestissatge i demostra que aquest

Els mestissos no poden aportar res a la cultura d'altres nacions, que només falsegen, desnaturalitzant les seves característiques.

La teologia estableix que la religió jueva és una religió exclusivista, basada en l'aliança especial feta entre el seu Déu, Jahvè, i els jueus considerats com a poble escollit i sant (codis am), al marge dels altres pobles.
La ciència de l'antisemitisme dedueix rigorosament que aquest concepte exclou la possibilitat de qualsevol cooperació pacífica o qualsevol assimilació amb els jueus.

La política estableix que a tot arreu, dins d'altres nacions, els jueus tenen la seva organització social única, constituint un estat dins d'un estat. La ciència de l'antisemitisme conclou "que els jueus són un element anàrquic, perillós per a l'existència de tots els estats".

L'Economia Política estableix que els jueus han viscut en tot moment, fins i tot a Palestina, com un poble superposat a altres nacions, explotant la seva feina, no sent ells mateixos productors directes. La ciència de l'antisemitisme diu que qualsevol poble té dret a defensar el seu treball productiu de l'explotació dels jueus, que no poden tolerar que visquin com a paràsits, posant en perill l'existència de les persones.

Philosoby estableix que el concepte de vida del judaisme és un anacronisme contrari al progrés humà. La ciència de l'antisemitisme imposa, com a deure a la civilització, que aquesta monstruositat cultural sigui eliminada per l'esforç conjunt de totes les nacions.

La ciència de l'antisemitisme basa les seves conclusions en allò que diverses però diferents ciències especials han establert objectivament, tot això condueix necessàriament a la mateixa conclusió: l'eliminació dels jueus d'entre els altres

pobles posant fi a la seva existència antinatural i parasita que a un concepte anacrònic oposat a la civilització i la pau de totes les nacions que ja no ho poden tolerar.

Aquesta teoria antisemita difereix, com es pot comprovar, de la teoria jueva i judaitzada que reduïa l'antisemitisme a dues expressions individuals -que, de fet, en el moment en què es manifesten massivament, esdevenen un problema social: el salvatgisme i el maltractament. - i també ho explica.

L'instint d'antisemitisme de vegades pot anar acompanyat de salvatgisme i odi.
Perquè l'instint és cec -diuen- encara que és imprescindible per defensar la vida.
La consciència de l'antisemitisme s'afegeix, però, a l'instint, reforçant-ne els impulsos, per "salvatges" que siguin.
Per ser "civilitzat" primer cal existir.
La ciència de l'antisemitisme aconsegueix finalment explicar aquest fenomen, il·luminant encara més la consciència de la gent, satisfent plenament els seus instints i les seves erupcions violentes, legitimades així per la revelació de la seva causa: el parasitisme dels jueus.
Així, ens dóna la fórmula de la solució científica al problema del judaisme, que per entendre-lo només cal aplicar, l'antisemitisme modern, doncs, uneix totes les energies: l'energia de l'instint, de la consciència, de la ciència, de la la veritat plenament revelada formant una força social formidable, certament capaç de resoldre el problema més gran de la civilització dels nostres temps, que és el problema jueu. I què fan els jueus i els judaitzats contra aquest gran poder, que pretenen allargar l'existència condemnada del seu parasitisme? Hem vist: tòpics, insults i capritxos.

Machine Translated by Google

'La judeòfagia vulgar dels nostres antisemites...' 'ens comprometen als ulls del món civilitzat...', 'Armes rovellades, extretes de l'arsenal de les persecucions medievals...', 'La incitació a les bestials instints en les masses populars...', 'impulsos asiàtics...', 'bogeria...', 'sadisme mental. '

Aquests són tots els arguments que oposen al nostre antisemitisme, perquè no en tenen d'altres, pensant que poden acabar amb la seva estupidesa, mentre les energies venjatives bullen dins de totes les nacions revoltades pel parasitisme nòmada. "

AC Cuza, Apararea Nationala ("La Defensa Nacional") núm. 16, 15 de novembre de 1922, primer curs.

LA FUNDACIÓ DE L'ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS CRISTIANS

El 20 de maig de 1922, en una reunió limitada, vam abolir l'Associació General d'Estudiants de Iasi que encara estava en mans d'una resta d'opositors recolzats per la rectoria i vam fundar "L'Associació d'Estudiants Cristians" que encara avui és viva. Quan vam començar érem un grup petit, després vam fundar un cercle d'estudiants que més tard va evolucionar cap a l'Associació d'Estudiants de Dret, i ara finalment, de la nostra feina, va néixer una autèntica associació general d'estudiants sota el nom d'ASSOCIACIÓ D'ESTUDIANTS CRISTIANS perquè els cors de tots els estudiants de Iasi estaven colpejant, però un grup d'estudiants diferent, a diferència del 1919.

En aquest punt, no sense una gran malenconia a l'ànima, després de tres anys de batalla i d'estimades amistats recuperades en el foc de tantes proves, m'acostava el dia de la meva sortida de la universitat, de la vida estudiantil i dels meus companys de batalla. Només tenia un mes abans d'haver de fer l'examen de graduació i no vaig poder superar la idea que havia de marxar, que nosaltres, els graduats de l'institut de 1919, tan lligats de cor, ens dispersíem, Déu només sap. a quins racons del país. És per això que, després de nomenar els meus successors, Sava Margincanu a l'Associació d'Estudiants de Dret, i Ilie Garneata a l'Associació d'Estudiants Cristians, els 26 companys que se sentien més units, van fer el vot de lluitar allà on fóssim, pel credo que ens unia com a estudiants. a la Universitat. Tots vam signar aquest vot, el vam posar en una ampolla i després el vam enterrar. Després de passar les meves classes de graduació, es va emetre un altre vot d'un segon grup de 46, més recents a la batalla. Van ser els meus convidats a Husi, on durant quatre dies vam mantenir reunions, aclarint en la nostra ment els més petits detalls sobre la nostra futura activitat. Aquí, el meu pare va parlar amb els meus companys en diverses ocasions, animant-los a lluitar. Així que ens vam separar portant a l'ànima l'anhel de dies millors i més justos per al nostre poble.

OBLIGACIÓ D'HONOR

Els sotasignats, estudiants de la Universitat de Iasi, adonant-se de la difícil situació en què el poble romanès es troba amenaçat en la seva mateixa existència per un poble estranger que s'ha apropiat de les nostres terres i tendeix a apoderar-se del lideratge del país; perquè els nostres descendents no vagin per terres estrangeres expulsades de les seves terres per la pobresa i la misèria, i perquè el nostre poble no sagni sota la tirania d'un poble estranger, ens aixequem decidits al voltant d'un nou i sagrat ideal, el de defensar la nostra pàtria. contra la invasió jueva.

Va ser al voltant d'aquest ideal que vam formar l'Associació d'Estudiants Cristians de la Universitat de Iasi. És amb aquest ideal al cor que sortim dels salons

Machine Translated by Google

avui de l'escola.
Lluitar allà on siguem, per la nostra justícia, per les vides amenaçades del nostre poble, considerem que és el nostre principal deure d'honor. Per això, reunits avui, dissabte 27 de maig de 1922, ens comprometem amb una obligació comuna, que, estenent-nos per tot el país, portarem arreu el foc que ens va animar en els temps de la nostra joventut per encendre els cors entristits nostres. gent la torxa de la veritat, la del seu dret a una vida lliure en aquestes terres.

Mantendrem un contacte més estret amb l'Associació que avui deixem enrere i de la qual seguim sent socis de suport, sent el punt central que sempre ens unirà en la nostra lluita comuna. Ens tornarem a trobar d'aquí a 8 anys, només el 1930, de l'1 al 14 de maig a la Universitat de Iasi. La Comissió de Socis s'encarregarà que tots els socis siguin notificats amb dos mesos d'antelació a aquest dia i s'encarregarà de la seva arribada. Convidem a totes les generacions d'estudiants que ens segueixen a través d'aquesta Associació, que han de mostrar la comprensió de consagrar el seu treball a l'altar de la pàtria, a acompanyar-nos aquell any i aquell dia a la Universitat de Iasi.

27 de maig de 1922

Corneliu
Zelea-Codreanu-Husi N.

Nadejde, 21 University St.-
Iasi Grig. Ghica, 23 Carol St.-Iasi I.
Sarbu,

Rudi, Soroca County Grigoriev Eusevie,

Caragaiani, Cetatea-Alba County Ilie Gameata, 40
Muzelor St.-Iasi Alexandru P. Hagiu, Chetresti-
Vaslui Loan Blanaru, 35 Tabacari St. -Husi

Constantin C. Zotta, 13 Major Teleman St.-
Husi A. Ibraileanu, 3 Ghica Voda St.-Galati M.

Berthet, Purcari, Comtat de Cetatea-Alba Iacob I.
Filipescu, Tg.

Falciu, Comtat de Falciu Leonid Bondac, 5 I. Heliade
Radulescu St.-Soroca C. Madarjac, 71 Apostol St.-
Galati 1. Miclescu, 165 Portului St.-Galati
lonel 1. Teodoreanu,

Muzelor-Galati Laseu Nicolae, 22 Sinadino
St.-Chisinau Bobov Mihail, 85 Podolskaia
St.-Chisinau Mihail V.

Sarbul, Mascauti, comtat d'Orhei Nicolae
B. Ionescu, 59 Constantin

Brancoveanu St.-R-Sarat Pavel Epure-
Cetatea-Alba, Catedral Gh.
Boca, Balaceana,

Suceava County Vasile Nicolau, 61 Lascar Catargiu St.-Husi

Andronic Zaharia, Partestii de Sus, Bucovina Vasile N.

Popa, Paunesti, Plutna County Vasile Corniciuc,

Putrauti, Suceava County Nicolae N. Aurite,
Tereblecea, Siret County Gr. Mihuta, Scheia,

Suceava County Ciobanu Stefan, 9

Sturza St.-Suceava Eugeniu Cardeiu,

Bilca, Radauti County Eug. N. Manoilescu,
Epureni, comtat de Falciu Viadimir

Machine Translated by Google

Frirnu, Calmatui, Comtat de Cahul Gh.
Zarojeanu, 40 Muzelor St.-Iasi
Prelipceanu Tit. Vasile, Horodnicul de jos, Radauti
County Prelipceanu Gr. Vasile, Horodnicul de
jbs, Radauti County Constantin Darie, Horodnicul de
Sus, Radauti County Pasearu loan to Stefan,
Tereblecea, Siret County Mihail I. Babor, Balaceana, Suceava County
Sava Margineanu, Stroesti, Suceava County
Taranu Traian, Stroesti, Suceava County Al .
Pistuga, Tarnauca, Comtat de Dorohoi Dragomir
Lazarescu, Tarnauca, Comtat de Dorohoi
Constantin C. Campanu, Scheia,
Comtat de Suceava D. Porosnicu, Gurmezoaia,
Falciu N. Gh . Ursu, Malusteni, Covurlui C. Ghica County, 23 Carol St.-Iasi

EN FINALITZAR ELS MEUS ESTUDIS UNIVERSITARIS

A casa, els tres anys que vaig estar a la universitat van passar davant els meus ulls i em vaig preguntar: com podríem superar tants obstacles; com podríem vèncer la mentalitat, la voluntat de milers d'homes; com podríem derrotar els senats universitaris; i com podríem suavitzar la gosadia de tota una premsa enemiga? Teníem diners per contractar mercenaris, publicar diaris, sortir al camp, alimentar aquesta guerra real? No teníem res.

Quan em vaig llançar a aquella primera batalla, no ho vaig fer per insistència d'algú altre, ni per alguna confabulació, ni per alguna decisió prèvia que se m'encarregués de dur a terme, ni tan sols sota l'impuls d'un gran i prolongat interior. convulsió o pensament. profunditat en què vaig considerar aquest problema. Res d'això. No sabria descriure com vaig entrar en aquesta baralla.
Potser com un home que, caminant pel carrer amb les seves preocupacions i pensaments, sorprès pel foc que consumeix una casa, es treu l'abric, saltant en auxili dels que es veuen engolits per les flames. Jo, amb la ment d'un jove d'entre 19 i 20 anys, vaig entendre per tot el que veia que estàvem perdent el nostre país, que ja no tindríem un país, que a través de la col·laboració inconscient dels pobres treballadors romanesos, empobrits i explotats. , la governant i devastadora horda jueva ens engoliria. Vaig actuar segons els dictats del meu cor, des d'un instint de defensa que posseïa fins i tot el més petit cuc gatejador, no des d'un instint de mera autoconservació, sinó per defensar la gent de la qual formava part. Així doncs, tot el temps, vaig tenir la sensació que tota la gent estava darrere nostre, amb tots els vius, amb tots els que morien pel seu país, amb les seves generacions futures; que el nostre poble lluiti i parli a través nostre, que el nombre d'enemics, per grans que siguin, davant d'aquesta entitat històrica, no són més que un grapat d'humans miserables que dispersarem i derrotarem.

Per això van fracassar tots els nostres contrincants, començant pels senats universitaris irreflexius, que, creient que una colla de joves bojos lluitaven en nosaltres, en realitat van lluitar i van matar els seus. Hi ha una llei de la naturalesa que posa cadascú al seu lloc; rebels contra la natura, des de Llucifer fins als nostres dies, tots aquests rebels, sovint molt intel·ligents, encara que sempre mancats de saviesa, queien estupefactes.

En el marc d'aquesta llei natural, aquest savi ordre, qualsevol pot lluitar, té dret a lluitar entre ells. Fora d'ell, en contra, sota aquest ordre, ningú pot

Machine Translated by Google

activar sense càstig i invencible. En l'organisme humà, els glòbuls sanguinis han de romandre dins de la seva estructura i al seu servei. Hi hauria una rebel·lió no només si un glòbul s'agités contra l'organisme, sinó quan ho fes encara menys, és a dir, quan estigués al seu propi servei, quan només es satisfés, quan no tenia cap altre propòsit i ideal fora d'ell mateix, quan es va convertir en el teu propi Déu.

L'individu a la imatge i al servei del seu poble. La gent dins l'estructura i el servei del seu Déu i les lleis de Déu.

Qui entengui aquestes coses guanyarà, encara que estigui sol. Qui no entén serà derrotat. Acabo el meu tercer curs universitari sota la influència d'aquests pensaments. Des del punt de vista organitzatiu, havíem establert la idea de líder i disciplina. La democràcia va quedar exclosa, no per especulacions o conviccions aconseguides a través de la teoria.

Vam viure l'antidemocràcia des del principi. Jo sempre he liderat. En tres anys, només vaig ser escollit president de l'Associació d'Estudiants de Dret una vegada.

En tots els altres moments, no van ser els lluitadors qui em van fer líder, però els vaig triar per seguir-los. Mai he tingut comissions i mai he posat propostes a votació. Tanmateix, sempre que sentia la necessitat, consultava tothom, però sota la meva responsabilitat vaig prendre decisions pel meu compte. Per això el nostre petit grup sempre ha estat una unitat inquebrantable. No hi havia faccions d'opinions dividides, majories o minories, en conflicte entre elles en qüestions d'acció o teoria.

Amb tots els altres grups, va passar el contrari. Per això van caure derrotats.

una gran fe, com una flama que crema contínuament en els nostres cors, il·luminant el nostre camí; un gran i inoblidable amor pels altres, una gran disciplina, una decisió durant la batalla i un equilibri

pesatge del pla de batalla; aquests, la benedicció del nostre país i de Déu, ens asseguraven la victòria en aquells tres anys.

L'ESTIU DE 1922

L'estiu de 1922 no va transcórrer pacíficament. Als escenaris dels teatres nacionals o comunals romanesos de les ciutats de Moldàvia, les obres jueves van començar a representar-se en yiddish per la companyia "Kanapof". Els nostres joves ho van considerar una amenaça, ja que van veure l'inici de l'alienació d'aquesta institució, destinada a ser per a l'educació nacional i moral del poble romanès. Expropiats en el comerç, la indústria, la riquesa del sòl i del subsòl romanès, a la premsa, un dia també ens veurem expropiats dels escenaris dels nostres teatres nacionals. El teatre, juntament amb l'escola i l'església, poden elevar una nació decadent a la presa de consciència dels seus drets i missió històrica. Pot preparar i motivar una nació a lluitar per l'alliberament. A partir d'ara, fins i tot aquesta fortalesa ens serà presa. Els nostres teatres, construïts amb la suor i els diners del romanès, serviran als jueus per preparar i reforçar les seves forces en la lluita contra nosaltres. I d'altra banda, des d'aquestes etapes romaneses ens serviran als romanesos com a "aliment espiritual", tot això contribuirà a la nostra desmoralització nacional i a la decadència i destrucció moral.

Era el deure dels altres, és a dir, el govern, o qualsevol autoritat, o els professors, prendre una posició contra aquest nou atac antiromanès. Però no se'n van prendre cap. Només els joves van reaccionar de la millor manera possible, arriscant-se a cops, ser plorats d'innombrables insults, sense trobar suport enlloc. Aquesta lluita es va lliurar a totes les ciutats: Husi, Bariad, Botosani, Pascani, etc. pel grup d'estudiants iasians que van ser ajudats per tot arreu per alumnes de batxillerat.

Van entrar a sales plenes de jueus, llançant als intèrprets de Satanàs qualsevol cosa que poguessin agafar, expulsant-los de l'escenari.

romanès.

Potser -podrien dir alguns- d'una manera incivilitzada. Jo també, diguem, potser. Tanmateix, com de civilitzat és per a una nació estrangera

Machine Translated by Google

saquejar un darrere l'altre tots els béns del meu país? Què tan civilitzat és que la mateixa nació enverini la meva cultura i després la serveixi a l'escenari per matar-me?
Com de civilitzats eren els mitjans utilitzats pels jueus a Rússia? Què tan civilitzat és massacrar milions de persones sense judici? Què tan civilitzat és cremar esglésies o convertir-les en cabarets?

Per mi mateix, en la meva pobresa i amb els meus pobres poders, em defenso d'un atac com puc -per la paraula impresa, si puc; amb
l'ajuda de les autoritats, si encara són romanesos; de paraula, si algú escolta; per la força, com a últim recurs, i si tothom calla. Indigne i traïdor és qui no defensa el seu país traient-se a si mateix o per covardia innata, o no reacciona gens.

En tot cas, aquesta lluita va ser una protesta, l'única protesta enmig d'un silenci covard i terrorífic. L'endemà els nostres companys van tornar plens de cops i ferides, ja que no va ser fàcil que un grup de 15 joves entrés a un teatre amb 3 o 4.000 jueus; i, particularment, van tornar abatuts amb l'oprobi i les invectives dels nostres romanesos.

Sovint em pregunto: què ens va mantenir endavant, un grup tan petit, davant de tants cops, de tantes rebequeries des de totes direccions? No hem trobat suport enlloc. En aquesta lluita contra tots nosaltres trobem l'únic suport en nosaltres mateixos; en la nostra convicció que estàvem en el gran camí del nostre destí nacional, al costat de tots els que van lluitar, patir i morir màrtirs per la nostra terra i la seva gent.

A ALEMANYA

Vaig tornar a Iasi la tardor de 1922. Allà vaig compartir amb els meus companys un vell pensament meu, el d'anar a Alemanya a continuar els meus estudis d'economia política i alhora intentar fer realitat la meva intenció d'emprendre les nostres idees i creences. a l'estranger. . Ens vam adonar molt bé, a partir dels nostres estudis, que el problema jueu tenia un caràcter internacional i la reacció, per tant, havia de tenir un abast internacional; que no es podria aconseguir una solució total d'aquest problema, excepte

a través de l'acció de totes les nacions cristianes despertades a la consciència de l'amenaça jueva.
Però no tenia diners ni roba. Els meus companys em van donar roba i em van demanar prestada la quantitat

8.000 lei de l'enginyer Grigore Bejan, que s'havien de retornar mensualment, contribuint cadascú segons la seva capacitat. Amb aquests diners vaig marxar a Berlín, acompanyat a l'estació de tots els que m'havia separat, que ara es quedaven a casa per seguir lluitant.

Un cop van arribar a Berlín, dos amics estudiants, Balan i C. Zotta, van ser de gran ajuda. Em vaig presentar a la universitat. El dia de la inscripció, vaig vestir el meu vestit nacional i vaig anar a aquella preciosa cerimònia en què el degà, seguint una antiga tradició, dóna la mà a cada nou aspirant. A les sales de la universitat, vaig ser l'objectiu de la curiositat general a causa de la meva indumentària romanesa.

Dues preguntes en particular poden interessar al lector d'aquestes línies sobre Alemanya el 1922: una mirada a la situació general i l'estat dels moviments antisemites.

Les ferides deixades per la guerra van acabar en derrota encara sagnaven. La misèria material cobria Berlín i la resta del país. Darrerament també s'havia ocupat la vall del Ruhr, un important centre de riquesa. Vaig assistir a la caiguda precipitada i catastròfica de la marca. Als barris
dels treballadors, manca de pa, manca de menjar, manca de feina, centenars de nens s'acostaven als transeünts, mendigant. La caiguda de la marca també va llançar l'aristocràcia alemanya a la mateixa misèria. Gent que tenia diners, en pocs

Machine Translated by Google

dies que estaven sense diners. Els que venien les seves terres i béns immobles, atrets pel miratge dels alts preus, es van empobrir en poques setmanes.
Els capitalistes jueus nacionals i estrangers van tancar acords colossals. Els que tenien moneda forta es van convertir en propietaris d'edificis massius de 50 apartaments per només uns pocs centenars de dòlars. Els especuladors van recórrer tota la ciutat, anotant estafes formidables.

Compartint aquesta gran misèria també hi havia diversos estrangers, entre ells jo mateix, perquè no tenia diners. Els 8.000 lei amb què vaig venir s'han gastat. Llavors va començar la fam.
Però enmig del sofriment general, el seu propi sofriment és més fàcil de suportar. En ser un tipus que no es doblega fàcilment davant les dificultats, no em vaig sotmetre a la misèria, sinó que vaig intentar lluitar-hi.
Vaig estudiar totes les possibilitats i vaig decidir dedicar-me al comerç. Necessitava molt poc capital per comprar un estoc de menjar al país, portar-lo a Berlín i després vendre'l als restaurants. Aquest fet em va fer mudar-me a Jena abans de les vacances, on la vida era més barata. Allà, enmig de la misèria en què lluitava el poble alemany, em va impressionar l'esperit de disciplina, la capacitat de treball, el sentit del deure, la correcció, el poder de resistència i la fe en dies millors. Eren un poble sa i vaig poder veure que no es deixarien enderrocar i que, amb poders insospitats, s'aixecarien de sota la roca de totes les dificultats que els oprimien.

El moviment antisemita. A Alemanya hi havia diverses organitzacions polítiques amb estudiants antisemites en papers, manifestos, insígnies, però totes febles. El doctrinari de Berlín, com els de Jena, estaven dividits en centenars d'associacions i hi havia molt pocs antisemites. La massa d'estudiants coneixia el problema, però vagament. No es podria parlar d'una acció estudiantil antisemita ni tan sols d'una orientació doctrinal semblant a la de Iasi. Vaig tenir moltes discussions amb estudiants a Berlín l'any 1922, que sens dubte són hittierites avui, i estic orgullós d'haver estat el seu professor d'antisemitisme, exportant-los les veritats que vaig aprendre a Iasi. Vaig sentir parlar per primera vegada d'Adolf Hitler a mitjans d'octubre de 1922. Havia anat a casa d'un treballador del nord de Berlín amb qui havia establert una bona relació, que feia "esvàstiques". Es deia Strumpf i vivia al número 3 de la Salzwedeler Strasse. Em va dir: "Es diu que a Muenchen es va iniciar un moviment antisemita per un pintor de 36 anys, Hitler. Em sembla que és l'home que esperàvem els alemanys". La predicció d'aquest treballador s'ha complert.
Sempre he admirat els seus poders intuïtius, pels quals podia seleccionar amb les antenes de la seva ànima, un desconegut entre desenes d'homes, deu anys abans del seu temps, el que triomfaria el 1933, unint tot el poble alemany sota un gran comandament. .

També va ser a Berlín i al mateix temps que vaig sentir la notícia de la gran erupció feixista: la marxa sobre Roma i la victòria de Mussolini. Em vaig alegrar tant com si fos la victòria del meu propi país. Hi ha, entre tots els que en diverses parts del món serveixen el seu poble, un parentiu de simpatia, com també hi ha un parentiu entre els que treballen per la destrucció dels pobles.

Mussolini, el valent que va trepitjar el drac, era un de nosaltres, així que tots els caps del drac van caure sobre ell, jurant la mort. Per a nosaltres, els altres, serà un brillant

L'estrella polar ens dóna esperança; serà la prova viva que la hidra pot ser derrotada; prova de les possibilitats de victòria.
"Però Mussolini no és antisemita. Us alegreu en va", va xiuxiuejar la premsa jueva a les nostres oïdes. No és qüestió de què ens alegrem, dic, és qüestió de per què els jueus esteu tristos per la seva victòria, si no és antisemita. Quina és la lògica de l'atac mundial contra ell per part de la premsa jueva? Itàlia té tants jueus com Romania té Ciangai [un grup ètnic molt més petit] a la vall de Siret. Un moviment antisemita italià seria com els romanesos iniciant un moviment contra els Ciangai.

Machine Translated by Google

Però si Mussolini hagués viscut a Romania, no hauria pogut ser antisemita, perquè el feixisme vol dir, en primer lloc, defensar la teva nació contra els perills que l'amenacen. significa la destrucció d'aquests perills i l'obertura d'un camí clar a la vida i la glòria per a la vostra nació.

A Romania, el feixisme només podia significar l'eliminació dels perills que amenacen el poble romanès, és a dir, l'eliminació de l'amenaça jueva i l'obertura d'un camí lliure a la vida i la glòria a les quals els romanesos tenen dret a aspirar. El judaisme es va convertir en amo del món a través de la maçoneria i, a Rússia, a través del comunisme. Mussolini va destruir a casa els dos caps jueus que amenaçaven Itàlia de mort: el comunisme i la maçoneria. Allà, el judaisme va ser eradicat a través de les seves dues manifestacions. Al nostre país l'haurà d'eradicar el que existeix: jueus, comunistes i maçons. Aquests són els pensaments que els joves romanesos en general oposem als esforços jueus per privar-nos de l'alegria de la victòria de Mussolini.

EL MOVIMENT ESTUDIANT

Machine Translated by Google

10 DE DESEMBRE DE 1922

Encara era a Jena, quan un dia em va sorprendre la notícia que tot l'estudiantat romanès de totes les universitats s'havia alçat a la batalla. Aquesta manifestació col·lectiva de la joventut romanesa, sense que ningú ho sospitava, va ser una erupció volcànica que va sorgir de les profunditats de la nació. Es va manifestar per primera vegada a Cluj, el cor d'aquella Transsilvània que es posava en posició cada vegada que la nació vivia un atzucac, després, quasi simultàniament, va esclatar violentament a tots els altres centres universitaris.

De fet, els dies 3 i 4 de desembre es van fer grans manifestacions al carrer a Bucarest, Iasi i Cernauti. Tot el cos estudiantil romanès es va aixecar com en un moment de gran perill. Per mil·lèsima vegada, aquesta raça terrenal, tantes vegades amenaçada al llarg de la història, ha alliberat la seva joventut per fer front a l'amenaça per salvar el seu ésser. Un gran moment col·lectiu electritzant, sense preparació prèvia, sense discussió de pros i contres, sense cap decisió del comitè, sense que els de Cluj coneguin ni tan sols els de Iasi, Cernauti o Bucarest. Un gran moment d'il·luminació col·lectiva com un llamp enmig d'una nit fosca, en què tota la joventut del país va reconèixer el seu destí a la vida i també el de la seva gent.

Aquest destí transcorre de manera brillant al llarg de la nostra història nacional i s'estén al llarg del nostre futur romanès, indicant el camí cap a la vida i l'honor que haurem de seguir nosaltres i els nostres néts, si és la vida i l'honor que desitgem per al nostre poble. . Les generacions poden seguir aquest destí, poden mantenir-s'hi a prop o allunyar-se'n, tenint així la capacitat de donar a la seva nació el màxim de vida i honor o el màxim de deshonor i vergonya. De vegades només els individus aïllats, abandonats per la seva generació,
poden arribar a aquest destí. En aquell moment, ells són la gent, parlen en nom teu. Tots els milions de morts i màrtirs del passat estan amb ells, així com la vida de la nació de demà.

Aquí, la majoria amb les seves opinions no importa, encara que pot ser el 99 per cent. No són les opinions de la majoria les que determinen aquest destí vital del nostre poble.
Ells, la majoria, només poden apropar-s'hi o allunyar-s'hi segons el seu estat de consciència i virtut o d'inconsciència i decadència. El nostre poble no va sobreviure pels milions d'esclaus que van posar el coll sota els estrangers, sinó pel jou Horia d'Avram Iancu, Tudor, Iancu Jianu, a través de tots els haiduci *, que, davant el jou estranger, no es van sotmetre, però posaven els seus porters amb morrió a l'esquena pujant pels camins de la muntanya, portant amb ells l'honor i l'espurna de la llibertat. Va ser a través d'ells que va parlar el nostre poble, no a través de "majories" covardes i ben educades. Vencerien o moririen, fos el que fos.

Perquè quan moren, tot el poble viu de la seva mort, i és honrat pel seu honor.
Brillen en la història com uns fars daurats a les altures banyades al capvespre pels raigs del sol, mentre que sobre les vastes planes, per extenses i nombroses que siguin, s'instal·la la foscor de l'oblit i la mort. No és qui viu i guanya sacrificant el destí de la vida del seu poble que pertany a la història nacional, sinó només qui, guanya o perd, s'adhereix a aquest destí. El nostre destí romanès està predeterminat per la saviesa de Déu; es va poder veure el 10 de desembre per estudiants romanesos. I aquí és on rau el valor del dia: tota la joventut romanesa va veure la llum. El 10 de desembre, els delegats de tots els centres d'estudiants es van reunir a Bucarest, van fixar en deu punts el que consideraven que era l'essència del seu moviment i van declarar una vaga general per a totes les universitats, reclamant la realització d'aquests punts.

El 10 de desembre no és genial pel valor de formular els punts acordats, per molt que els delegats poguessin formular sobre l'essència de la veritat que aleshores molestava a tota la joventut romanesa. És genial pel miracle del despertar d'aquest jove a la llum que la seva ànima ha vist; per la seva decisió d'acció comuna de declarar la guerra santa que exigiria d'aquest jove tanta força de cor, tanta heroïsme, tanta maduresa, tants sacrificis coneguts i desconeguts, tants sepulcres!

El 10 de desembre de 1922 va convocar els joves d'aquesta terra a una gran prova.

Machine Translated by Google

* Homes llegendaris tipus Robin Hood. **(Tr.)**

Ni els de Bucarest, ni jo que estàvem lluny, ni els altres que potser eren estudiants de batxillerat, però que avui llanguim en tantes presons o dormen sota terra, podrien creure que aquest dia ens portaria tant perill, portaria ens tants cops i tantes ferides en les batalles per defensar el nostre país.

A Bucarest, Cluj, Iasi i Cernauti es van produir formidables erupcions de masses estudiantils que, guiades pel seu propi poder d'intuïció -no pels líders- es van dirigir cap a l'enemic. Miren primer a la premsa jueva: Adevarul ("La veritat"), Dimineata ("El matí"), Mantuirea ("La Redempció"), Opinia ("L'opinió"), Lumea ("El món"), llits calents. d'infecció moral, verí i confusió per als romanesos. Es recorren a ells per destruir-los, però també per mostrar al poble romanès el perill de la primera línia de l'enemic contra el qual han d'estar en guàrdia. Manifestar-se contra la premsa significa: declarar-la enemiga de l'interès nacional i cridar així l'atenció dels romanesos perquè no es deixin enganyar, encegar-se o conduir per la premsa escrita per jueus o romanesos judaitzats.

Aquesta premsa ataca la idea religiosa, debilitant així la resistència moral romanesa i trencant el seu contacte amb Déu. Aquesta premsa difon teories antinacionals, debilitant la fe en la seva nació i separant-los de la terra del seu país, del seu amor per ella, terra que en tot moment ha estat un desig de batalla i sacrifici.

Aquesta premsa presenta falsament els nostres interessos romanesos, desorientant i orientant els romanesos d'una manera contraria als interessos nacionals. Aquesta premsa eleva elements mediocres i homes capaços de corrupció perquè l'estranger pugui satisfer els seus interessos, i degrada gent moral que no es redueix a fer cap favor al judaisme i als seus interessos.

Aquesta premsa enverina l'ànima de la nació, donant a conèixer diàriament i sistemàticament crims sensacionals, casos immorals, avortaments, aventures.

Aquesta premsa mata la veritat i serveix la mentida amb una perseverança diabòlica, utilitzant la calúmnia com a arma de destrucció per als combatents romanesos. És per això que els romanesos han d'anar amb compte quan llegeixen un diari jueu, prestant atenció a cada paraula, cap de les quals s'imprimeix a l'atzar, i tractant de desxifrar el pla jueu que hi ha darrere. Són aquests temes els que el moviment estudiantil va voler posar en coneixement de tots els romanesos quan va trucar a les redaccions jueves, declarant-les enemics del poble romanès. Vaig subratllar que les formidables erupcions de les masses estudiantils estaven liderades pel seu poder d'intuïció i no pels líders.

Perquè és fàcil que algú condueixi diversos individus a casa d'algú per fer una manifestació hostil, però quan grans multituds es tornen contra algú amb hostilitat a instàncies del seu instint, aquesta persona és condemnada, sense dret d'apel·lació, com a enemic de la nació.

Machine Translated by Google

EL "NUMERUS CLAUSUS"

La fórmula "numerus clausus" es passa de boca en boca durant les batalles estudiantils, però no com a fórmula salvadora, ja que les masses no emeten fórmules, assenyalen les amenaces.

"Numerus clausus" vol dir que, essent l'amenaça jueva en gran nombre, ja no els podem donar suport a les escoles, al comerç o a la indústria, o a les professions independents. "Atenció al vostre gran nombre" és el que significa "numerus clausus", ja que supera els nostres poders de resistència nacional

i si no actuem, perirem com a poble.

Aquest és el valor total d'aquesta fórmula. O, si es vol, com a mesura d'economia, té el valor d'una fórmula d'urgència, primers auxilis necessaris, encara que totalment inadequats per curar la malaltia. “Numerus clausus” per se significa: la limitació dels jueus a les escoles, professions, etc. A quin nombre, aquesta limitació? La relació entre el nombre de tots els jueus i el nombre de romanesos a Romania. És a dir, si a Romania hi ha 15 milions de romanesos i 3 milions de jueus, la proporció és del 20%. Segons la fórmula "numerus clausus", els jueus han de ser admesos a escoles, professions mèdiques, bars, etc. en proporció del 20%: "numerus clausus" significa limitar el nombre de jueus a la proporció entre el seu nombre i el nombre total de jueus. romanesos.

"Numerus clausus" és només una fórmula per redistribuir els jueus dins les nacions, no una fórmula per resoldre el problema. Aquesta fórmula no soluciona gairebé res, ja que tracta de proporcions respectables, però no redueix l'alta proporció de jueus. Si els jueus són 3 milions, això és el que romanen. Sobretot, no tracta la causa d'aquesta alta proporció, i no mostra els mitjans pels quals es pot reduir; finalment, no constitueix en si mateix el mitjà per resoldre el problema jueu.

EL PROBLEMA JUEU

Machine Translated by Google

EL NOMBRE DE JEUS

El gran nombre de jueus planteja una sèrie de problemes: 1. El problema de la terra romanesa; 2. El problema de les ciutats; 3. El problema de l'escola romanesa i de la classe dirigent; 4. El problema de la cultura nacional.

Tot això és tractat impecablement pel professor AC Cuza en els seus escrits. Persones, Nacionalitat en l'Art, Articles, Discursos Parlamentaris, Curs d'Economia Política. Les idees que presento a continuació pertanyen essencialment al pensament del professor Cuza.
El nombre de jueus a Romania no es coneix exactament.
Això es deu al fet que les estadístiques recopilades es van fer amb el major desinterès per part dels polítics romanesos perquè poguessin encobrir la seva tasca de traïció nacional i perquè els jueus de tot arreu fugen de la veritat de les estadístiques. Un proverbi diu: "Els jueus viuen de la mentida i moren quan entren en contacte amb la veritat". Per cert, durant molt de temps el director d'estadístiques estatals del Ministeri d'Hisenda va ser Leon Colescu, el nom real del qual era Leon Coler. I des del seu punt de vista tenen raó, perquè si els romanesos s'enfrontessin al nombre exacte de població jueva, s'adonarien que s'enfronten a una amenaça nacional real i s'aixecarien per defensar la seva pàtria. és a dir, davant la veritat estadística, el poder jueu trontolla, mor. Només pot viure amagant la veritat, falsificant-la amb mentides.

Creiem que a Romania hi ha entre 2 i 2,5 milions de jueus. Si només hi hagués un milió -com diuen- el poble romanès

afrontar un perill mortal. Perquè no només importa el nombre en si mateix, la quantitat, sinó també la qualitat d'aquest nombre, especialment les posicions ocupades pels jueus en l'estructura funcional de l'Estat i en la vida de la nació en tots els seus aspectes.

La nostra terra ha estat terra d'invasions. Però mai, al llarg de la seva llarga història, un invasor ha arribat a un nombre tan formidable com els jueus actuals.
Les invasions ens van passar; els invasors d'avui no marxen mai. S'instal·len aquí a la nostra terra en nombre més desconegut que mai i es mantenen com unes crostes al cos i a la gent d'aquesta terra.
Quan va començar aquesta invasió jueva? Només es van trobar diversos milers de jueus cap al 1800 a tota Moldàvia. El 1821, hi havia 120 famílies a Bucarest.

Aquest assentament tardà a la nostra terra es deu al fet que els jueus sempre han estat implicats en el comerç, i el comerç requereix llibertat i seguretat per desenvolupar-se.

A Romania faltaven aquestes dues condicions: d'una banda, la llibertat d'explotació del sòl romanès, per tant qualsevol perspectiva d'expansió del comerç, i, de l'altra, estabilitat i seguretat. La terra romanesa era la terra més insegura del món. El camperol romanès no tenia seguretat de la llar, el bestiar, la feina o els cultius d'un any a l'altre. El nostre país ha estat devastat per les invasions i ha servit com a teatre de guerra durant segles, sovint amb les conseqüències de la dominació estrangera i els sagnants tributs.

Què havien de fer els jueus en aquesta terra? Combatre els huns, els tàrtars, els turcs?
La invasió jueva va començar fa només 100 anys. Arran de la pau d'Adrianopoli el 1829, es va concedir la llibertat de comerç i alhora van començar a aparèixer els horitzons d'una vida més pacífica. Va ser llavors quan va començar la seva invasió, augmentant any rere any sobre els nostres caps romanesos, especialment els dels moldaus, esgotant-nos de riqueses, destruint-nos moralment i amenaçant-nos d'extinció. El 1848, els comerciants i industrials moldaus van començar a queixar-se davant Mihail Sturza, el governant, exigint mesures contra els comerciants jueus i la seva competència deshonesta.

Des de llavors, la invasió ha augmentat constantment. "Invasió" potser no és el terme adequat, ja que pressuposa la idea de violència, de coratge moral i físic.
La "infiltració jueva" és més

Machine Translated by Google

terme encertat, ja que engloba millor la idea de penetració astuta, penetració covarda i pèrfida. Perquè no és poca cosa robar la terra i la riquesa d'un poble, sense justificar la batalla, l'enfrontament als riscos, el gran sacrifici, la conquesta aconseguida. A poc a poc van anar conquerint el petit comerç i indústria romanesa; després, utilitzant les mateixes tàctiques enganyoses, van atacar els grans negocis i la gran indústria, guanyant així el control de les ciutats de la meitat nord del país. L'atac a la classe mitjana romanesa es va dur a terme amb aquella precisió que només es troba en el cas d'alguns insectes depredadors, que, per paralitzar l'enemic, el piquen a la columna vertebral.

No podrien haver triat un lloc més adequat. Atacar amb èxit la classe mitjana va suposar trencar el poble romanès en dos. És l'única classe que té un doble contacte: baixa, amb la classe camperola, superposada a ella i exercint-hi autoritat en virtut de la seva millor condició econòmica i educació; amb la classe dirigent que sosté sobre les seves espatlles. Un atac reeixit a la classe mitjana, és a dir, la seva destrucció, comporta una conseqüència fatal, ja que no cal cap més esforç per part de l'atacant: a) El col·lapse de la classe dirigent (Aquesta classe dirigent acabarà col·lapsant) , b) La impossibilitat de la seva reconstitució, c) La confusió i l'animalització, la derrota i l'esclavitud de la classe camperola. En definitiva, l'atac jueu contra la classe mitjana romanesa pretén ser la mort. La mort del poble romanès no significa la mort de l'últim romanès, com alguns imaginen. Aquesta mort significa vida en servitud. La reducció a la vida esclava de diversos milions de camperols romanesos, que treballarien per als jueus. Aquí teniu les conclusions del professor Nicolae Iorga sobre el nombre de jueus i la seva arribada a les nostres parts. El professor Lorga a "La història dels jueus als nostres Principats", un treball presentat a l'Acadèmia Romanesa el 13 de setembre de 1913, on s'exposa aquesta qüestió, especifica, entre altres coses:

“a Neamt, diversos jueus es van establir a les terres del Monestir entre 1764-1766” (pàg. 18).

“A Botosani, cap document del governant com el de 1757 fa menció de jueus entre els altres habitants de la ciutat” (p. 17).

"De vegades un jueu apareix a Suceava com a taverner a les terres de l'església; de vegades com a petits comerciants a Ocna, Harlau, Siretiu, Galati, Barlad (va haver-hi un temps en què es podria dir que els cristians barladians estaven involucrats en el comerç més que en cap altre). altra ocupació) "(p.10); "llavors a Roman on el 1741 només es coneixien 'moldaves' i 'armenis'; a Targul Frumos on el 1755 s'esmenten que hi existien 'dues tavernes' i una dona jueva" (p.17-18).

A Bucovina, en el moment de la seva annexió el 1775:

“A les regions de Cernauti i Campulung, a les quals es van annexionar parts d'Hotin i Suceava -en totes aquestes regions- abans de la dominació imperial austríaca només hi havia 206 famílies jueves.

L'any 1775, a causa de la riuada gallega, el seu nombre va arribar a les 780-800 famílies.
El primer governador del país, el general Ehzenberg, va saber que es dediquen principalment a la creació de tavernes, amb vi, whisky, cervesa...
Són, diu el general, "la gent més perversa, inclinada a la mandra, que viu, sense gaires problemes, de la suor dels obrers cristians". "

Una comissió que va funcionar el 1781 mostra que:

"En aquest país els jueus tenen el costum de comprar al camperol el pollet de l'ou abans, la mel en flor, el xai al ventre de la mare, per una misèria, i per mitjà d'aquesta usura xuclen els habitants del tot fins a sec. , portant-los a la pobresa, perquè els pagesos carregats de deutes no trobin cap recurs per al futur per salvar-se, sinó fugint del país Veiem l'administració d'aquest país (Moldavia), després els boiars, en particular Constantin Moruzi. , defensant-se desesperadament d'ells.
"

Machine Translated by Google

"... Com que les càbales van oferir a Enzenberg per escrit 5.000,0 monedes d'or anuals per suportar l'antic estat de les coses, també es va intentar corrompre el nostre governant, però va rebutjar els DINERS en lloc d'exposar el seu país a la destrucció total" (pàg.20).

I més tard, vers 1840-48, això és el que el professor Iorga tertnines:

“Hom podria comptar aquests establiments d'explotació i depravació, taverna a taverna, amb ampolles de patates i altres verins, a través de Moldàvia, esgotant una carrera per alimentar els vicis civilitzats de la classe dominant” (p. 34).

I el professor Iorga escriu sobre:

“Tot i així, la intervenció d'estrangers, promoguda per elements jueus al país, no va cessar. El 1878, van imposar condicions abans de reconèixer la independència de Romania (guanyada amb tant sacrifici de sang romanesa) i van acumular indignitats sobre la qüestió de la independència: quant paguen els actuals Kahal als líders de Romania?

Romania, que no pot evitar suïcidar-se cedint políticament la meitat de si mateixa al poder dels jueus moldaus... I com que Kogalniceanu va defensar els pobles de l'alcohol i la usura jueva, el Sr. Maiorescu defensa la dignitat de Romania de l'insult de concedir drets civils als estrangers al país com a conseqüència de la pressió dels seus correligionaris a l'estranger. ”(pàg.39).

Cito aquests exemples segons els informa una gran, reconeguda i indiscutible autoritat científica, per fer llum sobre els inicis dels assentaments jueus en sòl romanès.

EL PROBLEMA DE LA TERRA ROMANA - LA LLEI DEL TERRITORI

No hi pot haver gent en aquest món, encara que no fos més que una tribu de salvatges que, davant d'una invasió estrangera, no considerarien amb dolor esquinçador la situació de la seva terra. Tots els pobles del món, des del començament de la història fins avui, han defensat el sòl de la seva pàtria. La història de tots els pobles, com la nostra, està plena de lluites en defensa de les seves terres. Va ser una anomalia, un estat de malaltia nostre, la joventut romanesa, que ens comptaven en la defensa de la nostra terra amenaçada? O una anomalia si no el vam defensar quan el vam veure en perill? Seria una anomalia per a nosaltres no defensar-ho, és a dir, no fer el que han fet totes les nacions. Posar-nos en contradicció amb el món sencer i amb tota la nostra història seria una anomalia i un estat de malaltia.

Per què, em pregunto, tots els pobles han lluitat, lluitat i lluitaran sempre per la defensa de les seves terres? La terra és la base de l'existència d'una nació. La nació té les seves arrels com les d'un arbre en el fons del sòl, d'on treu el seu aliment i la seva vida. No hi ha gent que pugui viure sense terra, com no hi ha arbres que puguin viure suspesos a l'aire. Una nació que no té terra pròpia no pot viure tret que s'estableixi a la terra d'una altra nació, en el seu propi cos, soscavant el seu mitjà de vida. Hi ha lleis donades per Déu que ordenen la vida dels pobles. Una d'aquestes lleis és la llei territorial. Déu ha donat a cada poble un territori definit on viure, créixer i on desenvolupar i crear la seva pròpia cultura.

El problema jueu a Romania, com en altres llocs, consisteix en la violació per part dels jueus d'aquesta llei natural del territori. Van envair el nostre territori. Ells són els delinqüents i no som nosaltres, el poble romanès, el que estem cridats a suportar les conseqüències del seu delicte. La lògica elemental ens diu: el delinqüent ha de suportar les conseqüències del delicte comès. Haurà de patir? Deixa'l patir!

Tots els delinqüents pateixen. Cap lògica del món em dirà que he de morir per la infracció comesa pels altres.

Així, el problema jueu no sorgeix de "l'odi racial". Neix d'una infracció comesa pels jueus contra les lleis i l'ordre natural en què viuen tots els pobles.

Machine Translated by Google

del món. La solució al problema jueu? Aquí està: la reentrada dels delinqüents a l'ordre natural universal i els seus

respectant la llei natural. Però les lleis del país també prohibeixen la invasió jueva.
L'article 3 de la Constitució diu: "El territori de Romania no pot ser colonitzat per una població d'origen estranger".
Què significa el fet que dos milions de jueus s'instal·lin al territori romanès, si no la colonització?
Però aquest territori és propietat inalienable i irrevocable del poble romanès. I com algú va escriure, no després dels 50, no després dels 100, sinó fins i tot milers d'anys després, reclamarem el dret a aquesta terra mentre reconquerim les terres de Transsilvània després de 1000 anys d'ocupació hongaresa.

NOSALTRES I LA NOSTRA TERRA

Tota la gent del nostre voltant venia d'un altre lloc i es va establir a la terra on viuen ara. La història ens dona dates precises sobre l'arribada de búlgars, turcs, magiars, etc. Només un poble va sorgir del no-res: el nostre. Vam néixer en aquesta terra en la boira dels temps juntament amb roures i avets. Hi estem vinculats no només pel pa i l'existència que ens proporciona mentre hi treballem, sinó també per tots els ossos dels nostres avantpassats que dormen al seu sòl. Tots els nostres pares són aquí. Tots els nostres records, tota la nostra glòria de guerra, tota la nostra història aquí, en aquesta terra, està enterrada.

Aquí hi ha les ruïnes de Sarmisegetuza amb les cendres del rei immortal Decebal, perquè qui sap morir com Decebal no mor mai. 'Aquí descansen els governants Musatins i els governants Basarabs; aquí a Podul Inalt, Razboeni, Suceava, Baia, Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Alba, Xilia, dormen els romanesos caiguts allà en la batalla, nobles i pagesos, tan nombrosos com les fulles i brins d'herba.

A Posada, Calugareni, als rius Olt, jiu e.Cerna, a Turda; a les muntanyes de la desgraciada i oblidada Moti de Vidra, a Huedin i Alba-Iulia (lloc de tortura d'Horia i els seus germans d'armes), hi ha testimonis de batalles i tombes d'herois arreu. A tots els Carpats, des de les muntanyes d'Oltès a Dragoslavele i Predeal, d'Oituz a Vatra Dornei, als cims i al fons de les valls, per tot arreu la sang romanesa fluïa com rius. enmig de la nit, en moments difícils per al nostre poble, vam sentir la crida de terra romanesa que ens demana a la
batalla. Pregunto i espero una resposta: amb quin dret els jueus ens volen prendre aquesta terra?

En quin argument històric basen les seves pretensions i, sobretot, l'audàcia amb què ens interpel·len a nosaltres, els romanesos, aquí a la nostra terra? Estem connectats amb aquesta terra per milions de tombes i milions de fils invisibles que només sent la nostra ànima, i ai d'aquells que intenten arrabassar-nos-en.

EL PROBLEMA DE LES CIUTATS

Però dins l'àmbit d'aquesta terra romanesa, els jueus no es van establir enlloc, a l'atzar.
Es van establir a les ciutats, formant dins d'elles autèntiques illes de poblacions jueves compactes. Al principi, van ser les ciutats i pobles comercials del nord de Moidavia les que van ser envaïdes i conquerides: Cernauti, Hotin, Suceava, Dorohoi, Botosani, Soroca, Burdujeni, Itcani, Briceni, Secureni, etc.

Abans d'ells, el mercader i el comerciant romanès van desaparèixer a poc a poc: avui un carrer, demà un altre, passat demà un sector. En menys de 100 anys,

Machine Translated by Google

Els centres romanesos de renom antic van perdre el seu caràcter romanès, adquirint la semblança dels autèntics reductes jueus. Les altres ciutats de Moldàvia també van caure ràpidament: Romana, Piatra, Falticeni, Bacau, Vaslui, Bariad, Husi, Tecuci, Galati; i Iasi, la segona capital de Moldàvia -després de la primera, i la nostra antiga Suceava- s'ha transformat senzillament en un brut niu jueu, que envolta les pobres i glorioses ruïnes de la fortalesa d'Estefan el Gran.

Ara, a Iasi, pots caminar per carrers i sectors sencers sense trobar-te mai amb un romanès o veure un

Casa romanesa o botiga romanesa. La gent passa per davant d'esglésies famoses, ara en ruïnes i en decadència :. l'església de Talpalari* construïda pel gremi de sabaters romanesos, l'església de Curelari* construïda pel gremi dels fabricants d'arnes romanesos. Tot es desfà. A la gran ciutat d'Iasi, ja no hi ha sabater o arneses romanès.

L'església de Sant Nicolau el Pobre, de l'antiga noblesa moldava, s'ha ensorrat completament; i a les tombes que els envolten, els restaurants jueus encara lleven les seves escombraries, escombraries i escombraries. L'Església de la plaça Major, on hi ha més afluència, està tancada per manca de gent. I és la població jueva la que ara constitueix aquesta aglomeració de persones. Al carrer Lapusneanu, el palau de Cuza Voda, que quasi gemega com de dolor, s'ha convertit en un banc jueu, i al seu antic jardí es pot veure un teatre jueu d'estil palestí. L'invasor estranger trepitja tot allò que considerem més sagrat. El nostre cor gemega d'angoixa.
Els nens, amb l'ànima esquinçada, ens preguntem: com pot haver-hi romanesos que es comportin amb tanta enemistat cap al seu poble? Com pot haver-hi tants traïdors? Com és que no van ser alineats contra la paret ni cremats vius en el moment de la seva traïció? Com és que tothom està impassible? Com és que no fem res?

Són problemes de consciència que ens pesen, que ens molesten l'ànima, pertorben la nostra vida. Sabem que mai trobarem la nostra pau excepte en les batalles, en el sofriment o en les tombes. El nostre silenci ens cobreix de covardia i cada minut de retard sembla que ens mata.

Ni tan sols esmentem les ciutats i pobles comercials de Bessaràbia que són ferides obertes en el cos cansat i apretat del país.
Ni tan sols hem esmentat Maramures, on els romanesos, en estat d'esclavitud, moren diàriament. No hi ha paraules que puguin descriure la gran tragèdia del Maramures. Però la podridura es va estendre com un càncer; va arribar a Ramnicul-Sarat, Buzau, Ploesti i va penetrar a la capital. En 15 anys, Vacaresti, un antic barri romanès, va caure; Dudesti va caure del tot; igualment els mercaders romanesos de Calea Grivitei. Els famosos comerciants del barri d'Obor moren i són substituïts pels jueus; Calea Victorieil * va caure. Avui, en realitat, s'ha convertit només en un camí romanès de la "derrota"; perquè tres quartes parts de les propietats de Calea Victoriei són ara propietat de jueus. En els darrers deu anys els jueus s'han estès cap a l'oest a través de la plana del Danubi fins a Oltènia i a la capital de Craiova, la capital de Miquel el Valent; van anar a Ramnicul-Valcea, Severin, sota la protecció de polítics romanesos que, ben pagats, pretenen que no hi ha problema jueu.

Aquesta traïció per part d'aquests polítics al seu poble és tan espantosa que si encara són vius, el poble s'ha de treure els ulls; si són morts, els seus ossos han de ser excavats i cremats a les places públiques. Els seus fills i néts havien de ser processats, les seves riqueses confiscades i estigmatitzats amb l'epítet de "fills de traïdors". La pèrdua de les nostres ciutats romaneses té conseqüències devastadores per a nosaltres, ja que les ciutats són el centre econòmic d'una nació. Tota la riquesa del país s'acumula en ells. De manera que qui controla les ciutats controla els mitjans de subsistència, la riquesa d'una nació. Ens resultaria indiferent als romanesos que som propietaris de la nostra riquesa nacional? Nosaltres o els jueus? Per a qualsevol persona del món, això podria ser una qüestió d'indiferència. Perquè una població es reprodueix i es desenvolupa dins

Machine Translated by Google

mitjans de subsistència al seu abast, Com menys aquests mitjans, menor és el creixement de la població en qüestió i menors són les possibilitats del seu desenvolupament, i viceversa. Aquestes veritats sobre la llei de població han estat estudiades per tots els economistes i formulades pel professor Cuza amb una claredat inigualable. El pas de les riqueses romaneses a mans dels jueus no només significa dependència econòmica o política dels romanesos -per als que no tenen llibertat econòmica no tenen llibertat política- sinó que significa més: una amenaça nacional que aixafa la nostra mateixa capacitat de créixer. en població. A mesura que desapareixin els nostres mitjans de vida, els romanesos perirem a la nostra terra, deixant els nostres llocs en mans de la població jueva, el nombre de la qual augmenta dia a dia, tant per la invasió des de l'estranger com per l'apoderament dels nostres mitjans de subsistència. subsistència, les nostres riqueses.

* Plural de sabater i fabricant d'arnes, respectivament. **(Tr.)**

En segon lloc, les ciutats són els centres culturals d'una nació**. Aquí a les ciutats hi ha escoles, biblioteques, teatres, aules, tot al servei dels habitants de la ciutat. Una família jueva pot mantenir fàcilment cinc o sis nens a l'escola, mentre que el camperol romanès, en un poble llunyà lluny de la ciutat, difícilment pot enviar un nen a l'escola fins al final. I en aquest cas, està completament esgotat de forces i riqueses fins al punt de posar en perill el benestar dels altres quatre o cinc nens de casa. Així, qui controla les ciutats controla les possibilitats de participar en la cultura. Però això no és tot. És a través de les ciutats i les escoles que una nació compleix la seva missió cultural al món. Com és possible que els romanesos compleixin la seva missió cultural a través de veus, plomes, cors i ments jueus?

Finalment, les ciutats són els centres polítics d'una nació, les nacions segueixen el pas de les ciutats. Qui controla les ciutats, directament o indirectament, té el lideratge polític del país. Què queda del camp fora de les ciutats? Una multitud de diversos milions de pagesos, sense mitjans humans d'existència, esgotats i empobrits, sense cultura, enverinats per la beguda, liderats pels jueus enriquits que ara esdevenen senyors de les ciutats romaneses, o pels romanesos (alcaldes, alcaldes, policies, gendarmes). , ministres del gabinet) que són administradors nominals només perquè no són més que marmessors supinats dels plans jueus. Aquests funcionaris són recolzats, afalagats, plegats de regals, cooptats en consells administratius, pagats mensualment pel poder econòmic judicial (Judas només es pagava una vegada); se'ls desperta la luxúria de diners, són conduïts al luxe i al vici, i quan desobeeixen les directrius i les ordenances jueves, són simplement expulsats, tot i que són ministres del gabinet. Els seus sous i subsidis són retallats, els seus robatoris es descobreixen i negocis ombrívols exposats, implicant-los per comprometre'ls.

Això és el que queda de la pàtria romanesa des que vam perdre les nostres ciutats: una classe dirigent deshonesta, un poble de pagesos sense llibertat i tots els nens romanesos sense país i sense futur.

EL PROBLEMA DE L'ESCOLA ROMANA

Qui controla les ciutats controla les escoles, i qui controla les escoles avui controla el país demà. Aquestes són algunes estadístiques de 1920:

La situació a la Universitat de Cernauti

Escola de Filosofia.

Machine Translated by Google

Semestre d'estiu, romanesos: 174; Jueus 574.

Escola de Dret.

Semestre d'estiu, segons denominació: Ortodoxa:
237 (romans i rutens)
Catòlics: 98
Luterans: 26

Altres religions: 31
Hebreu: 506

De Situaia demografica a Romaniei (La situació demogràfica a Romania) d'Em.

Vasiliu-Cluj pàg. 84

*
The Victory Way, una avinguda comercial de moda **(Tr.)
Vegeu AC Cuza, Apararea Nationala («La defensa nacional») núm. 3, 1 de maig de 1922.

a Bessaràbia

Escoles rurals de primària: Nois:
72.88.9 romanesos, 1.974 cristians d'ètnia no romanesa Noies: 27.555 romaneses, 1.302 , 1.281 jueus.
cristians d'ètnia no romanesa , 2.147 jueus.

Escoles Primàries Urbanes: Nois.

6.385 romanesos, 2.435 no romanesos, dels quals 1.351 eren jueus. Noies:
5.501 romanesos, 2.435 no romanesos, dels quals 1.492 eren jueus.

Escoles de secundària i
formació professional: 1.535 ortodoxes, 6.302
hebreu,

Escoles secundàries mixtes: 690
ortodoxes, 1341 hebrees.

(Op.cit, pàgs. 84-5)

a l'antic regne
jueus romanesos
Liceu de Bacau 363 198
IES Botosani 229 127
Liceu Femení de Botosani 155 173
Liceu de Dorohoi 177 167
Liceu de Falticeni 152 100
Liceu Nacional, Iasi 292 201
Gimnàs Alexandre el Bo, Iasi 93 215
Gimnàs Stefan el Gran, Iasii 94 120
Liceu de Romà 256 157
Liceu de Piatra-Neamt 343 179

Escoles privades:
Bucarest 441 781
Iasi 37'108
Galati 1,90, 199

Machine Translated by Google

(0p.cii. Pàg. 85-7)

*
Moldàvia i Valàquia abans de la unificació de Romania el 1918. (a)

La situació a la Universitat de Iasi
jueus romanesos
Facultat de Medicina 546 831
Escola de Farmàcia 97 299
Escola d'Arts 35 1 100
Escola de Ciències 722 321
Facultat de Dret 1.743 370

(0p.cit. Pàg.87-8)

El sistema educatiu romanès, sent així destruït pel gran nombre de jueus, planteja dos problemes:

1. El problema de la classe dirigent romanesa, perquè les escoles formen els líders de demà, no només els polítics, sinó tots els líders en tots els àmbits d'activitat.

2. El problema de la cultura nacional, perquè l'escola és el laboratori on es modela la cultura d'un poble.

Per subratllar la tragèdia d'aquest sistema escolar romanès oprimit pels jueus, considero especialment important citar a continuació els dolorosos descobriments d'un dels pedagogs més distingits de la nostra nació, el professor Ion Gavanescul de la Universitat de Iasi: Ja no volem veure l'espectacle que ofereix el Liceu Nacional de Iasi, on

l'aclaparadora majoria dels estudiants estan formats per l'element jueu. Els pocs estudiants romanesos se senten estranys; durant el recreu, es retiren inquiets als racons. Constitueixen la minoria tolerada.

La majoria viuen separats, parlen entre ells sobre les seves inquietuds, els seus jocs, societats, Macaby, Hacoah, Macoah, etc., les seves reunions i conferències, els seus esports, plans de treball i bons moments. I davant de dubtes sobre la discreció dels romanesos, els estudiants jueus (una majoria a l'escola, tot i que una minoria al país), xiuxiuegen entre ells o passen directament al yiddish...

Llàstima que els professors romanesos s'enfronten a aquestes ànimes d'estudiants!

Involuntàriament, recorda la gallina que va eclosionar ous d'ànec. Mireu-la, que es queda riallada, espantada, a la vora del llac, mentre crida desesperadament als seus aneguets, les seves cries d'una altra espècie que han saltat a l'aigua, lliscant cap a l'altra banda on no pot seguir. Quina escola de nacionalisme pots ensenyar a aquest públic? Pots parlar, si sents en tu mateix la flama del patriotisme, les aspiracions i els ideals romanesos? Fins i tot pots obrir la boca? Les seves mandíbules es bloquegen, les seves paraules es congelan als llavis.

El gran Kogalniceanu, davant de bancs tan plens d'estudiants estrangers... podria haver pronunciat el seu famós discurs de presentació de la història dels romanesos que va pronunciar en aquest mateix lloc, on avui el Liceu "Nacional" romanès s'ha convertit en un "Nacional" jueu. un?

Hauria perdut la inspiració que deriva la seva força de la simpatia d'uns ulls brillants plens de comprensió i fe.

1. Gavanescul, Imperativul momentului istoric, ("L'imperatiu del moment històric") p.67.

I més:

Machine Translated by Google

"I limitar-nos a només un aspecte de la vida nacional, on algú ha vist mai a Anglaterra, França o Itàlia una escola a qualsevol nivell, on el nombre preponderant d'alumnes pertanyen a un poble diferent del poble que constitueix la població indígena de país i qui va fundar l'Estat Nacional en qüestió? "Hom podria imaginar, per exemple, que en alguna facultat de dret d'alguna universitat anglesa hi podria haver 547 jueus contra 234 britànics, la mateixa proporció de jueus i romanesos a la Facultat de Dret de Cernauti el 1920. ? "O que, en una escola de filosofia a Itàlia, hi podria haver 574 jueus contra 174 italians, la mateixa proporció de jueus a romanesos a Cernauti?

"Són normals aquestes proporcions? No són monstruositats inadmissibles i inconcebibles de la biologia ètnica? No són un indici d'inconsciència criminal per part de la classe dirigent responsable del poble romanès?" (I.
Gavanescul, op.cii,)

EL PROBLEMA DE LA CLASSE DIRECTORA ROMANA

Però, qui són els estudiants i estudiants d'avui? Els estudiants d'avui són els professors, metges, enginyers, advocats, alcaldes, congressistes, ministres de demà, en una paraula, els futurs líders del poble en tots els àmbits d'activitat. Si els estudiants actuals són 50, 60, 70% jueus, demà lògicament tindrem 50, 60, 70% líders jueus per a aquest poble romanès. Encara es pot qüestionar si una nació té dret a limitar el nombre d'estudiants estrangers a les seves universitats?

Així és com es respon aquesta pregunta a la Universitat de Harvard. Butlletí de Morris Gray, un graduat mentider (1906) després d'estudiar el problema jueu allà - com cita el professor Cuza a "Numerus Clausus" p. 11. Morris Gray va començar formulant el problema en principi, preguntant-se: "En primer lloc, quina és la funció d'una universitat? Quines són les seves funcions?

“Si el seu deure és cap a l'individu, l'admissió a la universitat s'ha de fonamentar, de manera franca i manifesta, en el principi democràtic: tot candidat ha de ser admès amb la condició que superi la prova d'accés i pagui el primer període de matrícula, i que sense qualsevol investigació seriosa sobre la personalitat del candidat o les possibilitats latents d'avanç, habilitat o utilitat per a si mateix o per als altres.

Però si el deure de la universitat és un deure envers la nació, la seva actitud davant l'admissió d'estudiants s'ha de basar, naturalment, en un principi diferent.

Al meu entendre, el deure d'una universitat és formar homes en els diferents àmbits del pensament humà de manera que almenys alguns d'ells puguin arribar a ser líders en els seus respectius camps, i així servir a la nació.

Aquest és un principi ben establert , afegeix el professor Cuza:

"El deure de les universitats és cap a la seva nació, per a la qual han de preparar líders en tots els àmbits i aquests han de ser necessàriament ètnicament nadius". Perquè és intolerable que una nació eduqui líders estrangers a les seves universitats. "

Dels números anteriors es pot deduir el greu problema de la classe dirigent romanesa de demà.
Encara queda una veritat ben establerta: Romania hauria d'estar dirigida per romanesos. Algú afirma que Romania hauria de ser liderada per jueus? si no, aleshores
un

Cal reconèixer que el jove estudiant romanès té raó i que totes les campanyes, tots els errors, totes les infàmies, totes les provocacions, totes les conspiracions, totes les injustícies que s'amunteguen i s'amuntegaran.

Machine Translated by Google

aquest jove romanès, troben la seva justificació en la guerra que van fer els jueus per l'extermini dels romanesos i dels seus millors lluitadors.

EL PROBLEMA DE LA CULTURA NACIONAL

Un poble, considerant aquest el més greu de tots els problemes, és com un arbre preocupat pel problema dels seus fruits. Quan es troba oprimit per les erugues, ja no pot complir la seva missió en aquest món, no pot donar fruit; llavors s'hauria d'enfrontar al problema més trist, més gran fins i tot que el problema de la vida mateixa, perquè, veient destruït el seu propòsit de vida, seria més dolorós per a ella si ell fos mort. Els dolors més grans són els dels esforços inútils, perquè són els dolors derivats de la consciència aterridora de la inutilitat de la vida.

No fa por que nosaltres, el poble romanès, ja no puguem donar els seus fruits? Que no tenim una cultura romanesa pròpia, de la nostra gent, de la nostra sang, per brillar al món al costat de la dels altres pobles? Que avui estem condemnats a presentar-nos al món amb productes d'essència jueva? Que avui, en aquest moment, quan el món està esperant que aparegui el poble romanès per mostrar el fruit de la nostra sang i geni nacional, ens presentem amb un

infecció de la caricatura cultural jueva?

Mirem aquest problema amb el cor pesat d'angoixa i no hi haurà cap romanès que, veient tota la seva història en perill, no agafi les armes per defensar-se. Reprodueixo aquí de "L'imperatiu del moment històric", del professor I. Gavanescul, aquestes línies immortals:

“La principal preocupació del poble romanès, tan important per al seu ésser com la seva preservació física, és la seva afirmació en l'àmbit de l'ideal de vida de la humanitat: la creació d'una cultura específicament de caràcter romanès. És impossible que una cultura romanesa evolucioni a partir d'una escola o d'una organització econòmica o política de caràcter aliè. "

"Una institució, en funció de la vida nacional, només té caràcter romanès quan el factor humà que la va originar és romanès".

Davant d'aquesta trista situació, davant la gran quantitat d'invasors que ens estan aixafant, El professor Gavanescul, plantejant-se la qüestió d'una escola i una cultura nacionals, es pregunta ple d'angoixa:

“On poden buscar refugi les ànimes romaneses? On poden escapar de la dolorosa i obsessiva impressió d'estar exiliats al seu propi país? Excepte l'església, on entren a recollir els seus pensaments en silenci, sota la protecció de la creu salvadora, el seu únic refugi és l'escola.

L'escola és el niu ideal on el geni nacional reuneix la seva descendència per alimentar-los, criar-los, ensenyar-los a volar, mostrar-los el camí cap a cotes que només aquest geni nacional coneix i només ha d'assolir. “L'escola és el lloc de refugi on les cordes del cor de la nació i els òrgans espirituals de la gent estan afinats per cantar una nova simfonia encara inèdita al món, la primera simfonia dels seus talents naturals predestinada per Déu únicament al seu ésser.

L'escola és el santuari on es desplega el gran misteri de la vida d'un poble, on l'ànima ètnica destil·la la seva essència immortal en gotes de llum perquè es pugui modelar en la forma ideal que li ha predeterminat exclusivament el pensament creatiu de el món.

Els instruments melòdics d'altres ànimes ètniques no poden participar harmònicament en la simfonia de la nostra cultura. En virtut de la seva composició, només saben inclinar-se per sonar la nota de la seva gent.

Quin tipus de simfonia romanesa podrien produir?

Machine Translated by Google

L'essència del geni nacional d'altres ànimes ètniques no pot cristal·litzar en una forma diferent de la que els ha determinat el creador dels pobles. Com es pot produir una imatge romanesa des de l'essència nacional jueva, magiar o alemanya? "

(1. Gavanescul, "L'imperatiu del moment històric", pp. 64-8).

Els jueus no només seran incapaços de crear cultura romanesa, sinó que falsificaran la que tenim i la serviran enverinada. En macerar així l'escola romanesa, ens trobem en la posició de renunciar a la nostra missió com a poble, de renunciar a la creació d'una cultura romanesa i de morir amb el verí jueu.

EL RETORN A ROMANIA

A diferència dels nostres col·legues d'altres universitats, els estudiants iasians ho sabíem tot per les conferències del professor Cuza, pels escrits dels professors Paulescu i Gavanescul, pels nostres estudis i investigacions realitzades a l'Associació d'Estudiants de Dret i pel que vam veure. amb els nostres propis ulls i sentit amb la nostra pròpia ànima. Ens ha sorgit un problema de gran consciència. Cada dia ens aportava proves addicionals. Reconeixem la perfidia de la premsa jueva, hem vist la seva mala fe en totes les circumstàncies, hem vist les seves incitacions darrere de tot allò antiromanès; vam veure l'obra d'adulatge i lloança de personatges polítics, funcionaris, autoritats, escriptors, sacerdots cristians, que es van inclinar a fer les ordres dels interessos jueus; vam veure el ridícul amuntegat sobre aquells que

va adoptar una actitud correcta i digna de Romania, o dels que van gosar denunciar el perill jueu; vam veure la indecència amb què ens tractaven a la nostra terra, com si fossin aquí senyors des de fa milers d'anys;

vam observar amb una indignació creixent l'atrevida intromissió d'aquests visitants no desitjats en els problemes més íntims de la vida romanesa: la religió, la cultura, l'art, la política, mentre buscaven traçar línies per on s'havia de moure el destí del poble romanès.
Tan petit com era, gairebé un nen, vaig estar preocupat per aquests pensaments durant molt de temps mentre buscava una solució.
Els elements que més em van impressionar, que després van determinar la meva lluita i que em van consolar i enfortir en els moments de patiment, van ser: 1.
Consciència del perill mortal en què es trobava el nostre poble i el seu futur.
2. El meu amor per la terra i el meu dolor per cada lloc sagrat i gloriós, avui ridiculitzat i profanat pels jueus.
3. Llàstima de les cendres dels que van caure en el seu país.
4. El sentiment de revolta contra les ofenses a, així com la burla i trepitjada per part d'aquest estrany enemic de la nostra dignitat com a éssers humans.
i com a romanesos.
Per això, quan el 10 de desembre de 1922 vaig saber la gran notícia: l'explosió volcànica del moviment estudiantil, vaig decidir tornar a casa perquè també jo pogués lluitar colze a colze amb els meus companys. Poc després, el tren em portava a casa. Des de Cracòvia vaig enviar un telegrama als estudiants de Cernauti que m'esperaven a l'estació. M'hi vaig quedar dos dies. La universitat estava tancada. Els estudiants que el custodiaven semblaven soldats al servei del seu país, amb el

Machine Translated by Google

ànima il·luminada per Déu. Cap rastre d'interès propi va enfosquir la seva bella i santa acció. La causa per la qual es van unir i lluitar com un va més enllà d'ells mateixos i de les seves constants dificultats i necessitats.

A Cemauti, els principals lluitadors van ser: Tudose Popescu, fill de l'antic sacerdot de Marcesti, comtat de Dambovita, estudiant de tercer de Teologia; després Danileanu, Pavelescu, Carsteanu, etc. Vaig preguntar pel pla de batalla. Es va decidir declarar la vaga general fins a la victòria, és a dir, fins que el govern resolgués satisfactòriament els punts plantejats en la moció del 10 de desembre, començant per "numerus clausus". A mi, aquell pla em va semblar malament.

Al meu cap, se'n va començar a formar un altre: a) El moviment estudiantil ha d'arribar a tot el poble romanès. Limitat ara a les universitats, s'hauria d'estendre a un moviment nacional romanès, perquè d'una banda el problema jueu no es limita a les universitats sinó que implica tota la nació romanesa, i d'altra banda les universitats soles no el poden resoldre. b) Aquest moviment nacional s'ha d'incorporar a una organització sota un únic comandament. c) L'objectiu d'aquesta organització hauria de ser lluitar per portar el moviment nacional al poder, que resoldrà tant el "numerus clausus" com tots els altres problemes, ja que cap altra norma de partits polítics fora d'aquest moviment resoldrà el problema nacional. d) Tenint en compte aquests punts, els estudiants haurien d'organitzar una gran assemblea nacional de romanesos de tots els àmbits de la vida, que marcaria aleshores l'inici de la nova organització. c) Per a l'execució d'aquesta assemblea, cada universitat ha de disposar tantes banderes com comtats de cada província, el drap de cadascuna l'ha donat després una delegació d'estudiants a un nacionalista conegut que la delegació consideraria la persona més qualificada per a la tasca de reunir al seu voltant un grup de dirigents de ciutats i camps. Aleshores, en rebre el telegrama que anunciava la data i el lloc de la concentració amb una setmana d'antelació, marxaria cap a aquest lloc amb la bandera i tots els seus homes.

f) Perquè el govern no intenti impedir la manifestació, tots els preparatius s'han de fer amb discreció, mantenint la data desconeguda fins a darrera hora.

Vaig descriure aquest pla a uns 50 lluitadors en un dels dormitoris. Ho van considerar bo. Així que tots vam reunir els nostres diners, vam comprar la tela necessària i de seguida els estudiants van començar a fer banderes per a les comarques de Bucovina.

A IASI

A Iasi vaig conèixer tots els meus antics companys. També els vaig exposar el meu pla. També aquí les banderes es van fer el primer dia, per col·legials, per a totes les comarques de Moldàvia i Bessaràbia.

No he pogut trobar el professor Cuza. Havia marxat a Bucarest amb el professor Sumuleanu i el meu pare per assistir a una reunió a la capital.

A BUCAREST

L'endemà vaig marxar cap a Bucarest. Aquí vaig anar a veure els professors Cuza i Sumuleanu i el meu pare, que des de fa més d'un quart de segle lluiten junts contra l'amenaça jueva, aixafats pel ridícul, els cops i fins i tot les ferides, i que avui experimenten la gran satisfacció de veure tot el país jove, més de 30.000, aixecant banderes de batalla per la fe que van servir tota la vida.

Machine Translated by Google

Però a Bucarest els meus pensaments no van ser rebuts amb el mateix entusiasme. Primer, perquè em vaig trobar amb una certa oposició del professor Cuza. Presentant el meu pla, proposant la creació d'un moviment nacional, encapçalat per ell com a cap, a la concentració que se celebraria, no va considerar el meu pla bé perquè, va dir. “No cal que ens organitzem, el nostre moviment es basa en un corrent de masses formidable”.

Vaig insistir, comparant un moviment massiu amb un pou de petroli, que, desconnectat d'un oleoducte, no queda en res fins i tot quan brolla, perquè el petroli es desborda. Vaig marxar, però, sense èxit, però l'endemà, el professor Sumuleanu i el meu pare el van convèncer.

Però aviat em vaig enfrontar a una dificultat que no m'esperava. Va ser cap a principis de febrer. El gran nombre d'estudiants estava ple d'entusiasme; Tot i que tots els menjadors estaven tancats i les portes de tots els dormitoris ens van tancar, quedant així fora a morir de gana en ple hivern, els estudiants es van mostrar entusiasmats, admirablement protegits pels romanesos de la capital, que l'endemà van obrir de bat a bat. les portes de les seves cases, acollint i alimentant més de 8.000 estudiants amb dificultats.

Hi havia, en aquest gest, aprovació, ganes de lluita, solidaritat, consol per als ferits.
Però no vaig tenir cap contacte amb aquesta massa. Jo no coneixia ningú allà. A través de l'estudiant Fanica Anastasescu, que era la directora de la revista Apararea Nationala ("La defensa nacional"), vaig conèixer alguns d'ells. Vaig tenir la impressió que els líders del moviment estudiantil de Bucarest no estaven prou orientats, perquè tot i que elements de l'elit dotats de diferents qualitats intel·lectuals, fet comprovat per les funcions que després van ocupar en la societat, es van trobar inesperadament al capdavant d'un moviment que per llavors no havien pensat. De fet, com que n'hi havia molts, cadascun tenia una opinió diferent. Entre els elements valuosos del lideratge, en primera línia hi ha: Cretu, Danulescu, Simionescu, Rapeanu, Roventa i altres. La missa va ser bel·licista, però alguns dels líders van pensar que era millor calmar els ànims tan alts. D'altra banda, tant la seva insuficient familiaritat amb la qüestió jueva com

un contacte inadequat amb els polítics va portar almenys alguns d'ells a intentar, fins a cert punt, reposicionar el moviment en un pla material, cosa que al meu entendre era inadmissible.
Perquè això hauria estat com si algú hagués dit: 1. Lluitem per recuperar el nostre país dels jueus.
2. Lluitem pel pa blanc a les nostres taules.
3. Lluitem per menjars de dos plats.
4. Vam lluitar per un llit més còmode.
5. Lluitem pels equips dels nostres laboratoris, per instruments de dissecció, etc.
6. Lluitem per més dormitoris; perquè al final les autoritats ens diguessin en veu alta: "Les demandes dels estudiants han estat satisfetes; el govern ha reconegut l'estat lamentable dels estudiants, la seva gran misèria, etc. Dels sis punts exigits, se'n van permetre cinc: dissecció. instrumental, laboratori, dos pans blancs al dia, dos plats , tres alumnes "

dormitoris amb llits còmodes, etc.
Pel que fa al primer punt: salvar el país de les bandes jueves, no es diria res, amb el pretext que el govern atorgava cinc punts sobre sis. Des dels inicis del moviment estudiantil, tota la premsa jueva va intentar traslladar-lo a aquest pla material: que l'objectiu del moviment fos “un tros de pa”.

Així, l'objectiu real -el jueu- s'escaparia desapercebut. De fet, si un. problemes, per rellegir els diaris, s'observa que els polítics romanesos també posen el problema en termes semblants. S'hauria de donar als estudiants dormitoris, millor menjar, etc. Com he dit, part del lideratge estudiantil de Bucarest estava inclinat a aquesta propensió. Si els estudiants haguessin fet aquest curs, s'haurien distret de la seva veritable missió. La meva opinió sempre ha estat en contra

Machine Translated by Google

aquest punt de vista- contra qualsevol intromissió d'un ordre material en la formulació de les demandes dels alumnes.

Perquè, deia, com també dic avui, no eren necessitats immediates ni desitjos materials els que impulsaven els alumnes. aquest gran moviment, però al contrari va ser l'abandonament de la preocupació per aquestes coses, dels interessos egoistes, dels patiments propis o familiars: va ser l'oblit de totes aquestes coses per part dels estudiants romanesos, la identificació del seu conjunt. estar amb les preocupacions, necessitats i aspiracions de la seva gent. Va ser aquella abnegació i només això el que va il·luminar la llum santa als seus ulls.

El moviment estudiantil no era de reivindicacions materials. Es va elevar per sobre de les necessitats d'una generació, entrellaçant-se amb les aspiracions més elevades de la nació. D'altra banda, aquí a Bucarest va prevaler la idea que el moviment estudiantil s'ha de mantenir dins dels límits de la universitat, seguir sent un moviment acadèmic, no convertir-se en un moviment de caràcter polític. Però aquesta opinió era del tot incorrecta, ja que coincidia amb el propòsit dels jueus i dels partits polítics que tenien més interès a restringir aquest moviment ardent a la universitat perquè allí, d'una manera o altra, s'extingís.

La nostra opinió no era que havíem format un moviment per agitar-nos, sinó per aconseguir la victòria. Com que les nostres forces estudiantils no són suficients per a això, ens calia unir-nos amb tots els romanesos.

A més, els líders de Bucarest es van oposar a la proclamació del professor Cuza com a president d'una eventual organització, al·legant que no era bo per a un lideratge tan actiu. Vaig insistir que l'havíem de donar suport, tal com és.
Finalment, els de Bucarest tenien grans reserves sobre mi. Això em dolia, perquè venia a ells amb el més pur i sant d'un home al cor, amb un desig ardent de cooperar el millor possible per al nostre país. Potser, no coneixent-me, estaven justificats per tenir reserves.

Per aquests motius, em vaig trobar amb oposició a Bucarest. Així que vaig començar a treballar fora de comissió i només vam fer 3 o 4 banderes.

AL CLUJ

Vaig marxar a Cluj juntament amb Alexandru Ghica, un dels tres fills de la senyora Constanta Ghica, de Iasi, que van ser els besnéts del governant que durant la campanya estudiantil van actuar admirablement.

La presidenta del centre d'estudiants de Cluj va ser Alexa, una persona moderada i bona. Fle em va rebre amb els mateixos arguments tant pel que fa a l'orientació estudiantil com a la proclamació del professor Cuza com a president del nou moviment. La massa estudiantil era ferma i plena d'entusiasme. Va ser aleshores quan vaig conèixer en Mota, un jove àgil i amb talent. Tenia les mateixes opinions que Alexa. Vaig intentar convèncer-lo, però sense èxit. Vaig passar un moment difícil. No coneixia ningú. Tot i així, vaig trobar alguns estudiants al meu costat: Corneliu Georgescu, estudiant de Farmàcia; Isac Mocanu de Lletres; Crasmaru, en Medicina; justin lliesu, etc.

Només vam fer una bandera, així que a casa del capità Siancu, que des del primer moment va estar d'acord amb molt d'entusiasme amb el nostre pla d'acció, vam jurar aquesta bandera,

Machine Translated by Google

L'ASSEMBLEA D'IASI, 4 DE MARÇ DE 1923. LA FUNDACIÓ DE LA LLIGA NACIONAL DE DEFENSA

Després de tornar a Iasi, tenia davant meu dos camins d'activitat paral·lela: 1. Posar les bases del ral·li per al qual es van fer les banderes a totes les universitats.

2. Continuar amb el moviment estudiantil i mantenir la vaga general.

Pel que fa al primer punt, la dificultat més gran no va ser la manca d'homes, ni la manca d'organització, ni les mesures de govern. Aquesta vegada, el major obstacle va venir del mateix professor Cuza, que, tot i no desaprovar, va mancar d'entusiasme.

El professor Cuza no estava prou convençut de la necessitat d'organitzar-se i no creia en la possibilitat d'èxit de la concentració projectada.
Pel que fa al segon punt, em vaig trobar amb greus dificultats amb els dirigents dels centres de Bucarest i Cluj, dificultats que van impedir un acord d'un punt de vista únic cap a un pla de batalla al voltant del qual es concretaria la perfecta unitat d'aquest nou món, plantejant aixeca't amb tota la teva força unida desafiant l'enemic i tots els nostres errors passats.

Ni la direcció ni el cos d'aquests centres d'estudiants: a) coneixien el problema jueu, sobretot no coneixien el jueu; no coneixien el poder jueu, la seva manera de pensar i actuar. Van començar a fer la guerra sense conèixer l'oponent. b) Creien que el govern liberal d'aleshores, o eventualment el successor, al qual vam comprometre el nostre suport, compliria les nostres demandes. Sobre aquesta base, van preferir dedicar-se a la diplomàcia, creient que finalment convencerien els polítics de la justícia de la nostra causa. Crec que no hi ha res més angoixant que discutir un problema amb homes que ni tan sols coneixen els seus aspectes més elementals. En relació a aquesta situació, vaig prendre les següents mesures:

1. Que diversos bons delegats del centre de Iasi participin regularment a les reunions del comitè central a Bucarest (Les reunions d'aquest comitè es feien regularment dues i tres vegades per setmana. Començaven a les 9 de la tarda i duraven les 3, 4, 6). 5 i fins i tot 7 hores del matí, en debats contradictoris.Per a molts dels participants, els únics records del moviment estudiantil eren d'aquestes reunions amb les seves trobades retòriques dins la comissió).

2. Que a Bucarest i Cluj es formi un grup dels millors lluitadors de l'alumnat per treballar independentment de les directrius dels seus respectius centres.

A Cluj i Bucarest aquests grups es van formar molt ràpidament; a Bucarest, van ser presents al comitè, on la direcció es va trobar amb una forta oposició a cada reunió. A Bucarest,

Ibraileanu, el delegat de Iasi, va ser de gran ajuda. Així mateix, l'actitud ferma de Simionescu, el líder dels estudiants de medicina, va mantenir el cos estudiantil en veritable esperit.

Pel que fa als preparatius del muntatge, segons les notícies rebudes des de Iasi, les perspectives eren les següents: En només dues setmanes, es van emetre més de 40 banderes a 40 comarques, a persones de confiança. Era natural que, després de dos mesos de moviment estudiantil, de vaga general a totes les universitats, l'ànima dels romanesos bullia i estiguessin disposats a aparèixer per tot arreu, només esperant la paraula. Les banderes i les notícies de la manifestació van arribar a temps.

El professor Cuza ha volgut fixar la data de la concentració al maig perquè hi assistís més gent. Vaig opinar que la concentració s'hauria de fer el més aviat possible pels motius següents:

1. Tota la gent, de peu, reunida al voltant del moviment estudiantil, esperava escoltar una ordre d'algun lloc, formar una unitat, saber que hi havia un pla que podrien seguir.

Machine Translated by Google

2. Tenia por que els jueus i la maçoneria, coneixent la situació, poguessin començar un pseudo

organització nacionalista per tal d'explotar el poble i desviar així el moviment cap a un carreró sense sortida.

En tot cas, això hauria creat tal confusió en la ment dels romanesos que no s'havia de contemplar.
3. Vaig sentir que calia donar suport a la primera línia del moviment estudiantil, perquè fer la guerra no és fàcil, amb cops que arriben de totes direccions: govern, autoritats locals, pares, professors; amb pobresa, fam, fred. Una mobilització de les masses romaneses venint en la seva defensa, enviant-los una paraula d'ànim, revigoraria tot el front d'aquest moviment.
4. Finalment, perquè milers d'alumnes estaven inactius, sense saber què fer; es van manifestar una, dues vegades; van fer una o dues reunions. Però havien passat dos mesos. Aquests joves havien de tenir alguna cosa a fer. Un cop naixia la nova organització, tota la gent que no sabia què fer a continuació tindria un ampli camp d'activitats.

Podien començar a treballar l'endemà, anant als pobles a organitzar-se i guanyar-los a la nova fe.

4 DE MARÇ DE 1923

El professor Cuza va decidir que la concentració es fes el diumenge 4 de març de 1923; el lloc, Iasi.

Em va convidar a sopar. Allà va sorgir la pregunta de quin nom s'havia de donar a la nova organització. El capità Lefter va dir: El Partit de la Defensa Nacional, com a França. Em va semblar oportú. El professor Cuza va afegir: "No és un partit sinó una lliga: 'La Lliga Cristiana de Defensa Nacional'. I així es deia.
Així que vaig enviar telegrames a Cemauti, Bucarest i Cluj, que contenien el mateix missatge: "Boda a Iasi el 4 de març". Aleshores em vaig ocupar d'organitzar els més petits detalls de la preparació del ral·li. ho va determinar el professor Cuza d'acord amb el professor Sumuleanu i el meu pare: a la Catedral - pregària; a la Universitat - homenatge a Simion Bamutiu i Gh. Marzescu; a Salão Bejan - reunió pública.

Es van imprimir cartells anunciant la gran assemblea nacional. La notícia d'una gran assemblea romanesa a Iasi, amb l'objectiu de fundar una organització de lluita, es va estendre com un llamp entre els estudiants de les quatre universitats i després entre els romanesos en general.

La nit de març van començar a arribar els 3 trens plens, encapçalats per caps que portaven el drap de les banderes. Al matí han arribat 42 colles amb 42 banderes. El drap d'aquestes banderes era negre, senyal de dol; al centre una taca blanca i rodona, que significa les nostres esperances envoltades de la foscor que hauran de conquerir; al centre del blanc, una esvàstica, símbol de la lluita antisemita arreu del món; i al voltant de la bandera, una banda del tricolor romanès: vermell, groc i blau. El professor Cuza va aprovar mentre estava a Bucarest la forma d'aquestes banderes. Ara els vam fixar en pals, els vam embolicar amb diaris i tots vam marxar cap a la Catedral, on es va celebrar l'ofici davant d'una multitud de més de 10.000 persones.

Totes les 42 banderes, quan havien de ser beneïdes, es van desplegar davant de l'altar. Un cop beneïts, s'havien de portar per tot el país, cadascun amb una autèntica fortalesa d'ànimes romaneses reunint-se al seu voltant. Aquestes banderes, enviades a cada comtat, serien coagulants per reunir a tots aquells amb pensaments i sentiments semblants. Amb la seva benedicció solemne, la seva simbologia impressionant i la seva col·locació a cada municipi, s'estava resolent un gran problema d'organització i orientació popular.

Des de la Catedral, milers de persones, banderes desplegades, van formar una processó per Union Square, Lapusneanu i Carol Sts., cap a la Universitat. Allà, en un

Machine Translated by Google

En un gest d'homenatge i veneració, es van dipositar corones de flors per a Mihail Kogalniceanu, Simion Barnutiu i Gheorghe Marzescu, aquest últim defensor de l'article 7 de la Constitució de 1879 i, irònicament, pare del ministre liberal George Marzescu, defensor dels jueus.

Allà, a l'amfiteatre de la Universitat, es va signar el document fundacional de la "Lliga de Defensa Nacional Cristiana.

Aquella tarda, la reunió va tenir lloc a la sala Bejan, presidida pel general Ion Tarnoschi.
Molts

la gent que no es podia allotjar al passadís eren al carrer. El professor Cuza va ser proclamat president de la Lliga Cristiana de Defensa Nacional amb gran entusiasme. Els ponents van ser: el professor Cuza, el professor Sumuleanu, el general Tarnoschi, el meu pare, cada delegat municipal i els dels centres universitaris: Tudose Popescu, Prelipceanu, Alex.
Ventonic, Donca Manea, Novitchi, Sofron Robota. Entre aquests, jo. Al final, després de llegir la moció, el professor Cuza, al final, em va encarregar una missió, dient: "M'encarrego de l'organització del jove advocat de LANC CZ Codreanu". *

per a tot el país sota el meu lideratge directe, el

Després va nomenar els líders comarcals. La concentració va acabar en perfecte ordre i amb molta il·lusió.

Machine Translated by Google

*
L'abreviatura romanesa de "Christian National Defense League" (Tr.)

ALTRES ORGANITZACIONS ANTISEMITES I NACIONALISTAS

Les petites organitzacions antisemites de caràcter econòmic i polític existien fins i tot abans del 1900, així com després. Aquests van ser febles esforços de persones amb visió i amor pel país per oposar-se a la creixent invasió jueva. Però l'organització antisemita més seriosa va ser "El Partit Nacionalista-Demòcrata" fundat el 23 d'abril de 1910 sota la direcció dels professors N. Iorga i AC Cuza. Aquest partit tenia tot un programa administratiu. El seu article #45 va donar la solució al problema jueu:

"La solució al problema jueu s'ha d'aconseguir mitjançant l'eliminació dels jueus, el desenvolupament dels poders productius dels romanesos i la protecció de les seves empreses".

Després d'enumerar aquests punts, llegiu aquesta declaració solemne:

“Mantenirem, donarem a conèixer i defensarem aquest programa amb tota la nostra fermesa i força, considerant aquest el nostre primer deure d'honor”.
AC Ciiza N. Idrga

Aquesta organització reunia a tots els combatents veterans des de 1900. Entre els destacats, n'hi comptaven un: el professor Sumuleanu, el professor Ion Zelea-Codreanu, Butureanu a Dorohoi, Toni a Galati, CN lfrim i més tard Stefan Petrovici, CC Coroiu i altres.

El 1914 tots van liderar el moviment que reclamava que Romania entrés a la guerra per l'alliberament de Transsilvània; i el 1916 la majoria d'ells estaven en primera línia, fent el seu deure de manera brillant. Des de 1910-11, els municipis de Dorohoi, sota el lideratge de l'advocat Butureanu; Iasi, sota les ordres del professor Cuza; i Suceava, sota la direcció del meu pare, esdevingué un reducte del renaixement
romanès.

L'any 1912 el corrent en aquests comtats era tan potent que en les eleccions el govern no podia evitar una derrota sòlida sense l'ús del terror. En aquella ocasió, el meu pare va resultar greument ferit.

Immediatament després de la guerra, quan els pagesos van tornar del front, desitjant decididament una nova vida, les primeres eleccions van portar el professor Cuza a Iasi i el meu pare a Suceava al Parlament. Allà es van dedicar a una aferrissada lluita parlamentària aplaudida arreu del país. La lluita es va lliurar contra la pau que els alemanys, els exèrcits dels quals van envair el nostre país, ens volien imposar.

El ressò d'aquests enfrontaments realment notables va reunir les esperances del país al voltant del Partit Nacionalista-Demòcrata de manera que en les eleccions posteriors es van registrar autèntiques victòries formidables. A Suceava la victòria va ser incomparable. Dels set escons de diputats, l'administració n'ha aconseguit un, els altres grups cap i la llista del meu pare sis. A Dorohoi i Iasi, més o menys el mateix. Els trens van portar 34 diputats nacionalistes a Bucarest.
Però, per desgràcia del poble romanès, totes aquestes tropes que venien de tots els racons del país van acabar en una gran derrota.

Va colpejar com un llamp sobre el cap dels romanesos. Les forces jueu-maçòniques van aconseguir dividir els dos caps del partit, el professor Nicolae Lorga d'AC Cuza. Nicolae Lorga no es va oposar al tractat que ens imposa la "clàusula de minories", declarant-se disposat a signar-lo. El professor Cuza, a la barricada oposada, assenyala que aquesta infame "clàusula de minories" representa una

Machine Translated by Google

desafiament a tota la sang vessada pels romanesos, una intromissió inacceptable en els nostres afers nacionals i l'inici de la desgràcia per a nosaltres. En efecte, se'ns va imposar la imposició, per garantir els drets polítics als jueus
pasta.

Durant un temps, N. Iorga no era un antisemita. era evident que la ruptura era irreparable. I aquesta infeliç nació romanesa va tornar a tenir el cor trencat per les seves esperances de salvació.

La majoria de membres del partit i parlamentaris es van posar del costat del professor Nicolac Lorga, creient que la posició del professor Cuza els allunyava més de qualsevol possibilitat d'assolir el poder. Amb el professor Cuza, només quedaven el professor Sumuleanu i el meu pare.

"LA FÀSCIA NACIONAL ROMANA" I "L'ACCIÓ ROMANA"

El 1923, durant el moviment estudiantil i sota l'impuls de l'onada del nacionalisme, va sorgir "The Romanian National Fascia" sota la direcció de Vifor, Lunguiescu, Baguiescu, i a Cluj, "The Romanian Action" dirigida pels professors Catuneanu, Ciortea, Iuliu Hategan, advocat Em. Vasiliu-Cluj i un grup d'estudiants liderats per Mota.

El primer va publicar el ben escrit i enginyós setmanari "Feixisme". Però no sabien del problema jueu. Aquest últim va publicar bimensualment "Romanian Action" i després "Romanian Brotherbood", també molt ben escrit, però es van limitar a publicar només. No podien iniciar cap acció ni crear una organització sòlida.

Durant aquest temps, l'estudiant Mota va traduir "Els protocols" del francès, que van ser comentats pel professor Catuncanu i Em. Vasiliu-Cluj, aleshores publicat en forma de llibret, També en aquella època En. Vasiliu-Cluj va publicar la seva obra "La situació demogràfica de Romania", en la qual mostrava estadísticament el terrible estat de les ciutats romaneses.

Aquestes dues organitzacions no van tenir el poder d'acció, l'organització o la competència doctrinal com la de la "Lliga de Defensa Nacional Cristiana", que va durar només fins al 1925, quan es van fusionar amb aquesta última.

Després de la fundació de la "Lliga Nacional de Defensa Cristiana" la meva activitat va ser continuar en dues línies: la del moviment estudiantil com a unitat separada organitzada per centres, tenint com a objectiu immediat les seves pròpies batalles en les quals va estar implicat durant tres mesos, i el de la LANC on vaig assumir el paper d'organitzador del professor Cuza.

Pel que fa als estudiants, hauria d'esforçar-me per:

a) Mantenir la postura de vaga general que implicava l'honor dels estudiants, feina força difícil tenint en compte els atacs, cops, pressions, esquers que fluïen per tot arreu sobre el cap dels estudiants. A més, hi havia estudiants derrotistes, partidaris de creients vençuts, que calia controlar.

b) Utilitzar sistemàticament els elements estudiantils disponibles per reclutar entre totes les masses romaneses, organitzant-les en un sol exèrcit. LANC

Pel costat de LANC, teníem líders i banderes a unes 40 comarques. Necessitem:

a) La realització de les banderes per a la resta de comarques. b) Contacte el més proper possible amb els responsables respectius, c) L'establiment immediat de directrius precises en el context organitzatiu, fins ara. inexistent però demanat per caps de comtat que no coneixien med. pm,, a

breu: defensiu sobre les línies dels estudiants; ofensiva a les línies LANC.

Machine Translated by Google

La gran massa d'estudiants va actuar, guiats pel seu sa instint per la nostra raça i l'esperit dels difunts. va seguir el seu camí gloriós superant moltes dificultats.

Amb la Lliga els problemes eren una mica més greus. Els caps comarcals van demanar aclariments i directrius per a l'organització. Les persones mogudes per aquest corrent s'havien de reforçar en la seva fe, adoctrinar-les, informar-se plenament de l'organització i dels objectius que se suposava que havien d'assolir en la seva lluita.

Havien d'aprendre disciplina i confiança dels seus superiors. Aleshores no estàvem donant llum a un moviment, però ja teníem un moviment complet que calia organitzar, disciplinar, adoctrinar i portar a la batalla.

Quan vaig anar al professor Cuza amb les cartes i ordres rebudes, va ser desarmat per ells, per

el van introduir en un nou món estrany. Brillant com un sol i sense desafiaments a les altures del món teòric, quan va ser abatut a la terra al camp de batalla, es va quedar impotent.
"No necessitem regulacions.
Que s'organitzin ells mateixos".
O:

“No estem a la caserna per necessitar disciplina” –ens va dir moltes vegades. Així que vaig començar a escriure un reglament jo mateix, fins a l'últim detall. Però adonant-me que era una feina difícil per a la meva edat, la vaig portar al meu pare i, treballant-hi durant diversos dies, vaig fer les modificacions necessàries de forma i contingut. El sistema d'organització era senzill, però diferent del dels partits polítics fins aleshores. La diferència era que, a més de l'organització política pròpiament dita, basada en comitès i membres dels pobles comarcals, vaig formar per separat un cos de joves organitzat per desenes i centenars.
Les nostres organitzacions polítiques fins aleshores no tenien res semblant. Més tard també els van adoptar en forma de Joventut del Partit Liberal, Joventut del Partit Nacional Camperol, etc. No va voler sentir parlar d'això. Aleshores es va produir una vergonyosa discussió, durant diverses hores, entre el professor Cuza i el meu pare, que em va congelar literalment. Sospitant que això podria conduir a un conflicte desafortunat, em sap greu ser la causa d'aquest fil. El meu pare, un home violent i groller, va agafar l'estatut i va anar a la impremta per publicar-lo sense l'aprovació del professor Cuza.

Però aquest últim, amb més tacte i calma, per molt inflexible que fos en determinades matèries, era igual de mal·leable en casos com aquest, i sabia suavitzar les coses.
Va tornar a trucar al meu pare i li va dir:

"D'acord, imprimim-ho, però doneu-me l'oportunitat de fer-hi una ullada". El va corregir, el va reordenar, va afegir un apartat doctrinal d'apel·lacions, manifestos, i després el va enviar a la premsa. Aleshores es va convertir en "La guia del bon romanès" i més tard en el de LANC, el llibre fonamental de la Lliga fins al 1935. Estava satisfet que realment s'havia aconseguit alguna cosa bona i absolutament necessària per a l'organització, però en el meu cor em vaig dir a mi mateix: "Les coses es posaran difícils si necessitem tanta discussió per a aquestes qüestions elementals. En una organització, ni la manca d'enteniment d'un cap ni la discussió és bona.

Machine Translated by Google

MODIFICACIÓ DE L'ART. 7 DE LA CONSTITUCIÓ DE MARÇ 1923.

LA CONCESIÓ DE DRETS CIVILS ALS JEUS

Feia temps que s'estenia el rumor que el Parlament Liberal, que també era l'Assemblea Constituent, amb la missió de reescriure la Constitució, pretenia modificar l'art. 7 en el sentit d'atorgar "la ciutadania i els drets polítics a tots els jueus presents a Romania. Fins ara, aquest article de l'antiga Constitució prohibia la concessió de la ciutadania als estrangers i, per tant, constituïa un veritable escut de defensa contra la invasió i ingerència dels els jueus en l'administració del nostre propi destí romanès Donant aquest privilegi d'intervenir en els afers públics de Romania a fins a dos milions de jueus, i als jueus recentment instal·lats a la nostra terra, el dret a la igualtat amb el romanès que ha viscut a aquesta terra durant mil·lennis, va ser una injustícia que clamava al cel i una gran amenaça nacional que no podia deixar de preocupar i sacsejar profundament a tots els romanesos que estimaven el seu país.

Davant d'aquesta situació, el professor Cuza havia escrit una sèrie d'articles immortals que mostraven l'amenaça que amenaçava el futur d'aquesta nació i la Lliga va distribuir per tot el país peticions per ser signades pels romanesos, per les quals aquest art. 7 de la Constitució es mantindrà com a tal. Les peticions es van omplir amb centenars de milers de signatures i es van traslladar a l'Assemblea Constituent.

Vaig pensar que indicava que els estudiants, mentre es deliberava sobre aquest greu tema, havíem d'anar de tots els centres a Bucarest, on juntament amb els estudiants locals i la població ens manifestaríem per aturar l'acte que esclavitza el nostre futur. Vaig marxar cap a Cernauti, Cluj i Bucarest. Els alumnes van acceptar la meva proposta i van començar a organitzar-se per al partit. Per tal d'indicar la data de sortida, es va acordar que havia d'enviar un telegrama casual. Però el pla va fracassar. Esperàvem que les deliberacions al voltant d'aquest tema duren almenys tres dies, durant els quals podríem arribar a Bucarest. Però el 26 de març les deliberacions van durar menys de mitja hora. El govern liberal, així com l'Assemblea, aparentment conscients de l'acte de gran vergonya que estaven a punt de cometre, van intentar tapar-lo, fent-lo passar tan discretament com van poder.

L'endemà, després d'aquest gran acte de traïció nacional, l'anomenada premsa romanesa, així com la jueva, tractaren amb silenci l'infame acte. "Dimineata" ("El matí"), "Luptall ("La lluita"), Adevarul ("La veritat"), publicaven diàriament en negreta el conflicte entre propietaris i llogaters a Bucarest i en un racó diverses paraules per les quals anunciaven senzilles i pèrfid: l'article 7 de l'antiga Constitució va ser substituït per l'article 133.

El Partit Liberal i l'infame Assemblea de 1923 van col·locar així a la tomba i segellar la làpida sobre el futur d'aquest poble. Cap maledicció dels nostres fills, de les nostres mares, dels nostres majors, de tots els romanesos que pateixen en aquesta terra, ara i per sempre, serà adequada per castigar aquests traïdors de la seva nació. Així, en silenci i en un ambient de covardia generalitzada, es va consumar aquest gran acte de traïció nacional. Només es podia escoltar la veu del professor Cuza, la personalitat que ara domina tota la nació romanesa:

“Romans, la Constitució del 28 de març de 1923 ha de ser abolida immediatament. Protesta contra la seva promulgació. Exigir eleccions lliures. Organitzeu-vos per assegurar la vostra victòria. Una nova constitució ha de garantir els drets prioritaris de la nació romanesa, com a poble dominant de l'estat".

Quan vaig saber la notícia a Iasi, em vaig posar a plorar. I em vaig dir a mi mateix: "No pot ser! Almenys el poble ha de saber que protestem. Perquè si la gent al coll de la qual es posa un jou com aquest no protesta, és un poble d'imbècils".
Llavors vaig editar un manifest adreçat als iasians, convocant tots els romanesos a una reunió de protesta a la universitat. La notícia dels drets civils concedits als jueus es va estendre com un llamp. La ciutat estava bullint.

Machine Translated by Google

Per ordre governamental, les autoritats locals van portar l'exèrcit, gendarmes, policies; van sorgir provocacions seguides de la interdicció del moviment.
Així que es va canviar el pla. 'La concentració, en comptes de fer-se a la universitat, es va fer en 14 punts de la ciutat. Va ser llavors quan van començar les manifestacions i enfrontaments que van durar tota la nit.
Les autoritats locals, l'exèrcit i els cossos policials es van quedar completament desconcertats pel canvi brusc dels nostres plans de batalla, el nostre punt de trobada i per córrer d'un cap a l'altre de la ciutat, tal com els van informar els seus agents de les manifestacions que havien tingut lloc. va erupcionar cada mitja hora en punts oposats. El grup al meu comandament es va trobar en el punt més difícil: Podul Rosu (Socola) i Tg. Cucului, on la impertinència jueva afirmava que un manifestant antisemita mai posarà els peus i marxarà viu. No hi viu cap romanès.

Milers de jueus es van despertar i van córrer com un niu de cucs. Quan ens vam trobar amb foc, vam respondre amb foc.
Vam complir amb el nostre deure, enderrocant tot el que s'interposava en el nostre camí i demostrant als jueus que Iasi, l'antiga capital de Moldàvia encara era romanesa i que allí, és el nostre braç el que governa, el que pot permetre o prohibir, el que manté la pau o guerra, que castiga o indulta.

L'endemà, la cavalleria de Bariad va arribar a la ciutat per ajudar els dos regiments locals, la policia, la gendarmeria i els jueus, i els diaris de Bucarest van sortir en edicions especials amb titulars com: "Iasi va viure una nit i un dia de revolució. "

Això és el que podríem fer, només nens; això ho sabíem fer, i de moment el jou ens va posar a les espatlles. No ho acceptem amb serenitat, amb resignació d'esclau, amb covardia. Tot això ho vam fer i vam fer un jurament sagrat de trencar aquest jou de per vida, per moltes batalles i sacrificis que s'esperessin de nosaltres.

Vaig anar a la sala de policia l'endemà per portar menjar als presos. Allà, Iulian Sarbu estava sent interrogat ja que se sospitava que era l'autor del manifest. En veure això, vaig anar a l'investigador i li vaig dir: "Sarbu no és l'autor del manifest, sóc jo".

LA MEVA PRIMERA DETENCIÓ

A comissaria em van dir: "Senyor Codreanu, ha d'anar al Jutjat acompanyat de l'agent".

"Per què l'agent?" Vaig respondre. "Vaig sol". Aquesta va ser la primera vegada que es posava en dubte la meva paraula. Em vaig sentir ofès. "No, no vaig amb l'agent. Ell pot, si vol, caminar 60 metres darrere meu. Vaig sol. La meva paraula val més que 20 policies". Vaig marxar, amb l'agent caminant 20 peus darrere meu.
Vaig arribar al Jutjat. L'agent va venir i em va portar a Juiz de Instrucção Catichi que em va dir: "Estàs detingut i t'he d'enviar al centre penitenciari".
Quan vaig sentir això, vaig veure negre davant els meus ulls. En aquella època, "empresonar" era una cosa degradant. Ningú entre els iasians ha estat mai detingut i ningú ha sentit parlar d'un estudiant nacionalista detingut. I molt menys jo, amb antecedents de patriota? Em vaig acostar al seu escriptori i li vaig dir: "Senyor Senyora, no accepto que em detinguin i ningú em recollirà i em portarà al centre penitenciari".

El pobre home, per evitar més discussions, va ordenar a l'agent que em portés al centre penitenciari i em va aconsellar que no hi oposava. Després va marxar. L'agent va intentar agafar-me. Li vaig dir: "Vés a casa, home, i
deixa'm en pau. No em pots treure d'aquí".
Després van entrar altres agents. Hi vaig estar d'11 a 8 del matí. Tots els esforços per eliminar-me no van tenir èxit.
Estava pensant: "No
sóc culpable de cap mal. He fet el meu deure amb el meu poble. Si hi ha un culpable que s'ha d'arrestar, són els que van fer mal al teu poble: el Parlament que va donar els drets civils als jueus. ."

Machine Translated by Google

Finalment, tots els funcionaris de l'Audiència van anar a casa, un per un, als porters. Només vam quedar els agents al meu costat i jo.
Cap a les 8:00, han arribat tres policies.
"Senyor Co.dreanu, tenim ordres d'evacuar aquest jutjat". "D'acord senyors, me'n vaig".
Baixem les escales i sortim de l'edifici. Per a la meva sorpresa, vaig veure allà una companyia de gendarmes en semicercle, fiscals, jutges, policies.
Amb això, vaig avançar i em vaig asseure al mig del pati. Les autoritats van venir a mi i em van dir:

"Has d'anar al centre penitenciari". "No hi aniré."
Em van aixecar, em van pujar en un vehicle i em van traslladar a poc a poc al centre penitenciari, seguit pel gendarme a peu. A l'últim moment, quan estàvem passant per la reixa de la presó, els nostres nois van intentar alliberar-me, però les armes dels agents els van aturar.

Va ser una protesta contra les lleis? No. Era un contra el jou de la injustícia.

La meva obstinada negativa a deixar-me detenir em va semblar un presentiment de molt de patiment que m'aconseguiria un cop recorregués el camí que em conduïa dins dels murs freds de la presó. Hi vaig estar una setmana, fins la vigília de Pasqua. Els meus primers dies a la presó! Moralment parlant, els vaig agafar molt fort, ja que no podia entendre que algú pogués ser detingut quan lluitava pel seu poble i per ordre d'algú que lluitava contra el poble.

En ser alliberat, vaig anar a casa. Molts romanesos van venir a trobar-me a les estacions de ferrocarril, mostrant-me la seva simpatia i animant-me a continuar la lluita, que és la lluita del poble, que al final es guanyarà.

Tota la nació, en tots els seus millors elements, des del camperol fins a l'intel·lectual, va rebre amb gran dolor la trista notícia de l'Art. 7 modificació; però no podia fer res, ja que es va despertar esgotat i traït pels líders. Em pregunto quina maledicció tenim al cap i quins pecats ens van condemnar els romanesos a formar part d'aquests líders malvats?

Ens trobem aquí davant dos moments històrics en dos gitanos diferents, amb dos grups de persones i amb el mateix problema: l'Assemblea Constituent de 1879 a la Petita Romania, molt petita, que va tenir el coratge de resistir la pressió d'Europa, i l'Assemblea Constituent de 1923, a la Gran Romania, va sorgir del sacrifici de la nostra sang, que des del servilisme venal, sota les pressions de la mateixa Europa, no dubta a humiliar i posar en perill la vida de tota una nació.

ELS GRANS HOMMES DE ROMANIA, 1879

Machine Translated by Google

EL VEL DE L'OBBLAT

A les pàgines que segueixen, els lectors d'aquest llibre es sorprendran una mica de trobar una sèrie de fragments de les obres de diversos pinacles de pensament, patriotisme i caràcter del nostre poble, que l'any 1879 va lluitar ferotgement pel dret del poble romanès a tot Europa. , Encara normal del , que la inclusió d'aquests extractes llasta i dificulta el desenvolupament present volum, desafiant les regles que se segueixen habitualment en aquestes matèries, els incloc no tant amb la voluntat d'utilitzar-los com a arguments històrics, sinó per treure de nou a la llum aquests perles de raonament i expressió d'aquests grans avantpassats, als quals la conspiració de l'ocultisme jueu-maçònic

perseguits, tancant-los sota pesats segells i plaques de l'oblit, només perquè escrivien, pensaven i lluitaven com autèntics gegants romanesos.
La nostra generació d'estudiants, saltant més de cinquanta anys d'abdicació política del perill jueu, s'identifica amb les mateixes conviccions, sentiments i caràcter que els de 1879, i en el moment d'aquesta sagrada unió inclina el cap en agraïment i reverència a l'ombra. de la seva grandesa.

COMPTE VASILE

Considereu l'actitud que el nostre gran Compte va tenir a la Casa el 1879.
Cinquanta anys abans, el filòsof romanès va demostrar amb inquebrantables arguments científics, emmarcats en un sistema de lògica impecable, la solidesa de les veritats racials que han d'estar a la base de l'Estat nacional; una teoria adoptada cinquanta anys després pel mateix Berlín que ens va obligar a concedir drets civils als jueus el 1879.

D'això s'aprecia la fragilitat dels arguments dels que ataquen el moviment nacional inspirats en la nova ideologia alemanya, quan en realitat, després de tants anys, va ser Berlín qui va prendre la línia de Vasile Conta, Mihail Emineseu i el altres.

Nosaltres, si no lluitem contra l'element jueu, perirem com a nació. És un fet reconegut, fins i tot pels que ens ataquen avui, que la primera condició perquè un Estat existeixi i prosperi és que els ciutadans d'aquest Estat siguin de la mateixa raça, de la mateixa sang, i això és fàcil d'entendre. En primer lloc, els individus de raça similar en general es casen només entre ells, perquè només així poden conservar la unitat de la raça; després, el matrimoni crea els sentiments familiars que són els vincles més forts i duradors entre els individus; i quan considerem que aquests vincles familiars s'estenen per abraçar a tots els ciutadans de l'Estat, veiem que aquests són atrets per un sentiment general d'amor, pel que s'anomena simpatia racial. A més, tenint en compte que la mateixa sang corre per les venes de tots els membres d'un poble, s'entén que tots aquests membres tindran, per herència, els mateixos sentiments, les mateixes tendències i fins i tot les mateixes idees; perquè en temps perillosos, en ocasions úniques, els seus cors bateguin com un, les seves ments adopten una opinió, l'acció de tots buscarà el mateix propòsit; és a dir, la nació formada per una sola raça només tindrà un centre de gravetat; i l'Estat fet de tal nació, que i només aquella estarà en les millors condicions de resistència, durabilitat i progrés.

En conseqüència, com en el manteniment d'una espècie, el primer requisit per a l'existència d'un Estat és que la seva gent sigui de la mateixa raça. Doncs bé, aquesta és la veritat sobre la qual es fonamenta el principi de nacionalitats, en què tant es basa que es diu en el món civilitzat. Aquest principi de nacionalitats, per descomptat, només es refereix a la raça i no al que s'anomena "súbdits de l'Estat independentment de la raça, perquè aleshores el principi no tindria aplicació".

Doncs bé, aquest principi està ara tan arrelat a la consciència de totes les persones, ja siguin homes d'estat o simples ciutadans, que avui tots els Estats del món civilitzat neixen o es reconstitueixen únicament sobre aquesta base.

Machine Translated by Google

Que els publicistes o els amants jueus ja no diguin que la base de l'Estat és només un interès material comú dels seus ciutadans, perquè, al contrari, veiem que és precisament aquest, el nostre segle, el que va donar lloc a l'inici del nacionalitats; que avui impera cada cop més... És cert que això no impedeix que els estrangers adquireixin la ciutadania d'un Estat, sempre que assimilin la nació dominant; és a dir, barrejar-se perquè, en darrer anàlisi, l'Estat quedi de la mateixa sang.

"Aquests són els únics principis científics de la naturalització. Perquè la naturalització sigui útil, racional i d'acord amb criteris científics, s'ha de concedir només als estrangers que s'assimilin o vulguin fer-ho mitjançant el matrimoni amb la persona indígena. En cas contrari, es pot entendre fàcilment que concedir la ciutadania a individus que no tenen, o no poden tenir, aquesta inclinació a assimilar-se a la sang de la raça dominant, es tradueix en un país subjecte a lluites perpètues entre tendències oposades.

No estic dient que sigui impossible que diverses races que existirien en qualsevol país tinguessin de vegades un interès comú, que les tendències hereditàries d'una raça s'afavoreixin tant com les d'una altra en les mateixes circumstàncies.

Mentre durés aquest estat de coses, els indígenes i naturalitzats, sens dubte, viurien en pau. Però les circumstàncies canvien, i amb elles també poden canviar els interessos de les diverses races; i si no avui, demà; si no demà, passat demà, les tendències dels naturalitzats entraran en conflicte amb les dels autòctons, i aleshores l'interès d'uns s'oposarà al dels altres, i llavors els interessos d'uns no es poden satisfer sense sacrificar els dels altres. ; i llavors tindríem una lluita per l'existència entre dues races, amb ferotges batalles que només es podien acabar amb l'abolició total de l'Estat, o quan una de les races fos totalment aixafada de manera que de nou només quedés una raça dominant a l'Estat. .... Bé, la nostra història nacional i l'experiència quotidiana ens han demostrat que entre tots els estrangers que vénen a nosaltres, els turcs i sobretot els jueus són els que mai es casen amb nosaltres, mentre que altres

estrangers: russos, grecs, italians, alemanys es casen i es fusionen amb nosaltres, si no a la primera, després durant la segona o tercera generació, però finalment arriba un moment en què no hi ha distinció entre aquests estrangers i nosaltres, ni pel que fa a la sang. o amor al país. Però no passa el mateix amb els jueus...

"...No importa com es plantegi aquesta pregunta, o com s'interpreti, nosaltres, si no lluitem contra l'element jueu, perirem com a nació".

(Del discurs contrari a la revisió de l'art. de la Constitució, pronunciat a la Cambra, sessió extraordinària, celebrat el 4 de setembre de 1879 i publicat al Monitor Oficial núm. 201 del dimecres 17 de setembre de 1879, p. 5755-). 6)

VASILE ALECSANDRI

Mentre a l'hemicicle, Vasile Conta va pronunciar l'esmentat discurs al Senat, Vasile Alecsandri, el , al poeta de la Unió, va expressar el sentiment dels romanesos de la següent manera.

Avui Romania ve a nosaltres amb el seu Llibre d'Història a les nostres mans perquè puguem escriure en les seves pàgines la humiliació i la pèrdua del nostre poble o la seva dignitat i alliberament...

Davant d'aquesta situació, inigualable en els annals històrics del món, hem de saber elevar els nostres cors i ments a l'alçada del nostre deure, sense passió, sense violència, però amb esperit seren, amb patriotisme il·lustrat i noble coratge. això s'espera dels homes cridats a decidir el destí del teu país...

Què és aquest nou atzucac? Què és aquesta nova invasió?
Qui són els invasors? D'on són? Què volen? I qui és el nou Moisès que els condueix a la nova terra promesa, situada aquesta titne a la vora del Danubi?

Quins són els invasors? És un poble actiu i intel·ligent, mai cansat de complir la seva missió; adeptes del fanatisme religiós més cec; el més exclusiu de tots els habitants de la terra, el més inassimilable amb altres pobles del món...

"Què volen de nosaltres?

Machine Translated by Google

Esdevenir propietaris de les terres d'aquest poble, convertint en esclaus els antics senyors d'aquest país, com són avui els pagesos de Galícia i part de la Bucovina.
Aquest país és bonic i ric; té grans ciutats, radroads, institucions avançades i un poble una mica impredictible com tots els d'origen llatí... Què hi ha més fàcil que substituir els habitants d'aquest país i així convertir-ho tot en propietat israeliana?

Si aquest és el pla dels invasors actuals, com tot ens fa creure, demostra una vegada més l'esperit emprenedor del poble israelià i, lluny de merèixer la culpa, és probable que atragui els aplaudiments i l'admiració d'homes pràctics.
Els romanesos tindríem la culpa si, per la nostra indiferència o l'aplicació d'algunes teories humanitàries fatals i absurdes, ajudéssim nosaltres mateixos a complir aquest pla. La culpa recairia sobre els nostres caps, si enganyats per aquestes teories, entenent-les des de dins cap a fora, o agafats per un ensurt imaginari sota la influència d'amenaces imaginàries, oblidaríem que la pàtria romanesa és un dipòsit sagrat que ens ha confiat el nostre pares. transmetre sencer i sense taques als nostres fills...

Què diria llavors tot el país si li creéssim una situació així? Què dirien els romanesos que van lluitar feliços per la independència de la terra ancestral?
El nostre país apartaria la mirada de nosaltres amb dolor.
El romanès diria: No em demaneu la sang a partir d'ara, si la sang que s'ha vessat només serveix per fragmentar el meu país i rebaixar la dignitat nacional.

Per aquestes consideracions, quan Romania es presenta avui davant nostre amb el seu Llibre d'Història a la motxilla perquè puguem inscriure el nostre veto a les seves pàgines, per mi trenco la pàgina destinada a la inscripció per humiliar el nostre país, i a l'altra pàgina jo Escriu amb el meu cor, la teva dignitat, la teva alliberació! "

(Del discurs contra la revisió de l'art. 7 de la Constitució, pronunciat al Senat romanès, sessió extraordinària, reunit el 10 d'octubre de 1879, i publicat al Monitor Oficial núm. 230, dijous 11/23 d'octubre de 1879, pp. . 6552-8.)

MIHAIL KOGALNICEANU

Heus aquí l'actitud digna davant el problema jueu i la pressió exercida des de l'estranger per Mihail Kogalniccanu, ministre de l'Interior l'any 1869, cap titular d'aquell mateix ministeri que avui s'ha convertit en el lloc des d'on s'envien les ordres de torturar als que encara som. lluitar per defensar el nostre poble:

"Tots aquells que tenen una participació activa al seu país s'han preocupat per evitar que els jueus explotin el poble.
A Romania, la qüestió jueva no és religiosa, sinó nacional i, alhora, econòmica.

A Romania, els jueus no només constitueixen una comunitat religiosa diferent; constitueixen, en el sentit ple de la paraula, una nacionalitat, estranya als romanesos en virtut del seu origen, llengua, vestimenta, costums i fins i tot sentiment.

No es tracta, doncs, de persecució religiosa, perquè si fos així, els israelites s'enfrontarien a la interdicció o restricció en l'exercici del seu culte, cosa que no és el cas.
Les seves sinagogues no podrien estar lliures a prop de les església cristianes; la seva instrucció religiosa, la publicitat del seu culte, tampoc seria tolerada.

Tots els que van visitar els Principats, Moldàvia en particular, es van espantar per l'aspecte trist, per no dir pitjor que trist, revelat pels israelians polonesos que van poblar les nostres ciutats.
Quan van mirar més detingudament el comerç, la indústria i els mitjans de subsistència d'aquesta multitud, aquests viatgers es van espantar encara més, perquè van veure que els jueus només són consumidors, no productors, i que la seva indústria més gran, i puc dir la principal, és venda al detall d'alcohol...

Machine Translated by Google

No he expulsat cap jueu del seu domicili per la simple raó que, segons totes les lleis del país, els israelians a Romania no tenen el dret de domiciliar als pobles, com també passa a Sèrbia.

Vaig restringir el futur lloguer de tavernes i discoteques pels jueus, especialment pels anomenats gallecs i podolis. Aquesta mesura estava justificada en l'Estatut Orgànic i en la llei votada per l'Assemblea General, sancionada aleshores pel príncep Mihai Sturza, que cap llei posterior ha abolit fins avui, sinó, al contrari, una llei de tots els ministres de l'Interior anterior. i després de la convenció, mantinguda i executada. Prova d'això són les ordres dels meus predecessors, a saber: del 17 i 28 de juny de 1861 durant el ministre Costa Foru; de 5 de febrer de 1866 signat pel general Florescu; l'11 de març i l'11 d'abril de 1866, expedida a la prefectura de Ramnicul-Sarat pel príncep Dimitrie Ghica, etc., etc.

En aquestes condicions, cap ministre, ni tan sols deu succeint-se en el càrrec, no podia fer res més que jo i els meus predecessors.
Ministres de Romania, un país amb un règim constitucional, no podem governar sinó segons la voluntat del poble.
Tenim el deure de tenir en compte les necessitats, els desitjos i, fins i tot, els prejudicis d'aquesta nació...

Això justifica la gran irritació de la població romanesa, derivada d'un patiment profund i d'una preocupació legítima, ja que és la veu d'una nació que se sent amenaçada en la seva pròpia nació; i els seus interessos econòmics. Els estrangers poden ofegar aquesta veu, però no és permissible que un ministre romanès, de cap partit, no la escolti. És per això que, no només avui, sinó sempre, en tot moment i sota totes les administracions, tots els governants,

tots els estadistes de Romania, tots aquells que tenen un interès real en el seu país, s'han preocupat per la necessitat d'aturar l'explotació del poble romanès per un poble estranger, els jueus. "

(De la comunicació del ministre d'Afers Interns Mihail Kogainiceanu, adreçada al ministre d'Afers Exteriors, juny de 1869, sobre la qüestió jueva. Publicada a Col·lecció de legislació antiga i nova per a Romania, promulgada fins a 1870, per Loan M. Bujoreanu , Bucarest 1873, La nova impremta dels treballadors romanesos, Part F. Títol 'Disposicions i Circulars', Capítol X, pp.813-6.)

MIHAIL EMINESCU

"Si avui, quan encara no tenen plens drets civils o polítics, s'han apoderat de tot el comerç i de tota la petita indústria a Moldàvia; si avui es mostren aterridorment a les planes romaneses; si avui nien al cor de la oltens laboriosos; com serà demà, quan se'ls concedeixin els mateixos drets, quan es podran anomenar romanesos, quan hagin inscrit en les lleis el dret formal que aquesta pàtria és seva tant com és nostra. !"

(Obres completes, The Israelite Question, pàg. 489, Iasi, The Lonescu-Georgescu Bookstore, 1914. Citat per Alex Naum).

I a la pàgina 481:

"Amb quins treballs o sacrificis es van guanyar el dret a aspirar a la igualtat amb el poble romanès? Van ser ells els que van lluitar contra els turcs, els tàrtars, els polonesos i els hongaresos? Van ser ells els que van ser castigats quan es van trencar els antics tractats? els teus esforços perquè s'estengués la fama d'aquest país, que aquesta llengua fos desenterrada dels vels del passat?
Va ser per un d'ells que el poble romanès va guanyar el dret a la llum solar?

Machine Translated by Google

ION HELIADE RADULESCU

“No veus que els Kikery a Anglaterra i França no només demanen drets de ciutadania a Romania per als seus correligionaris, sinó privilegis, una supremacia; volen establir una aristocràcia dels diners, del vedell d'or?

Demanen el que no podem donar si morim a l'últim home.
Creuen els Kikery d'Anglaterra i França, em pregunto, vosaltres, senyors, creieu amb ells, que els romanesos miraran tranquil·lament com entre ells liquiden les aristocràcies més sòrdides i brutes, la més vulgar de les aristocràcies, el domini dels pallassos, els jueus, els mamons? rufians?

Amb quin títol i amb quin dret es podria establir una dominació tan abominable davant la cort, davant les portes del segle XX, on tota la humanitat, excepte els fills de la perdició, vindrà com a núvia davant el diví Nuvi?

S'atrevirien els Kikery d'Anglaterra i França a presentar el Dret de l'home basat en la igualtat i, tanmateix, tindrien l'audàcia de fingir privilegi i supremacia per ells mateixos?

I com que no poden invocar aquest dret, s'atreveixen, al seu gust, a encunyar la paradoxa romanesa del ritu israelita: empènyer la seva audàcia específicament jueva fins al punt d'amenaçar-nos en nom dels monarques d'Europa?
Amb què, doncs, ens conquistaran els jueus? Pels teus números, la teva força?
Pel bé que els desitgem i els desitgem, en nom de la regeneració dels pobles i dels mateixos jueus a la terra de Palestina, els compatim i els aconsellem com a cristià desitjós de la salvació de tota la humanitat, a través de les ferides de Crist, que des de la creu va perdonar els seus propis atormentadors, per no intentar res d'això, ni tan sols per atrevir-ho a contemplar-ho, i molt menys reclamar res en la nostra època actual de malestar causat pels àngels de Satanàs que els van temptar; És millor que no s'atreveixin a una cosa així, perquè només Déu sap fins on poden arribar els romanesos amb la seva legítima i més santa ràbia tempestuosa defensant els seus drets com a nació amb instint d'autoconservació! "

(Pres de L'equilibri entre les antítesis o l'esperit i la matèria, de 1. Heliade Radulescu, Bucarest, publicat 1859-69; Part III, titulada "Els israelites i els jueus", capítol X, pàg. 380-380).

BOGDAN PETRICEICU HAJDEU

Així, al Talmud s'especifiquen dues formes de comportament jueu envers nosaltres:

"Si sou més forts que els cristians, extermineu-los".

"Si sou més febles que els cristians, lloeu-los..."

"Però algú més feble que jo, per ser un dia més fort que jo, primer ha de passar per una etapa intermèdia en què sigui igual a mi".

"Enteneu ara, em pregunto, què vol dir concedir els anomenats drets polítics als jueus?"

(Extret de "Estudis sobre el judaisme. El Talmud com a professió de fe del poble israelita", per BP Hajdeu, Director dels Arxius Històrics de Romania, President de la secció de Ciències Morals i Polítiques de l'Ateneu Romanès, Bucarest. Editor Theodor Vaidescu, Casa Bossel núm. 34, 1866; pàgs. 30-1.)

COSTACHE NEGRI

Machine Translated by Google

"Els jueus, una setena part de la nostra població total, són la lepra més trista contra la qual ens han condemnat la nostra debilitat, la nostra falta de previsió i la nostra venalitat".
(De la carta a Lupascu enviada des d'Ocna, datada el 12 de gener de 1869, publicada al volum Versos, Prosa, Cartas de C. Negri amb un estudi de la seva vida i escrits d'E. Garleanu, Editora "Minerva", 3 Academiei Blvd. ·, Bucarest 1909, pàg. 116).

AD XENOPOL

Ens permetem presentar en la mateixa selecció d'extractes l'opinió del gran historiador AD Xenopol, professor de la Universitat de Iasi; això a la vista de l'autoritat innegable del científic que va viure i va veure amb els seus propis ulls la dolorosa realitat dels seus descobriments: "Si un romanès decideix obrir una botiga, cap jueu creuarà el seu llindar. D'aquesta manera, un gran clientela, mentre que els romanesos no són contraris a comprar als jueus. És clar que fins i tot sense manipulació de preus, la resistència del comerciant i comerciant romanès es pot trencar. "Un jueu mai acceptarà un romanès al seu establiment si aquest últim vol dir" aprendre alguna cosa d'ell; perquè els romanesos són rebuts a les cases jueves només com a criats o portadors. Aquest sistema d'exclusivitat persisteix amb força. En els innombrables tallers i botigues jueus que cobreixen Moldàvia d'un extrem a l'altre, no hi ha un sol aprenent cristià o romanès -obrer, capataz, comptable, caixer, venedor, "els jueus practiquen contra els romanesos l'exclusivisme econòmic més rigorós que no poden renunciar, tal com ho prescriu la seva pròpia religió".

(Extret de La question israelite en Roumanie d'AD Xenopol, estudi publicat a La renaissance latine, 25 rue Boissy-d'Anglas, París, 1902, p. 17).

CONTINUA LA VAGA GENERAL D'ALUMNES

Després de Setmana Santa, la lluita es va reprendre. En el front de LANC, el professor Cuza va continuar l'acció a través dels diaris, mentre que la resta ens encarregàvem de l'organització.
Va començar el cicle de trobades a ciutats i pobles. Davant de l'alumne, la modificació de l'art. 7 de la Constitució va comportar canvis. Líders d'estudiants a

Machine Translated by Google

Bucarest i Cluj, que creien que un moviment estudiantil acabaria per persuadir el govern de reconèixer les demandes justes dels estudiants, es van sentir amargament decebuts en veure que el govern no només no reconeix cap de les seves demandes, sinó que també atorga els drets dels jueus, així que cada cop pensaven més a capitular.

A Cluj, el president va convocar una reunió on va suggerir que el millor era tornar a l'escola. La massa estudiantil va rebutjar la seva proposta, declarant que lluitaven per preservar el seu honor, i que la lluita s'havia de lliurar fins a l'últim límit de resistència. Els partidaris d'aquesta tesi van ser: Ion Mota, Corneliu Georgescu, Isac Mocanu i tots els nostres grups.

Alexa va dimitir, i per substituir-lo com a president del centre d'estudiants Petru Maior, Ion Mota va ser elegit juntament amb una nova comissió.
L'atac del govern per tornar els estudiants a classe també va fracassar aquesta vegada, però els líders van ser sacrificats: Ion Mota i sis més van ser expulsats per sempre de totes les universitats per la seva actitud intransigent.
A Bucarest, un grup liderat per Simionescu i Danulescu va començar a substituir un lideratge cada cop més indecis i feble. Aquí, tampoc, el govern no va poder obrir les classes després de Setmana Santa.

JUNY 1923

Van passar dos mesos més de resistència heroica, misèria i pressió, amb els estudiants esgotats. A Bucarest, la Universitat ha reobert per a exàmens, encara que només sigui per a estudiants jueus i renegats. El dia de la inauguració, l'exèrcit estava estacionat a la universitat.
Els enfrontaments estudiantils van tenir lloc al front, però eren massa febles per impedir-ne l'obertura.
El pla del govern era obrir les universitats una per una, deixant Iasi per al final i presentant Iasi amb el fet consumat de tres universitats en funcionament. Una setmana més tard a Cluj, diversos dies després a Cernauti, es van obrir universitats amb l'exèrcit present en les mateixes condicions que a Bucarest. d'aquí a una setmana més, arribaria el moment difícil de Iasi. Va ser aïllat pel govern, en solitari, amb les seves forces estudiantils considerablement reduïdes.

A la vigília de l'obertura, sabent que demà al matí l'exèrcit entraria a la Universitat, teníem previst ocupar-la nosaltres mateixos durant la nit.
Abans de fosc vaig enviar un estudiant de confiança que va entrar al vestíbul i va treure els forrellats de dos grans finestrals perquè no es poguessin detectar, perquè, sent empès des de fora, s'obrissin. Encara no compartint aquest pla amb ningú, vaig convocar una reunió de 100 estudiants a les 9 del matí al Bejan Hall. A les 10 del matí ocupem la Universitat. Vam aixecar la bandera amb l'esvàstica a la seva façana, poc després va arribar el rector de la Universitat, el professor Sin-donescu. Va ser ingressat. Ens ha parlat instant-nos a deixar la Universitat. Li vam respondre explicant-li els nostres motius. Diverses hores després, va marxar. Ens vam organitzar per fer la guàrdia i vam estar-hi tota la nit.

L'endemà al matí, els estudiants van arribar a la Universitat en gran nombre.
Revigorats, van decidir per unanimitat continuar la lluita.

Els diaris jueus ens atacaven furiós. Dos dies després, Cluj, en una lluita, va intentar recuperar la seva universitat als gendarmes. Després de dos dies més, Bucarest i Cemauti van seguir l'exemple. Aquestes lluites van provocar noves revoltes estudiantils i el tancament de totes les universitats.
S'ha acabat el curs escolar. El jove romanès va superar una prova única de resistència, caràcter i solidaritat.

Honor a l'estudiantat que, per la seva fermesa, rebent tants cops, ha donat un exemple de voluntat col·lectiva encara insuperable en la història de les universitats mundials. Cap país ha estat testimoni d'estudiants, units en una sola ànima i assumint totes les responsabilitats i tots els riscos, capaços de mantenir

Machine Translated by Google

una vaga general d'un any per demostrar la seva fe, buscant a través de la seva manifestació despertar la consciència d'un tot. nació, davant el problema més greu de la seva existència.

Aquesta és una pàgina preciosa, una pàgina heroica escrita pel patiment d'aquest jove, al llibre de la nació romanesa.

Els plans del judaisme contra la nació romana

CONTRA EL POBLE ROMÀ

Qui s'imagina que els jueus són uns pobres desgraciats, que han arribat aquí a l'atzar, portats pels vents, empès pel destí, etc., s'equivoca. Tots els jueus del món formen un gran col·lectiu unit per la sang i la religió talmúdica. Estan constituïts en un estat molt estricte, amb lleis, plans i líders que fan aquests plans. A la part inferior hi ha la Kabal. Així que no ens enfrontem

Machine Translated by Google

uns quants jueus aïllats, però un poder constituït, la comunitat jueva. A cada mercat o poble on s'estableixen diversos jueus, es forma immediatament la Kabal (la comunitat jueva que hi ha). Aquest Kahal té els seus propis líders, un sistema judicial separat, impostos, etc. i manté a tota la població jueva d'aquesta localitat fermament unida al seu voltant.

És aquí, en aquest petit Kahal d'un mercat o ciutat, on es fan tots els plans: com guanyar-se els polítics i funcionaris locals; com infiltrar-se en determinats cercles del seu interès, com ara magistrats, funcionaris, alts càrrecs; quins plans utilitzar per prendre tal o tal branca del comerç de les mans d'un romanès; com destruir un antisemita local; com destruir un representant incorruptible de l'autoritat local que pugui oposar-se als interessos jueus; Quins plans s'aplica quan, més enllà de la resistència, la població es revolta i esclata en moviments antisemites s'utilitzen mètodes:

, no aprofundirem en aquests plans aquí. en general, el següent

I. Per guanyar els polítics locals: 1.
Regals; 2.
Favors personals; 3.
Finançament de la màquina política per a la propaganda, la impressió de fulletons, les despeses de viatge, etc.
Si hi ha diversos banquers a la ciutat o jueus rics, cadascun està assignat a un partit polític concret.

II. Per conquerir les autoritats locals: 1. Corrupció, suborn.
Un policia de la ciutat més petita de Moldàvia, a més del sou que rep de l'estat, rep un altre sou o dos mensuals. Un cop accepta un suborn, es converteix en esclau dels jueus i si no segueix les ordres, li fan servir la segona arma: 2. Xantatge, si no obeeix, es revela la seva acceptació d'un suborn.

3. La tercera arma és la destrucció. Si veuen que no pots ser dominat ni sotmès, intentaran destruir-te buscant les teves debilitats. Si beus, buscaran una oportunitat per comprometre't a través de l'alcohol; si ets un caçador de faldilles enviaran una dona que et comprometrà o destruirà la teva família; si ets violent per naturalesa, t'enviaran un altre home violent que et matarà o a qui mataràs i després aniràs a la presó; 4.

Si no tens totes aquestes faltes, faran servir la mentida, la calúmnia xiuxiuejada o impresa, i t'informaran als teus

superiors. A les ciutats i ciutats mercat envaïdes pels jueus, les autoritats locals es troben en estat de suborn, xantatge o destrucció.

III. Per infiltrar-se en diversos cercles o al voltant d'unes quantes persones de gran posició fan servir: 1. el servilisme; 2. consells d'administració; 3. base de favors personals; 4. afalació.

Així, tots els polítics aconsegueixen secretaris jueus, perquè són útils per comprar, lluïr sabates, balancejar els nadons, portar maletins, etc., alhora que s'afalaga i s'agraeix. Un romanès no serà tan bo perquè és menys refinat, no és pèrfid, deixa l'arada i, sobretot, perquè vol ser un soldat fidel, un cuidador.

el seu honor en negar-se a ser creat.

IV. Plans per arruïnar un comerciant romanès.
1. Flanquejar el romanès amb un mercader jueu o dos.
2. Venda de mercaderies per sota del cost, compensant la pèrdua amb fons especials proporcionats per Kahal.
Així és com els comerciants romanesos es van arruïnar un a un.

A aquests s'hi poden afegir:

Machine Translated by Google

a) La superioritat comercial del jueu, fruit d'una pràctica comercial molt més antiga que la del romanès.
b) La superioritat del jueu competint

sota la protecció de la Kabal. El romanès no gaudeix de la protecció de l'Estat romanès, sinó només de les misèries imposades per les autoritats locals, corrompudes per la notícia. El romanès no lluita contra el veí jueu, sinó contra el Kahal, per això s'entén fàcilment que l'individu tindrà pressa si lluita contra la coalició. El romanès no té ningú, un estat matriu que el crii, l'assessori i l'ajudi. Es queda sol, deixat a la seva sort, mentre s'enfronta a la poderosa coalició jueva. És fàcil repetir la fórmula de tots els polítics de la categoria de Mihalache: "Que el romanès esdevingui comerciant".

Que aquests polítics romanesos ens mostrin un únic comerciant romanès que va ser ajudat per l'estat, una única escola destinada a educar realment els comerciants, no els empleats de bancs o els empleats.
Que ens mostrin només una institució construïda per ells que va ajudar amb una mica de capital o va guiar un jove graduat d'una escola de negocis pel camí del comerç.

No va ser el romanès qui va abandonar el camí del comerç, sinó aquests polítics els que van abandonar el seu deure de líders i consellers de la nació.
El romanès, abandonat pels seus líders, es va quedar sol davant la coalició jueva organitzada, maniobres fraudulentes i competència honesta, i va ser derrotat. Però arribarà el moment en què aquests líders hauran de donar compte
els teus errors.

CONTRA LA TERRA ROMANA

Repeteixo una vegada més, no estem mirant uns pobres individus que vagaven aquí, sols, a la recerca d'un refugi.

Ens enfrontem a un Estat jueu, un exèrcit que entra a la nostra terra per conquistar-nos. Els moviments de població jueva s'efectuen contra Romania d'acord amb un pla ben establert, el gran consell jueu probablement busca establir una nova Palestina en una secció de terra que s'estén des del mar Bàltic fins a parts de Polònia i Txecoslovàquia, i després cobreix la meitat de Romania. fins al mar Negre, des d'on podien establir fàcilment contacte d'aigua amb l'altra Palestina. "On és la persona ingènua que pot creure que els moviments de població jueva en massa es produeixen sense planificació? Venen segons el previst, però no tenen el coratge de lluitar, d'enfrontar-se, d'arriscar, de vessar la sang per justificar, almenys amb aquests trets, algun dret a aquesta terra.

Com coneixem aquests plans? Els coneixem del cert per treure conclusions dels moviments enemics. Qualsevol comandant de tropa que segueix de prop l'acció de l'enemic s'adona dels plans que està perseguint. És una pregunta elemental. Hi havia cap líder en totes les guerres d'aquest món que conegués els plans de l'adversari perquè participà en la seva elaboració? No! Els coneixia perfectament pel que feia l'enemic.

Per tal de trencar tot el poder de resistència del poble romanès, els jueus aplicaran un pla veritablement únic i diabòlic: 1. Intentaran trencar els
vincles espirituals del romanès amb el cel i la terra.
Per trencar els nostres vincles amb el cel, participaran en una àmplia difusió de teories atees

manament de separar el poble romanès o almenys alguns dels líders de Déu; separant-los

Machine Translated by Google

de Déu i dels seus morts, poden destruir-los, no amb l'espasa, sinó tallant les arrels de la seva vida espiritual.
Per trencar els vincles que ens uneixen a la terra, font material de l'existència d'una nació, atacaran el nacionalisme, titllant-lo de "antiquat", i tot allò relacionat amb la idea de pàtria i terra, per tal de tallar el fil de amor que lliga el poble romanès al seu solc.

2. Per aconseguir-ho s'esforçaran per aconseguir el control de la premsa.
3. Aprofitaran totes les oportunitats per sembrar la discòrdia al camp romanès, escampant malentesos, disputes i, si és possible, dividint-los en faccions que lluiten entre elles.
4. Intentarà aconseguir el control de la majoria dels mitjans de vida romanesos.
5. Incitaran sistemàticament els romanesos al llicència, destruint les seves famílies i la seva fibra moral.
6. Els enverinaran i els atordiran amb tot tipus de begudes i altres verins.

Qualsevol que vulgui conquerir i destruir un poble pot fer-ho utilitzant aquest sistema: trencar els seus vincles amb el cel i la terra, introduir disputes i disputes fratricides, promoure la immoralitat i el llicència, per la ruïna material, l'enverinament físic, l'embriaguesa, tot allò que destrueix una nació més. que ser volat per milers de canons o bombardejat per milers d'avions.

Que els romanesos miren una mica enrere per veure si contra ells aquest sistema no s'utilitzava amb precisió i tenacitat, un sistema veritablement assassí. Que els romanesos obrin els ulls a la lectura de la premsa durant els darrers 40 anys, des que està sota control jueu. Que tornin a llegir Adevarul ("La veritat"), Dimineata ("El matí"), Lupta ("La lluita"), Opinia ("L'opinió"), Lumea ("El món"), etc. i a veure si de cada pàgina, aquest pla no emergeix constantment.

Que els romanesos obrin els ulls per veure la desunió de la vida pública romanesa d'avui; que obrin els ulls i vegin bé. Els jueus utilitzen aquests plans com a gas verinós en una guerra, per ser utilitzats contra l'enemic, no contra el seu propi poble. Propaguen l'ateisme als romanesos, però ells mateixos no són ateus, ja que fanàticament diuen respectar els seus preceptes religiosos més minuciosos. Volen separar els romanesos del seu amor per la terra, però ells prenen la terra. S'aixequen contra la idea nacional, però es mantenen masclistament lleials a la seva pròpia nació.

CONTRA EL MOVIMENT ESTUDIANTAL

Qualsevol que cregui que les forces del poder jueu no tenen plans per al moviment estudiantil s'equivoca, fins ara equivocats en les seves expectatives, els jueus estaven momentàniament desorientats.
Van intentar oposar-se als estudiants maniobrant els obrers del moviment comunista, és a dir, altres romanesos, però no van tenir èxit, perquè d'una banda aquests treballadors eren impotents i d'altra banda també van començar a adonar-se que nosaltres lluitem i pateixen pels seus drets i per la nació romanesa. Molts d'ells estaven, en el seu cor, al nostre costat.

Els jueus, adonant-se del seu fracàs per posar els treballadors en el nostre camí, van tornar el govern i tots els polítics contra els estudiants.
Amb què vol dir?
Els partits polítics necessiten diners i préstecs de l'estranger; i quan està al poder, vots; premsa favorable quan està a l'oposició. Els jueus van amenaçar amb retallar els fons necessaris per a les eleccions de diversos partits polítics; amenaçat amb la cooperació de les finances internacionals jueves per reduir l'endeutament del govern; van amenaçar amb controlar una gran massa de vots mitjançant els quals, ara que tenien drets civils, podien decidir la victòria o la derrota mitjançant el sistema democràtic; van amenaçar amb manipular la premsa, que controlen gairebé per complet i sense el suport de la qual un partit polític o govern pot ser derrotat.

Els diners, la premsa i els vots determinen la vida o la mort en una democràcia. Els jueus els controlen tots i a través d'ells els partits polítics romanesos s'han convertit en simples eines en mans del poder jueu.

Machine Translated by Google

De manera que nosaltres, que vam començar lluitant contra els jueus, de sobte ens trobem lluitant contra el govern,

partits polítics, autoritats locals, l'exèrcit, mentre els jueus s'asseuen en silenci al marge.

ARGUMENTS I ACTITUDS JUEUS

"Què diran els països estrangers sobre el moviment antisemita romanès que ens porta de nou a la barbàrie? Què diran els homes de ciència, la civilització?"
Els nostres polítics ens repetiran a cada pas aquest "argument" jueu, imprès diàriament a tots els diaris, quan finalment, al cap de vuit anys, Alemanya, malgrat tota la seva civilització i cultura, s'aixequi contra els jueus i derroti la hidra mitjançant Adolf Hitler, aquest argument s'abandona. Després en porten un altre: "Estàs al servei d'Alemanya, pagat pels alemanys per dedicar-te a l'antisemitisme. D'on treus els fons?"

I de nou els polítics romanesos -sense ànima, sense personalitat, sense honor- imiten la melodia de la premsa jueva: "D'on surten els diners? Et paga Alemanya".

El 1919, 1920, 1921, tota la premsa jueva atacava l'estat romanès, desencadenant desordres arreu, incitant a la violència contra el règim, la forma de govern, l'església, l'ordre romanès, la idea nacional, el patriotisme.

Ara, com per miracle, la mateixa premsa, controlada pels mateixos homes, s'ha convertit en la defensora de l'ordre estatal, de les lleis; es declara contra la violència. Mentre ens convertim en: "els enemics del país", extremistes de dretes ", al sou i al servei dels enemics de Romania ", etc. I al final també sentirem això: que estem finançats pels jueus.

Em pregunto: quan arribarà aquell dia en què tots els romanesos entendran les mentides i els arguments pèrfids dels jueus i els rebutgin com a quelcom d'origen satànic? Em pregunto, quan arribarà el moment en què entendran la perversitat d'aquesta raça?

Heus aquí com tres professors universitaris romanesos, AC Cuza, Paulescu i Sumuleanu van ser tractats a Israeli Post, òrgan oficial de la Unió de Jueus Naturalitzats del 23 d'abril de 1922 a l'editorial titulat "Els fantasmes": "Una camarilla de pallassos i públic". els criminals es van reunir per formar una banda de malfactors. I per a vergonya del país, entre ells hi ha tres professors de les nostres universitats.

"I aquests exemplars, aquests espectres endarrerits volen reviure l'antisemitisme... i alguns pallassos endarrerits ho aconseguiran, ara, quan l'antisemitisme oficial s'esvaeix i el sufragi universal també comportarà inevitablement la democratització del nostre públic i vida social No! És en va que treballen! Aquests fantasmes no aturaran la humanitat en la seva marxa, ni caldrà travessar-li el cor amb una vara afilada;* el ridícul de la seva traïció els acabarà definitivament...

"Prèviament hem informat sobre l'acció salvatge que va portar a terme l'anomenada "Unió Nacional Cristiana" (composta per uns cinc personatges ximples i mig) per arreglar

d'una vegada per totes en la seva infame postura, i criden l'atenció dels jueus que encara hi ha malfactors. allà fora, contra la qual s'han de defensar".
Així doncs: camarilla de pallassos, delinqüents públics, colla de malfactors, exemplars, fantasmes tardans, traïció, acció salvatge, postures infames - tbis és el que els professors Cuza, Paulescu i Sumuleanu, professors de romanès; i quina és la teva acció per salvar la nació!

Vam agafar indignació rere indignació, ridícul rere burla, bufetada rere bufetada, fins que ens vam trobar en aquesta situació aterridora: els jueus són considerats defensors del romanès, protegits de qualsevol disgust, portant una vida de pau i abundància, mentre que ens considerem enemics dels nostres. nació amb la nostra

Machine Translated by Google

la llibertat i la vida posades en perill i caçades com gossos rabiosos per totes les autoritats romanès.

Vaig presenciar aquests temps amb els meus propis ulls i els vaig viure, i em vaig entristir des del fons de la meva ànima. És terrible lluitar anys a fi per la teva pàtria, el teu cor pur com les llàgrimes, mentre suportes la misèria i la fam, i de sobte et trobes declarat enemic del teu país, perseguit per la teva pròpia espècie, dient que tens raó perquè et paguen. estrangers, i veureu

tot el poble jueu domina la seva terra, assumint el paper de defensor del romanès i cuidador de l'Estat romanès, amenaçat per vosaltres, els joves del país.
Nit rere nit, estàvem preocupats per aquests pensaments, de tant en tant ens sentim disgustats i immensament avergonyits, i plens de tristesa.

No seria millor, reflexionem, sortir al món, o no seria millor buscar la venjança per la qual moriríem tots: tant nosaltres com els traïdors romanesos i els caps de la hidra jueva.

Machine Translated by Google

* Superstició popular, segons la qual, per evitar que un fantasma pertorbi la pau dels vius, el "cap és desenterrat i el seu cor es travessa de mal. **(Tr.)**

EL CONGRÉS DE LÍDERS DEL MOVIMENT ESTUDIANT

IASI, DEL 22 AL 25 D'AGOST DE 1923

En un comitè limitat a Bucarest, es va decidir que es celebraria un primer congrés dels líders i delegats del moviment estudiantil després d'un any de lluita.
Aquest congrés va tenir lloc a Cluj els dies 22 i 25 d'agost de 1923. Mota, el president del centre d'estudiants de Petru Maior, ens va escriure que les autoritats locals li van informar que tenien una ordre de prohibir aquest congrés. Els iasians vam respondre a Cluj i als altres centres que assumiríem la responsabilitat que aquest congrés se celebrés a Iasi encara que el govern volgués prohibir-lo. La nostra oferta va ser acceptada i vam fer el nostre deure d'organitzar l'acantonament dels 40 delegats coneguts. El matí del 22 d'agost vam anar a l'estació de ferrocarril per rebre la delegació de Cluj encapçalada per Ion Mota, després la de Cernauti encapçalada per Tudose Popeseu i Carsteanu, i la de Bucarest encapçalada per Napoleon Cretu, Simioneseu i Rapeanu. A les 10 vam anar in corpore a la Catedral a pregar i

celebrar un Rèquiem en memòria dels estudiants morts a la guerra, un dels quals va ser l'expresident del centre d'estudiants, Cap Stefan Petrovici.

Però, per a la nostra gran tristesa, vam trobar les portes de la catedral tancades amb cadenes i custodiades per gendarmes. Mentrestant, també va arribar el vell professor Gavanescul. Aleshores, descobrint el cap, ens vam agenollar al mig del carrer davant de l'església que ni els turcs infidels havien tancat als qui volien pregar. Quan el pare Stiubei va passar per davant, en veure'ns agenollats, es va acostar a nosaltres i va llegir unes oracions.

Així, amb el cap nu, silenciosos i molt tristos, vam recórrer la distància fins a la Universitat, caminant pel mig del carrer, amb mirades jueves que ens disparaven com fletxes des de les seves portes i aparadors.
Les autoritats locals, flanquejades per nombrosos cossos policials, que ens esperaven a les escales de la Universitat, ens van comunicar que el Ministeri de Relacions Internacionals havia prohibit la celebració del congrés. El fiscal es va aturar i ens va advertir que ens disperséssim. Enfadat, vaig respondre: "Senyor advocat,
sé que vivim en un país regit per lleis. La Constitució ens garanteix el dret de reunió, i vostè, Senyor, sap millor que jo que un ministre no pot revocar aquests drets garantits per la Constitució, per tant, en nom de la llei que no nosaltres, sinó vosaltres, hem desobeït, us demanem que feu un pas al costat".

Endurit pel sacrilegi comès una hora abans, quan es van encadenar les portes de l'església i se'ns va impedir resar; ara davant d'una segona provocació injusta i humiliant, de no poder entrar a casa nostra, la Universitat; El dimensionament d'aquestes mesures va constituir una il·legalitat flagrant, vam
cremar tot al nostre pas i, després d'algunes lluites, vam ocupar la Universitat per la força.

El 13è Regiment, arribant un moment després, va envoltar la universitat. Ens vam posar a cobert, vigilant totes les entrades, mentre fora de cada finestra vam veure tres soldats col·locats, baionetes tirades.
El congrés s'ha inaugurat a la sala d'actes de la Facultat de Dret a les 12 del migdia, sota un fort clima en aquesta situació desfavorable. Els delegats, pàl·lids d'indignació, silenciats pel dolor del que va passar a la Catedral i aquí, van sentir als passadissos deserts un aire de profunda tristesa. Tothom estava preocupat per un possible atac de l'exèrcit a la Universitat i les inevitables conseqüències.

Machine Translated by Google

No hem fet cap discurs. El Congrés va valorar malament la gravetat de la situació i va temer greus repercussions.
Em van escollir president el primer dia. Vam començar a denunciar els fets de la jornada. Diversos van demanar la paraula per protestar. Així que vam començar debats sobre el moviment.

Quina actitud prenem quan s'obre el nou curs? capitularem? Difícil!
Tot un any de lluita sense resultat. Al contrari, avergonyit, humiliat, apallissat.
Seguim? De nou, difícil! Els alumnes estan esgotats; no poden continuar un segon any de batalla.

Tot i així, Mota, Tudose Popescu, Simionescu i jo vam suplicar que continuéssim la nostra lluita; demanar sacrificis, perquè res no vindria de la capitulació sinó la vergonya i la humiliació. I era impossible que, a causa del sacrifici, quelcom millor no donés fruits per a la nostra nació. A les 8 ja era fosc. A la ciutat, sentim soroll i commoció.

Constantin Pancu, el lluitador veterà de 1919, envoltat d'estudiants, es va quedar fora. Un gran nombre de gent del poble, reunida al Cafè Tufii portant torxes, va intentar avançar turó cap a la Universitat per portar-nos diverses bosses de pa.

Tots saltem a les finestres per mirar cap a fora. Els manifestants van trencar el cordó del Tufli Café i van córrer turó amunt. També es va trencar un segon cordó al carrer Coroiu en una dura lluita. Escoltem ràfegues de "Hurrah's". De la mateixa manera, es va superar un tercer cordó. Ens vam preparar per atacar des de dins, per sortir, però la nostra gent de fora no va poder trencar el quart cordó. Se sentia la veu de Pancu, la seva bossa de pa als peus: "Són els nostres fills".

Ploràvem llàgrimes d'alegria. És per aquesta gent que lluitem, i això no ens defraudaria.
A les 9
van començar les negociacions entre nosaltres i les autoritats a través de Napoleó Cretu. A tots els estudiants se'ls va prometre llibertat immediata sempre que se'ls lliurava. Els estudiants es van negar. Cap a les 11 ens van fer saber que podríem marxar en grups de tres, naturalment amb la intenció de detenir-me quan marxàvem. Acceptem. Cada minut, un grup de tres marxava. A la porta, van ser examinats detingudament per quatre comissaris i agents. Em vaig treure ràpidament el vestit nacional, el vaig donar a un company i em vaig posar la roba. Vaig marxar amb Simionescu i un tercer estudiant.
Quan la porta es va obrir, vaig treure unes monedes de la meva butxaca. En arribar a la vorera, tots els comissaris van mirar cap avall i van preguntar:

—Què heu perdut, senyors?
Nosaltres, també amb el cap inclinat, buscant les monedes, vam respondre: “Sense canvis”.

El Simioneseu es va quedar parlant amb ells, buscant diners fent cops de llumins, mentre jo vaig fugir.

Vam programar la continuació del nostre congrés per al segon dia fora de la ciutat al Monestir de Cetatuia amb el màxim secret. Vaig anar-hi disfressat de foc de locomotora i vaig tenir la sort de no ser reconegut ni tan sols pels mariscals.
Va presidir Ion Mota.

Amb els nostres sentinelles col·locats en posicions estratègiques, podíem detectar l'aproximació de qualsevol persona des d'un quilòmetre de distància. Vam treballar en silenci i vam quedar-hi fins tard aquell dia. Es van fer propostes, decisions

Machine Translated by Google

endolls. També va ser en aquesta reunió que el 10 de desembre es va proclamar festa nacional per als estudiants romanesos.

El tercer dia, les deliberacions van continuar en un petit bosc de la muntanya Gàlata. Per majoria, es va decidir continuar la vaga. Es va escollir un comitè d'acció de cinc persones per dirigir les accions de tot el moviment estudiantil a totes les universitats. Els membres del comitè van ser: Ion Mota a Cluj, Tudose Popescu a Cernauti, Ilie Gameata a Iasi, Simioneseu a Bucarest i jo mateix. En formar aquest comitè, la vella direcció estudiantil de Bucarest, poc informada i indecisa, va caure definitivament. Va continuar en el nom, però ja no va dirigir. Per primera vegada, es va decidir oficialment donar al moviment una nova orientació: d'una banda, lluitar contra els partits polítics, que consideràvem lluny de la nostra nació, i de l'altra, reforçar la fe en un nou moviment romanès. que haurien de comptar amb el suport oficial dels estudiants. per aconseguir la victòria, "The Christian National Defense League".

El congrés va concloure els seus treballs el quart dia a casa de la senyora Ghica al carrer Carol. Al vespre tothom va marxar cap a la seva universitat i jo vaig marxar cap a Campul-Lung per organitzar el congrés LANC a Bucovina en el qual havien de participar el professor Cuza i tots els líders del moviment. Vaig tenir dificultats per arribar-hi perquè s'havia emès una ordre de detenció.

Mentre viatjava, vaig quedar encantat amb totes les decisions del congrés que estaven en l'esperit de les nostres opinions, però sobretot perquè vam guanyar un home al nostre costat: Ion Mota, el president del Centre Petru Maior de Cluj.

EL CONGRÉS DE LANC A CAMPUL-LUNG

El congrés de Campul-Lung va tenir lloc el dilluns 17 de setembre de 1923.
Només el vam mantenir després d'una dura batalla, perquè el govern ho havia prohibit, i per fer complir el seu decret va enviar tropes de Cernauti sota les ordres d'un coronel. Es van col·locar forts cordons de tropes a cada entrada de la ciutat.
Vam concentrar totes les nostres forces a l'entrada oest de la ciutat, des de Sadova, Pojorata.
Allà vam trencar les cordes, gràcies als arquers de Vatra-Dornei i Candreni, que ens van donar una hora sencera per fer passar tot el comboi de diversos centenars de vagons.

El congrés es va celebrar al cementiri de la ciutat. Els ponents van ser: el professor C, Uza, el meu pare, el doctor Catalin, president de LANC per a Bucovina, Tudose Popescu; després els germans Octav i Valerian Danieleanu, que van organitzar amb entusiasme aquest imponent congrés de la mà del doctor Catalin. Aquells orgullós pagesos muntanyencs amb els seus llargs cabells, vestits amb camises blanques i abrics de tela tosca, en sentir el so de la llarga banya de la muntanya, van acudir a la seva ciutat, molts en nombre i tempestuosos com mai. Pensaven que havia arribat el moment, esperat des de feia segles, que el romanès trepitgés la hidra que el xuclava i que emergés per assumir els seus drets com a senyor del seu país, les seves muntanyes, els seus rius i les seves ciutats. Portaven el pes de la guerra. El vostre sacrifici de sang en tots els fronts va crear la Gran Romania. Però, per al seu disgust i decepció, la Gran Romania no va estar a l'altura de les seves expectatives.

Perquè la Gran Romania es va negar a trencar les cadenes de l'esclavitud jueva que els van torturar durant tant de temps.
La Gran Romania va abandonar el mite per a una major explotació jueva" i va fer caure sobre els seus caps les llaçades de polítics que els enviaven a les presons quan intentaven reivindicar els seus drets històrics robats.

Un bosc de Bucovina, totes aquelles muntanyes carregades d'antics pertanyents a l'Església Ortodoxa, que ara estaven carregades de política i llunyanes, van ser cedides al jueu Anbaub per explotar la llenya pel preu inaudit de 10 lei el metre cúbic, mentre el pagès romanès havia de pagar 3,50 lei.

Machine Translated by Google

Els boscos de muntanya cauen sota la despietada destral jueva. La pobresa i la tristesa s'estenen pels pobles romanesos, les muntanyes es converteixen en roques àrids, mentre que Anhauh i els seus familiars porten constantment i incansablement les seves arques carregades d'or a través de la frontera. El soci del crim del jueu en l'explotació de la misèria de milers de camperols va ser el polític romanès que es va farcir de la seva part d'aquell fabulós benefici.

La manifestació va delegar 30 camperols importants a Bucarest sota la direcció dels doctors Catalin i Valer Danieleanu, veure el primer ministre i demanar-li que prengui mesures contra la devastació de les seves muntanyes, revocant el contracte de l'Església Anhauh i així mostrar el seu amor i gratitud. als joves que els han despertat a la batalla, pregueu demaneu-li que posi "humerus clausus" a les escoles, Tudose Popescu i jo també vam ser escollits per la concentració per acompanyar els 30 camperols a Bucarest.

*
La unitat monetària romanesa. **(Tr.)**

Vaig marxar abans d'ells cap a Bucarest, per tal d'assegurar que aquests camperols que van arribar per primera vegada a la capital del seu país fossin ben rebuts pels estudiants. Aquests pagesos es van acostar a Bucarest amb tanta puresa de cor, amb tant dolor i tantes expectatives, per defensar la nostra causa com la seva. La despesa dels viatges era desproporcionadament gran en comparació amb els seus escassos recursos.

En arribar a Bucarest, els estudiants els van rebre reialment -aquests reis de tots els temps del poble romanès- i van baixar del tren a la seva santa capital amb els ulls plens de llàgrimes. Però darrere de l'estació de tren esperaven el fiscal Rascanu, comissaris de policia i cordes de gendarmes per evitar-los el pas. Els gendarmes i els comissaris de policia van rebre l'ordre d'atacar-nos.

Els cossos de fusell i els pals feien ploure cops sobre els caps blancs i les cares serenes dels pagesos. Els estudiants furiosos llavors, col·locant els vells pagesos enmig del seu grup, van atacar e. van trencar el primer cordó, corrent cap a l'Escola Politècnica, on van trencar el segon, després un tercer, i van fugir a la plaça Matache Macelaru. Els pagesos ploraven. Un d'ells, agafat per una indignació incontrolable, es va esquinçar la camisa. L'endemà vam anar tots a la Rua Gogu Cantacuzino a la presidència ministerial per ser rebuts pel primer ministre.

Ens van ajornar a l'endemà; finalment ens van dir que serem benvinguts el tercer dia. Vam venir. Vam entrar a un passadís i vam esperar aproximadament una hora, en silenci, parlant en xiuxiueig i de puntetes. Va aparèixer el cap de l'oficina.

"Senyors, torneu a casa, el primer ministre no us pot rebre. Entra al Consell de Ministres".

"Però hem fet un llarg camí", intentem dir. La porta estava tancada a la nostra cara. Estava pensant: cada home es va gastar 1.000 lei només en el seu bitllet. Anem a casa sense fer res? Ja no poden quedar-se a Bucarest. Vaig agafar la porta amb les dues mans i vaig començar a sacsejar-la amb totes les meves forces. cridant a tot cor: "Deixa'ns entrar, o trencaré la porta i entraré per força".

Vaig obrir la porta amb un peu de peu. Els pagesos van fer un clam i van recolzar les espatlles contra la porta. La porta es va obrir i van aparèixer uns deu individus sobresaltats, els cabells de punta, les cares grogues. Crec que eren periodistes: "Què voleu, senyors?"

van preguntar.
"Digues-li al primer ministre que si no ens deixa entrar ho trencarem tot aquí i ens forçarem". Uns minuts més tard, les portes es van obrir davant nostre i vam entrar. Vam pujar un tram d'escales. Allà en un passadís, dret i alt

Machine Translated by Google

dret com un pal es trobava Ion Bratianu; darrere seu, els ministres Angelescu, Florescu, Constantinescu, Vintila Bratianu i altres.

—Què voleu, bons homes? va preguntar.

Nosaltres dos joves estudiants encara estàvem indignats i ens agradaria semblar més ferotge, transmetent així la nota més autèntica de l'estat d'ànim del grup, però els pagesos després d'haver trepitjat les sabates de camp per les escales de marbre i les catifes de peluix, es van suavitzar.

"La vostra altesa, primer ministre, us besem les mans i ens posem respectuosament als vostres peus. Què volem? goteres al sostre, perquè ens falten fins i tot rajoles per cobrir-les. Ja no podem mantenir els nostres fills a les escoles. Els jueus també han omplert les nostres escoles, i els nostres fills es convertiran en els seus treballadors per contracte".

Després van parlar altres pagesos. Ion Bratianu va escoltar, no va fer cap menció de la nostra confusió a l'avantsala, i finalment, després que els pagesos afegís: "També demanem als universitaris, als nostres fills, que s'apliqui el numerus clausus com ells demanen", va respondre: "Vés a casa i tingueu paciència perquè faré examinar el tema forestal; pel que fa al numerus clausus, això no es pot fer.

Mostra'm només un estat d'Europa que el va introduir. Aquesta mesura i també la presentaré.

Però Europa es despertaria només deu anys després i introduiria numerus clausus, reconeixent així la nostra justa causa. Tanmateix, Ionel Bratianu no viuria prou per complir la seva promesa, i els seus successors només serien servidors de baix rang del judaisme que aixecarien els punys per colpejar-nos i

mata'ns per ordre dels teus amos alienígenes.

Marxem tots, sense esperança. No es farà res. Com a conseqüència immediata de la vista, unes hores més tard, van ser detinguts el doctor Catalin, que encapçalava la delegació, i Valer Danieleanu. Aquella nit, un grup d'estudiants va fer una manifestació hostil davant del domicili del ministre de l'Interior. L'estudiant Vladimir Frimu va ser arrestat i empresonat a la presó de Vacaresti. La resta vam marxar cap a Campul-Lung.

Machine Translated by Google

EL TREBALL DE L'ESTUDIANT D'OCTUBRE DE 1923

UN INTENT DE VENJAnça PER SERVIR D'EXEMPLE PER A GENERACIONS FUTUR

La Mota també va venir a Campul-Lung per reunir-se amb mi, pujant a l'ermita de Petru sobre el revolt de la muntanya Rarau: - la muntanya que estimo especialment. Mentre en Rares pujava, Mota va compartir amb mi el seu interior

"Els estudiants ja no podrem continuar la tardor vinent, i en lloc d'acceptar entre tots una capitulació vergonyosa després d'un any de lluita, seria millor instar-los a reprendre les classes i nosaltres, que els dirigim, acabem noblement amb el moviment sacrificant-nos i sacrificant-nos. portant amb nosaltres tots aquells que considerem més culpables d'haver traït els interessos romanesos.

"Busquem armes i disparem-les, donant un exemple terrible per a ser recordat durant molt de temps al llarg de la història de Romania. El que serà de nosaltres després d'això, si morim o passem la resta dels nostres dies a la presó, ja no importaria.

Vaig acceptar que l'acte final de la nostra lluita seria, al preu de la nostra caiguda, un acte de càstig per als pigmeus que, abandonant els càrrecs de gran responsabilitat que ocupaven, van humiliar i exposar la nació romanesa a perills indescriptibles.
En aquell moment, vam sentir com la sang bullia a les nostres venes demanant venjança per totes les injustícies i per la llarga cadena d'humiliacions a què havia estat sotmès el nostre poble.

Poc després, es van reunir a casa del senyor Butnaru al número 12 de Saveseu St. Ion Mota, Corneliu Georgescu i Vernichescu frorri Cluj; llie Gameata, Radu Mironovici, Leonida Bandac i jo de Iasi; i Tudose Popeseus de Cernauti. El primer problema que vam haver d'enfrontar va ser decidir qui eren els principals culpables; qui eren els principals responsables de l'estat de misèria que es va apoderar de tot el país: els romanesos o els jueus? Estem d'acord per unanimitat que els primers i més grans culpables van ser els romanesos traïdors que, per les monedes de plata de Judes, van trair el seu poble. Els jueus són els nostres enemics i, com a tals, ens odien, enverinen i ens exterminen.
Els líders romanesos que entren al teu camp són pitjors que enemics: són traïdors. El primer i més violent càstig ha de recaure primer sobre el traïdor i després sobre l'enemic. Si només tingués una bala i m'enfrontés un enemic i un traïdor, deixaria que el traïdor la tingués. Vam coincidir en els noms de diverses persones que van trair el seu país, és a dir, sis ministres del gabinet, George Marzescu encapçalant la llista.

Al cap i a la fi, va ser un moment extraordinari per a aquells canalles que mai s'imaginaven que haurien de rendir comptes dels seus fets en un país on es consideraven amos absoluts d'un poble incapaç de cap reacció, el moment en què haurien de respondre amb la seva vida. .
Aquesta vegada, la Nació enviava els seus venjadors a través dels llaços invisibles de l'ànima.

Aleshores assumim la segona categoria: els jueus. Quin hem de triar entre els dos milions? Vam reflexionar, vam discutir i finalment vam concloure que els veritables líders de l'atac jueu a Romania són els rabins, tots rabins a cada ciutat i poble comercial.

Condueixen tota la massa jueva a l'atac i allà on cau un romanès, no cau per casualitat. Cau perquè el va marcar un rabí. Darrere de cada polític que es va esgotar hi ha el cervell d'un rabí que va posar les bases i va ordenar a Kahal o al banquer jueu que tanquessin l'acord i li paguessin.
Darrere de cada diari jueu per inspirar calúmnies, mentides, instigació, hi ha un rabí. Però som pocs, així que escollim només "els grans gats" de Bucarest. Si tinguéssim força numèrica, els hauríem agafat absolutament tots.

Després vam triar els banquers. Aristide i Mauritiu Blank, que van corrompre tots els partits i tots els polítics romanesos posant-los en consells d'administració i arroxant-los de diners; Bercovici, que finançava el Partit Liberal (Blank es va fer càrrec sobretot del Partit Nacional Camperol, es va sentir capaç de però si comprar també els liberals).

A continuació, mirem els jueus a la premsa. El més insolent, els enverinadors, de les ànimes:

Machine Translated by Google

*
Sobirà de Moldàvia, 1527-1538; 1541-1546. **(Tr.)**

Rosenthal, Filderman, Honiginann (Fagure), directors dels diaris Dimineata ("El matí"), Adevarul ("La veritat"), Lupta ("La lluita"), tots aquests, els enemics del romanisme.
Vam marxar a Bucarest en grups, acomiadant-nos de Iasi per sempre. Vaig deixar una carta als alumnes en què els explicava la justificació del nostre gest, els vaig acomiadar i els vaig instar a tornar a les classes, però a mantenir la fe fins a la victòria final.
Tots escrivim als nostres pares i companys d'armes.

A Bucarest, ens tornem a trobar a casa de Danulescu. El coneixíem des de feia temps i ens va causar una bona impressió. No estava inclòs en aquest equip, però ens va acollir amb molt de gust. Vam sortir de casa seva aquella nit a les 8 per anar a Dragos al carrer 13 de setembre 41, on havíem d'aclarir detalls i determinar quan havia de començar la nostra actuació. Amb prou feines estàvem reunits quan un Dragos de cara pàl·lida va entrar a l'habitació i va dir: "Germans, la policia ha envoltat la casa".

Això va ser la nit del 8 d'octubre de 1923, cap a les 9, un moment de confusió en què ni tan sols vam tenir temps de parlar. Només ens dirigim les nostres mirades de recerca l'un a l'altre.

Després vaig sortir al vestíbul on vaig poder veure la figura del general Nicoleanu i els seus comissaris que forçaven la porta. Al segon segon, la porta va cedir i la casa es va omplir de comissaris. El general Nicoleanu va cridar: "Les mans a l'aire!"

Però no vam tenir temps, ja que cadascun de nosaltres va ser agafat per dos comissaris i ens van posar en línia: jo al flanc dret, després Mota, Corneliu Georgescu, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Vernichescu, Dragos. "Gira els teus revòlvers!"
"No en tenim", vam respondre. Només Mota tenia un Browning 6.35 i Vernichescu.
Llavors ens van treure de casa, un a un, cadascun amb els braços agafats per dues hostes de vol, i ens van posar individualment en cotxes esperant.

Darrere nostre, a la casa, la vella mare d'en Dragos estava plorant. Els cotxes van començar. On ens portaven, ens vam preguntar? No vam dir ni una paraula. No vam fer preguntes als que ens tenien presoners, que també van callar. Després de caminar per alguns carrers, arribem a la Prefectura de la Policia. Ens van fer marxar i anar a una habitació on ens van buscar a les butxaques. Es van endur tot el que teníem amb nosaltres, inclòs el coll i la corbata. Aquest girar, aquest arrencar-nos el coll, aquest tracte com si fóssim carteristes va ser molt humiliant. Però només estàvem al començament d'aquest camí d'humiliació. Amb la cara a la paret, sense poder girar el cap i 'mantinguts en aquesta posició durant un temps, vam pensar: "Homes lliures fa unes hores, orgullosos i decidits a trencar les cadenes del nostre poble, mireu en què ens hem convertit... pobres i impotents desgraciats que miren rígids una paret per ordre d'uns miserables policies, escorcollats com lladres, despullats dels nostres objectes personals".

Va ser amb aquesta humiliació que va començar el nostre gran patiment, que a poc a poc ens va trencar el cor. Crec que no hi ha més patiment per a un lluitador que viu amb dignitat i honor que ser desarmat i després humiliat. La mort sempre és més dolça que això.

Llavors ens van portar a una habitació i ens vam asseure a cinc metres en un banc, amb els agents al costat, sense mirar-nos. Vam estar asseguts així durant hores fins que ens van cridar per a un interrogatori. Els participants d'aquelles llargues i doloroses hores eren, a més de mi, Mota, Tudose Popescu, Radu Mironovici, Corneliu Georgescu, Vernichescu i Dragos. Al cap d'una estona, un a un, ens van cridar per ser interrogats, en una gran sala amb el fiscal, el jutge instructor, el general Nicoleanu i alguns representants del govern allà. Va ser el meu torn a l'alba. Allà van posar davant meu alguns dels meus

Machine Translated by Google

cartes i dues cistelles que contenien tots els nostres revòlvers que estaven amagats en un lloc suposadament molt segur. No vaig saber com van arribar-hi. Podia entendre que ens agafen, però qui va dir on estaven amagades les armes?

El meu qüestionament va començar. No tenia ni idea del que havien declarat els altres, i no teníem cap entesa prèvia entre nosaltres sobre què declarar, ja que no havíem somiat que ens trobaríem en una situació així. Així que vaig considerar la situació i vaig prendre la decisió que creia que era la millor.

Un minut a la cruïlla. Quan em van fer la primera pregunta, tot i que havien passat tres minuts des que vaig entrar a la sala, encara no havia valorat prou bé la situació per prendre una decisió. Em vaig sentir oprimit pel cansament i profundament sacsejat. I quan em van demanar que respongués, vaig dir: "Senyors! Si us plau, penseu-me un minut abans de respondre".

La pregunta era: negar o no negar? En aquell minut, vaig esforçar tots els poders de la meva ment i ànima i vaig decidir no negar res. Digues la veritat. I no amb timidesa ni remordiment, sinó amb coratge:

"Sí, aquestes són les nostres armes. Volíem disparar als ministres jueus, rabins i grans banquers amb ells".

Em van preguntar els seus noms.
Quan vaig començar a donar-los el seu nom començant per Alexandru Constantinescu i acabant amb els jueus Blank, Filderman, Bercovici, Honigmann, tots els presents es veien cada cop més amples, aterrits. Vaig sospitar que els companys, interrogats davant meu, ho negava tot.

"Llavors per què matar-los?"
"Els primers perquè van trair el seu país. Els segons com a enemics i corruptors".
—I ara no et penedeixes?
"No, no ens penedim de res... Encara que hem caigut, no importa... Al nostre darrere hi ha desenes de milers que pensen igual!"
Dient això, em vaig sentir alliberat de la roca de la humilitat sota la qual m'hauria enfonsat encara més si ho hagués negat tot. Ara em mantenia ferm en la fe que m'havia portat fins aquí, encarant amb orgull el meu destí i aquells que semblaven tenir una vida o mort sobre mi. Si ho hagués negat tot, hauria hagut d'estar a la defensiva davant l'acusació que se'm va fer, demanant clemència, guanyant la bona voluntat dels meus inquisidors.

En el judici que havia de seguir, i sobre la base de les proves escrites en el seu poder, hauríem de passar una prova dolorosa i vergonyosa, negant la nostra pròpia escriptura i les nostres pròpies creences, negant la veritat, que anava en contra de la nostra consciència i l'honor del nostre moviment.

Representants d'un gran moviment estudiantil, hem de faltar el coratge per responsabilitzar-nos de les nostres accions i fe?

En aquell cas, el país i els nostres companys de fora no haurien après les nostres intencions, mentre que l'únic fruit del nostre patiment -per molt llarg que fos- va ser precisament que el país s'il·luminés per almenys conèixer millor els seus enemics.

Llavors em van exigir que posés aquestes declaracions en paper amb la meva pròpia lletra. Ho vaig fer. Al final vaig afegir: “La data encara no s’havia decidit.
Ens van atrapar mentre discutíem això. Vaig proposar mudar-me d'aquí a una setmana o dues." Llavors els interrogadors em van impedir insistir cada cop més perquè no anotés aquests detalls.

Només més tard em vaig adonar dels motius d'aquesta insistència -perquè la meva última sentència va explotar el valor jurídic de tota la querella, sent la nostra defensa, perquè una conspiració requereix quatre elements: 1. Una associació d'individus amb un objectiu en ment.
2. La designació de les víctimes.
3. L'adquisició d'armes.
4. Una data establerta per a l'acció.

Machine Translated by Google

Però com que encara no havíem decidit la data per posar en marxa el pla, encara estàvem en fase de discussió. La fixació de la data va ser de cabdal importància, perquè en dues setmanes podríem haver caigut malalts, les víctimes podrien haver mort, el govern podria haver caigut o cedit, etc. En aquest punt es basava tota la nostra defensa legal.

Després del meu testimoni, els agents em van portar a un soterrani, on em van col·locar sol en una cel·la. La porta estava tancada des de fora. Em vaig imaginar que els meus companys ocupaven les cel·les veïnes. Vaig colpejar la paret amb el puny preguntant-me qui més hi havia. Vaig rebre una resposta: "Mota". Llavors em vaig estirar a les taules per dormir una mica, ja que estava molt cansat però no tenia

abric gruixut vaig tremolar pel fred. Llavors els polls em van començar a mossegar. M'envaïen a milers. Vaig girar les taules cap a l'altre costat, els polls van venir a sobre, vaig repetir aquesta operació diverses vegades fins que vaig pensar que era de dia.
Vaig sentir un soroll a la porta. Es va obrir, i les dels altres, i ens van treure a tots; després col·locats en cotxes, cadascun acompanyat per dos gendarmes i dos comissaris. Els cotxes van marxar un darrere l'altre. I la mateixa pregunta ens va passar pel cap.. "A on?"

A LA PRESÓ DE VACARESTI

Vam passar per diversos carrers desconeguts, pels quals ens miraven transeünts curiosos. Vam deixar enrere la capital i els cotxes es van aturar davant d'unes grans portes amb les paraules "La presó de Vacaresti" escrites.
Vam baixar dels cotxes, flanquejats per soldats amb baionetes, a deu metres de distància. Es va sentir un cruixent de panys i cadenes i les grans portes es van obrir de cop. Un a un ens vam creuar i, entrant, vam anar pujant a les oficines de la presó, on ens van lliurar les nostres ordres de detenció. Ens vam adonar que ens van detenir per conspiració contra la Seguretat de l'Estat, amb treballs forçats com a càstig concret.

Després ens van portar a un altre pati, al mig del qual hi havia una església alta. Al voltant hi havia parets i al llarg d'elles cel·les. Em van posar en una cel·la al darrere, de quatre peus d'ample i dos de profunditat, després em van tancar des de fora.
A dins només hi havia un llit de fusta, i prop de la porta hi havia una petita finestra amb reixes de ferro. Em vaig preguntar on estaven els meus companys. Així que vaig posar el cap sobre les taules i em vaig adormir. Em vaig despertar al cap de dues hores, tremolant. Feia fred i ni un sol raig de sol va penetrar a la cel·la. Sorpresa, vaig mirar al meu voltant i gairebé no em podia creure on era. Vaig mirar bé i vaig veure la misèria de la cel·la.
Em vaig dir: "Situació difícil". Una onada de dolor em va esquinçar el cor. Però em vaig consolar: "És per la nostra gent".

Així que vaig començar a fer moviments gimnàstics de braços per escalfar. Cap a les 11 del matí vaig sentir passos. Un guàrdia va obrir la porta. El vaig mirar. Potser el vaig conèixer en algun moment, esperava. Però era un home estrany i de mal humor. Em va mirar amb mals ulls. Em va donar un tros de pa i un plat de borsch. Li vaig preguntar: - Guàrdia, pots fumar un cigarret? "No, jo no!"

Em va tornar a tancar i va marxar. Vaig trencar el pa negre i em vaig empassar unes quantes cullerades de borsch. Així que els vaig col·locar al terra de ciment i vaig començar a recollir els meus pensaments. No podia entendre com ens van trobar. Un de nosaltres va ser prou descuidat per parlar del nostre projecte amb algú? Algú ens ha traït? Com van trobar els nostres revòlvers?

De nou, vaig sentir passos. Vaig mirar per la finestra, un capellà i diversos homes s'acostaven a la meva cel·la. Van dir: "Bé, senyors, és possible que vostès joves educats poguessin fer una cosa així?"

Machine Translated by Google

"Si és possible que aquest poble romanès mori envaït pels jueus i oprimit per la traïció, el llicència i el ridícul dels seus líders, llavors el que hem fet també és possible".

"Però tens tants mitjans fantàstics!"
"Hem passat per tots els camins legals fins ara. Si només se'ns hagués obert un, potser no hauríem aterrat en aquestes cel·les".

"I ara, això és bo? Haureu de patir pels vostres actes!"
"Potser del nostre patiment en sortirà alguna cosa millor per a aquest poble" Van marxar.
Cap a les 4 va venir un guàrdia que em va portar una manta cutre i una bossa gran plena de palla en lloc d'un matalàs. Vaig treure la bossa tan aviat com vaig poder. Després vaig menjar una mica més de pa i em vaig estirar. Estava meditant en la conversa que vaig mantenir amb el capellà i pensava: “Un poble mai guanya res de la festa i la convivència dels seus fills. Sempre va ser el patiment que va donar lloc a bons guanys per a ell. "
Vaig aconseguir trobar un propòsit per al nostre patiment i alhora un suport moral per a aquestes hores tristes. Així que em vaig aixecar, em vaig agenollar i vaig pregar: "Senyor! Portem tots els pecats d'aquesta nació sobre nosaltres. Rebeu aquest patiment nostre ara. Feu un dia millor perquè aquest poble passi aquest patiment".

Llavors vaig pensar en la meva mare i en la gent de casa que podria haver sentit parlar del meu destí i potser pensava en mi. Vaig pregar per ells i em vaig estirar a dormir.

Encara que anava vestit i cobert amb una manta, tenia fred i dormia malament en aquell matalàs de palla. Em van despertar a les 8 del matí quan un guàrdia va obrir la porta i em va demanar si volia sortir uns minuts. Vaig sortir i vaig fer una mica de gimnàstica per escalfar.

La filera de cel·les, de les quals la meva era una, era una mica més alta que les altres, així que podia veure tot el pati. De sobte, vaig veure algú amb un vestit nacional passejant entre els reclusos. Era el meu pare. Però no m'ho podia creure. Què feia aquí? També va ser detingut? Vaig fer alguns senyals i em va veure. El guàrdia em va aturar: "Senyor! No està permès fer senyals". "És el meu pare", vaig respondre.

"Pot ser, però no pots fer senyals"
El vaig mirar i li vaig dir: "Camarada, deixeu-nos sols a la cura de Déu amb el patiment que Ell ens ha donat; no afegiu més". I vaig tornar a la meva cel·la.

Després de dinar em van tornar a treure. Em van flanquejar entre baionetes i em van fer sortir de la presó, on, a la carretera, ens van col·locar tots en una fila a 10 metres de distància, cadascun entre dues baionetes. El meu pare va dirigir la columna entre dos soldats, baionetes a la mà.

Hi havia alguns presos nous; Traian Breazu de Cluj, Leonida Bandac de Iasi i Danulescu. No ens van permetre girar el cap ni fer senyals els uns als altres. Per només un segon, vaig albirar les cares enfonsades dels meus pobres companys de patiment. El que em turmentava el cor era la injustícia a la qual estava sotmès el meu pare. Ell no era culpable de res. Lluitador de tota la vida per aquesta nació, professor a les escoles secundàries, major, antic comandant de batalló al front durant tota la guerra, diverses vegades membre del Parlament, no un fosc, ara es desfilava pels carrers de Bucarest entre baionetes. . . Així que sortim en columna marxant cap a la Cort. Els romanesos ens miraven amb indiferència. Però quan vam arribar al barri jueu, tots els jueus van sortir per portes i finestres. Alguns ens van llançar mirades escandaloses i van riure; altres comentaven en veu alta, altres escopien.

Inclinem el cap i caminem així, tot el camí, amb el cor ple de dolor.

Machine Translated by Google

Al jutjat, es van confirmar les nostres ordres de detenció. Vam ser defensats per l'advocat Paul Iliescu, que va ser el primer advocat que va avançar per defensar el nostre cas. Aleshores ens van enviar de nou en la mateixa formació', pel mateix camí. Vam poder veure als quioscos els titulars de Dimineata ("El matí") i altres diaris jueus, "Conspiració estudiantil. Conspiradors arrestats". I vaig tornar a agafar el meu mòbil. Vaig estar-hi dues setmanes de fred, sense saber més dels altres ni notícies de fora.

Després de dues setmanes que semblaven dos segles, ens van treure de les nostres cel·les i ens van col·locar en habitacions climatitzades, en grups de tres. Ens van permetre cuinar i menjar junts.

Quan ens vam tornar a veure, va ser com unes autèntiques vacances. Se suposa que havia de compartir habitació amb Dragos i Danulescu. Mentrestant, Garneata, el president de l'Associació Cristiana d'Estudiants, es va lliurar perquè el nostre nombre augmentés a 13. El meu pare, lliure de tota culpa; Mota, Garneata, Tudose Popescu, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Leonida Bandac, Vernichescu, Traian Breazu i jo mateix, acusats de conspiració; Dragos i Danulescu, arrestats per acollir-nos.

A més d'aquests, hi havia Vladimir Frimu, que havia estat detingut quan ens vam manifestar davant la casa del ministre de l'Interior. Tenim una estufa primus on cuinem els aliments enviats de l'estranger per familiars i amics. El menjar habitual de la presó era una cosa aterridora, i la misèria en què vivien els presos, indescriptible.

El meu pare va obtenir permís de l'administració de la presó per anar cada matí a les 7 a l'església del pati a pregar. Tots ens vam agenollar davant l'altar dient el "Pare Nostre" i Tudose Popescu va cantar Prea Sfanta Nascatoare de Dumnezeu ("Santíssima Verge Maria").

Allà vam trobar consol per a la nostra trista vida a la presó i esperança per al demà. Cadascun de nosaltres s'ha establert un horari de treball per a nosaltres mateixos. Mota es va dedicar a assumptes relacionats amb el judici que s'acostava; Danulescu va estudiar per als seus exàmens mèdics. Estava treballant en plans per organitzar la joventut en la lluita nacional.. organitzant centres d'estudiants, joves als pobles i estudiants de secundària. Ho vaig treballar fins al més mínim detall, fins a l'època de Nadal, perquè si sortim de la presó ho poguéssim posar en pràctica; si no, decidim buscar algú de fora per implementar-lo.

Això s'hauria de fer en el marc de la Lliga que seria el braç polític, mentre que la nostra secció seria d'educació i lluita juvenil.
El 8 de novembre, festa dels Sants Arcàngels Miquel i Gabriel, vam estar discutint un possible nom per a aquesta organització juvenil. Vaig dir: "Que sigui 'Miquel l'Arcàngel'".

El meu pare va dir: "Hi ha a l'església, a la porta esquerra de l'altar, una icona de Sant Miquel".
"Veurem!" En Mota, en Garneata, en Corneliu Georgescu, en Radu Mironovici, en Tudose i jo vam anar a buscar i vam quedar molt sorpresos. La icona ens va aparèixer d'una bellesa insuperable.
Mai m'he sentit atret per la bellesa de cap icona. Però ara, em sentia connectat amb aquest amb tota la meva ànima i tenia la sensació que l'Arcàngel estava viu. Des de llavors, m'ha agradat aquesta icona.
Sempre que trobàvem l'església oberta, entràvem a dins i resàvem davant d'aquella icona. Els nostres cors estaven plens de pau i alegria. La tortura dels nostres viatges al Tribunal es va reprendre. A peu, entre baionetes, al fang, amb les sabates gastades i els peus mullats. Alguns criminals jueus que havien estafat l'estat per centenars de milions de lei van ser conduïts al palau de justícia mentre caminàvem. Moltes vegades els nostres viatges es feien innecessàriament, només per molestar-nos. Vaig ser cridat al jutjat 25 vegades, només per ser interrogat pel jutge instructor dues vegades.

No hem canviat cap part dels nostres testimonis inicials.
Un pensament ens preocupava constantment: "Qui ens ha traït?"
Nit rere nit hem intentat resoldre aquest enigma. Vam arribar al punt que ens vam sospitar. Un matí vaig anar a l'església a pregar davant la icona

Machine Translated by Google

revelar el traïdor. Aquella nit, mentre ens asseiem a sopar, vaig dir als meus companys: - Estic obligat a portar una trista

notícia. El traïdor ha estat identificat. Ell és entre nosaltres assegut a taula amb nosaltres. Tothom mirava els altres. Mota i jo vam seguir les cares de tothom amb l'esperança d'aconseguir una pista. Vaig posar la mà a la butxaca de la camisa dient: "Ara et mostraré la prova".

En aquell moment Vernicheseu es va aixecar, va dubtar un moment, va donar a Bandae la clau de la caixa de menjar i va dir: "Me'n vaig".

Estàvem desconcertats per la seva marxa, però vam reprendre la nostra discussió sobre les proves que em vaig negar a presentar perquè no en tenia cap. Quan vam deixar la taula, vam trobar Vernichescu sol. Es va dirigir als EUA: "Codreanu sospita de mi".

Li vaig dir que no sospitava de ningú; així ens vam reconciliar.

Van passar setmanes i setmanes i la nostra vida a la presó es va allargar. Vam marcar amb llapis a la paret cada dia que passava. La vida a la presó va ser difícil, esgotadora per a l'home que va néixer lliure, que va viure amb dignitat. Era horrible sentir-se encadenat, dins de parets altes i hostils, lluny dels teus éssers estimats dels quals no escoltes res. I fins i tot aquí no us podeu moure gaire, ja que tres quartes parts del temps estem tancats a les nostres cel·les. Cada nit, el soroll ominós dels forrellats que es tiraven a la seva porta el va submergir en un estat d'ànim de tristesa. Els enemics d'aquesta nació eren lliures fora, gaudint del respecte i de la bona vida, mentre que nosaltres, a més de les indignitats morals, anàvem sovint al llit amb gana i tremolant tota la nit sobre llits de taules i palla. Però finalment ens van arribar dies feliços. Després de dos mesos de presó, vam rebre la notícia que s'havia rebut l'ordre d'alliberament del meu pare i Danulescu. Per a nosaltres, sí, una gran alegria. Els vam ajudar a fer les maletes i aviat se'ls van emportar.
Vam veure com sortien fins que van passar

la primera porta. Vaig demanar al meu pare que li digués a la meva mare i als altres que no es preocupessin.

L'alliberament de qualsevol persona és una ocasió de gran alegria per als que queden enrere. Tothom és feliç. Potser, amb l'alliberament d'algú, cadascun es veurà reforçat amb l'esperança d'obtenir la seva pròpia llibertat. Al cap d'un temps, Dragos, Bandac, Breazu i Vernichescu van marxar, després d'haver estat retirats del cas, igual que el meu pare i Danulescu.

Només ens vam quedar sis, acusats de "conspiració contra la seguretat de l'Estat". Diversos dies després, Dragos va fer saber que era Vernichescu qui ens havia traït; també va fer còpies del testimoni d'aquest, que constava a l'arxiu.
Vam rebre aquesta notícia amb el cor ple d'amargor. La nostra nació sempre ha tingut la seva part de traïdors.

FORA

A totes les universitats, els estudiants tornaven a les classes. Semblava haver-hi un moment de desorientació. Durant dos mesos van viure sota el terror de la premsa jueva que exagerava incessantment la gravetat del nostre intent de venjança i les seves "desastroses" conseqüències per al país. Cridava que havíem perdut la confiança del “món civilitzat”; que érem un estat balcànic. Es preguntaven constantment: "Què dirà Berlín?" "Viena?", "París?" I així, transformats en defensors de "l'interès permanent de l'Estat", els jueus exhortaven diàriament els líders del país a prendre mesures radicals contra el moviment nacional que cal reprimir "amb la màxima violència".

Machine Translated by Google

Un any abans, quan Max Goldstein va posar la bomba a l'edifici del Senat i la policia arrestava jueus comunistes, la mateixa premsa cridava: “Un estat no pot mantenir-se contra la voluntat popular mitjançant l'ús de la violència.
On és la Constitució? On són les lleis? On són les llibertats garantides constitucionalment? Què diran els països estrangers quan un estat pren mesures tan restrictives? Un estat no pot sobreviure amb detencions, presons, baionetes, terror. Per aquesta violència que fa servir l'Estat serà retornat per la multitud o individus aïllats. La força es respondrà per la força.

Terror, amb terror. I no se'ls culparà, sinó l'Estat que els va provocar".

I ara, amb una vergonya que només la bena no veu, la mateixa premsa va escriure: “No n'hi ha prou que aquests terroristes siguin detinguts. S'han de condemnar de manera que en sigui un exemple. Tot i així, no n'hi ha prou: cal detenir tots aquells que propaguen "idees" tan antisemites que fan tant de mal al nostre país. Cal treure aquesta mala herba antisemita, arrels i tot. I aquest tema s'ha de tractar sense pietat i sense clemència. "

A aquest torrent d'hostilitat, la premsa nacional es va trobar amb una forta resistència.
A més d'Universul ("O Universo") que sempre va expressar una actitud correcta davant les manifestacions de consciència nacional, el moviment nacionalista va comptar amb el suport dels següents diaris. Cuvantul Studentesc ("La veu de l'estudiant") dels estudiants de Bucarest, que fa poc es va convertir en redactor dels nostres infatigables camarades lliures: Simionescu, Rapeanu, Fanica Anastasescu, Danulescu i d'altres els noms dels quals se m'escapa. Dacia Noua ("Nova Dàcia"), l'òrgan dels estudiants de Cluj, dirigit per Suiaga, Mocanu, Iustin lliesu, el poeta i autor de "The Students'

Himne".

Cuvantul Iasului ("La Paraula de Iasi"), òrgan dels estudiants de Iasi. Disapta-te Romane ("Desperta, Ye Romanian"), òrgan dels estudiants de Cernauti, recentment traslladat a Campul-Lung, dirigit pel Dr. Catalin i Danieleanu. Apararea Nationala ("La Defensa Nacional"), òrgan oficial del LANC a Bucarest, amb els insuperables articles del professor Paulescu, dels quals reproduïm les següents línies:

"... La mateixa restricció a través del fred, la fam i el terror, utilitzada amb èxit pels jueus bolxevics, va ser usada per als estudiants".
"Qui hauria pensat que arribaria el moment en què els nostres fills, la flor de la nació romanesa, estarien obligats a celebrar la festa de la unificació de tots els romanesos tancats a

els cellers d'alguna presó o perseguits pel fred, sense refugi, sense menjar? "
"Probablement no us vau adonar que estaves fent una guerra contra tota la nació romanesa".
Unirea ("La Unió"), òrgan de LANC, Iasi, dirigit pel professor Cuza, que conté articles de lògica immortal. Nationalistul ("El nacionalista"), òrgan popular de la Lliga a Iasi. Libertatea ("Llibertat"), el popular diari d'Orastie, pertanyent al pare Mota, que va revelar el nostre gest en la seva veritable llum, sent així el primer a tallar sense dubtar el teló de silenci que ens embolcallava en aquells primers moments.

L'alumnat va entendre el nostre sacrifici. És per això que el moviment estudiantil es mobilitza cada cop més al voltant d'aquests murs de la presó de Vacaresti, on cada centre estudiantil tenia els seus representants empresonats.

Els pagesos també van començar a preocupar-se pel nostre destí. Ens enviaven diners, ens feien misses a les esglésies, sobretot a les muntanyes de Bucovina i a Transsilvània, on es va col·locar Libertatea ("Llibertat").

Aquí teniu un petit exemple:

Machine Translated by Google

EL MOTI MITE PER ALUMNES VACARESTI

(Cuvantul Studentesc núm. 7, curs II, 4 de març de 1924)

Entre els regals de diners que reben els estudiants empresonats a la presó de Vacaresti dels camperols de totes les regions, n'hi ha un més brillant i preciós que tots els altres, és el enviat pels Moti de les Muntanyes Apuseni. Rascant el fons de les butxaques dels seus cinturons de cuir o els extrems dels seus mocadors, van reunir els seus 2, 3 o 5 lei per enviar els seus vals pels camins que va recórrer en Lancu, el seu antic defensor, i els van enviar amb el cor, per sobre el cim el llarg, llarg camí fins a Vacaresti a través de les muntanyes, on van sentir que els seus fills estaven empresonats per voler salvar-los de la misèria i la injustícia, de la pobresa i el desamor. Aquestes aportacions van ser enviades des del racó més pobre del nostre país, del qual la cançó diu amb tanta amargura i tristesa: 'L'or és al centre de les nostres muntanyes' com demanem de porta en porta.

"El regal més preuat va ser enviat als alumnes de Vacaresti: un grapat de monedes i un fragment de l'ànima d'un captaire 'famolenc i nu, sense allotjament', una ànima que s'amaga sota un drap, el seu tresor més gran, la salut moral. la tribulació flueix la , aquella font inesgotable de força de la qual en temps de gran salvació del poble!

Moti pensa en els alumnes! La teva ànima comença a entendre, a moure's, a forjar un nou ideal. Aquest és el millor i més eloqüent signe! Escolteu alguns dels seus noms, del poble de Risca, prop de Baia de Cris: "Nicolae Oprea, 2 lei; Nicolae Florea, 3 lei,. N. Haragus, Aron Grecu, Tigan Adam, A. Hentiu, N. Bulg, Ion Asileu, Al. Vlad, N. Borza, N. Leucian, Antonie Florea, A. Leucian, cada 5 lei; N. Ciscut, A. Riscuta, Ion Ancu, Saliu Faur, cada 10; N. Florea, sacerdot i N. Rusu, 15 lei cadascun; N. Baia, notari i Dutu Riscuta, cada 20 lei. Total 210 lei. "

Els pagesos aviat ho entendran i vindran al nostre costat amb la seva ànima forta i patida, en espera de l'hora de la Justícia.

PENSAMENTS D'UNA NOVA VIDA

Les vacances de Nadal són aquí. Allà, a la presó de Vacaresti, pensem constantment en les nostres famílies de casa i, sobretot durant les llargues nits sense dormir, estem incansablement preocupats. Quan guanyarà el nostre equip, ens preguntem? Quan sortim d'aquí? Si ens condemnen a 10-15 anys, podrem resistir la presó o el nostre patiment i preocupacions minaran la nostra salut dia a dia fins que morim?

Surem cap al desconegut. Aquest estat d'incertesa ens consumia.

Ens agradaria que la data de la sentència quedés fixada d'una vegada per totes perquè puguem saber com més aviat millor quin destí ens espera.

El patiment i el destí comú que teníem reservat ens acostaven cada cop més, i les discussions sobre les nombroses qüestions plantejades ens portaven a la mateixa conclusió, modelant progressivament un model de pensament uniforme. Les més petites preguntes sobre el moviment nacional ens van preocupar durant hores i dies. Va ser llavors quan vam aprendre a pensar profundament i perseguir un problema en totes les seves ramificacions, fins al més mínim detall. Vam reprendre l'estudi del problema jueu i les seves causes, les seves possibilitats de solució. Establim plans d'organització i acció.

Al cap d'un temps, les discussions es van tancar i vam passar a lleis, veritats indiscutibles i axiomes.

Vam veure romanesos a l'exterior del nostre grup, avançant-se cap al nostre problema nacional i donant a llum un diari o una paròdia d'una organització. Vam veure que estaven arribant a conclusions falses en qüestions de doctrina, eren incerts en qüestions d'organització i mancaven totalment d'idees originals sobre qüestions d'acció. Com a resultat d'una reflexió més profunda, percebem cada cop millor que:

Machine Translated by Google

1. El problema jueu no és una utopia, sinó un greu problema de vida o mort per a la nació romanesa, els líders del país agrupats per partits polítics esdevenen cada cop més joguines en mans dels manipuladors jueus.
2. Aquest sistema polític actual, pel seu concepte de vida, la seva immoralitat i la seva configuració democràtica de la qual neix, constitueix una autèntica maledicció que ha caigut sobre el poble romanès.
3. El poble romanès no podrà resoldre el problema jueu si no soluciona primer el problema dels seus partits polítics. El primer objectiu que ha d'assolir el poble romanès en el seu camí per enderrocar el poder jueu que l'oprimeix i l'estranya, haurà de ser l'enderrocament d'aquest sistema polític.
Un país només té els jueus i els líders que es mereix. de la mateixa manera que els mosquits només poden establir-se i prosperar als pantans, així els primers només poden prosperar als pantans dels nostres pecats romanesos. En altres paraules, per superar-los, primer haurem d'arrelar els nostres propis defectes. El problema és encara més profund del que ens va mostrar el professor Cuza. La missió d'aquesta lluita havia estat confiada a la joventut romanesa que, si volen afrontar el repte d'aquesta missió històrica, si volen seguir vivint, seguir tenint un país, s'han de preparar i reunir totes les seves forces per liderar la lluita i la victòria. Vam decidir que quan sortim de la presó, amb l'ajuda de Déu, no ens separaríem, sinó que romandríem units per dedicar la nostra vida a aquest únic objectiu.

Però abans de preocupar-nos per les faltes del nostre poble, comencem per examinar els nostres propis pecats. Vam tenir llargues reunions en què cadascú de nosaltres compartia les faltes que notava en els altres. I ens esforcem per arreglar-los.
Era una qüestió delicada, perquè l'home també està fet: no es pren a la lleugera la crítica a les seves pròpies mancances. Cadascú creu o vol demostrar que és perfecte. Però diem: primer hem de conèixer i corregir els nostres pecats i després veurem si tenim o no dret a esforçar-nos per millorar els altres.

Així van passar les vacances i després l'hivern. Ha arribat la primavera. Encara no sabíem res del nostre destí futur. Però un gran corrent popular a favor nostre va néixer fora de donar suport a la nostra causa, malgrat tots els esforços desesperats de la premsa jueva per aturar-la. Aquest corrent anava creixent constantment entre els estudiants, la gent del poble i els camperols, uniformement fort a Transsilvània, Bessaràbia, Bucovina i l'Antic Imperi. Ara hem rebut cartes de suport i ànims d'arreu del món.

Per fi la primavera ens ha portat una gran alegria. El judici es va fixar per al 29 de març al jutjat d'assises d'Ilfov. Vam començar a preparar-nos. Però, quin tipus de preparació podríem fer? Ho admetem tot. Vam dir tot el que teníem a dir. Van venir a visitar-nos advocats que es van apuntar per defensar-nos. Ens van cridar l'atenció sobre la serietat de la nostra posició respecte al nostre testimoni, suggerint-nos que el canviéssim, així com tota la nostra actitud; que seria més savi negar. Ens vam negar rotundament i els vam demanar que ens defensessin en el marc del nostre testimoni, que no teníem cap intenció d'alterar en el més mínim, sigui quin sigui el resultat del judici.

Si per casualitat som absolts, com podríem prescindir de la icona davant la qual resem cada matí? Vam buscar entre tots els reclusos fins que vam trobar un pintor.
Li vam demanar que ens fes una còpia, i en tres setmanes en va fer una rèplica exacta, de sis peus d'alçada, i una de petita per a mi.

continuar la meva persona, i un rosari de mida mitjana per a la meva mare. Mota també en va fer un per als seus pares.

Machine Translated by Google

Aleshores ens vam adonar que, a partir del nostre testimoni, segur que rebríem almenys cinc anys, i ens vam agenollar davant la icona: "Senyor Totpoderós! Considerem aquests cinc anys perduts per a nosaltres.
Si som absolts, ens comprometem a consagrar-los a la causa de la nostra nació".
Vam decidir que 91 de nosaltres ens traslladaríem a Iasi, en cas de ser absolts, per establir-hi el nostre centre d'activitat. A partir d'aquí, seguint els plans que havíem traçat, començaríem a organitzar tota la joventut del país, començant pels xiquets i xiquetes de batxillerat i avançant fins als més petits; els de les escoles normals, les escoles professionals, els seminaris, les escoles de negocis i finalment els joves dels pobles. Després d'això, es reformarien els centres universitaris. Tots aquests joves, esperàvem, creixeran amb l'esperit de la fe que ens anima, per tal que, com a joves adults, s'introdueixin en l'àmbit polític, on s'ha de determinar el destí de la nostra lluita i, augmentant encara més. pels nous graduats any rere any, serien com onades d'assalt que s'acosten sense parar.

L'AÏLLAMENT DELS POLÍTICS

El sistema polític ha contagiat la nostra vida nacional. És necessària l'organització juvenil, així com l'èmfasi en la necessitat de la seva autoeducació posterior, per protegir-los i separar-los de la infecció del sistema polític. Permetre que continuï la infecció de la joventut romanesa significa l'aniquilació per a nosaltres i una victòria definitiva per a Israel.

A més, la nostra organització d'aquesta joventut s'encarregarà del propi problema del nostre sistema polític, que per manca de joves reclutes morirà de fam. L'eslògan de tota la generació jove hauria de ser:

Cap jove hauria d'entrar mai per la porta d'un partit polític; ser qui fa això és un traïdor a la seva generació i a la seva nació. Perquè, efectivament, amb la seva presència, nom, diners, treball, reforça el poder dels polítics. Tal persona és un traïdor, com és un traïdor que abandona el costat del seu germà i se'n va al campament del seu enemic. Encara que no pot disparar amb una pistola si només porta aigua al tirador, és còmplice de la matança dels que cauen entre els seus companys traïts, per tant un traïdor a la seva causa.

La teoria que ens insta a tots a unir-nos als partits polítics per millorar-los -si pretenem que són dolents- és falsa i pèrfida. Com ha estat des de l'inici del món, dia i nit sense interrupció, és només aigua dolça que ha abocat al mar Negre des de milers de rius, sense que mai s'endolci l'aigua salada del mar, sinó tot el contrari: el el mateix amb nosaltres entrant a la fosa. dels partits polítics, no només no els millorarem, sinó que corrompran

,

nosaltres.

Aquests van ser els pensaments i les resolucions que més ens pensaven aplicar quan vam ser absolts. La nostra configuració organitzativa estava preparada. El nostre pla d'acció es va establir fins a l'últim detall. La part de tots estava preparada. El diari que es llançaria s'anomenaria Generatia Noua ("La nova generació") i la nostra organització en conjunt es diria Archangelul Mihail ("L'arcàngel Miquel"). Totes les nostres banderes han de portar la imatge de Sant Miquel Arcàngel de l'església de la presó de Vacaresti.

Aquesta organització, al nostre entendre, de tota la jove generació, seria la secció juvenil de l'organització política de LA, NC, tenint com a objectiu l'educació d'aquesta joventut.
Per a nosaltres, aquest programa, concebut entre els murs de la presó de Vacaresti, va ser l'inici d'una nova vida. representava quelcom complet en inspiració, organització i pla d'acció, a diferència de qualsevol cosa que havíem pensat anteriorment. Va ser l'inici d'un món nou, una base sobre la qual podríem construir durant els propers anys.

Quan sortim de la presó hauríem d'anar a tots els centres universitaris i compartir les nostres decisions amb els estudiants, demostrant-los que les manifestacions i enfrontaments al carrer ja no tenen cap raó d'existir davant el nostre nou pla. Encara ens aferraríem a les nostres expressions passades, sense negar-les com a pròpies,

Machine Translated by Google

no t'avergonyis d'ells. Però el teu temps s'ha acabat. Ara tots hem de dedicar-nos a una gran tasca organitzativa que ens porti la victòria.

EVITAR LA TRAICIÓ I EL JUDICI

Vam veure Mota pensativa. Ens deia constantment que un cop fora, no podríem avançar si no castigaríem el traïdor. Sempre ha estat la traïció la que ha minat la força de la nació, però els romanesos mai hem dirigit les armes contra els traïdors; per això la traïció va arrelar i els traïdors es van multiplicar en tots els àmbits de la vida; per això la vida pública romanesa no era més que una traïció permanent al poble. Si no resolguéssim aquest problema de traïció, la nostra feina es veuria compromesa.

Estàvem molt emocionats la nit abans de començar el nostre judici.
Per fi, el nostre destí s'havia de decidir. Al matí ens van portar a l'oficina perquè les nostres famílies ens poguessin veure. Els pares de Corneliu Georgescu eren de Poiana Sibiului.
Poc després va entrar Vernichescu. Mota el va agafar del braç com si li volgués dir alguna cosa i els dos van entrar a una habitació propera. Uns minuts més tard, vam sentir set trets i crits. Sortim al passadís. Mota va disparar a Vemichescu per castigar-lo per la seva traïció.

Vaig saltar al costat de Mota per defensar-lo mentre estava envoltat de policies i funcionaris que l'amenaçaven. Quan l'enrenou va disminuir, de seguida ens van endur i ens van col·locar en cel·les separades. A través de les petites finestres vam poder veure Vernichescu tret de la sala en una llitera de camí cap a l'hospital.
A les nostres cel·les, tots vam començar a xiular "Estudiants cristians de la Gran Romania", el nostre himne de lluita, per acompanyar-lo fins que va desaparèixer per les portes de la presó.
Dues hores més tard, va arribar el jutge instructor Papadopol. Ens va portar, un a un, per presentar-nos davant seu. Tots vam fer causa comuna amb Mota.

L'endemà, després de passar la nit dormint sobre terres de ciment, ens van portar a disposició judicial. La nostra situació era ara molt greu, però nosaltres, al soterrani de la Cort, cantàvem constantment les nostres cançons de lluita.
El judici havia de començar a la una. Des de les 10 del matí, milers d'estudiants i ciutadans es van concentrar al voltant de l'Audiència. Cap al migdia, tots els regiments de la capital van ser convocats per controlar la multitud. A la una ens van conduir al jutjat d'assises. La presidència va ser el Sr.
Davidoglu i el promotor va ser el Sr. Racoviccanu. Al banc de la defensa hi havia els professors Paulescu, Paul Iliescu, Nelu Ionescu, Teodorescu, Donca Manea, Tache Policrat, Naum, etc.
Després de sortejar els jurats, es va llegir l'ordre definitiu enmig d'un gran silenci. Escoltem. Ens vam adonar que el nostre destí s'estava decidint. Aleshores ens va tocar parlar. Va començar l'interrogatori. Admetem tot menys una decisió final. No determinem la data, però mostrem els motius que ens van portar a aquesta acció. Mostrem l'amenaça del problema jueu i acusem els polítics de corrompre i trair la nació. Malgrat les moltes interrupcions del president, vam continuar el nostre testimoni fins al final.

Va seguir una acusació severa, sovint injusta i insinuant per part del fiscal.
Vam sentir que la balança es va inclinar a favor teu. Però l'èxit de la fiscalia va ser de curta durada.
El professor Paulescu va llegir la seva declaració en el silenci eclesiàstic imposat pel seu gran prestigi i figura santa: Va ser una declaració breu, però per al fiscal que semblava enfonsar-se avergonyit a la seva butaca, una declaració demolidora.

Es va fer un recés; ja eren les 8 del vespre. A l'exterior, la multitud esperava en nombre cada cop més gran. Nelu Ionescu, Tache Policrat i altres, i al final, Paul Iliescu, van parlar brillantment. A aquesta hora ja eren les 5 del matí. El fiscal, mitjançant una nova acusació, va intentar recuperar el càrrec i conquerir l'Audiència.
Els nostres advocats li van respondre. A les 6 en punt teníem la darrera paraula. Després ens van treure. Els jurats van començar la seva deliberació. Hem esperat més de mitja hora, que semblava mig any. Una mica més tard escoltem "Hurrah's". Un agent ens va portar la notícia: "Esteu absolt!"

Després ens van portar de nou a la sala on se'ns va llegir el veredicte d'absolució. A fora, la gent encara esperava. Sabent que érem

Machine Translated by Google

absolts, van començar a cantar "Hurrah's". Ens van pujar a un cotxe que ens va portar per carrers desconeguts de tornada a Vacaresti

compliment dels tràmits habituals d'alta. Recollim les nostres pertinences i icones, disposats a sortir d'aquella tomba amb les seves llargues nits d'agitació i els seus patiments. Però el pobre Mota es va haver de quedar, qui sap quant de temps, per patir sol a partir d'ara. Ens acomiadem d'ell. El vam abraçar amb llàgrimes als ulls i ens vam separar d'ell amb un dolor profund. Ens vam proposar ser lliures; va tornar a entrar a la seva cel·la, en aïllament. Oh, quantes setmanes més hauria de quedar-se sol en aquell ciment!

Tan bon punt vam marxar, el primer que vam fer va ser anar a Danuleseu i Dragos per demanar perdó a les seves famílies per les molèsties que els havíem causat i agrair-los la preocupació per nosaltres durant el nostre empresonament.
Després vam marxar cap a casa nostra, on ens esperaven les nostres mares i tota la família, alegres amb els ulls plens de llàgrimes.

Machine Translated by Google

A IASI

A Iasi m'esperaven amb impaciència els companys més joves. Allà ja no vaig conèixer cap dels meus companys; des de la tardor passada, tots es van estendre a les seves ciutats natals. Vaig portar la meva icona a l'església de Sant Espirídó, on la vaig col·locar dins de l'altar. Un rere l'altre vaig trobar tots els meus amics i vam estar contents de tornar-nos a veure. Però la nostra alegria no va durar gaire, perquè mentre passejava pel carrer Lapusneanu amb les meves dues germanes i uns deu estudiants, la policia ens va saltar del cel blau, ens va colpejar al cap amb les seves porras de goma i ens va colpejar amb els culs. . dels seus fusells.

Provocat d'aquesta manera i colpejat sense cap motiu al Iasi on havíem vist tantes batalles? A Iasi on vam vèncer el comunisme jueu a la universitat el 1919, 1920 i 1922? Al Iasi on vam posar al seu lloc i vam resistir durant anys aixafant el judaisme i la seva premsa? Atropellat a casa meva?

Aleshores em vaig girar per donar una resposta. La indignació semblava que em donava la força d'un lleó i hauria estat capaç d'enfrontar-me a tot el cos policial, però els meus amics estudiants s'enganxaven a mi, alguns als braços, alguns a les cames. camp com aquest, vaig rebre diversos cops addicionals amb culata de rifle. Els espectadors van començar a esbroncar i cridar a la policia. Vaig tornar a casa abatut, furiós amb qui m'agafava. Però em deien.

"Tenen ordres de provocar-te, si prens represàlies, a disparar i desfer-te de tu". A la tarda, juntament amb Garneata i Radu Mironovici, vaig anar a un dormitori d'estudiants on els líders estudiantils estaven reunits en una gran sala. Ens van explicar com, durant els sis mesos que no ens vam veure, van lluitar i quant va costar; com van tornar a classe i com van gestionar la situació per no ser humiliats; com l'1 de novembre, dia de la inauguració, es va celebrar un ofici religiós a la sala d'actes davant de tots els alumnes i professors i el que va dir aleshores l'estudiant Lazarescu: “Tornem a les classes, però ara no. una nota als nostres professors i al Claustre Universitari, a l'espera d'una resposta satisfactòria.

"

Després ens va explicar com es va introduir aquest memoràndum i com els professors universitaris encapçalats pel rector Bacaloglu van concedir la majoria dels punts del memoràndum. El 6 de novembre els alumnes van reprendre les classes. Els professors van saber evitar una humiliació injusta dels alumnes que van lluitar durant un any sencer per les seves creences.

Van continuar explicant-nos com Marzescu, el ministre de l'Interior, va portar el seu propi home com a prefecte de policia, donant-li via lliure per aixafar el moviment estudiantil i el moviment nacional a Iasi; com aquest home, amb l'ajuda de tot el seu cos policial, es va dedicar a aquesta feina.

Com que els alumnes van tornar a classe i es va restablir el silenci, i sense saber com guanyar-se els llorers i cobrar, va començar a burlar-los.
També ens van explicar com, el 10 de desembre, les estudiants que anaven cap a la Catedral van ser trobades per policies borratxos que les van colpejar amb les seves porras de goma, les van agafar pels cabells -a la vista dels professors- i les van arrossegar pel fang. a la carretera; com, un a un, els alumnes van ser apallissats; com el 10 de desembre l'alumne Gheorghe Manoliu, director del cor, va ser colpejat als turmells amb varetes i després detingut; com ell, mantingut per la policia en un estat de gran misèria,

va contreure icterícia i va morir a l'hospital.
Els alumnes de Iasi han passat aquests sis mesos de dificultat.
Nosaltres, al seu torn, els vam explicar les nostres tribulacions, recordant-los que era el nostre deure treure Mota de la presó. al final, vam donar compte dels nostres plans de futur.

Com hem d'organitzar tota la nostra generació, criar-los i educar-los en un esperit heroic; com hauríem d'aïllar el sistema polític perquè cap jove entrés mai a les seves files, i com podria ser derrotat i com el LANC amb el professor
Cuza podia entrar; com només a través d'un govern nacionalista, expressió del nostre
La consciència romanesa, la força i la salut, el problema

Machine Translated by Google

El judaisme es podria resoldre fent accions legals per protegir l'element romanès i aturar la invasió jueva. Com que la nostra generació té la gran i sagrada missió de reviure això

consciència, aquesta força i aquesta vitalitat. Que nosaltres, els "vacarestians", vam decidir que tots vinguéssim a Iasi i establiríem aquí el centre d'aquesta acció que posaríem sota la protecció de Sant Miquel Arcàngel. Els nostres companys van escoltar i rebre amb gran alegria els nostres plans de futur. Després de la reunió, vam visitar els professors Cuza, Gavanescul, Sumuleanu, etc., compartint també amb ells les nostres reflexions.

Machine Translated by Google

UN ANY DE GRAN

PROVES MAIG
1924 - MAIG 1925

LA CASA CULTURAL CRISTIANA

Les nostres reunions, en vista del pla que intentàvem seguir, es van fer amb dificultat, perquè no teníem lloc propi. Com que tots som pobres, no ens podíem permetre el luxe de llogar almenys dues habitacions per començar a organitzar la joventut. Ens trobem en una caserna de fusta sobrant de la guerra a la senyora ghica. Un dia vam decidir construir una casa amb diverses habitacions.

Però com hem de fer això? El 6 de maig de 1924 vaig reunir uns 60 joves, estudiants universitaris i de batxillerat (membres de la primera Confraria de la Creu* fundada a Iasi). I així els vaig parlar: "Estimats companys, quant de temps anem a suar fent les nostres reunions en aquesta caserna? Fins ara, els estudiants romanesos tenien dret a reunir-se als seus propis edificis universitaris. Però ens van expulsar.

Machine Translated by Google

Fins ahir teníem dret a reunir-nos als nostres becaris. També ens van expulsar d'aquí. Avui ens trobem en una caserna degradada, on plou. A totes les ciutats, els estudiants reben ajuda en les seves nobles activitats.
Aquí no hi ha ningú que ens ajudi, perquè la població que ens envolta està formada per multitud de jueus enemics i polítics desproveïts de sentiment. Els nostres romanesos són empès als afores de les ciutats on viuen en la misèria negra. Estem sols. El poder de tallar-nos un altre destí, ara com demà, només el trobarem en nosaltres mateixos.

Hem d'acostumar-nos a aquesta idea, que entre Déu i nosaltres, no hi ha ningú que ens ajudi. "Per

això no hi ha una altra solució que construir amb les nostres pròpies mans la casa que necessitem. És cert que cap de nosaltres hem construït cases ni fet maons. Puc entendre que primer necessitem coratge per trencar la mentalitat en què hem crescut, la mentalitat que fa que el jove intel·lectual que, el segon dia després de ser estudiant, tingui vergonya de portar un paquet al carrer, necessitem valentia i voluntat per començar de zero, mollar per arrencar obstacles i superar dificultats".

Olimpiu Lascar, un petit constructor amb un gran cor, propietari d'una casa a Ungheni, al riu Pruth, em va animar en la meva idea, dient-nos: "Senyors, us proposo que vingueu a fer els maons a Ungheni, on tinc terrenys. que marxaré que es quedin. També poso casa meva a la teva disposició".

Acceptem la teva proposta. Però no teníem diners per pagar el nostre bitllet a Ungheni. Necessitaven uns 300 lei per a unes 20 persones. Aquests diners també ens els va donar Olimpiu Lascar.
*
Les "Irmandades da Cruz" són els "nius" on es reuneixen els joves "germans de la creu" als centres de secundària. Vegeu també el capítol "Els primers inicis de l'organització" a la secció "La Legió de l'Arcàngel Miquel" p.244; vegeu també la nota a peu de pàgina a la p.248. **(Tr.)**

EL PRIMER CAMPAMENT DE TREBALL 8 de maig de 1924

El dia 8 de maig vam marxar cap a Ungheni, uns en tren, altres a peu. Érem 26. No teníem res: ni pales, ni eines de cap mena, ni diners, ni menjar. Lascar, que ens esperava, ens va rebre. "Benvinguts, senyors! La ciutat del mercat d'Ungheni està plena de jueus, com un rusc. Potser, veient-vos, actuen menys impertinents.
Els cristians, només un grapat, estem aterrits per ells.
" Finalment, vam formar unes delegacions per anar a les cases dels cristians, intentant agafar en préstec pales, pales i altres eines necessàries. L'endemà, vam anar a un solar a la vora del riu Pruth. El capellà local va dir una pregària per nosaltres.Vam treballar més d'una setmana per arribar a la bona terra, ja que va ser la nostra mala sort que durant més o menys tants anys els veïns de la ciutat hi van abocar les escombraries formant una capa de gairebé dos metres de gruix en alguns llocs. Recordo amb afecte el vell Chirosca, vam començar a treballar amb fang i a fer maons. Ens vam dividir en equips de cinc, cada un feia 500 maons al dia, arribant a un total de 3.000 al dia.

Més tard, quan els nostres números van créixer, vam guanyar encara més, treballant des de les 4 del matí fins a la nit.
El gran problema era

Menjar. Al principi, van ser els Ungheni els que ens van ajudar; més tard també ens van enviar queviures des de Iasi. Els nostres antics professors, Cuza i Sumuleanu, van mirar la nostra empresa amb certa sospita. Van pensar que era infantil, pensant que no ho aconseguiríem. Tanmateix, al cap d'un temps, van començar a valorar els nostres esforços i fins i tot ens van ajudar.

Machine Translated by Google

Quan Corneliu Georgescu va deixar la Universitat de Cluj, on havia fet un any de farmàcia, i va arribar a Iasi, d'acord amb els altres, vam lliurar a la ceràmica els 17.000 lei donats mentre estàvem empresonats a Vacaresti, que ell havia guardat. Per a nosaltres. Tanmateix, com que el problema d'alimentació era greu, la senyora Ghica ens va cedir una parcel·la de dues hectàrees, que va ser plantada per altres equips d'estudiants, per cultivar les hortalisses necessàries a Ungheni. La nostra feina era ara en dos llocs, un grup d'estudiants que treballaven a Ungheni, un altre a Iasi al jardí, canviant-se cada tres o quatre dies. El nostre primer treball de camp va tenir l'efecte de generar una revolució en el pensament de l'època. Tothom d'arreu, pagesos, obrers i no menys intel·lectuals, venien a observar-nos plens de curiositat. Aquestes persones estaven acostumades a veure estudiants passejant, elegantment vestits, pel carrer Lapusneanu o cantant cançons d'alegria al voltant de les taules de les cerveseries en el seu temps lliure.

Ara els veien treballant fang amb els peus, enfangats fins a la cintura; transportant aigua del riu en galledes des del riu Pruth; doblegant-se sobre la pala a la calor del sol.
Aquestes persones assistien a l'enfonsament d'un concepte fins aleshores dominant, és a dir, que és vergonyós per a un intel·lectual treballar amb les mans, sobretot en feines pesades, abans atribuïdes a esclaus o classes menyspreables. Els primers a entendre el valor del camp, des d'aquest punt de vista, van ser precisament els membres de les classes humils. Camperols i obrers, socialment separats d'altres categories, tímids perquè no es valorava la seva feina, mostraven el seu encant a la cara, veient en això a primera vista un senyal d'apreciació per la seva feina esgotadora i d'estima per ells. Es van sentir honrats i potser van imaginar dies millors per a ells i els seus fills en el futur.

Per això, del poc que tenien, ens portaven menjar cada dia, amb alegria.
La vida d'estudiant va transcórrer amb calma. No hi va haver més manifestacions i incidents al carrer. Vam treballar ple d'alegria, d'esperança, pensant que aviat tindrem: casa nostra,

UNA NOU RESPIRACIÓ

Un dia el meu pare va anar a Iasi i el vaig conèixer allà. Cap a les 10 del vespre anava de camí a casa. A Union Square vaig sentir un soroll en un restaurant i em vaig aturar a veure què passava. Dos estudiants, els germans Tutoveanu de Barlad, estaven tenint un altercat amb el professor Constantinescu-Iasi. El prefecte de la policia va arribar al lloc dels fets, va emmanillar els estudiants i els va portar a comissaria, donant-los una pallissa. Jo, sense dir res, només vaig veure aquesta escena amb tristesa. Aleshores em vaig adonar que el comissari Clos acompanyat de 3 o 4 policies venia cap a mi. A dos passos de mi va cridar: "Què fas al carrer a aquesta hora, bo de res?"

Perplex, només el vaig mirar. Com que feia tants anys que em coneixia, no m'imaginava que s'adreçaria a mi així. Vaig pensar que em prenia per una altra persona. Però em vaig sentir agafada pel coll i empenyada enrere. Aleshores, de nou: "Ja em mires? Vagabund... lladre!"

No vaig dir res, però em vaig quedar ferm mirant-los. Així, cop rere cop, empès pels quatre policies, em van "endur" més de 30 metres fins a la cantonada de Smimov.
Aquí, em vaig treure el barret, els vaig saludar i els vaig dir: "Gràcies, senyors".
Profundament ferit, aixafat pel dolor i la vergonya, vaig tornar a casa per passar aquella nit en el turment. va ser la segona vegada a la meva vida que em van colpejar, les dues vegades en el mateix mes. Em vaig controlar. Però vosaltres, opressors de tot el món, no teniu el poder d'autocontrol. Qui es controli algun dia explotarà terriblement. L'endemà li vaig explicar al meu pare el que em va passar. "Deixa'l en pau", va dir. "No feu res. Dues bufetades a la cara d'una persona així només embruten les mans. Arribarà el moment de la seva justícia, estigueu segurs. Probablement estiguin condemnats a

Machine Translated by Google

molestar-te. Però has de controlar-te i intentar no sortir sol més.

Vaig seguir el teu consell, però sembla que un home que ha estat colpejat i no pren represàlies ja no és un home. Se sent avergonyit, deshonrat. Portava aquest deshonor com una gran pedra al cor. Però el pitjor estava per arribar uns dies després.

SUPRIMIT PER COPS AL JARDÍ

El jardí estava tot devastat. Hem vingut d'Ungheni a posar tomàquets. A les 5 del matí del 31 de maig, 50 alumnes estaven preparats per començar a treballar.

Encara en formació, quan acabàvem la convocatòria, em vaig adonar de diversos soldats al fons del jardí. Després, més de 200 d'ells van irrompre al pati amb les seves armes.

Ens van envoltar. Vaig dir als nois: "Tothom quedeu quiets. No reaccioneu".

Al mateix moment, vaig veure com un núvol negre un grup d'uns 40 homes al voltant de la porta, corrent a pas, revòlvers a la mà, cridant i maleint.

Era l'alcalde Manciu i la seva policia. Van ser al nostre costat en molt poc temps. Dos comissaris i el cap de policia em van posar tres canons contra el front. Em van mirar amb els ulls injectats de sang, maleint. En Manciu va cridar: "Lligar-se les mans a l'esquena!"

Em va colpejar. Dos altres es van llançar cap a mi, em van agafar el cinturó i em van lligar les mans fortament. Aleshores, un cop per darrere em va agafar a la barbeta dreta. Un altre, Vasiliu Voinea, es va acostar i em va xiuxiuejar a l'orella:

"Abans de caure la nit, et matarem! No viuràs per expulsar els jueus!"

Em va maleir i em va donar una puntada de peu; després em van ploure cops a la cara i alguns em van escopir a la cara.

Tot el nostre front, ara bloquejat entre rifles i revòlvers, es va quedar immobilitzat, mirant impotents per venir a ajudar-me.

Dona Ghica va baixar exigint: —Què vol dir això, senyor alcalde?

I ell va respondre:

—Jo també us arrestaré!

Una mica de costat, vaig veure el fiscal de Buzea, presenciant l'escena. Pistoles en mà, els detinguts van ser escorcollats. Qualsevol que es mogués era colpejat i tirat a terra. Després d'això, flanquejats per vuit gendarmes amb baionetes fixes, em van tenir 10 metres per davant; els altres també estaven flanquejats per 200 gendarmes. I ens van endur. Jo estava al davant, les mans lligades a l'esquena, la cara escopint, seguit dels altres. Així ens van escortar pel carrer Carol, abans de la Universitat, pel carrer Lapusneanu, Union Square, a Cuza-Voda, fins a la Prefectura de Policia.

L'alcalde i els seus agents caminaven per les voreres fregant-se les mans. Els jueus, jubilosos davant les seves botigues, els saludaven respectuosament.

Jo, trista, amb prou feines veia davant dels meus ulls, sentia que a partir d'ara tot s'havia acabat.

Diversos estudiants de secundària que passaven per aquí es van aturar i em van inclinar la gorra. Immediatament van ser arrestats, maltractats i col·locats amb la resta dels EUA. Després de desfilar així més d'un quilòmetre pel mig de la ciutat davant la població jueva, en aquest estat de total humiliació, ens van portar a la Prefectura de Policia. Em van llençar lligat com estava, a una barraca bruta; els altres eren guardats al pati del darrere.

A LA PLANTA DE DALT, A L'ALCALDITAT

Un a un, els joves presos van ser traslladats a l'alcaldia per ser interrogats. L'alcalde estava assegut al seu escriptori i els altres interrogadors, més de 30 d'ells, seien en cadires al seu voltant. —Què t'ha dit Codreanu? va exigir.

Machine Translated by Google

"No ens va dir res, senyor alcalde", va respondre l'estudiant o jove universitari. "Ara declararàs tot el que t'ha dit!"

L'interrogador es va treure les sabates i li van encadenar els turmells. Es va posar una pistola entre ells i el van aixecar cap per avall, dos soldats sostenint l'arma sobre les seves espatlles.
Manciu, sense abric, va començar a colpejar les plantes dels peus de la víctima amb un tendó de bou. Els pobres nens, amb el cap abaixat, així colpejats als peus, incapaços de suportar el dolor, van començar a cridar.
En adonar-se que s'enfrontaven a aquests sequaços-comissaris que es burlaven amb gust de l'esgarrifós quadre -en què els nens de la nació romanesa estaven sent torturats per uns canallaris pagats per l'enemic-, lluny de qualsevol cor que pogués plorar per ells i intervenir en el seu nom, van clamat :

"Ajuda!"
Aleshores, el comissari Vasiliu va abaixar els seus caps en galledes d'aigua perquè els seus crits de dolor i desesperació no es poguessin sentir fora. Quan finalment el dolor es va fer insuportable i van sentir que els seus cossos ja no ho aguantaven més, van cridar que ho admetrien tot.
El prefecte es va dirigir al seu escriptori en espera de la seva confessió i les víctimes, amb les cames lliures, van mirar al seu voltant embadalits. Aleshores van esclatar a plorar, caient de genolls davant l'alcalde: "Perdoneu-nos, senyor, però no sabem què declarar".

"No? No vols? Aixeca'l de nou!" va ordenar als seus comissaris i gendarmes.
I cada pobre nen, amb el cor glaçat, va veure com començaven de nou els preparatius per a la seva agonia. De nou aixecat cap per avall sobre la pistola, de nou colpejat als peus. De nou, van sentir un a un els cops de l'alcalde que els caien als peus. Tenia els peus ensangrentats, negres com el banús, inflats perquè no poguessin portar sabates. Entre els torturats hi havia: el fill de l'actual fiscal del comtat d'Ilfov, Dimitriu; Fill del major Ambrozie, amb un timpà trencat, que després esdevingué comissari de la mateixa prefectura de policia.

Golpejats d'aquesta manera, els van portar a una habitació secreta separada.
Cap a les 9 em van trucar. Amb les mans encara lligades i anestesiades, dos gendarmes em van acompanyar a l'alcaldia. Allà, es va asseure darrere d'una taula i al seu voltant hi van asseure més de 30 homes, comissaris, comissaris auxiliars i agents. La vaig mirar als ulls.
Potser entre ells puc trobar un cor compassiu. Però no vaig trobar res més que satisfacció general;
Tots somriuen: Botez, el cap de Seguretat, Dimitriu, el director de

prefectura,

El comissari Vasiliu, Clos i els altres. L'alcalde va treure un full de paper. Vaig escriure el meu nom i després:

"Quin és exactament el teu nom?"
“Sóc Corneliu Codreanu, doctorand en dret i advocat del mateix advocat que tu”.
"Baixa'l!"
Tres individus, una canalla servil, es van llançar sobre mi i em van fer caure davant del seu escriptori.
"Trau-li les sabates!"
Els van treure, un home per cada sabata. "Posa-li cadenes!"

Em van encadenar els peus. Els vaig dir: "Senyor

Alcalde, ara ets el més fort, mestre de la vida i de la mort; però demà, quan surti d'aquí, em venjaré de tu i de qui em va maleir".

En aquell moment, vaig sentir sorolls i veus al passadís.
El professor Cuza arribava amb el professor Sumuleanu i els pares dels nens: el coronel Nadejde, el major Dumitriu, Butnariu, el major Ambrozie i altres, acompanyats pel fiscal i metge forense, el professor Bogdan.

Machine Translated by Google

L'alcalde i els altres van saltar de les cadires i van entrar al vestíbul. Vaig sentir dir a l'alcalde.
"Què vols aquí? Et demano que te'n vagis!"
Aleshores la veu del professor Cuza: "A qui creus que està expulsant? Hem vingut a veure't perquè ens expulsés? Hem vingut acompanyats del fiscal com a denunciants contra vostè".
— Gendarmes, llenceu-los! va ordenar l'alcalde.

El professor Sumuleanu es va quedar a la porta de l'habitació on estaven tancades les víctimes i va dir.

"Senyor fiscal, no sortirem d'aquesta sala fins que ens s'obri aquesta sala".
Diversos comissaris.
"No hi ha ningú en aquesta sala. Està buida. Professor Sumuleanu: "Que s'obri aquesta sala ara!"
Amb la intervenció de l'advocat, es va obrir la sala i sis joves van ser ajudats pels seus pares i traslladats a l'Ajuntament. El forense, el professor Bogdan, els va examinar tots i va emetre certificats mèdics. Diverses hores després, tots els que estaven al pati van ser alliberats. Em van retenir dos dies més, després dels quals em van enviar al jutge instructor.

Em va deixar anar. Li vaig dir: "Senyor Senyora, si no es fa justícia, ho faré jo".
Vaig anar a casa el professor Cuza amb Liviu Sadoveanu va venir a veure'm.
"Hem sentit que deies que volies prendre la llei a les teves mans. No facis res d'això.
Informarem d'això al Ministeri de l'Interior exigint una investigació. És impossible que no rebem satisfacció".

A LA MUNTANYA DE RARAU

Estava moralment devastat. Tots els meus plans van fallar. Vaig deixar la ceràmica i el jardí al destí i vaig pujar al primer tren cap a Campul-Lung a Bucovina, on, pels camins verds, vaig pujar a poc a poc a la muntanya, portant amb mi el pes de la meva ànima i la humiliació d'ahir, també. com els enigmàtics turments sobre el futur.
Semblava que no tenia cap amic al món excepte la muntanya: el Rarau, amb la seva ermita. Quan estava a uns 4500 peus, em vaig aturar.

Vaig mirar muntanyes i turons durant centenars de quilòmetres, però cap visió davant els meus ulls va poder substituir la imatge d'infàmia i humiliació a la qual vaig estar exposat juntament amb els meus companys; Encara sentia els seus sanglots i em feia mal. S'estava fent fosc. Ni una ànima viva al voltant. només arbres amb voltors cridant al voltant dels penya-segats.
Només portava el meu abric gruixut i una barra de pa amb mi. Vaig menjar una mica de pa i vaig beure una mica de l'aigua que brollava de les roques. Vaig reunir trossos de fusta per fer-me un refugi, una barraca. Vaig viure aquí en aquesta habitació durant un mes i mig. El poc menjar que necessitava em van portar els pastors del corral del vell Piticaru.
Estava hosca i avergonyida de baixar entre la gent. Em vaig preguntar: quins pecats podria haver comès perquè Déu enviés aquesta desgràcia al meu cap just ara, quan estava preparat per llançar un pla tan grandiós i bonic? Vaig escriure Mota:

"No sé què em dol; sembla que no sóc jo mateix! La sort m'ha abandonat. La desgràcia m'ha seguit des de fa temps, pas a pas; en el que comenci, fallo. I quan la fortuna ja no et serveix. a la batalla, tots els que t'envolten comencen a abandonar-te. Els aplegues al preu de 30 victòries, i una derrota és suficient perquè et deixin".

Machine Translated by Google

La meva ànima estava plena de dubtes. Estava en una cruïlla. Vam lluitar pel bé del país i vam ser tractats com a enemics del poble. Ens van colpejar sense pietat el govern, la policia, els gendarmes, l'exèrcit.
També hem d'utilitzar la força? Són l'Estat; per desenes de milers, per centenars de milers. Nosaltres, un grapat de joves, esgotats físicament per les penúries, la fam, el fred, la presó, quina força representem per esperar una petita possibilitat de victòria? Si ho intentéssim, estaríem aixafats. I al final, el país, atordit per la premsa jueva, diria que estàvem bojos. No utilitzar la força i la violència com fan?

Provoquen, torturen els teus homes, els dispersen i et maten. Ens hem de permetre que ens matin? Però a la nostra edat encara no hem escrit res i no sabem ni per què ens van matar, millor que marxem tots del país. Sortir i maleir; per

deambular per tot el món. És millor per a nosaltres suplicar país rere país que ser tan humiliats aquí a la nostra pròpia terra.
O baixar d'aquesta muntanya, arma en mà, i exigir justícia, perquè pugui acabar amb la bèstia que barra el camí i ofega la vida de la nostra nació. Però què passa amb els nostres plans més endavant? Moriré en el meu esforç o moriré a la presó; perquè no puc suportar un règim de presó. M'encanta la llibertat. Si no el tinc, em moro. Però què passa amb Mota? Perquè tal moviment significa tant el meu martiri com el de Mota, les possibilitats del qual d'absolució desapareixeran completament. Tot el nostre grup quedarà aixafat. Tots els nostres pensaments ben intencionats, tots els nostres plans d'organització, hauran estat en va, perquè tots haurien acabat aquí.
,

Durant sis setmanes, a la muntanya, vaig estar atormentat per aquests pensaments, incapaç de trobar una solució. Sota el pes de les meves preocupacions i angoixa, em va començar a fer mal el pit i vaig sentir que els meus poders minvaven.

Havia estat un home impetuós que mai va cedir a ningú. Estava segur de mi mateix i confiat en els meus poders. Allà on vaig anar, vaig guanyar.

Aquesta vegada, les dificultats actuals m'han doblegat! Vaig baixar de la muntanya. Ho vaig deixar tot al destí; No he trobat cap solució. Però des d'aleshores he portat amb mi un revòlver que pretenia fer servir a la primera, més lleu provocació; ningú m'allunyaria d'aquesta resolució. Vaig anar a la ceràmica. Allà, Grigore Ghica, deixat al capdavant de l'obra, havia complert amb la seva responsabilitat de manera exemplar. El nombre de maons emmagatzemats ha augmentat considerablement.

Es van construir dos nous forns, cadascun amb una capacitat de 40.000 maons.
Va ser al voltant del 15 de juliol. Els nois em van rebre cordialment. No va passar res estrany al pati del darrere.

A Iasi, però, vaig trobar canvis. Els comissionats de policia que abans amb prou feines portaven sabates eren equipats de dalt a baix per jueus que se sentien amos absoluts. La Prefectura de Policia tenia a la seva disposició un cotxe cedit pels jueus.

Mostraven una impertinència que no es veia des del 1919, durant els moviments comunistes, quan s'imaginaven a la vigília de la revolució i quan cada petit jueu, a Iasi o al Pruth, prenia l'aire de comissari del poble.

ESFORÇOS PER DIVIDIR EL NOSTRE BLOC

El poder judeo-liberal havia sentit parlar del nostre grup, del nostre vot fet a Vacaresti, adonant-se que al voltant d'aquest bloc els estudiants s'unirien. Res no espanta més els jueus que la unitat perfecta en els altres: la unitat de sentiment en un moviment, en un poble.
Per això sempre estaran a favor de la "democràcia", que només té un avantatge, i el de l'enemic de la nació. Perquè la democràcia trencarà la unitat i l'esperit d'un poble que, davant la perfecta unitat i solidaritat del judaisme a Romania i a la resta del món, un cop dividit en partits democràtics, així fragmentats, serà vençut.

Machine Translated by Google

Això també va ser cert en el moviment estudiantil; com que no teníem una unitat perfecta, els jueus van trobar faccions o líders que podien convèncer, a la manera maçònica, és a dir, suggerint-los tota mena d'idees que no tenien altra finalitat que trencar la nostra unitat.

O, com que el nostre grup presentava aquesta vegada una unitat inquebrantable amb la possibilitat d'aplegar al seu voltant tot el moviment estudiantil, ens vam trobar davant d'una sèrie interminable de mentides i d'intrigues curosament teixides, amb l'objectiu de separar Mota de mi i dels altres. .

Els jueus van trobar entre els estudiants elements febles que podien ser utilitzats com a eines sense voler. Fingint que compartien grans secrets amb ells, els jueus van llançar intrigues que van atrapar fins i tot entre els pares dels estudiants, alguns dels quals es van convertir en els defensors més ferotges de tallar els vincles dels seus fills amb aquest grup.

Com hem pogut resistir? Només a través de la previsió dels nostres plans ho va fer Vacaresti. Ens vam adonar des del primer moment que aquest atac clàssic de la maçoneria i el judaisme anava a dirigir-nos. Estàvem preparats. Així que, en el moment en què va començar, ens vam resistir fins i tot als nostres familiars més propers. Tan bon punt vam detectar
un intrigant a la feina, ens vam reunir i vam informar a tot el grup.

Ara dono consells a totes les organitzacions aquí, cridant l'atenció sobre aquest sistema, que s'utilitza habitualment a tot arreu. Per evitar l'atac: 1. No et creguis mai la informació esbiaixada, sigui d'on vingui.
2. Informar immediatament de l'intent d'intriga al grup en qüestió, a les persones implicades i als líders. D'aquesta manera, l'atac es pot repel·lir.

LA MEVA BETROTA

El 10 d'agost de 1924, a la terrissa Ungheni, envoltat dels meus companys i dels meus pares, el meu compromís amb la senyora Elena Ilinoiu, filla del Sr.
Constantin Ilinoiu, maquinista, Era un home de gran bondat i gran tendresa d'ànima. Després d'això, em vaig instal·lar amb ells, on em van rebre amb els braços oberts, tot i que tenien una família de cinc persones. Aquesta família va ser un suport constant per a mi en la lluita que portava. La teva cura per mi i el teu amor em van sostenir. El 13 de setembre vaig anar a casa de la Husi, on vaig celebrar el meu aniversari i el meu nom a casa dels meus pares. Acabava de fer 25 anys.

Machine Translated by Google

PROVA MOTA-VLAD

El judici de Mota i l'estudiant Leonida Vlad, que va adquirir el revòlver, es va fixar per al 26 de setembre de 1924. Vlad es va lliurar diversos dies després del tiroteig i va estar a la presó amb Mota tot el temps.

Vaig marxar a Bucarest, on es van obrir deliberacions al Tribunal d'Assises. Mota va defensar enèrgicament la seva tesi que la traïció havia de ser castigada. L'opinió pública, farta dels traïdors, va seguir el curs del judici amb gran interès i entusiasme.
Va veure en el gest de Mota un inici d'acció contra els traïdors i una prova de salut moral. La seva gesta va lluir com una llum al costat fosc de la vida romanesa, on segle rere segle s'han abatut els lluitadors pel bé del poble.

mitjançant la traïció.
Tots els estudiants de les universitats ajl van fer grans manifestacions per la seva absolució.
Al voltant de la Cort de Bucarest, de nou, milers de persones es van reunir desitjant una nova vida per al seu país i reclamant la llibertat de Mota.

De matinada, la justícia popular va presentar una sentència absolutòria que va rebre amb entusiasme arreu del país. Mota, després de veure els seus pares, va marxar de Cluj cap a Iasi, on es va instal·lar, segons el nostre vot.

AL VOLTA DEL QUE VA PASSAR AL JARDÍ

La humiliació i el deshonor a què vam ser sotmesos durant la il·legalitat del 31 de maig ens van aixafar moralment; es va convertir en una ferida oberta que es va aprofundir

Machine Translated by Google

cada cop més, consumint la nostra vida i aparentment apropant-nos a la tomba.

La humiliació que sents quan tu i els teus són deshonrats, et genera una sensació de dolor profund, que et fa evitar la gent, avergonyit de ser vist. sembla que sentis que aquest món et menysprea, rient-te a la cara perquè ets incapaç de defensar-ne l'honor; que poses en perill la societat mateixa deixant que es cregui per la teva covardia que un opressor pot, sense càstig, deshonrar-la i ferir-la segons els seus capritxos.

Aquests dolors van augmentar proporcionalment a mesura que els nostres esforços per obtenir una reparació legal van ser rebutjats amb un cinisme que ens va portar a la desesperació.
Les víctimes que presentaven denúncies per satisfacció correien el risc de tornar a ser colpejades per la policia, aquesta vegada dintre dels mateixos murs del pretori de justícia i fins i tot davant dels jutges. Al final, però, van ser els demandants els que van ser condemnats. El que va passar el 31 de maig no va estar exempt de repercussions.

Reprodueixo dels diaris el ressò que va tenir aquest esdeveniment a la societat romanesa juntament amb els intents d'obtenir satisfacció per la indignació.

Universul ("L'univers") el 8 de juny de 1924 es publica sota el títol:

LA POLICIA IASI

ELS ALUMNES VAN SER PASSAT PER LA POLICIA PREFECTIVA

Ens imaginem al senyor Manciu, el prefecte de la policia de Iasi, com un dels policies més notoris del segle passat, exemplificat per la violència i la brutalitat, el senyor alcalde Manciu, encara que un agent de policia amb només un any d'experiència en una ciutat universitària com Iasi, va inaugurar l'any passat el seu sistema de violència policial anacrònica al congrés de professors universitaris. Va aconseguir aturar una conferència de professors universitaris perquè així li dictaven els seus impulsos policials.

Les protestes posteriors contra les indignitats infligides a aquest grup d'intel·lectuals més distingits es van mantenir infructuoses, ja que el Sr. Prefecte de la Policia de Iasi va tenir suport polític per fer el que va fer.

I des d'aleshores el senyor Manciu ha continuat assíduament els seus mètodes policials que ha exposat especialment aquests darrers dies, quan pega, bateja de set, colpeja amb zel, sagna amb sorna els estudiants, després ordena als seus subalterns que l'imiten. amb el mateix zel brutal.

No importa el que fessin els estudiants d'Iasi, si eren assassins, no haurien d'haver estat colpejats.

En primer lloc s'hauria d'haver investigat, s'hauria d'haver informat a la fiscalia, haurien d'haver estat detinguts, possiblement encadenats, però no apallissats.

Sens dubte, el senyor alcalde Manciu està obligat, en l'exercici de les seves funcions, a aplicar determinades normes relatives a la 'protecció dels animals'. Fins i tot creiem que els fa complir.

“És a dir, s'encarrega de que els cavalls no siguin colpejats, que els porcs no siguin torturats.

No obstant això, el senyor Manciu, que com a estudiant devia haver estudiat dret penal i devia haver llegit part de la literatura penal que li podria haver recomanat el nostre distingit penalista Sr. Iulian Teodoreanu, un home que ha predicat l'abolició de les sancions brutals. dins

les presons, van colpejar personalment els estudiants, els van torturar, els van cobrir de sang.
Però, què passa si els estudiants apallissats no són culpables de cap dels absurds dels quals se'ls acusa? I què?
Ell, al seu torn, hauria de ser derrotat?
Sens dubte, cal una investigació judicial.
Però també cal una sanció que impossibiliti al senyor Manciu enfortir la musculatura del cap dels estudiants. "

B. Cecropide

Machine Translated by Google

El diari continua el 9 de juny de 1924:

ELS ALUMNES DE L'IASI HAN ESTAT MALTRATS

Van ser burlats per la policia, torturats sense cap motiu, un prefecte brutal de policia.
Manciu ha de ser acomiadat.

Vam escriure en un número anterior sobre el bandolerisme comès pel Sr.
Manciu, el prefecte de la policia de Iasi, contra els estudiants.
Avui reproduirem diversos fragments de la memòria que els alumnes van enviar al
Ministeri de l'Interior.

Els Estudiants Constructors Al memoràndum diuen: 'Nosaltres els
estudiants cristians de la Universitat de Iasi vam prendre la decisió fa un mes de construir, amb el
nostre propi treball, una casa cultural...'

Les Provocacions del Prefecte de Policia Tan bon
punt ens vam reunir vam estar envoltats per una companyia de gendarmes i tot l'aparell policial
encapçalat per l'alcalde Manciu.
Mentre tots estàvem quiets, les armes esteses, es van llançar sobre nosaltres, van començar a maleir i
ens van atacar de la manera més bàrbara possible.
Ens van escorcollar perquè pensaven que ens trobarien armes, però no es va trobar res sobre cap
de nosaltres. Durant l'escorcoll, van intentar posar un revòlver i uns papers a les butxaques del nostre
company Corneliu Zelea Codreanu, cosa que va protestar. Per això va ser colpejat pel policia Manciu, per
l'inspector Clos, pel comissari Vasiliu i, juntament amb la resta d'agents, el van lligar com si fos el pitjor dels
lladres. El mateix ens va passar a un gran nombre de nosaltres que hi érem. Vam ser detinguts, envoltats de
cordons militars, portats a la Prefectura de Policia. '

Fins i tot els nens del carrer van ser apallissats "En
el camí ens vam trobar amb diversos alumnes de diversos instituts que es dirigien cap al parc esportiu
per practicar oina (beisbol romanès - **Tr.), segons** les indicacions dels seus directors. Tots
van ser detinguts i portats amb nosaltres a la prefectura de la policia, naturalment després de ser
colpejats pel mateix agent Manciu i la resta d'agents, perquè tothom pogués vigilar.
També van estar retinguts a la seu de la policia durant tot el dia.

Alguns ens van colpejar fins que ens vam desmaiar i després ens vam deixar anar; d'altres van fer
declaracions sota coacció, mentre que alguns van quedar en llibertat sense haver fet declaracions'. "I
en conclusió, Universul va afegir:" Els fets esmentats no poden quedar impunes.

El prefecte de policia Manciu, que va demostrar ser un agent provocador i culpable de torturar estudiants
i nois d'alt rang a Iasi, ha de ser castigat per aquest fet.

Entre d'altres, l'Universul del 10 de juny de 1924 imprimeix:

IASI SOTA EL TERROR DE LA PREFECTIVA

POLICIA "...Transportats als calabossos policials, aquests estudiants van ser sotmesos a les tortures més
terribles". Alguns d'ells van ser penjats cap per avall, colpejats a la planta dels peus amb tendons de
vedella. L'estudiant Corneliu Codreanu va ser lligat, bufetat i torturat pel mateix prefecte de policia. La seva
salut estava sacsejada. "

"Els altres estudiants detinguts tenen ferides corporals greus".
"Tres-cents estudiants van denunciar els fets esmentats a la fiscalia general, exigint que el
forense investigui les condicions dels seus col·legues torturats".

LA PARAULA DEL PROFESSOR AC CUZA

Machine Translated by Google

A l'edició especial del diari Unirea («La Unió») de l'1 de juny de 1924, el professor AC Cuza va publicar un judiciós article del qual extreu: «Però, davant d'aquestes brutalitats constants i innombrables abusos, sense fonament -sobretot. compromesos perquè els estudiants romanesos preocupats durant el terror - es plantegen amb força dues preguntes: "Què vol el govern que mantingui un policia al capdavant d'una ciutat com Iasi?" Què vol el mateix policia?

"Volen que es produeixin reaccions irreflexives com a resultat d'aquesta frustració contínua que sembla que es produeix diàriament?"
“Aquesta provocació és tant més indigna i irritant perquè, al mateix temps, el policia Manciu assisteix a les reunions de l'associació jueva 'Macabi' i condueix ostensiblement aquests macabeus de mentalitat esportiva en excursions, sota la seva bandera blanca i blava.

“I es pot veure descansant diàriament al seu cotxe -no el que va viatjar l'altre dia a Ciurea- sinó al cotxe nou que sembla que li ha comprat la comunitat israeliana de Iasi a través d'una subscripció pública, el mateix Kahal que l'anima a la premsa i a cada oportunitat en la seva actitud contra els estudiants cristians.

"Protestant amb la màxima indignació contra aquesta continuada acció de provocació, exigim que les autoritats superiors intervenguin per posar fi a una situació indigna i perillosa, que ni Iasi ni els estudiants cristians poden tolerar més".

AC Cuza

TROBADA DE PROTESTA CONTRA MANCIU

3 i 5 de juny

S'han enviat els següents telegrames:

A SEVA MAJESTAT EL REI

“Volent unir-nos per protestar per la il·legalitat de la Policia Manciu contra els nostres alumnes i nens que eren colpejats i insultats diàriament, ens van aturar la policia i els gendarmes, tot i que el fiscal va autoritzar el nostre reunió.

"Enviem respectuosament la nostra queixa a Sa Majestat i demanem ser protegits".
(1200 noms segueixen).

AL MINISTERI DE LA

INTERIOR “Els nostres fills van ser trets del carrer, maltractats violentament per l'alcalde de la policia Manciu. Exigim una investigació immediata seguida de sancions greu.

"Ferits en els nostres sentiments parentals, perdent tota paciència, esperem justícia sense demora". ss. Major 1. Dumitriu,

major Ambrozie, D. Butnaru, Elena Olanescu, capità Oarza, Gheorghiu, etc.

ACTIUNEA ROMANEASCA ("ACCIÓ ROMANA")

Primer any, núm. 2, 15 de novembre de 1924

Actiunea Romaneasca en la seva edició del 15 de novembre de 1924 publicada sota la signatura del reconegut

Machine Translated by Google

escriptor Dr. Ion Istrate: "An

El 8 de juny de 1924 es va celebrar una impressionant reunió de protesta pública al Bejan Hall, sota la presidència honorífica del general Tamoschi. La conducta de Manciu va estar marcada per: el professor universitari AC Cuza, l'estudiant Grigorescu en representació dels estudiants cristians artesà Artur Rus, el metal·lúrgic C. Pancu, el professor universitari C. Sumuleanu de la Facultat de Medicina que va fer una descripció impressionant del que va veure a la comissaria: trencat timpans, cotxes inflats, ulls sagnants, braços trencats i cames contusionades pels tendons de bou dels salvatges de Manciu. Va declarar que si hagués tingut un fill tan torturat pel bàrbar que encapçalava la policia, "no hauria dubtat ni un instant a fer-li volar el cervell a la canalla".

Tot seguit va intervenir el major 1. Dumitriu, que va concloure dient: 'Confio que la justícia del país ens satisfà. En cas contrari, juro aquí davant vostre i sabré respectar el meu jurament que faré justícia a les meves pròpies bandes.

"També van parlar l'advocat Bacaloglu, l'aleshores artesà Cristea, l'advocat Nelu Ionescu i el professor Ion Zelea Codreanu. Finalment, es va votar una moció de protesta en la qual es buscava satisfacció al Ministeri de Justícia d'una banda, i de l'altra es va demanar al govern que destituís Manciu.

UN ADVERTIMENT INÚTIL

A Tara Noastra («El nostre país») núm 24 el 15 de juny de 1924, el conegut escriptor Al.O. Teodoreanu va publicar un article del qual reproduïm els últims passatges:

"El tribunal, cridat a manifestar-se, declara innocents tots els 'estudiants detinguts' i decideix que han de ser posats en llibertat immediatament.
Malgrat això, l'estudiant Zelea Codreanu està detingut, sent jutjat pel policia Manciu, que també és advocat, per conspirar.
Els manuals de lleis més elementals i el sentit comú ens diuen que en el matrimoni, el duel o la conspiració, una persona soltera no pot figurar.
Per posar una etiqueta d'aquest tipus a una persona com l'anterior, qui l'emet ha d'estar en un estat d'embriaguesa particular que li provoqui com a mínim el doble.
En altres paraules, no pots parlar amb ell.
Però, en nom de tota la població romanesa calumniada, de la qual excloem feliçment, sense perjudici de ningú, els seus tímids representants al Parlament i a la premsa, demanem al govern si considera millor deixar a la seva mans el càstig (inevitable) de Manciu. víctimes, o més oportú per evitar-ho.

Empoderats per la paraula decisiva de justícia, no dubtem a titllar com a "la conspiració" de Iasi una conspiració traïdora...

AO Teodoreanu

S'ORDENA UNA INVESTIGACIÓ ADMINISTRATIVA

Arran de les nombroses protestes derivades d'aquest fet, es va enviar l'inspector administratiu Vararu per investigar el cas. Aquí teniu la nota que us ha enviat el major Ambrozie:

MEMO

Senyor inspector,
amb el desig d'esbrinar definitivament tota la veritat sobre el nostre informe telegràfic sobre la tortura dels nostres fills, el ministre de l'Interior l'ha enviat a investigar; com creiem que vols donar ple

Machine Translated by Google

exposició a aquest cas, hem preparat aquest memoràndum que conté una narració dels fets. L'acte va tenir lloc de la següent manera: A Iasi es sabia, tant pels directors de l'escola com pels pares dels alumnes, que els alumnes estaven fent maons a Ungheni per construir una casa pròpia a Iasi, i que treballaven en un jardí. posats a la seva disposició per la senyora Ghica a la Rua Carol Alguns dels alumnes i nois de batxillerat es reunien un cop per setmana sota la direcció de l'alumne Corneliu Z. Codreanu, quan es feien els encàrrecs, a saber: 40 alumnes van ser enviats a Ungheni per fer maons. , i 20 -25 nois de secundària van ser enviats a regar l'hort.

El prefecte de policia n'era conscient; però es va imaginar que podria inventar alguna cosa sensacional, com una conspiració, «sobretot quan els diaris de Iasi són pràcticament propietat seva i, en conseqüència, caurien en el seu joc». No més aviat dir que fet. El 31 de maig de 1924, entre les 4:30 i les 5:00 del matí, quan em vaig assabentar que uns 65 estudiants havien vingut a treballar a la senyora Ghica, tot el seu cos policial i moltes tropes armades van fer un atac sobtat contra ells a causa del la gravetat de la "conspiració" inventada. La ment humana es nega a comprendre què va passar quan els estudiants i els nois de secundària van ser atropellats com a delinqüents comuns i salvatges a l'acte per agents, militars i fins i tot el mateix oficial Manciu.

Mitja hora més tard, tots ells, encapçalats per Corrieliu Zelea Codreanu i amb fort escorta, caminaven pel carrer Major en direcció a la seu de la policia; de camí es van trobar amb un altre grup d'alumnes de batxillerat que, per ordre dels seus professors, anaven a Copou a interpretar la Ioina. Aquests, per permetre's el luxe de saludar els encadenats, van ser immediatament detinguts, colpejats i portats a la prefectura de la policia, com a còmplices dels primers.

Un cop allà, l'alcalde, sense preocupar-se d'informar el Ministeri Públic de la gravetat de la situació, va iniciar en solitari un interrogatori 'sui generis'; és a dir, va colpejar, maltractar i torturar aquests estudiants i nois de secundària per forçar-los declaracions que eren part de la conspiració, per aconseguir que expliquessin el que sabien. Però què havien de dir, quan no sabien res d'això?

Gairebé tots van ser colpejats, però els més greument ferits van ser: 1. El meu fill, Cezar Ambrozie, estudiant del Seminari Pedagògic, que va ser assotat personalment per l'alcalde amb un tendó de bou al cap, i al final, per no donar la resposta esperada va colpejar l'orella esquerra, que li va , era trencar el timpà.

2. Estudiant de batxillerat Dumitriu Sprinti, fill del major Durnitriu; els seus peus estaven encadenats i el van capgirar i el van penjar d'un rifle que portava el sgt. Cojocaru i Cpl. Teodoroiu. Va ser colpejat als peus amb tendó de bou per part de l'alcalde personalment fins que es va desmaiar.

3. Gh noi de batxillerat. Gurguta estava lligat de peus i mans. Llavors el van col·locar a terra boca avall i el van colpejar amb un tendó de bou, i per amortiguar els seus crits li van posar una olla d'aigua sota la cara i un agent allà posat va ficar la cara a l'aigua quan va cridar més fort.

Durant tota aquesta tortura també hi van ser presents dos gendarmes: el capità Velciu i el tinent. Tomida, la dignitat de la qual com a soldat, esperem, no els impedeix revelar la veritat, ja que no era digne que fossin testimonis d'aquest tracte; utilitzar tropes en tortura, així com utilitzar una arma militar com a instrument de tortura, quan se sap quin ha de ser el seu ús.

Segons els informes d'alumnes i nois de secundària, mentre el policia Manciu es dedicava a aquestes operacions, els fiscals Culianu i Buzea van passar pel seu despatx. Crec que diran la veritat.

Les pallisses i les tortures només es van aturar completament més tard quan el fiscal primer Catichi va arribar a la prefectura de la policia tal com va requerir un comitè format per; Els professors Cuza i Sumuleanu, l'advocat Bacaloglu, el coronel Nadejde i el forense Bogdan que van examinar els nens i van establir legalment, allà a la comissaria, les lesions que figuren en els certificats mèdics adjunts a aquest informe.

Com veieu, inspector, fins avui hem seguit els tràmits legals, és a dir.
1. Vam demanar al primer fiscal i forense que anés a l'ajuntament per comprovar les ferides dels estudiants.
2. Vam presentar una demanda contra els torturadors al Jutjat de Districte 11.

Machine Translated by Google

3. Posem en coneixement de la Fiscalia, a la qual també s'ha fet arribar l'informe del forense,

el cas es trasllada al magistrat Lesanu perquè l'investigui.
4. Com a oficials i homes d'honor, podríem haver exigit al senyor Manciu la satisfacció mitjançant les armes, però es va desqualificar quan es va negar a trobar-se en duel amb el capità Ciulei. Sincerament, aquesta és la veritat.
Us demano que tingueu en compte que, entre els pares ofès, dos de nosaltres som alts càrrecs que, per haver actuat legalment, estem exposats, ja que ningú encara ens ha donat satisfacció fins avui.
Creiem que el ministre de l'Interior ens donarà plena satisfacció portant l'alcalde Manciu davant el jutjat per les seves malifetes, i intervindrà amb el Ministeri de Guerra per Manciu, tot i que era un oficial menor de reserva, va torturar intencionadament els fills del seu superior. camarades.

Major, (ss) Ambrozie

El resultat de la investigació va ser el següent:
1. L'alcalde Manciu va rebre el grau de comandant a Steaua Romaniei (l'estrella de Romania).

2. Tots els comissaris de policia que ens van torturar han estat promoguts.
3. Envalentonada per aquestes mesures, la policia va desencadenar més persecució contra nosaltres, aquest cop estenent-se per tota Moldàvia. una polpa al carrer o a la seu sense haver de respondre a ningú pels seus actes.

Machine Translated by Google

EL DIA FATAL

En aquesta situació, el 23 d'octubre de 1924 vaig comparèixer al Jutjat del Districte 11 de Iasi com a advocat, juntament amb el meu company Dumbrava, per representar l'estudiant Comarzan que fou torturat per Manciu.
L'alcalde es va presentar amb tot l'equip i allà, en sessió plenària, davant dels advocats i del president Spiri doneanu, es va llançar a sobre nosaltres.
En aquestes circumstàncies, arriscant-ho tot, a punt de ser aixafat per una vintena de policies armats, vaig treure l'arma i vaig disparar.
Vaig apuntar a qui s'acostava més.
El primer a caure va ser Manciu. El segon, l'inspector Clos; el tercer, un home molt menys culpable, Commissax Husanu.
La resta va desaparèixer.
En poc temps, davant del Jutjat, diversos milers
*

El sotstinent Manciu era al 10è Regiment d'Infanteria de Muntanya, però durant la mobilització es va defugir de les seves funcions als tallers de reparació del 3r Cos d'Exèrcit.

Els jueus s'apleguen, les mans a l'aire, els dits com les urpes tortes de l'odi, esperant que la meva partida em destrossés.
Sostenint l'arma a la mà dreta, que encara li quedaven cinc cartutxos, vaig agafar pel braç a Victor Climescu, un advocat de Iasi, demanant-li que m'acompanyés al jutjat.

Vam marxar i vam caminar per aquell camí entre la multitud ululant de jueus que van tenir el bon sentit, en veure l'arma, d'allunyar-se.
Els gendarmes em van atrapar en el camí, em van separar del senyor Climescu i em van portar a la Prefectura de Policia. Aquí els comissaris em van saltar damunt per desarmar-me amb l'arma de l'únic amic que tenia enmig d'aquesta desgràcia. Vaig reunir totes les meves forces resistint-los durant uns cinc minuts. Al final, em vaig aclaparar.
Després em van encadenar els canells a l'esquena i em van col·locar entre quatre soldats amb la baioneta estirada.
Al cap d'una estona, em van treure d'aquell despatx i em van fer entrar al fons del pati, posant-me davant d'una tanca alta. Els gendarmes es van retirar, deixant-me allà sol. Vaig sospitar que em volien disparar. M'hi vaig quedar unes quantes hores a la nit, a l'espera de ser afusellat. Tanmateix, aquesta espera no em va afectar. La notícia d'aquesta tràgica venjança es va estendre a la velocitat del llamp.

Quan va arribar als dormitoris dels estudiants, va provocar una gran explosió.
Des de totes les cafeteries i dormitoris, els estudiants van començar a córrer pels carrers cap a Union Square. Allà es van manifestar durant molt de temps, cantant, després van intentar anar a la Prefectura de Policia. Però l'exèrcit, ara al lloc dels fets, va aconseguir aturar-los. Encara que estava encadenat, em va alegrar escoltar el seu cant, perquè significava que havien estat alliberats del seu tirà.

Al final del dia, em van portar a dalt al mateix despatx de tortures on ara s'asseia darrere de l'escriptori Iesanu, el jutge d'instrucció, el mateix home al qual m'havia queixat quatre mesos abans, demanant justícia. Em va interrogar breument i després va emetre l'ordre de detenció.

Llavors em van llançar a un carro d'arròs i em van transportar a la presó de Gàlata al turó que hi ha sobre Iasi, prop del monestir construït per Petre Ise'hiopul, MXP-T d'Allà, em van col·locar en una habitació amb deu presos més, on les meves cadenes van ser van ser eliminats. Els meus companys de cel·la em van donar una tassa de te. Llavors em vaig estirar a dormir. L'endemà em van posar en aïllament en una habitació amb terra de ciment, un llit de taulons, sense manta ni coixí; la porta estava tancada amb cadenat. L'habitació tenia dues finestres els vidres de les quals eren emblanquinats a l'exterior. No vaig poder veure res. Una paret estava tan humida que l'aigua baixava. El primer dia en aquella habitació, un vell de la guàrdia de Matei em va portar un pa negre. Va obrir la porta una escletxa, va posar la mà amb el pa, ja que no li van deixar entrar. No tenia gens gana. A la nit m'estirava sobre les taules i em tapava amb l'abric. No tenia res a posar sota el meu

Machine Translated by Google

cap. Em vaig estremir.

Em van treure al matí durant dos minuts, després em van tornar a tancar. Una estudiant, Miluta Popovici, que també estava empresonada, va aconseguir acostar-se a la meva finestra durant el dia, netejar el vidre de la mida d'un dit per poder veure fora. Després es va allunyar i quan estava a uns 18 metres, em va fer senyals amb els dits. Vaig entendre que estava fent servir codi Morse. Així, vaig saber que tots els vacarestians van ser detinguts de nou: Mota, Garneata, Tudose Popescu, Radu Miromovici salvar Corneliu Georgescu, a qui no van poder arrestar. També van ser portats a la mateixa presó i col·locats junts en una habitació. Vaig saber que el meu pare també l'havien portat allà. La segona nit va ser molt pitjor. Tenia molt fred i no podia dormir. Vaig passar gairebé tota la nit a la cel·la.

Al matí de nou em van portar fora durant dos minuts i després em van tornar a tancar amb clau; el vell Matei em va donar un altre pa. Al migdia em van emmanillar, em van posar en un carro i em van portar al Jutjat per confirmar la meva ordre de detenció. Després d'aquest tràmit, em van portar de tornada a Gàlata a la mateixa habitació fosca. A fora, el temps empitjorava. Sense calor, vaig començar a tremolar.

Vaig intentar dormir una mica a les taules, però només vaig poder fer la migdiada aproximadament mitja hora alhora, ja que em feien mal els ossos. A causa del fred que pujava del terra de ciment, em van començar a fer mal els ronyons. Adonant-me que estava perdent forces, vaig apel·lar a la meva voluntat i a la gimnàstica.
Durant tota la nit, cada hora, em vaig aixecar per fer exercici durant deu minuts, esforçant-me obstinadament per mantenir les meves forces.

L'endemà em vaig sentir malament. La meva força estava minvant visiblement malgrat la meva determinació i voluntat.

poder. La nit següent, el fred encara era més gran i la meva voluntat ja no funcionava; Em vaig sentir trencat, vaig veure negre davant els meus ulls i em vaig desmaiar. Mentre va durar la meva voluntat, no em vaig preocupar.
Però ara em vaig adonar que estava força malament. Estava tremolant i no vaig poder parar. Què dures van ser aquelles nits aparentment interminables!

El promotor va venir l'endemà a veure'm. Vaig intentar amagar la meva forma.
"Com van les coses aquí?"
—Molt bé, senyor.
"No tens res a denunciar?"
"Res de res."
Vaig passar tretze dies així; així que em van fer un petit foc. Em van donar roba de llit, mantes i unes estores que estaven penjades a les parets. Em van permetre estar fora una hora al dia. Un dia vaig veure en Mota i en Tudose al darrere del pati i els vaig fer un senyal. Va ser aleshores quan vaig saber que el meu pare havia estat alliberat; igualment Liviu Sadoveanu, Ion Sava i un altre estudiant que va ser detingut.

DOS ARTICLES RELACIONATS AMB EL CAS MANCIU

L'endemà després dels fets de Targul-Cucului, Cuvantul Iasului ("El
Word of Iasi") del 27 d'octubre de 1924 va publicar un article signat per Nelu Ionescu, advocat, antic president de l'Associació d'Estudiants de Dret, del qual cito:

“Els comentaris de la premsa liberal jueva sobre la mort de C. Manciu són esbiaixats i de mala fe; comencen amb una falsificació grossa de fets -fets que eren només la conseqüència inevitable d'un règim de abusos i injustícies- per tal de transformar en heroi, a qualsevol preu, l'home que només era una eina, i culpar-ho a alguna conspiració feixista antisemita imaginària.

.

Els estudiants van ser impedits per la força d'entrar a la Catedral a pregar; se'ls va impedir menjar junts en un restaurant; van ser brutalitzats i se'ls va impedir caminar pels carrers; se'ls va impedir atrevir-se a reunir-se a la seva pròpia universitat i a les oficines de la seva associació; se'ls va impedir treballar

Machine Translated by Google

el teu propi jardí per al teu propi ús; van ser colpejats al carrer, als soterranis de la policia i a les places públiques per tot el cos policial, des del policia més baix fins al

el que ahir era el prefecte de la policia d'aquesta ciutat.
Els estudiants, mostrant un autocontrol digne d'admiració i de confiança en la justícia que els honra, van iniciar una sèrie de querelles contra l'alcalde Manciu i els seus subordinats, per crueltat severa, abús de poder i llibertat individual.
Aquest gest dels alumnes no es va entendre. I, malauradament, hem de dir que la Justícia no ha complert les expectatives que hi ha posat tota una generació, animada pel més pur sentit de la legalitat i l'ordre.

'rbe alumna Silvia Teodorescu, copada a l'esquena per Manciu a plena llum del dia l'11 de desembre de 1923 al carrer Carol davant la casa de Cel. Velsa -fet declarat i acreditat en comptar amb diversos testimonis presencials- no només no va aconseguir que Manciu condemnés davant el Jutjat del Districte Urbà I, sinó que com a demandant va acabar sent condemnada per calumnia, ja que al judici es va saber que durant la puntada va portar a Manciu les paraules: 'això és salvatgisme'.

La nit del 14 de desembre de 1923, l'estudiant de dret Lefter, de Galati, en entrar a l'hotel Bejan on residia, va ser envoltat sense cap motiu per una banda de policies i gendarmes que, juntament amb Manciu i per ordres seves, van colpejar bim. amb garrotes, bastons, rifle, culata, puntades i punys, fins que›va caure a terra inconscient, arrossegat a un carrer lateral, va deixar caure i allà sense cap ajuda.

Tot i que Lefter va demandar, Manciu va ser exonerat, no havent de portar cap testimoni al seu defensa.

Però què passa amb la barbàrie i el salvatgisme de l'estiu passat, perpetrats contra els estudiants que treballaven al jardí de la residència Ghica?!
Vint-i-cinc estudiants, colpejats a la planta dels peus com uns lladres durant un dia sencer, fet que va comprovar el primer fiscal i el patòleg, per una conspiració imaginària tan insignificant que ni tan sols mereix una investigació.

I no només això, sinó que quan davant les demandes dels estudiants d'una investigació administrativa, l'estiu passat en va fer una el senyor Vararu, va quedar profundament commocionat pels abusos que ell mateix va confirmar. Tanmateix, l'informe de Vararu al Ministeri corresponent va donar lloc a que Manciu fos guardonat amb Steaua Romaniei (l'Estrella de Romania).

Aquest és doncs l'home que va morir; La gent parla bé dels morts, però això no ens impedeix dir la veritat.

Manciu va suspendre les reunions; Manciu va aturar els que volien entrar a la Catedral; Manciu va colpejar els estudiants al carrer, a la policia i a les places públiques; insultava els que es queixaven i amenaçava els seus partidaris. Manciu, protegit per cordes de policies i gendarmes, va colpejar -amb la bestilitat d'un posseït- els estudiants, lligats i a peu, que els podien retornar sota la pluja de saliva i cops dels seus subordinats dement, només mirades de menyspreu i temporals. renúncia.

Mireu l'home del deure i el tipus d'ordre que aquest home estava dispensant!
L'opinió pública està al costat de Corneliu Codreanu. Li agrada el seu gest viril i, apreciant el motiu superior d'aquest gest d'advertència d'un règim i de servei d'una idea, l'absol de l'acostumada incriminació per tal fet, justificant-lo plenament i, de fet, l'opinió pública l'aprova.

Personalment, saludo el gest heroic de Corneliu Codreanu, que un cop més es manté intransigent en matèria d'honor i decidit quan es tracta de dignitat. "

Uns quants dies després, el diari Unirea ("La Unió") d'octubre de 1924, va publicar
Article del professor Cuza:

Machine Translated by Google

PREFECTA LA MORT DE MANCIU

EL SISTEMA FATAL I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES

"Des de fa un any, la policia de Iasi viu una autèntica tragèdia, l'últim acte de la qual és conegut per tothom. A causa de la fatal evolució dels fets, van caure les següents víctimes:

L'alcalde Manciu, l'inspector Clos, el sotscomissari Husanu, i no menys, el doctorand Corneliu Zelea Codreanu.

Mor l'alcalde Manciu; El sotscomissari Husanu lluita fins a la mort; L'inspector Clos va patir una ferida profunda; Corneliu Zelea Codreanu continua a la presó.
Què és aquesta tragèdia que causa tantes víctimes? De quina manera podem parlar de la fatal evolució d'aquests esdeveniments? Qui són els culpables?
Manciu era el senyor, prefecte de la policia de Marzescus a Iasi. Només en aquesta qualitat el van portar aquí, i el van retenir fins al final, malgrat tots els excessos dels quals va ser culpable. El que deixa bastant clar que les vostres accions han estat aprovades. L'abundant prova que va ser aprovat, que va funcionar d'acord amb un pla preestablert per inspiració directa del Sr. GG Marzescu que li va donar suport, són les distincions que se li han concedit: el seu mandat 'mèrits' i la promoció del seu personal.

El sistema fatal inspirat per Manciu va ser el terrorisme dels estudiants cristians: satisfer els jueus i demostrar que "l'ordre" es pot mantenir "per mitjans energètics".

El desgraciat Manciu, que no tenia talents especials, va posar en marxa el sistema fatal amb una brutalitat inusual, fins i tot quan es tractava de professors universitaris: va començar la seva carrera amb motiu de l'assemblea general de l'Associació de Professors Universitaris de Romania, celebrada a Iasi. del 23 al 25 de setembre de 1923 sota la presidència del nostre eminent col·lega Professor I.
,
Gavanescul.

L'alcalde Manciu va insultar les universitats, va brutalitzar i empresonar estudiants innocents, obligant els seus professors a protestar i buscar satisfacció.

Les quatre comissions universitàries formades pels professors Dr. Hurmuzescu, de Bucarest; doctor Sumuleanu, Iasi; M. Stefanescu, Cluj; i Haeman, Cernauti, va editar allà mateix en la reunió el següent telegrama signat pel professor Gavanescul, que després va ser enviat a: 1.
El president del Consell de
Ministres; 2. El ministre d'Administració Interior;
3. El ministre d'Instrucció Pública L'Associació
General de Professors d'Universitat de
Romania, en la seva reunió d'obertura, condemna la inquietant ingerència de la policia de Iasi i, d'acord amb el seu president, exigeix a les autoritats superiors la investigació habitual i la total satisfacció.

President de l'Associació (ss) L. Gavanescul La mateixa
comissió va editar i enviar el següent text a l'alcalde de Iasi: "Señor
Alcalde, L'Associació General de
Professors d'Universitat, en la seva reunió d'obertura, com a conseqüència de les mesures agressives adoptades contra la nostra convenció pel Sr.
Alcalde de la Policia de Iasi, lamenta informar-vos que, per aquestes circumstàncies, no poden assistir al banquet organitzat per l'Ajuntament, agraint-vos les vostres bones intencions. "

President de l'Associació (ss) L Gavanescul

"Després d'haver rebut un mandat imperatiu d'aterroritzar els estudiants, Manciu va actuar d'acord amb els seus objectius i segons el pla establert: caminar pel camí del fatalisme. Enumerem breument els fets tal com van succeir:

Machine Translated by Google

1. La introducció de la policia i l'exèrcit a la universitat el 10 de desembre de 1923.
Durant les manifestacions estudiantils que van seguir, l'estudiant G. Manoliu va ser colpejat per la policia tant que va desenvolupar icterícia i va morir pocs dies després.

2. Brutalitat a l'estació de tren. Amb motiu de l'arribada del professor Ion Zelea Codreanu a Iasi, després de la seva sortida de la presó, l'alcalde Manciu, de manera força injustificada, es va llançar ell mateix, la policia i l'exèrcit sobre els ciutadans i estudiants que acudien al magatzem a rebre'l, brutalitzant-los i perseguint-los. lluny com si fossin malfactors.

3. Visita del príncep Carol. amb motiu d'aquesta visita, Manciu va protagonitzar altres abusos escandalosos que van obligar els estudiants a queixar-se davant Sa Altesa Reial.

4. L'escàndol al Teatro Sidoli Després que els artistes de l'òpera romanesos jubilats arribessin a Iasi, van ser rebuts per estudiants que els van oferir una mostra de simpatia. Aquesta manifestació absolutament pacífica va ser motiu suficient perquè l'alcalde Manciu provoqués un altre escàndol. Va maltractar els estudiants i els va dispersar amb una brutalitat odiosa.

5. La Conspiració de Sant Carol Gràcies a la cortesia de la Sra. Constanta Ghica, els alumnes van plantar hortalisses al seu hort dedicat per poder mantenir-se.
El 31 de maig d'enguany, mentre els alumnes es reunien per començar a treballar, l'alcalde Manciu amb tota la seva plantilla i policies amb baionetes fixes, es va presentar i va detenir tots els alumnes presents. A Corneliu Zelea Codreanu li van lligar les mans a l'esquena amb el cinturó i va ser conduït per la ciutat juntament amb 25 alumnes i nois de secundària més cap a la seu de la policia, on van ser colpejats cruelment.

Corneliu Zelea Codrednu, oficial de reserva, candidat al doctorat en dret, va rebre una bufetada i insultat grossament amb les vulgaritats més degradants.

L'estudiant de secundària Ambrozie, fill del major major Ambrozie, va rebre una bufetada tan forta que se li va trencar el timpà, fet que corrobora el certificat mèdic signat pel patòleg Dr. Gh. Bogdan.
A la resta d'alumnes i nois de batxillerat se'ls va assotar les plantes dels peus després de ser suspesos, amb el cap abaixat. Els seus caps van ser baixats en galledes d'aigua per aturar els seus crits. Els pares dels nens torturats són: el major Ambrozie, Dimitriu, Butnaru, etc., que van remetre una petició contra l'alcalde Manciu al Ministeri de l'Interior i el van demandar. Però Manciu va seguir mostrant una actitud repugnant fins i tot davant del jutge.

No només es va mantenir en el seu càrrec el prefecte Manciu, sinó que premiat per la seva actitud i animat a continuar amb el seu sistema fatal, la premsa jueva el va elogiar diàriament, proclamant-lo un salvador de l'ordre i un ésser superior.

El govern, amb Iasi com a representant GG Marzescu, en comptes d'acceptar les conclusions de l'inspector Vararu, va clavar Steaua Romaniei (l'estrella de Romania) al pit de Manciu i va promocionar el personal que havia utilitzat per cometre la seva il·legalitat. Per exemple, el comissari Clos, un dels més culpables, va ser ascendit a inspector de policia.

El Departament de Justícia, encapçalat pel mateix GG Marzescu, partidari de Manciu, en lloc d'intervenir enèrgicament i puntualment contra els abusos perpetrats, va condemnar les víctimes.

Els jueus encantats de Iasi van obsequiar a Manciu amb un automòbil, que va acceptar, escandalitzant a tots els romanesos i provocant més ressentiment, especialment entre els estudiants que van poder veure la desafiant insolència de Manciu mentre conduïa amb orgull el cotxe dels jueus per la ciutat.
Sostingut en el seu càrrec, recolzat i encoratjat d'aquesta manera, l'alcalde Manciu, pel seu tarannà impulsiu, sense autocontrol, va imaginar que arribava al cim de la glòria amb l'aplicació del seu sistema.
Va ser aquesta seqüència de fets la que va portar l'alcalde Manciu a l'últim acte d'aquesta tragèdia. Corneliu Zelea Codreanu va actuar en defensa pròpia.

Machine Translated by Google

La responsabilitat de la mort de l'alcalde Manciu recau principalment en la persona que va posar Manciu al capdavant del departament de policia i el va donar suport, és a dir, el ministre de Justícia, GG Marzescu. La responsabilitat és de la premsa jueva i de tots aquells que el van incitar i animar, felicitant-lo per aplicar el seu sistema fatal.

VAGA DE FAM

Uns deu dies abans de Nadal, Mota, Garneata, Tudose i Radu Mironovici que havien estat detinguts seixanta dies abans, innocents de cap delicte, van iniciar una vaga de fam i set. Ells van dir:

la nostra llibertat o la mort. Els esforços de diverses autoritats per arribar-hi van fracassar, ja que es van barricader a la seva cel·la, sense deixar entrar ningú.

Aquests joves s'han convertit durant molt de temps en la imatge de cada estudiant romanès; un símbol. Quan es va saber la notícia de la seva vaga, els estudiants i tothom van entendre la gravetat del seu acte davant la seva coneguda força de resolució.
Haurien de morir aquests joves entre els murs de Gàlata?

A Iasi i Cluj, els esperits estaven tan agitats que s'hauria produït una venjança massiva contra els que les turbes considerarien responsables. No només els estudiants, sinó també la gent gran ben consolidada en la societat va exigir en veu alta: “Si tots aquests nens hi moren, comencem a disparar”.

El govern va començar a adonar-se que s'enfrontava a tensió i determinació general; Quan aquesta nació va començar a mostrar voluntat i dignitat, el meu pare va publicar a Iasi un manifest del qual reprodueixo el següent passatge:

UN RECURS

"Germans romanesos,

Estudiants: Ion 1. Mota, Illie Garneata, Tudose Popescu i Radu Mironovici, detinguts durant dos mesos a la presó de Galata, van declarar dimarts a les 13.00 vaga de fam i set.

Van fer aquest pas difícil perquè són completament innocents, perquè van ser detinguts a Vacaresti com també innocents, i perquè es van adonar que alguns polítics volen arruïnar-los a poc a poc la seva salut i la seva vida empresonant-los.
Aquests joves herois, la flor predilecta del futur del país, van ser dotats per Déu, entre altres qualitats, de voluntats d'acer. En conseqüència, la seva determinació de morir de bogeria i primer de protestar per la injustícia de qui són víctimes i l'esclavització de la nostra nació per part dels jueus amb l'ajuda de certs polítics no és una broma, sinó una decisió seriosa ".

SIGUI LLIBERTAT O MORT

Germans romanesos,
esperem i veurem, d'aquí a 2 o 3 dies, els quatre taüts amb els cossos d'aquests herois portant pel carrer?

Grans i joves, penseu-ho, no estem parlant dels cadàvers dels quatre alumnes, sinó de la mort dels nostres fills, de tots nosaltres.
És el deure de tots nosaltres prendre mesures ràpides de protesta pacífica i legal, però enèrgica i decidida, contra aquest govern, i prevenir aquesta iniquitat, aturar l'assassinat dels nostres fills.

Per Nadal, després d'onze dies de vaga de fam i set, van ser alliberats. Però estaven tan demacrats que els van treure de la presó en lliteres directament al

Machine Translated by Google

hospital. Alguns havien deixat una pena de presó només uns mesos abans d'aquesta darrera detenció, Mota només un mes abans d'haver acabat un any seguit, de manera que li van minvar les forces.

Les conseqüències d'aquesta vaga encara les senten alguns d'ells avui, deu anys després, mentre el pobre Tudose els portava amb ell a la tomba.

SOL A GALATA

A la mateixa cel·la humida i fosca, assegut a la vora dura del meu llit, els braços creuats sobre el pit, el cap inclinat sota el pes dels meus pensaments, el temps passa lentament, minut rere minut.

Que terrorífica és la solitud!

Amb pena, recordo els versos:

"Gaudeamus igitur" juvens dum sumus.

Alegrem-nos, doncs, mentre som joves! Uns versos que van escalfar, animar i coronar amb una corona d'alegria joves de totes les generacions d'estudiants. Estar alegre, divertir-se és un dret de la joventut, abans que arribi l'edat en què la vida de l'home està sobrecarregada de dificultats i preocupacions, sempre

cada cop més gran. Aquest dret no em va ser concedit. No vaig tenir temps de gaudir-me.
La vida d'estudiant, durant la qual tothom es diverteix i canta, s'ha acabat per a mi. Ni tan sols em vaig adonar quan va passar. A la meva joventut van venir les preocupacions, les dificultats i els cops massa aviat, i tot això el va trencar a trossos. El que queda d'ell s'esborra encara més per aquestes parets fredes i fosques. Ara em priven fins i tot del sol. Han passat moltes setmanes des que estic en aquesta foscor i només puc gaudir del sol una hora al dia.

Els meus genolls estan constantment congelats. Sento la fredor del terra de ciment que s'enfila als meus ossos. Les hores passen a poc a poc; molt lentament. Faig unes mossegades al migdia i a la nit. No puc menjar més. Però és sobretot a la nit que comença l'autèntic turment; són aproximadament les 2 o 3 de la matinada quan m'adormo. A fora fa tempesta. Aquí, al cim del turó, el vent és més fort. La neu és impulsada pel vent per les esquerdes de la porta fins a cobrir una quarta part de la superfície de la cel·la. Al matí, sempre trobo una capa força gruixuda. El pesat silenci de la nit només es veu interromput pels mussols que viuen a les torres de l'església i de tant en tant per les veus dels guàrdies que criden tan fort com poden.

"Número u! D'acord! Número dos! D'acord!"

Estava reflexionant, preguntant-me, preocupant-me, però incapaç de resoldre l'enigma: Un mes? Dos mesos? Un any? Quant? Una vida sencera? La resta de la meva vida?

Sí, la meva ordre de detenció em va amenaçar amb treballs forçats de per vida. Se celebrarà el judici? Certament; però serà una prova dura. Perquè hi ha tres forces que s'uneixen contra mi: el govern, que intentarà donar exemple del meu càstig, sobretot
tenint en compte que és la primera vegada a Romania que algú es troba cara a cara, arma en mà, amb l'opressor que trepitjaven la seva dignitat, van ofendre el seu honor i es van esquinçar les carns en nom del principi de poder de l'autoritat estatal. El poder jueu dins de Romania, que faria qualsevol cosa per mantenir-me a les seves urpes. El poder jueu de l'estranger, amb els seus diners, els seus préstecs, les seves pressions. Aquestes tres forces estan interessades a evitar que me'n vagi d'aquí. Contra ells hi ha els estudiants i el moviment nacionalista romanès. Qui guanyarà? M'adono que el meu criteri és més aviat una prova de força. Per més raó que tingués, si les forces enemigues fossin fins i tot una mica més fortes que el nostre campament, no dubtarien ni un moment a destruir-me. Fa tants anys que esperaven per aconseguir-me, perquè em vaig posar en tots els seus plans. Faran tots els esforços que no els puc escapar. En

Machine Translated by Google

casa, la meva mare, després d'haver escoltat tantes notícies terrorífiques any rere any, la seva casa asaltada a la nit pels fiscals i escorcollada per comissaris brutals, estava rebent cop rere cop.

Reflexionant sobre la meva vida arribant a un destí tan trist, em va enviar l'Acatist de la Mare de Déu, instant-me a llegir-lo a mitjanit durant 42 nits consecutives. Ho havia fet i semblava que a mesura que m'acostava al meu objectiu, el nostre bàndol anava agafant força a mesura que l'enemic es retirava i els perills disminuïen.

LA PROVA ES TRANSFERA A FOCSANI

Al gener em van informar que el judici havia estat traslladat d'ofici a Focsani.
Focsani, aleshores, era el major reducte liberal del país. Tres membres del gabinet provenien d'aquesta ciutat: el general Vaitoianu, NN Saveanu i Chirculescu. Va ser l'única ciutat de tot el país on el moviment nacionalista no va agafar força. Els nostres esforços per aconseguir alguna cosa han fracassat. Allà no teníem ningú, excepte la senyora Tita Pavelescu, una veterana patriota amb el seu diari Santinela ("La torre de guaita") que predicava però al vent.

Els alumnes de Iasi, en conèixer aquest trasllat, estaven molt preocupats.
Nombrosos grups, a cada sortida del tren, estaven esperant a les estacions de ferrocarril dels voltants de Iasi per acompanyar-me a Focsani, ja que es rumorejava que la meva escorta intentaria disparar-me amb motiu d'aquest trasllat, amb el pretext que intentava fugir. . Dues setmanes després, Botez, el cap de seguretat, va venir amb diversos agents i em va posar en un cotxe que anava escortat per un segon cotxe.

Sortim de Iasi per la barrera de Pacurari fins al jaciment de Cucuteni. Allà vaig conèixer un grup d'estudiants i al tren que parava hi havia un altre grup. Però no vaig poder parlar amb cap d'ells. Quan la policia em va posar al cotxe dels presoners, em va mostrar el meu suport. Vam viatjar gairebé

tota la nit. Em vaig acostar a Focsani segur de la meva condemna. A la comissaria m'esperaven la policia local i el director de la presó. De seguida em van endur i em van empresonar. Al principi, el règim era més estricte que a Iasi.
Gavrilescu, l'alcalde del comtat, que semblava un home dolent "sense cap justificació -perquè cap alcalde té dret a interferir en el règim penitenciari- va voler imposar-me un règim sever. Fins i tot va entrar a la meva cel·la, on vam tenir una discussió molt desagradable. El miracle, que ni jo ni especialment els que em van portar a Focsani esperàvem, va ser que, tres dies després de la meva arribada, tota la població, independentment del partit polític i malgrat tots els esforços de les autoritats per tornar-me'l en contra, espontàniament va venir al meu costat.

Els polítics liberals van ser abandonats no només pels seus propis partidaris, sinó també per les seves famílies. Per exemple, les noies del Col·legi Chirculescu em van enviar menjar i em van cosir, juntament amb altres noies, una samarreta nacional regional. Fins i tot vaig sentir que es van negar a seure a taula per menjar amb el seu pare. Va ser aleshores quan vaig conèixer el general Dr. Macridescu, la figura més venerable de Focsani; Hristache Solomon, un propietari moderadament ric, però un home de gran autoritat moral a qui fins i tot els seus enemics es treien el barret; el senyor Georgica Niculescu; el coronel 'Blezu, que per la seva filla petita Fluturas em va enviar menjar; Vasilache, Stefan i Nicusor Graur; els Olteanu, Ciudin, Montanu, Filho, Major Cristopol, Caras, Gurita Stefaniu, Nicolau, Tudoronescu, entre d'altres. Tots aquests, i molts altres, dels quals vaig rebre més cura que paternal. Tanmateix, la meva salut no estava en bon estat.

Em fan mal els ronyons, el pit i els genolls.

La data del judici es va fixar per al 14 de març de 1925. Amb això en ment, es van començar a imprimir milers de fulletons a tots els centres universitaris i també a altres ciutats, a Cluj, Cap. Beleuta el va imprimir, i

Machine Translated by Google

distribuïts per tot el país, desenes de milers d'aquests fullets. La seva casa, oberta dia i nit als combatents nacionalistes, es va transformar en una autèntica seu. A Orastie, a la impremta del Pare Mota, es van imprimir desenes de milers de fulletons de poesia popular i centenars de milers de fulletons.

Aquí també els meus companys van fer imprimir algunes de les meves cartes escrites per mi a la presó de Vacaresti com a llibret titulat: Cartes d'un presoner estudiant.

El govern va sortir amb matèria contrària per dispersar-se a prop i lluny. Però no van tenir cap efecte, perquè l'onada de sentiment nacional es va elevar de manera imponent i irresistible. Dos dies abans de l'inici del judici, centenars de persones i estudiants d'arreu del país van començar a arribar a Focsani. Només de Iasi van arribar més de tres-cents agafant un tren sencer. Em van traslladar les autoritats en un carruatge fins al Teatre Nacional, on havia de tenir lloc el judici. Però això es va ajornar, tot i que es va triar el jurat. Em van tornar a la presó.

Però a l'exterior, l'ajornament injustificat del judici va produir una indignació generalitzada que ràpidament es va convertir en una gran manifestació al carrer que va durar tota la tarda i la nit.

Els esforços de l'exèrcit per sufocar la multitud animada no van anar enlloc. La manifestació anava dirigida contra els jueus i el govern. Aleshores, els jueus es van adonar que totes les seves pressions en el cas serien contraproduents. Aquesta demostració va ser extremadament important per al resultat del meu judici.
Això va deixar els jueus fora de la lluita perquè es van adonar que la meva condemna podia tenir repercussions desastroses contra ells. Tot i que el poble jueu no s'ha retirat completament, la seva pressió sobre les autoritats s'ha reduït. Mentrestant, vaig rebre suggeriments per sol·licitar l'alliberament i garanties que seria alliberat, però em vaig negar a fer-ho.

Ha arribat la Pasqua. Vaig celebrar la Resurrecció sol a la meva cel·la. Quan les campanes de totes les esglésies de la ciutat van començar a sonar, em vaig agenollar i vaig pregar per la meva núvia i per mi, per la meva mare i la meva casa, per les ànimes dels morts i els que lluitaven fora, perquè Déu els beneís. , enforteix-los i concedeix-los la victòria sobre tots els enemics.

A TURNUL-SEVERIN

Una nit, cap a les dues, em vaig despertar mentre algú intentava obrir el pany. Els funcionaris de la presó van venir a buscar-me, ja que el meu judici s'havia traslladat inesperadament per intervenció del govern a Turnul-Severin, a l'altre extrem de Romania.

Recollida precipitadament les meves poques pertinences; després, envoltat de guàrdies, em van col·locar en un camió que ens va portar als afores de la ciutat prop d'una via de ferrocarril. Poc després, un tren es va aturar i em van pujar al vagó de la Maria Negra.

Deixava, doncs, aquesta ciutat de Focsani que, en el moment oportú, va fer front amb valentia a les tremendes pressions de l'oficialitat i els ciutadans de la qual trencaven els vincles de partit, o de vegades familiars, per manifestar-se en una superba i innegable unanimitat de sentiments.

Mentre viatjava, volia saber quin tipus de gent hauria de conèixer a Tumul-Severin? No hi havia estat mai, no coneixia ningú a aquella ciutat.
Allà on s'aturava el tren, sentia gent parlant, rient, baixant o pujant al tren, però no hi veia res perquè el vagó en què estava no tenia finestres. era només una polzada de paret que em separava de la resta del món, de la llibertat. Potser entre els que creuaven les vies en aquelles estacions de ferrocarril n'hi havia molts que em coneixien o eren amics meus.

Però no sabien que estava dins d'aquell cotxe. Tothom va a algun lloc. Només jo no sabia on anava. Tothom camina amb lleugeresa i alegria mentre jo porto a l'ànima, més pesada que una pedra de molí, la càrrega d'aquest immens desconegut que m'espera. He de ser condemnat

Machine Translated by Google

per la vida? Per menys? Deixaré mai les parets negres i lletjos de la presó o és el meu destí morir-hi? Sé molt bé que el meu judici no és una qüestió de justícia, és una qüestió de força; qui sigui més fort guanyarà: serà més fort el nostre corrent nacionalista o la pressió del govern jueu? Però no pot ser així! Qui tingui raó serà més fort i, en conseqüència, guanyarà inevitablement. I a mesura que el tren avançava, vaig sentir el meu dolor amb més intensitat. Aparentment, el meu cor estava enganxat a totes les pedres de Moldàvia i, a mesura que me n'anava deixant més i més enrere, vaig tenir la sensació que se'n van anar trencant trossos.

Tot el dia vaig viatjar així, tancat sol en un cotxe de la presó. Arribem a Balota, crec, al capvespre. Va entrar un policia acompanyat d'agents i em va demanar que marxés. Em van portar darrere de l'estació, on vam pujar a un cotxe i vam marxar. Semblaven homes molt simpàtics, intentaven entaular una conversa amb mi, fer una broma. Però jo, llast per altres pensaments i necessitats, no m'agradava parlar. Vaig respondre de bon grat, però breument.

Entrem a Turnul-Severin.

Mentre caminava per diversos carrers, vaig experimentar una autèntica alegria al meu cor i una delicia, mentre els meus ulls veien la gent caminant pels carrers de nou.

Ens vam aturar a la porta de la presó. Una vegada més, les portes tancades es van obrir per tancar-se de nou darrere meu.

El director i el personal em van rebre com a convidat d'honor. La bonica habitació que em van assignar tenia terra de fusta, no de ciment com les anteriors.
També aquí, els detinguts se'm van acostar com en altres presons, amb afecte; i els vaig ajudar més tard en la seva interminable misèria material i moral.

L'endemà vaig sortir al pati. Des d'allà veia el carrer.
Cap al migdia em vaig adonar que més de 200 nens petits d'entre 6 i 7 anys s'aplegaven davant les portes de la presó, que en veure'm passar per allà em van començar a agitar les mans, alguns amb bufandes, altres amb gorra. Eren escolars que van saber que jo venia a Turnul-Severin i que estava a la presó.
Aquests nens havien de ser-hi diàriament a partir d'aleshores per mostrar-me la seva simpatia. Esperaven que jo passés, per agitar les seves petites mans.

Al tribunal, el president Varlam, un home de gran amabilitat, em va tractar amb gran cortesia. Sobretot el procurador Constantineseu, de qui es deia que ell mateix va suposar que, juntament amb el prefecte Marius Vorvoreanu, obtindria la meva condemna, però no m'ho vaig creure. Al principi eren força greus, darrere dels quals vaig detectar alguna malícia. Però a poc a poc es van anar suavitzant per l'onada d'opinió pública, per l'entusiasme que emanava dels nens a la gent gran. En aquell moment, tothom se sentia romanès i veia la nostra lluita com una lluita sagrada pel futur d'aquest país. Sabien de les meves desgràcies i veien en el meu gest un gest de revolta per la dignitat humana, un gest que hauria fet qualsevol home lliure.

Aquestes persones, descendents d'Iancu Jianu i del capità Tudor Vladimirescu, les pistoles dels quals van ser brandades en defensa de l'honor de la nació contra la humiliació dels segles, van entendre fàcilment el que va passar a Iasi. Cap argument els podria moure. Va ser en va que el procurador i l'alcalde van cridar, em va envoltar la cura i l'afecte de totes les famílies de la ciutat, fins i tot les que tenien un paper oficial, com el de l'alcalde Corneliu Radulescu per a qui vaig desenvolupar un

gran admiració; però estava especialment envoltat, com en cap altre lloc, de l'amor i la comprensió dels nens per les meves tribulacions. Van ser els primers a parlar en nom meu a Turnul-Severin. Recordo amb afecte com els menuts de la perifèria, que amb prou feines sabien caminar, van començar a venir, veient els més grans reunits regularment davant de la presó, agitant les mans. Vaig veure com el muntaven des de totes les parts, en un moment determinat, com un programa que havien de fer. Tots estaven tranquils i es portaven bé. No tocaven ni cantaven. Només miraven, esperant veure'm passar per una obertura perquè em poguessin agitar.

Machine Translated by Google

jo; així que van tornar a casa. Van entendre que hi ha quelcom de trist en aquesta presó i el seu sentit comú els va dir que aquí no hi havia res de què riure. Un dia els gendarmes van començar a expulsar-los. L'endemà, ja no els vaig veure. Es van col·locar sentinelles per evitar que arribessin.

EL SENTIMENT

La data del judici estava fixada per al 20 de maig. El president de l'Audiència va rebre 19.300 signatures d'advocats que em volien defensar, d'arreu del país. Dos dies abans del judici, van començar a arribar trens carregats d'estudiants. així com a Focsani, els alumnes de Iasi van arribar a les 300 persones. Així mateix, els estudiants de Bucarest, Cluj, Cernauti van venir en gran nombre. Entre els assistents hi havia una delegació focsani encapçalada per l'expresident del jurat el passat 14 de març, Mihail Caras, que ara s'ha apuntat com a advocat en representació del jurat focsani. També van arribar testimonis de l'acusació: els policies de Iasi. El tràmit es va iniciar al Teatre Nacional, amb la presidència del conseller Variam. Al meu costat, a la banqueta dels acusats hi havia: Mota, Tudose Popescu, Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici. A la banqueta de defensa

Machine Translated by Google

es va asseure: Professor Cuza, Professor Gavanescul, Paul Iliescu, Professor Sumuleanu, Em. Vasiliu-Cluj, Nicusor Graur, tot el bar Turnul-Severin El teatre era , etc.

embalat i al seu voltant, fora, més de 10.000 persones esperaven.
Els jurats han estat escollits. S'han dibuixat els següents: N. Palea, GN, Grigorescu, J. Caluda, I. Preoteasa, GN Grecescu, D.1. Bora, VB jujescu, C. Vargatu, C.
Surdulescu, Adolf Petayn, P. 1. Zaharia, GN Boiangiu, I. Munteanu i GN Ispas. Van fer el jurament i es van asseure seriosament als seus seients. Es va llegir l'acusació.
Va seguir l'interrogatori. Vaig explicar les coses tal com passaven. Els altres cinc van respondre al seu interrogatori de la mateixa manera, dient la veritat, és a dir, que no estaven involucrats en el cas en el judici. Els testimonis de l'acusació eren un jueu i els policies de Iasi.
Durant el procés, ho van negar tot. Res era cert. Totes pallisses, totes les tortures, pura invenció. Fins i tot van negar els certificats mèdics emesos pel professor Bogdan, el patòleg. La seva actitud, considerant que van fer el jurament a la creu de dir la veritat i només la veritat, va provocar la indignació de tota la cort.

Un dels testimonis, el comissari Vasiliu Spanchiu, que ara veia metamorfosat en l'ésser més compassiu, no va veure res, no va fer res. Dempeus, amb el permís del president, li vaig preguntar en veu alta i plena d'indignació: "No m'has donat un cop de puny a la cara a la Sra.

El jardí de la Ghica?" "No sóc jo".

"No vas ser tu qui va submergir el cap dels estudiants en galledes d'aigua mentre a ells, cap avall, els assotaven les plantes dels peus?"
"En aquell moment no hi era. Estava al centre".

A la seva cara, en tots els seus gestos, en tot el seu comportament, es veia que mentia; tot i que va jurar per la creu, va mentir. Tota la multitud del teatre bullia d'indignació.
De sobte, com si la fúria col·lectiva de la multitud així ho volgués, un home del públic es va aixecar d'un salt, va aixecar el comissari en braços i el va portar amb cos. Era el senyor Tilica Ioanid. El vam sentir cridar mentre empenyia el comissari per l'escala: "Fes d'aquí, canalla, que no et garantim la vida!" Tornant, va dir als altres comissaris de Iasi: "Amb les vostres pròpies mans heu torturat salvatgement aquests nens. Si hagueu fet una cosa així aquí a Turnul-Severin, la gent us hauria massacrat. La vostra presència en aquesta ciutat ho taca; deixa'l al primer tren, sinó la desgràcia t'aconseguirà".

,

Aquest gest va ser realment benvingut perquè la gent estava molesta. Va relaxar tot l'ambient tens. Els torturadors estaven humiliats i ara, mentre caminaven, saludaven la gent fent una reverència a terra, demanant el més mínim senyal d'atenció al més humil que portava la banda tricolor. "Com si no fóssim bons romanesos! Què faríem?
Teníem ordres".

"No! canalles! No tenies cor de pare, ni cor de romanès. No tenies honor, ni respecte per la llei. Dius que tenies ordres? No! Tenies cors traïdors".
Així és com la gent els renyava pels carrers.
Després, durant uns dos dies, van seguir les deposicions de testimonis de la defensa, entre els quals hi havia l'ancià professor Ion Gavanescul, de la Universitat de Iasi, ell mateix maltractat per l'alcalde Manciu en el Congrés de Catedràtics que presidia; també oficials del Liceu Militar i de l'Escola d'Infanteria, els meus antics superiors i professors, Després van declarar les víctimes i els seus pares, recreant davant els jutges, i gairebé entre llàgrimes, les doloroses escenes d'humiliació que havien tingut.

Va ser sotmès. L'observador civil va ser el senyor Costa-Foru, cap d'una lògia maçònica de la capital.

Els advocats de la defensa van parlar en la següent seqüència. Paul Iliescu, Tache Policrat, Valer Roman, Valer Pop, Sandu Bacaloglu, Em. Vasiliu-Cluj, Cananau, Donca Manea,

Machine Translated by Google

Mitulescu, Virgil Neta, Neagu Negrilesti, Henrietta Gavrilescu, Professor Dr. Sumuleanu, el professor Ion Gavanescul i el professor AC Cuza. Van fer breus declaracions Mihail Caras, el coronel Vasileseu Lascar, l'antic sacerdot Dumitrescu de Bucarest, el coronel Catuneanu; per Ion Sava, Dr. Istrate, I. Rob, Dragos, Ion Blanaru i Camenita, representant estudiants de Iasi, Cluj, Cernauti, Bucarest, Falciu County i

Turnul-Severin respectivament; Capità de la Marina Manolescu, Alexandru Ventonic per als mercaders cristians de Iasi; després Costica Ungureanu, Petru Vasiliu, Grecea, el capità Peteu-Ploesti, invàlid de guerra, i M. Negru-Chisinau. Vaig ser jo qui vaig parlar l'últim. Vaig dir: "Senyors del jurat. Tot el que vam lluitar va ser per fe i amor al nostre país i al
poble romanès. Vam assumir l'obligació de lluitar fins al final. Aquesta és la meva última paraula".

Això va ser el sisè dia del meu judici, el 26 de maig de 1925. Tots sis ens van portar a una habitació per esperar el veredicte. No estàvem molt emocionats, però d'alguna manera, igual. Uns minuts més tard, escoltem aplaudiments, crits i crits atronadors des de la sala gran. No vam tenir temps de reflexionar sobre això, ja que les portes es van obrir i la multitud ens va introduir a la sala de reunions.
Quan vam aparèixer, portats sobre les nostres espatlles, tothom va animar i agitar els seus mocadors.

El jutge Varlam també es va veure superat per una onada d'entusiasme que no va poder resistir. Els jutges estaven tots als seus seients, aquesta vegada amb cintes de solapa tricolors amb esvàstiques.

Tan bon punt se'ns va llegir el veredicte d'absolució, em van portar a l'espatlla fora, on hi havia més de deu mil persones reunides. Tots van caure en una columna portant-nos a les espatlles pels carrers mentre la gent a les voreres ens arrossegava de flors. Quan vam arribar al Sr. Tilica Loanid, em dirijo a la gent des del seu balcó en poques paraules, expressant el meu agraïment als romanesos de Tumul-Severin pel gran amor que em van mostrar durant el judici.

TORNAR A IASI

Després d'agrair a diverses famílies de Turnul-Severin per visitar-los, per la manera com em van adoptar, vaig pujar l'endemà en un tren especial cap a Iasi. El tren especial no era per a mi, sinó per als més de 300 iasians que van assistir al judici, al qual s'hi van adjuntar els cotxes dels focsans, barladians i vasluians. Milers de persones van venir a l'estació per veure'ns baixar i decorar el nostre tren amb flors.

El tren va marxar. Darrere, la gent va agitar els mocadors expressant el seu amor i ganes de continuar la lluita pels "hurras" que feien ressonar l'aire. Des de la meva finestra, vaig observar aquella gran multitud de gent, a la qual no havia conegut cap, però que ara s'apartava de nosaltres amb llàgrimes als ulls com si ens haguessin conegut des de feia anys. Vaig pregar per dins, agraint al Senyor la victòria que ens havia donat.

Va ser només ara, mentre passava de cotxe en cotxe, que vaig poder tornar a veure els meus companys de Iasi, parlant amb cadascú i junts alegres que Déu ens hagués fet vencedors, salvant-nos de l'amenaça de la qual tots els nostres enemics pensaven que jo era. no. podria escapar.

En un compartiment vaig trobar el professor Cuza i el professor i la senyora Sumuleanu.
Estaven contents d'estar envoltats del nostre amor.
Totes les habitacions estaven molt ben decorades amb flors i vegetació. I, a la primera parada fora de Tumul-Severin, una nova muntanya de flors va ser portada -per a la nostra gran sorpresa- per pagesos amb els seus capellans, per mestres amb els seus alumnes, tots vestits amb vestit nacional.

A cada estació de ferrocarril hi havia molta gent esperant que arribés el tren.
No va ser com les recepcions oficials i fredes. No va ser ni el deure ni la por ni l'interès propi el que va portar aquesta gent. Vaig veure vells a la vora d'unes multituds plorant.

Machine Translated by Google

Em pregunto per què? No coneixien ningú al tren. Semblava que una força desconeguda els obligava a venir, murmurant-los misteriosament: “Aneu al garatge, perquè entre tots els trens que hi passen, n'hi ha un que segueix el curs del destí romanès. Tota la resta va pels interessos de qui els cavalca, excepte aquest que corre en el curs del poble, pel poble”.

De vegades, les multituds entren en contacte amb l'ànima de la gent. Un moment de visió. Les multituds veuen la nació, amb els seus morts i tot el seu passat; sentir tots els seus moments de glòria i també els de derrota. Poden sentir el futur bullint. Aquest contacte amb tota l'ànima immortal i col·lectiva de la nació és febril, ple de tremolor.
Quan passa, multituds ploren. Aquesta potser és la mística nacional que alguns critiquen perquè no saben què és i que altres no poden definir perquè no la poden viure.

Si el misticisme cristià que té com a objectiu l'èxtasi és el contacte de l'home amb Déu, a través d'un "salt de la naturalesa humana a la divina" (Cranic*), el misticisme nacional no és més que el contacte de l'home, o de la multitud, amb l'ànima del seu poble. , mitjançant un salt de les preocupacions personals a la vida eterna de la gent. No intel·lectualment, com ho podria fer qualsevol historiador, sinó lizdng, amb les seves ànimes.

Quan el tren, tot engalanat amb banderes i vegetació, es va aturar a Craiova, l'andana de l'estació estava plena de més de 10.000 persones. Ens van portar a les espatlles fins al fons del magatzem, on ens va rebre un dels ciutadans.
Va parlar el professor Cuza. I jo, breument.
Ens van rebre així a totes les estacions, grans i petites, però principalment a les ciutats de Piatra-Olt, Slatina i Pitesti. Encara que no hi havia organitzacions nacionalistes a la majoria d'aquestes ciutats al llarg del ferrocarril, i ningú repartia fulletons per cridar la gent a les estacions, les andanes estaven plenes de milers de persones per saludar Amèrica.

Eren cap a les 8 del vespre quan vam arribar a Bucarest. Un cop més em van agafar, em van portar triomfalment a les espatlles per l'estació fins al davant, on tota la plaça era un mar de mar que s'estenia pel camí de la Grivita, molt més enllà de l'Escola Politècnica. Devia haver-hi més de 50.000 persones, mostrant un entusiasme que res podia sufocar. El professor Cuza els va dirigir. Així doncs, de fet, arreu del país es va imposar un corrent patriòtic tan potent que podria haver portat al poder la LANC. Però aquests moments propicis, tàctics, políticament grans, que aquest moviment no tornaria a veure mai més, no van ser aprofitats.

El professor Cuza no va saber aprofitar la gran oportunitat tàctica que poques vegades troben els moviments polítics.
Als ulls de qualsevol observador objectiu familiaritzat amb els enfrontaments polítics, el destí de la LANC estava ara segellat.

Ens vam anar. Tota la nit la gent ens va rebre a les parades. A Focsani n'hi havia més de 1.000 a les 3h que estaven esperant des de les 16h de la tarda anterior. Volien que ens aturem allà un dia. Però vam seguir endavant. Una delegació formada per Hristache Solomon, Aristotel Gheorghiu, Georgica Niculescu i altres van pujar al tren. Em van dir: "Com que no vam tenir la sort d'acollir el vostre judici a la nostra ciutat, us heu de casar a Focsani. El dia 14 de juny, a primera hora del matí, heu d'estar a Focsani. Tot estarà arreglat". La delegació va deixar el tren a Marasesti després que li vaig prometre que seria a Focsani tal com estava previst. Vam arribar a Iasi al matí, molt cansats. Estudiants i gent del poble estaven a l'estació, ens van portar a les espatlles per la ciutat fins a la universitat. Allà ens van trobar cordons de gendarmes. La multitud va esclatar i va entrar a la universitat, portant-nos a l'amfiteatre. Allà va parlar el professor Cuza, després de la qual cosa la gent es va dispersar pacíficament. Tothom va anar al seu bressol. Vaig repassar la caseta del carrer de les Flors que havia deixat fa vuit mesos. L'endemà vaig marxar cap a Husi, on la meva mare m'esperava plorant a la porta.

Uns dies després, a l'Ajuntament, es va celebrar el meu casament civil.

***** Nichifor Crainic (1889-1972), periodista, teòleg, filòsof romanès. **(Tr.)**

Machine Translated by Google

JUNY 1925 - JUNY 1926

EL MEU MATRIMONI

Acompanyat de la meva mare, pare, germans i germanes, núvia i sogres, vaig marxar el 13 de juny cap a Focsani. Allà érem convidats a casa del general Macridescu. Aquella nit ens va informar el comitè organitzador del casament que ens va visitar, que tot estava a punt i que ja hi havia més de 30.000 persones d'altres ciutats que estaven totes allotjades, i que en vindran més aquella nit; que tots els habitants de Focsani van rebre amb alegria aquests convidats i els van acollir amb alegria.

L'endemà al matí em van portar un cavall d'acord amb la nostra vella tradició popular -tal com es demana al programa- i després d'haver passat per davant de la casa de la núvia vaig conduir una columna a Crang (Grove) fora de la ciutat. A banda i banda de la carretera hi havia gent, fins i tot nens entre els arbres. Seguint darrere meu anaven els fadrins que anaven en carruatges ornamentats. El professor Cuza i el general Macridescu, Hrisache Solomon, Coronel Cambureanu, Tudoroncescu, Georgica Niculesc, el major Bagulescu i altres. Després va venir el carro de la núvia, tirat per sis

Machine Translated by Google

bous i guarnits amb flors, seguit dels carros dels convidats. en total, hi havia 2.300 vagons, carruatges i cotxes tots decorats amb flors i gent vestida amb vestits nacionals. Vaig arribar a Crang, a menys de quatre milles de Focsani, i la cua de la columna encara no havia sortit de Focsani. La cerimònia del casament va tenir lloc en una plataforma, construïda especialment per a aquest propòsit. Hi van assistir entre 80.000 i 100.000 persones. Després de la cerimònia religiosa vam ballar l'hora i altres balls nacionals, i la celebració va continuar amb una festa a l'herba. Els habitants de Focsani portaven provisions per a ells mateixos i també per als hostes de fora de la ciutat.

Tota la festa es va filmar amb la gran exhibició de vestits nacionals, carros guarnits, amb el seu ball i il·lusió. Unes setmanes més tard, es va projectar als cinemes de Bucarest, però només dues vegades, perquè el Ministeri de l'Interior va confiscar la pel·lícula i una impressió i els va cremar.

La festa va acabar al capvespre amb un sentiment general de fraternitat i animació. Juntament amb la meva dona i alguns companys vaig marxar aquella nit cap a Baile Herculane, on vam passar dues setmanes amb una família de vells amics, el S. Martalog.

Mota, al seu torn, va anar a Iasi per començar a excavar els fonaments de la Casa de la Cultura Cristiana en uns terrenys donats per l'enginyer Grigore Bejan.

LA CERIMONIA DEL BATEGI A CIORASTI

El 10 d'agost, a Ciorasti, prop de Focsani, vaig ser padrí en els batejos de 100 nadons que van néixer aquell mes a la comarca de Putna i als voltants. El bateig tindria lloc a Focsani. Però el govern per evitar-ho hi va decretar l'estat de setge.
Després de superar molts obstacles, ens vam retirar a Ciorasti, on vam aconseguir fer el bateig dels nens a l'ombra de les baionetes.

DESPRÉS D'UN ANY ES REPRENDRE LA FEINA

Vaig tornar a Iasi per treballar al costat dels meus companys en la construcció de la nostra Llar. Vam seguir tant l'antic pla de construcció com el pla d'organització juvenil, interromput pel destí durant quasi un any sencer.
Les donacions van començar a arribar. La família Moruzzi de Dorohoi va aportar 100.000 lei; El general Cantacuzino donà tres vagons de ciment; Els romanesos a Amèrica, a través del diari Libertatea ("Llibertat") van aportar més de 400.000 lei. Els pagesos dels pobles més allunyats de Transsilvània, Bucovina i Bessaràbia van enviar alguns dels seus escassos recursos a la "Casa de Iasi", com l'anomenaven afectuosament.

Totes aquestes aportacions anaven arribant gràcies a la simpatia de què gaudia aleshores el nostre moviment en tots els estaments socials. Les fotografies que mostraven com estudiants i estudiants estaven construint la seva pròpia casa van despertar un gran entusiasme. Això era una cosa totalment nova, que no

Machine Translated by Google

vist abans al nostre país o a l'estranger. Aquesta activitat / va generar tanta simpatia a Iasi, que quan la feina d'oficina deixava de treballar al final del dia, anaven a l'obra, es treien els abrics i agafaven la pala, el piquet o la carretó de ciment. Estudiants de Cluj, Bessaràbia i Bucovina, Bucarest es van trobar allà en aquest tipus de treball. Les confraries de la creu ja s'havien organitzat a moltes ciutats sota la supervisió de Mota, així que joves alumnes de batxillerat venien d'arreu i arreu a la feina, tornant a casa educats en el nostre esperit.

Dos anys de lluita estudiantil, agitació i sofriment, comuns a tots els joves de Romania, havien aconseguit un gran miracle: el restabliment de la unitat espiritual de la nació que havia estat amenaçada per la incapacitat de la generació més gran de fusionar-se i esdevenir. un amb la gran comunitat nacional. Ara els joves, vinguts d'arreu del país, anaven consolidant i santificant aquesta unitat de l'ànima amb els seus esforços comuns, a l'escola del treball, pel nostre país.

PERILLS QUE AMENATEN UN MOVIMENT POLÍTIC

Aquest corrent arreu del país era formidable. No crec que un corrent popular tan inusual hagi existit al país moltes vegades abans. El campionat no anava bé, per falta d'organització, falta de pla d'acció. Hi havia, a més, com a conseqüència d'aquest gran corrent, l'amenaça que alguns elements comprometedors i perillosos poguessin infiltrar-se en el moviment. Un moviment mai mor sota els cops de l'enemic de fora, sinó per culpa dels enemics de dins, com qualsevol organisme humà. Normalment, només un ésser humà de cada milió mor per causes externes (atropellament per un tren o cotxe, mort a trets, ofegament, etc.); l'home sucumbeix a les toxines internes, mor de verí.

Com va ser, arran dels judicis Vacaresti, Focsani i Turnul-Severin, tothom qui ho desitgi podia incorporar-se a les nostres files.
Alguns es van unir per cometre fraus: cobrant subscripcions, venent fulletons, préstecs, etc. i, per on apareguessin aquests personatges, invariablement comprometien el moviment; d'altres, que s'havien unit com a escaladors polítics, van començar a barallar-se i a denunciar-se, cadascun competint per la posició de lideratge o un escó al Parlament, etc. Altres eren de bona fe però mancaven de disciplina, negant-se a obeir les ordres dels seus superiors; aquesta gent regatejava sense parar sobre cada directiva, actuant cadascun pel seu compte. Altres, després d'haver-se incorporat de bona fe a les nostres files, no van poder integrar-se en el nostre esperit.

Hi ha molts individus molt bons que posseeixen una estructura moral tal que simplement no poden fusionar-se en una organització com la nostra i, per tant, posar en perill la seva mateixa existència des de dins. Alguns són intrigants per naixement; tot el que uneixen, destrueixen explicant històries.
Alguns altres tenen una idea fixa; creuen sincerament que han trobat la clau de totes les solucions, intentant convèncer-te de la seva vàlua. Altres estan malalts, afectats pel mal del periodisme. Volen, a qualsevol preu, ser directors d'un diari o veure el seu nom imprès al final d'una notícia. N'hi ha d'altres que actuen de tal manera que, vagin on vagin, aconsegueixen comprometre's

tota la lluita i en minar la confiança de l'organització.
Finalment, hi ha alguns als quals se'ls paga específicament per participar en la intriga, l'espionatge i comprometre qualsevol esforç noble del moviment nacionalista.
Quina cura, quina circumspecció, doncs, ha d'exercir el cap d'un moviment respecte a aquells que volen passar sota la seva direcció! Quant ha de fer per educar-los, i quina supervisió incansable els ha d'exercir! Sense aquestes precaucions, un moviment es veu definitivament compromès.

Machine Translated by Google

Malauradament, el professor Cuza desconeixia totalment aquests imperatius. El seu eslògan era: "Qualsevol pot unir-se a la Lliga, però només els qui poden quedar".

I aquesta actitud comportaria un autèntic desastre. De fet, uns mesos després, la Lliga s'ha convertit en un gresol d'intriga, un autèntic infern.
La meva convicció d'aleshores, que encara tinc avui, era que una organització no havia de permetre l'entrada "qui vulgui", sinó només aquells que "es mereixen unir-se", i permetre que hi romanguin només -i només mentre són: rectes, treballadors, disciplinats i fidels.

Si els signes de gangrena, com els esmentats anteriorment, semblen evidents en una organització, s'han d'aïllar immediatament i després extirpar-los amb més energia. En cas contrari, la infecció s'estén com un càncer per tot l'organisme del moviment i es perd la causa. La teva missió i futur compromesos; o morirà o es quedarà entre la vida i la mort, incapaç de fer res.
Els nostres esforços per induir el professor Cuza a posar remei a aquesta situació van fracassar, perquè, d'una banda, desconeixia totalment aquests principis elementals per dirigir un moviment i, de l'altra, perquè les intrigues van aconseguir aïllar-nos també d'ell i , en conseqüència, per paralitzar qualsevol influència que haguéssim tingut sobre ell.

Els vacarestians, adonant-nos d'això i veient els assalts desesperats, les onades d'intriga que ens batejaven, amb l'objectiu de separar-nos del professor Cuza, vam anar a casa seva, tornant a jurar-li fidelitat i demanant-li que confiés en nosaltres que ho faríem tot. en el nostre poder per corregir l'estat de coses dins del moviment. El nostre intent va resultar inútil, ja que es va adonar que estàvem veient les coses d'una altra manera, tant pel que fa a l'organització i el pla d'acció, com fins i tot pel que fa a la doctrina fonamental del nostre moviment. Partim de la idea de l'essència moral de l'home, no com a dígit numèric, electoral o democràtic. Però estava convençut que manteníem aquesta idea perquè érem víctimes d'alguns intrigants.

LA CRÍTICA DEL LÍDER

Qui era el responsable d'aquest estat de coses? El líder, és clar. Aquest moviment necessita un gran líder, no un doctrinari brillant que es mantingui aliè a les onades de moviment a sota; un líder imponent, per dominar i controlar el moviment.

No tothom pot ocupar aquest paper. Es necessita un professional, un home amb qualitats innates, algú que conegui no només els principis d'organització, sinó també el desenvolupament i la lluita. no n'hi ha prou amb ser un reconegut professor universitari per estar al capdavant d'un moviment així. Aquí cal un bon timoner, un capità hàbil que ens condueixi per sobre de les onades, un home que conegui la llei i conegui el secret d'aquest lideratge; qui coneixeria els vents i les profunditats del mar, qui coneixeria els esculls perillosos, que finalment agafaria el timó amb mà ferma.

No n'hi ha prou que un home que demostri que Transsilvània és dels romanesos tingui dret a prendre el comandament de les tropes que surten a conquerir-la; de la mateixa manera que el fet de poder demostrar teòricament l'existència d'un perill jueu no és suficient perquè tingui dret a fer-se càrrec d'un moviment polític popular que es proposi solucionar aquest problema. Aquí hi ha dos nivells d'activitat totalment diferents, nivells que exigeixen aptituds i qualificacions totalment oposades en els individus implicats.

Ens podem imaginar el primer nivell per sobre dels 1.000 metres, El domini de la teoria, el camp abstracte de les lleis. Allà, el teòric es dedica a investigar la veritat i la seva formulació teòrica. Parteix de la base de realitats concretes, des de la base per formular lleis allà en el seu domini creatiu.

L'altre nivell és a la terra. Aquí, l'home que està dotat de qualitats de lideratge es dedica a l'art d'imposar la veritat per la força. Arriba a les altures a

Machine Translated by Google

estar en harmonia amb les lleis, però el seu lloc de compliment és aquí al camp de batalla, en l'àmbit de l'estratègia i la tàctica.

El primer crea ideals, perfila objectius; aquest últim les realitza, les compleix.
En virtut del principi natural de la divisió del treball, les excepcions en què les qualitats d'aquestes dues funcions es troben en un sol individu són:
extremadament rar.

El professor Cuza és abans que res un teòric. A nivell teòric, brilla com el sol.
La teva feina és la següent:

a) Investigació i formulació de la veritat del dret de nacionalitat. b)
Descobriment i perfecta identificació de l'enemic de la nacionalitat. el jueu. c) Postular solucions al problema jueu.

Això és tot! Tanmateix, aquest és un èxit colossal. Perquè encara que totes les proves científiques estan al seu costat, tots els homes de ciència estan en contra d'ell, l'ataquen des de totes direccions i intenten enderrocar els seus descobriments. Però ell es resisteix. Aquest primer nivell no requereix l'ús d'homes, forces humanes; al contrari, l'home del primer avió evita la gent. Però el segon pla requereix, en primer lloc, persones. qualsevol? Certament no! Però les persones que el líder s'han de transformar en forces humanes.

Això significa:

1. Saber organitzar-los segons uns principis rígids.
2. Donar-los una educació tècnica i heroica per tal d'augmentar el seu poder, només per transformar els homes en poder humà.
3. Conduir aquestes forces, ara organitzades i educades, al camp estratègic i tàctic de la batalla per lluitar contra altres forces humanes, o la mateixa naturalesa, per tal d'assolir un objectiu útil.

Si s'espera que el doctrinari domine la ciència de la recerca i la formulació de la veritat, s'espera que el líder d'un moviment polític domini la ciència i l'art d'organitzar, educar i dirigir homes, el professor Cuza, excel·lent i insuperable en primer pla. , abatut pel pràctic, es va mostrar ignorant, maldestre, ingenu com un nen, incapaç tant d'organitzar com d'educar tècnicament i heroicament els seus seguidors, incapaç, és a dir, de liderar les forces humanes.

Un home il·lustre en el pla teòric mai no podrà guanyar una victòria en el segon pla. Serà derrotat o, en el millor dels casos, satisfet amb els petits èxits obtinguts per ell pels que l'envolten.

Quins són els trets espirituals característics que hauria de posseir el líder d'un moviment polític? Al meu entendre són: 1. Un poder d'atracció intern. No hi ha
persones independents i lliures al món. de la mateixa manera que al sistema solar cada estrella segueix la seva pròpia òrbita en la qual gira al voltant d'un poder d'atracció més gran, de la mateixa manera les persones, sobretot en l'àmbit de l'acció política, graviten cap a unes quantes personalitats atractives. És el mateix en l'àmbit del pensament. Fora hi ha aquells que no volen mostrar interès ni pensar.

Un líder ha de tenir aquest poder d'atracció. Alguns tenen més de deu persones, per tant només són líders per a ells; altres sobre un poble sencer, un comtat; altres a tota una província, país; i alguns fins i tot fora de les fronteres d'un sol país. La capacitat d'un individu per liderar està limitada per l'extensió del seu poder d'atracció interior. És una mena de força magnètica que, si no la posseeix un home, el fa incapaç de dirigir.

2. Capacitat d'estimar. Un líder ha d'estimar tots els seus companys d'armes.
El seu amor ha de penetrar als límits de la comunitat d'un moviment.

3. Coneixement i sentit de l'organització. Les persones atretes a l'òrbita d'un moviment s'han d'organitzar.

Machine Translated by Google

4. Coneixement de les persones. En l'organització s'ha de tenir en compte el principi de divisió del treball, posant cadascú al seu lloc, segons les seves aptituds i negant-se a acceptar els que en manquen.

5. El poder d'educar i inspirar l'heroisme.
6. Dominar les lleis del lideratge. Quan un cap té una tropa organitzada i educada, ha de saber conduir-la en el camp de batalla polític per competir amb les altres forces.

7. Sensació del temps. Un cap ha de tenir un sentit especial per dir-li quan ha de lluitar.
Una intuïció interior t'ha de dir: ara! Aquest minut, ni més tard, ni abans.

8. Coratge. Quan un líder escolta aquesta ordre interior, ha de tenir el coratge de treure la seva espasa.

9. La consciència dels objectius justos i morals que s'ha de perseguir per mitjans honestos, a més de totes les virtuts d'un soldat que ha de posseir un líder, esperit de sacrifici, resistència, devoció, etc., ha d'estar animat per un esperit d'alt moral, perquè no hi ha victòria duradora si no es basa en la justícia i la legalitat.

UN CAS DE CONSCIÈNCIA

De fet, el professor Cuza no era responsable de la situació caòtica en què es trobava la Lliga. Quan es va oposar als nostres esforços organitzatius, crec que tenia la consciència clara de la seva competència teòrica i de la seva manca de poder en el pla polític. Vam ser nosaltres els responsables i sobretot jo, perquè el vam obligar contra la seva voluntat a participar en una acció a la qual era feble. De fet, va estar absent de tots els fets importants que van tenir lloc durant aquells dos anys de lluita. Totes les lluites que van sacsejar tot el país i van aixecar les masses romaneses van començar sense l'ajuda del professor Cuza. En cadascuna d'elles va ajudar molt, certament, però sempre al final la iniciativa no va ser seva.

M'havia equivocat; i com que no hi ha cap error que no es torni immediatament contra els qui l'han comès, el meu error també ens perseguirà com en el moviment. I això passarà quan el professor Cuza, incapaç d'entendre'ns, estigui treballant sol, sense el nostre suport.

Aquest any també va ser difícil per a ell. Després de 30 anys de dedicació a la Universitat de Iasi, el govern va cometre la injustícia sense precedents d'apartar-lo de la seva càtedra, quan, en la investigació sumaríssima que es va fer va ser acusat d'instigació als estudiants, el professor Cuza va respondre:

"Sóc un instigador de les energies nacionals".
Una vida de lluita i ensenyament il·lustre al servei de la nació romanesa va acabar amb aquesta recompensa per part del poble dirigit pels polítics jueus.
A aquest cop baix també s'hi va afegir el fet que, estant sol al carrer, va ser provocat i colpejat a la cara amb un puny de jueu. Quan es va conèixer aquesta atreviment escandalosa, els estudiants anaven a tots els pubs i pegaven tots els jueus que es trobaven de la mateixa manera. Durant aquesta manifestació, deu estudiants van ser detinguts, entre ells Mota i Lulian Sarbu, que van ser condemnats a un mes de presó. Van servir a Gàlata.
Urziceanu, un estudiant, va disparar diversos trets contra el presumpte instigador moral de l'acte de violència lesió.

Machine Translated by Google

A FRANÇA, A L'ESCOLA
LA SORTIDA I LA PRIMERA ETAPA A ESTRAMBURG

El 23 de setembre de 1925 vam posar la pedra angular de la nostra casa d'estudiants. Les parets tenien aproximadament un metre d'alçada quan, després d'haver donat al nostre moviment nacionalista tot el que podia a la meva edat, vaig pensar oportú tornar a l'estranger per completar els meus estudis, tant més que la meva salut no estava molt bé, com a conseqüència d'això. de les difícils proves per les quals havia passat, em va impulsar a aquesta decisió també el fet que em sentia una mica aïllat en les meves opinions sobre l'organització de la Lliga i els plans de combat. em deia a mi mateix. "És possible que m'equivoqui i seria millor no pertorbar el desenvolupament d'un punt de vista que, al cap i a la fi, pot resultar bo", sobretot tenint en compte que últimament la Lliga ha adquirit nova força (1) en unir-se a l'"Acció Romanesa", encapçalada pel professor Catuneanu, que va portar al nostre costat intel·lectuals de Transilvania tan eminents com Valer Pop i el pare Titus Malai; i (2) unir forces amb "The National Fascia", una organització més petita però saludable. Tant de bo, les deficiències innocents de la direcció de Leakue es resoldrien ara amb la presència de tants homes d'elit, entre els quals es podria comptar: el nostre advocat Paul Iliescu de Bucarest amb un notable seguiment d'intel·lectuals; el general Macridescu, al capdavant d'un altre grup d'elit de Focsani; el distingit professor de sociologia de la Universitat de Cernauti, un vell nacionalista, Traian Braileanu; i el distingit professor de pedagogia Ion Gavanescul, de la Universitat de Iasi, que fins ara no s'havia incorporat al nostre moviment, tot i que també havia predicat la idea nacional al llarg de la seva vida a la seva càtedra de pedagogia.

També va estar amb nosaltres l'erudit catedràtic de Fisiologia Nicolae Paulescu de la Universitat de Bucarest, un expert inigualable en manipulacions jueu-maçòniques, que va il·luminar el moviment nacional a la capital.
A aquestes personalitats que van honrar el nostre moviment i li van donar un prestigi insuperable es van sumar la preciosa ajuda de Libertatea ("Llibertat"), el diari popular romanès més llegit i apreciat, editat pel pare Mota.
El meu camarada Mota -fill del pare Mota- expulsat de la Universitat de Cluj, encara estudiant de segon, havia decidit marxar amb mi a l'estranger per acabar els seus estudis de dret.

Tots dos vam acordar anar a França a una de les ciutats més petites.
Vam triar Grenoble. Vaig guanyar 60.000 lei amb la venda del meu llibret Cartes d'un estudiant encallat i amb regals de noces; Mota tenia ajuda mensual des de casa.

Després d'acomiadar-nos de les nostres famílies a casa, fem un homenatge al professor Cuza i als nostres companys. Després pugem a la muntanya del Rarau fins a l'ermita per pregar i començar el nostre camí. La meva dona i jo vam sortir primer. Mota va seguir dues setmanes després. Després d'un llarg viatge per Txecoslovàquia i Alemanya, seguit de diversos dies a Berlín i Jena, vam entrar a França i vam fer parada a Estrasburg. El que em va sorprendre molt va ser el fet que aquesta ciutat, contràriament a totes les meves expectatives, s'hagués convertit en un autèntic niu de vespes per a la infecció jueva. En baixar del tren, m'esperava veure gent de raça gal·la que, amb la seva valentia inigualable, va marcar els segles d'història.

En comptes d'això, vaig veure el jueu amb ganxo i gana de beneficis que em va tirar per la màniga a la seva botiga o al seu restaurant, la majoria dels restaurants al voltant de l'estació de tren estaven dirigits per ells. A la França del jueu assimilat, tot era kosher. Vam entrar un restaurant rere l'altre per trobar un cristià, però a cadascun vam veure un cartell en yiddish: "Menjar Kosher". Finalment vam trobar un restaurant francès on vam dinar. No hem trobat cap diferència entre els jueus de Targul-Cucului i d'Estrasburg; la mateixa figura, les mateixes maneres i argot; els mateixos ulls satànics en què un llegeix i descobreix, sota la mirada educada, les ganes de jugar.

Machine Translated by Google

A GRENOBLE

Una nit més de viatge i arribem a Grenoble al matí. Quines meravelles s'han obert als nostres ulls! Quin paisatge! Una ciutat situada fa molt de temps als peus dels Alps. Una roca enorme va carregar cap al centre de la ciutat com si l'hagués de tallar en dos. Gris, corpulent i atrevit, dominava les cases, que, encara que amb molts pisos d'alçada, semblaven, en contrast, petits formiguers. Més lluny, però també a prop de la ciutat, hi havia una altra muntanya plena d'antigues fortificacions, trinxeres i parapets, que s'havien transformat en una immensa fortalesa.
Al lluny, al fons, sobretot, blanc com l'honor, la neu lluïa hivern i estiu sobre els imponents massís Alps.

Impressionat pel que vam veure, i caminant com per un castell encantat en algun conte, em vaig dir: "Aquesta és la ciutat de la valentia". I, efectivament, mentre continuava caminant, estava segur que tenia raó, per aturar-me davant d'una estàtua que vaig llegir. "Bayard, chevalier sans peur etsans reproche". Bayard va ser un gran guerrer èpic del segle XV que, després de tota una vida de batalles, va ser ferit de mort i va quedar en agonia, agafant la seva espasa l'empunyadura de la qual es va transformar ara en una creu de la qual va rebre el valent vell a l'hora de la seva mort. , la darrera benedicció . Lloguem una habitació a l'antic Grenoble. També hi ha un Grenoble nou i modern.

Però ens agrada més la secció antiga. Mota va arribar una mica més tard. Ens registrem a la universitat. Ell, pel seu Llicenciat en Dret; Jo, com a doctorand en economia. Vaig començar a auditar els cursos de primer i segon, però no vaig entendre res. Eren les primeres lliçons. Només he pogut distingir paraules soltes.
No obstant això, mentre continuava amb obstinació auditant aquests cursos, pels volts de Nadal vaig començar a entendre força bé les conferències. Només hi havia vuit doctorands, per això aquestes classes van desenvolupar un caràcter familiar de vincle estret entre estudiant i professor.
Els professors, extremadament conscienciats, només feien classes, tampoc polititzaven.

Els àpats per a nosaltres els va preparar la meva dona. Durant les vacances, vaig començar a fer petites excursions per la ciutat. Em van impressionar les ruïnes del castell i les antigues torres. T'agradaria saber qui vivia en aquests antics? Deuen ser oblidats per tothom. Deixa'm anar a visitar-los. Vaig entrar en aquestes ruïnes i vaig estar-hi durant hores en silenci, parlant amb els morts. Vaig visitar una petita església als afores de la ciutat, que data del segle IV, l'església de São Lourenço, i, per a la meva sorpresa, vaig veure més de cinquanta esvàstiques al seu sostre blavós. A la ciutat, a l'edifici de l'Ajuntament, al Palau de Justícia i altres institucions, es podia veure l'estrella maçònica, símbol del control absolut d'aquesta hidra jueva sobre França, així que em vaig retirar al barri vell de Grenoble, on les esglésies amb les seves creus han estat enfosquides pel temps i l'oblit. Vaig donar l'esquena als cinemes, teatres i cafès moderns, trobant diversió entre les ruïnes on sospitava que Bayard podria haver viscut. Em vaig enfonsar en el passat on, per a la meva gran felicitat, vaig viure a la França històrica, a la França cristiana, a la França nacionalista, no a la França judeo-maçònica, atea i cosmopolita, sinó a Bayard! No a la França de Leon Blum! La plaça "Marche des puces", com l'anomenaven els francesos, estava plena de jueus, cosa que explicava el seu nom. De fet, la universitat també estava dominada per ells. Hi havia 50 estudiants jueus de Romania estudiant aquí, a més dels cinc romanesos. També vaig visitar l'antic monestir, "Grande Chartreuse", els 1.000 monjos del qual van ser expulsats pel govern ateu. En diverses icones encara podia veure les marques de pedres llançades

per la multitud durant la Revolució Francesa (1789), quan van mutilar la imatge de Déu.

No va trigar gaire a aclaparar-nos les preocupacions materials. Els meus diners s'estaven escaient i no esperava cap a casa. Malgrat tots els grans estalvis, no vam poder gestionar sols el que va rebre Mota.

Vam passar moltes hores pensant en com podríem guanyar diners
sense interrompre els horaris dels nostres cursos. En adonar-nos que el brodat és apreciat i ben pagat a França, vam decidir aprendre brodat de la meva dona i després intentar vendre aquest brodat romanès. Vam aprendre aquest ofici al llarg de diverses setmanes. Brodavem en el nostre temps lliure, teníem el nostre

Machine Translated by Google

productes exposats a l'aparador i, sumant el poc que guanyàvem d'aquesta manera al que rebia Mota de casa, vam aconseguir viure molt modestament.

ELECCIONS GENERALS TORNAR A CASA
MAIG 1926

En temps de Pasqua, les cartes i els diaris de casa que rebíem regularment portaven notícies de la caiguda del poder dels liberals i de l'arribada del general Averescu.
Les noves eleccions generals havien de tenir lloc a mitjans de maig. Per a la Lliga, aquesta va ser l'oportunitat de participar per primera vegada en una batalla important. Em deia a mi mateix: "He de tornar a casa per unir-me a aquesta lluita. I després
tornar a l'escola".
Vaig escriure al professor Cuza demanant diners per al bitllet. Sense rebre resposta, vaig escriure al Sr. Hristache Solomon a Focsani. Em va enviar 10.000 lei, dels quals vaig deixar una part a la meva dona. Amb la resta, vaig anar a casa.
Vaig arribar a Bucarest a principis de maig, durant tota la campanya electoral.
Immediatament vaig anar al professor Cuza que no semblava gaire content de veure'm allà, dient-me que no calia que vingués perquè el moviment podia anar bé fins i tot sense
jo.
Em va fer una mica de dolor, però no em vaig enfadar. No hi ha lloc en una organització política per a un membre que s'irrita per ser increpat pel líder.
L'advertència pot estar o no justificada, però mai no s'ha d'enfadar, aquest és el principi que ha de guiar un home en qualsevol organització.

Després, vaig marxar cap al municipi de Dorohoi per ajudar el professor Sumuleanu. D'allà vaig anar a altres comarques, Campul-Lung, Iasi, Braila, etc. Mentrestant, per una carta que vaig rebre del professor Paulescu ia insistència del general Macridescu, vaig decidir presentar-me a Focsani. Allà estava jo, en la situació més repugnant i no desitjada per a mi: sortir a demanar vots per a mi. On? Entre les multituds, que just en el moment en què s'haurien d'haver inspirat en els sentiments més sagrats -per a les quals es jugava el seu país i el seu futur- queden atordits per les copes que ofereixen abundantment els agents electorals, i són posseïts pels passions desfermades pel mal esperit dels polítics. En aquells moments, durant la vida serena i neta als pobles, les marees de corrupció política corren.

Aquest infern s'estén per tot el país i d'ell en sorgeix el proper lideratge del país durant un, dos, tres o quatre anys. És

d'aquest munt de putrefacció que la democràcia -"sagrada", democràcia- produeix el lideratge d'un país!

Vaig arribar a Focsani, que estava assetjada des dels bateigs de Ciorasti. per continuar la campanya, calia una passada lliure, expedida pel comandant de la guarnició, que vaig demanar i rebre. Cap a les 10 del matí, acompanyats pel Sr. Hristache Solomon i altres, vam sortir en dos cotxes. Però a 500 metres fora de la ciutat, trobem una barricada de dos vagons col·locats a l'altre costat de la carretera, amb diversos policies a prop.

Vam parar, els gendarmes ens van acostar i ens van dir que no ens deixaven passar. Vaig presentar l'ordre del general i els vaig mostrar. El van llegir i van dir: "Tot i així, no pots passar".

Vaig ordenar als meus companys que obríssin el camí. Després d'una breu baralla, la carretera era transitable.
Els cotxes van començar a moure lentament. Els gendarmes, uns metres darrere nostre, es van agenollar, van apuntar i van començar a disparar. Jo vaig dir:

"Seguiu movent-vos, estan disparant a l'aire".
Una bala va colpejar un para-xocs; un altre, a prop nostre. Vam continuar conduint. Però dues bales ens van aturar, una va punxar el dipòsit de gasolina, la segona un pneumàtic.
No vam poder seguir conduint. Vam baixar i vam tornar caminant. Un cop més, vam anar al general que va donar el nostre permís de pas i va informar del que
havia passat, també hi era present el general Macrisdescu. Ell va respondre: "Vostè és lliure de viatjar.
Vaig ordenar que ningú us detés. Potser van ser les autoritats administratives". D'allà vam anar a

Machine Translated by Google

Ajuntament juntament amb el general Macridescu. L'alcalde del comtat era Nitulescu, un home rude i groc. Amb molta calma, vam entrar al seu despatx. El general Macridescu va informar dels fets. Però l'alcalde, des del primer moment, ens va tractar molt malament. Va procedir a pronunciar un discurs interminable des de la seva elevada posició.

"Senyors, els màxims interessos de l'Estat exigeixen..."

"En aquest país hi ha lleis; estem dins de les lleis. Tenim el dret..." En. Macridescu intenta explicar-ho. Però l'alcalde va continuar: "El comte exigeix en aquests temps difícils..."

El general Macridescu va tornar a intentar explicar-ho. L'alcalde amb autoritat: "La voluntat del país és..."

"Escolteu aquí, senyor alcalde", vaig interrompre, força molest. "Veig que no voleu entendre converses raonables. Demà al matí em posaré a la campanya i si els gendarmes ens tornen a disparar, tornaré aquí al vostre despatx i us dispararé".

I sense esperar resposta, em vaig girar, deixant enrere els altres. Unes hores més tard, em van convocar al Consell de Guerra. Vaig anar. Un comissari reial* em va interrogar. Vaig dir per escrit exactament el que va passar. Em van arrestar. I vaig dir: "Doncs, senyors, no feu res als que realment em van disparar, però jo, que acabo de dir que ho faria, vos arresteu!"

Així que allà estava de nou, en una sala d'acollida de casernas del regiment. Tres dies després em va cridar el general. Un oficial em va portar al seu despatx.

—Senyor Codreanu, ha de sortir de la ciutat de Focsani.

"Senyor, sóc un candidat aquí. La seva ordre de marxar és contra la llei. Per descomptat, no m'oposaré a aquesta mesura perquè no ho puc fer, però us demano que em doneu aquesta ordre per escrit." "No ho puc posar per escrit".

"Llavors aniré a Bucarest a queixar-me d'aquest tracte".

El general em va deixar anar amb la meva paraula d'honor que marxaria al primer tren. I vaig marxar cap a Bucarest amb el primer tren.

L'endemà em vaig presentar al Sr. Octavian Goga, ministre de l'Interior, que em va rebre bé. Li vaig explicar el que em va passar i li vaig demanar justícia. Em va prometre que enviaria un inspector administratiu per investigar el cas i em va demanar que el tornés a veure l'endemà. Vaig venir. Em va ajornar fins a l'endemà.

Però com el temps s'acabava i s'acostava el dia de les eleccions, el quart dia vaig marxar.

De nou vaig obtenir un permís de pas lliure de la general i de nou vam començar a conduir. Només faltaven dos dies per a les eleccions. Arribem al primer poble on hi havia uns quants vilatans reunits com a la vigília de qualsevol elecció, però semblaven espantats pel terror general imperant. Van aparèixer els gendarmes: "Es permet parlar amb aquesta gent, però només un minut. Aquesta és la nostra ordre!"

Vaig parlar un minut i després vam continuar. Va ser el mateix a tots els altres pobles només durant un minut a cadascun. Poca justícia i legalitat en aquest país! A un se li concedeix el privilegi de votar, l'altre és cridat a exercir aquest privilegi; si no et presentes a votar, et multen i si et presentes a votar, ets derrotat. Els polítics romanesos, siguin liberals, partidaris d'Averescu, camperols nacionals, són només una colla de tirans que estan darrere de consignes.

*** Oficial de l'exèrcit que, a la justícia militar romanesa, fa el paper de jutge o fiscal investigador del Consell de Guerra. (Tr.)**

com: "Legalitat", "Llibertat", "Els drets de l'home", sense vergonya i sense por de trepitjar tot un país amb totes les seves lleis, totes les seves llibertats i

Machine Translated by Google

tots els teus drets. Quin possible recurs queda, em pregunto, per al futur?

El dia de les eleccions, els nostres delegats van ser apallissats, coberts de sang i impedits d'arribar als llocs de votació; pobles sencers no podien apropar-se als col·legis electorals. Resultat: vaig perdre, però a la ciutat de Focsani vaig guanyar tots els partits polítics.

"No importa", em vaig dir. "Si hagués guanyat, hauria interromput els meus plans de continuar els meus estudis". Dos dies després, vaig conèixer, amb gran alegria, els resultats de les eleccions arreu del país. La Lliga va sumar 120.000 vots i va enviar deu diputats al Parlament: els professors Cuza i Gavanescul de Iasi; el professor Sumuleanu de Dorohoi; el meu pare de Radauti; Paul Iliescu de Campul-Lung;

el professor Calan de Suceava; el doctor Haralamb Vasiliu de Botosani; Valer Pop de Satu-Mare; l'enginyer Misu Florescu, de Piatra-Neatnt; i luniu Lecca de Bacau.
Veritablement, un cos d'elit d'homes va ser elegit per honrar el moviment nacionalista, homes als quals el poble admirava amb amor sense límits i esperances vives. Aquests 120.000 vots representaven el millor i més pur de la nació romanesa. Els votants han superat totes les amenaces, totes les temptacions, tots els obstacles per arribar a les urnes. Però els que no podien arribar-hi eren molt nombrosos, més que els que ho feien.
Hi va haver almenys 120.000 vots més interromputs o robats de les urnes.

Vaig tornar a França satisfet amb els resultats, però constantment preocupat per la següent pregunta: Com podríem guanyar si tots els governs fessin eleccions d'aquesta manera, utilitzant la corrupció, el robatori i la força de l'Estat contra la voluntat popular?

ALS ALPS

En arribar a França, era massa tard per presentar-se als exàmens de la sessió de juny.
Em trobava amb un problema greu. Mota hauria de tornar a casa per fer el servei militar a la tardor. Com anàvem a viure si els nostres brodats amb prou feines fossin suficients per a una persona, i menys per a dues ànimes... Vaig intentar trobar feina a la ciutat, qualsevol cosa.
Impossible. Així que vaig pensar que potser al camp, a prop de la ciutat, podria aconseguir alguna cosa. Juntament amb Mota vaig anar en diferents direccions a la recerca de feina; però al vespre vam tornar sense èxit. Un dia vam agafar el tramvia cap a Uriage-les-Bains a uns sis quilòmetres de Grenoble (allà, els tramvies circulen no només a les ciutats sinó a fora fins a 12 milles en totes direccions, ja que hi ha abundant energia elèctrica generada per les cascades de les muntanyes).).

Des d'Uriage seguim uns camins muntanya amunt. Aproximadament mitja hora més tard arribem a Sant Martí, un poble força gran amb un camí ben asfaltat, cases de pedra ben cuidades, diversos magatzems i una bonica església alta. Però vam passar. Després d'una altra hora de caminada, pujant constantment amb la calor suada, arribem a un petit poble, Pinet-d'Uriage.

Estàvem a una altitud d'aproximadament 2600-2700 peus. Damunt nostre, els Alps oferien una perspectiva admirable als nostres ulls, ja que estaven coberts de neu. semblava que la neu començava a pocs quilòmetres d'on estàvem. A la nostra esquerra, cap al Chateau de Vizille, s'estenia una preciosa vall; cap a Grenoble a la nostra dreta un altre; i al llarg de la vall el camí asfaltat que serpentejava lluïa com l'aigua d'un riu banyat pel sol.

Als camps vam poder veure gent treballant. Ens preguntàvem com allà, al vessant de la muntanya, a poques milles de neus perpètues, el blat podia créixer tan alt com un home; o civada i ordi, així com tot tipus de verdures. Probablement pel clima més suau i el sòl sense roques. De fet, el seu sòl era de baixa fertilitat, fins i tot pobre. Però els agricultors feien servir contínuament fems o fertilitzants.

Machine Translated by Google

En veure'ls treballar als seus camps, ens vam trobar amb el mateix problema que a altres pobles: com podríem parlar amb ells per fer-los saber que buscàvem feina. Passem per davant d'ells sense atrevir-nos a parlar-hi. Més amunt hi havia unes quantes cases més, cinc o sis. Vam anar-hi.
Hem arribat a l'últim. A part d'ella, no va aparèixer cap altre habitatge humà entre nosaltres i l'enorme Beldona, excepte les cabanes turístiques. A prop, un vell tallava la gespa. Havíem de parlar amb ell. El vam saludar i vam començar a parlar. Es va adonar que érem estrangers, així que ens va preguntar què érem. Li vam dir que érem romanesos, que aquí ens agradava molt i que volíem llogar una habitació per passar uns mesos a l'aire lliure.
El vell estava orgullós i segurament pensant que havia trobat algú de qui aprendre moltes coses, ens va demanar que vinguéssim a unir-nos a ell i seure a la taula exterior sobre la qual va col·locar una ampolla de vi negre astringent i tres copes que va omplir. .

Aleshores ens va començar a interrogar, seguint les nostres respostes amb molta curiositat:

"Així que dius que ets romanès?"
"Sí, romanesos, romanesos de Romania".
"Està Romania lluny d'aquí?"

"Gairebé 2000 milles".

—També hi ha camperols al teu país com aquí?

"N'hi ha molts, Pere Truk", perquè aquest era el seu nom.

"També hi creix herba de fenc? Hi ha bous? Vaques? Cavalls?"

Finalment vam respondre a totes les seves preguntes, fent-nos amics ràpidament amb ell.

Però no li vam dir res que ens molestés, perquè el vell es va adonar que érem gent educada, “senyors”, i hauria perdut totes les il·lusions si li haguéssim dit que buscàvem feina.

Només li vam preguntar si coneixia una habitació per llogar a algun lloc. Ens va donar una adreça i va insistir que li diguéssim al propietari que va ser ell, en Pere Truk, qui ens va enviar.

Quan vam marxar, vam expressar el nostre agraïment i vam prometre que tornaríem per ajudar-lo a tallar. Vam trobar l'adreça que ens va donar a diverses cases del vessant. Era la casa del senyor Chenevas Paul, un jubilat de 70 anys ben vestit, antic suboficial, ara jubilat. Estava orgullós de ser l'únic pensionista del poble.
Tenia dues cases una al costat de l'altra, que utilitzava totalment per a ell, ja que estava sol. Tots els seus familiars van morir.
Ens va llogar la seva casa més petita, que constava de dues habitacions a sota, una gran i una petita, i una a dalt (totes les cases tenien un segon pis). A la sala de baix hi havia un fogó per cuinar;

A dalt, moblat senzillament, hi havia un llit. Tot això transmetia l'aparença de buit. Era evident que feia temps que no hi vivia ningú.
Acordem 400 francs fins a Nadal (és a dir, sis mesos). A Grenoble pagàvem 150 francs al mes. Vam pagar tres mesos per avançat i vam dir que ens mudaríem en uns dies. Després tornem a la ciutat de bon humor.

Vaig sentir que ara, després d'haver fet el meu treball de residència requerit al doctorat. programa, estudiaria per als exàmens aquí i anava a Grenoble només per fer-los.

A PINET-D'URIAGE ENTRE CAMPEROS FRANCESES

Uns dies més tard, estàvem pujant pels mateixos camins, amb les nostres pertinences a l'esquena, la meva dona, la Mota i jo, cap al nostre nou quarter. Finalment, ens assentem. Mota es va acomiadar de nosaltres i va marxar cap a Romania. Ens quedem amb només uns quants francs a la butxaca. Una situació terrible!
Com anàvem a menjar? L'endemà al matí, força deprimit, vaig anar a en Pere Truk. Vaig ajudar a segar i carregar el fenc tot el dia. Em va demanar que mengés amb ell al migdia i a les

Machine Translated by Google

hora de sopar. Si hagués pogut prendre alguna cosa per a la meva dona que també hauria estat perfecte, però vaig tornar amb les mans buides, vaig tornar l'endemà al matí. Aquesta vegada tenia algú per treballar per a ell, un home baixet amb els cabells roigs peluts, ulls brillants i inquiets en els quals no podia discernir un rastre de bondat; semblava un home dolent. Es deia Corbela.

Probablement Corbelle en llengua oficial i literària. Però tots els pagesos de la regió parlen "patois", és a dir, un dialecte camperol que difereix molt de la llengua oficial tant per la pronunciació com per l'estructura de la paraula. Aquesta diferència és tan gran que un francès urbà no pot entendre un francès de camp que parli "patois". Però també saben la llengua oficial.

Els tres vam ser convidats per una mestressa de casa, la vella, a dinar a casa seva al migdia. Era una dona gran com les de casa. A França, els pagesos no mengen una ceba amb un munt de canyes al migdia, com fan els nostres pagesos; per regla general, tenen un plat de verdures, un plat de carn i després formatge; i una copa de vi normal. Els vaig donar les gràcies per convidar-me a unir-me al seu àpat, però els vaig dir que no menjaria. Mentre que em sentia avergonyit, van insistir. Així que els vaig dir que era divendres dejunava fins al vespre. Era un vell hàbit amb mi que vaig mantenir fidelment durant tres anys, des que vaig ser empresonat per primera vegada a la presó de Vacaresti.

Quan Corbela va sentir que estava en dejuni, em va preguntar bruscament:

"Però per què dejunes?" "Perquè crec en Déu".

"Com saps que hi ha un Déu? Has vist Jesucrist?" va continuar.
“No, no l'he vist, però sóc així; No crec que em digueu que Ell no existeix, mentre que jo crec als innombrables màrtirs que, clavats a la creu, cridaven: 'Ens pots matar!' Ah, els sacerdots! Els xarlatans! Els aixafo sota el meu taló, empenyent-lo i girant-lo a terra, , però el vam veure'. " com aixafar una woria"

En veure'l tan emocionat, vaig aturar la discussió.
Aquella nit vaig tornar a casa amb una cistella plena de patates i un tros de cansalada que em va regalar el vell. Vaig treballar de la mateixa manera aquell dissabte. Diumenge vaig anar a l'església. Hi havia molta gent, segurament tot el poble. En un banc lateral al costat de l'altar, solemne com un sant, hi havia un home que em recordava Corbela. Vaig fer una altra mirada. Va seguir el capellà molt de prop. En un moment donat, es va acostar al capellà i el va ajudar amb molta humilitat.

Era ell, Corbela! Cantant, sacristán i pelador.

Més tard, mentre em vaig fer amistat amb els vilatans, els vaig explicar la meva trobada amb Corbela, tots rient-nos bé.
"Nosaltres també tenim els nostres ximples entre nosaltres", em van dir. "Escolten persones importants que odien l'Església. Però els camperols francesos creiem en Déu tal com vam aprendre dels nostres pares".

El sacerdot, home de gran cultura, doctor en filosofia i teologia, vivia en una gran pobresa, sense cobrar un sou de l'estat ateu que perseguia els sacerdots com a enemics.
Aquests últims viuen només de l'ajuda rebuda dels pocs vilatans. La setmana següent vaig treballar per un altre, collint patates, que em va donar més patates, la base de la nostra existència durant un temps. Em vaig canviar a un altre pagès per ajudar a politja i batre el blat. A cada poble, la gent té una trilladora comuna que és utilitzada per tots. Els rendiments són rics i bonics com l'or.

Tots els vilatans es subscriuen a algun setmanari agrícola que està ple de consells per a l'agricultura general, l'horta, la ramaderia, l'apicultura, etc. Llegeixen aquests diaris amb atenció emocionada, de tapa a tapa, intentant com en un gran concurs aplicar aquests consells de la millor manera. poden, i en fan ús gran part. Els seus estables estan cuidats, així com les seves cases. El bestiar està ben protegit del fred i la fam, sent raspallat diàriament. Per això tenen bones

Machine Translated by Google

aspecte, es pot treballar molt i produir molt. Sovint veia un tros de cartolina als seus estables on deia: "Estimeu els animals, els nostres socis de treball!"

Al cap d'un mes aproximadament, els vilatans van començar a acostumar-me a mi. Em coneixien com "le roumain" (el romanès). Van saber que jo era un estudiant de doctorat i teníem xerrades al vespre. Estaven interessats en qüestions de filosofia, política, relacions internacionals i economia política, especialment en matèria de preus, la llei de l'oferta i la demanda i altres lleis que determinen els preus, així com les causes de la fluctuació dels preus i el moment adequat per al mercat. els seus productes. . Els pagesos de 25 a 40 anys estaven ben orientats en aquests temes i podien discutir amb ells temes encara més importants; els entenien perfectament.

Després d'un temps, vaig començar a estudiar per a exàmens. Mota havia aprovat amb èxit els exàmens al juny. Treballava dies i nits i a la nit estudiava tant com podia.
En aquell primer any vaig cursar quatre assignatures: economia política, història de les doctrines econòmiques, legislació industrial i legislació financera. Però en uns dos mesos vaig començar a perdre forces. El nostre menjar va resultar insuficient. Darrerament, havíem estat a dieta gairebé exclusivament de patates bullides. Cada dos o tres dies, un litre de llet i carn, però un cop a la setmana, de tant en tant formatge. Això era tot el que podia guanyar treballant. Però pitjor que jo era la meva dona, que es va posar anèmica. Vaig fer els exàmens a l'octubre, vaig suspendre, tot i que a l'assignatura principal, economia política, vaig treure la màxima nota i a les altres, vaig aprovar notes. En legislació financera només en vaig treure nou, la nota d'aprovació del doctorat va ser de deu. De moment, estava desorientat.

Mai vaig ser un element brillant a l'hora d'estudiar, però fins ara mai havia suspès un examen, ja que em consideraven un dels estudiants mitjans. Va ser un cop greu donada la nostra difícil situació econòmica. La dificultat era que només podia repetir els exàmens tres mesos després, i després en totes les assignatures. Em vaig tornar tossut i vaig decidir tornar a començar. S'havien acabat els treballs agrícoles al camp. El terra estava cobert de neu. L'única feina disponible era tallar llenya al bosc. el meu pagament

la feina hi havia un carro ple de llenya.
Però vam començar a rebre ajuda econòmica a casa del Pare Mota, que va obtenir un préstec a nom meu.

Passàvem els mesos d'hivern i les vacances de Nadal entre els pagesos, sobretot amb la família Belmain-David. Vaig tornar a presentar-me als exàmens a la sessió de febrer del meu primer any de doctorat i els vaig aprovar tots. De seguida vaig començar a estudiar el segon curs: dret administratiu, filosofia del dret, història del dret francès i dret civil internacional. A la primavera vaig llogar un tros de jardí, que vaig començar a treballar jo mateix. Però el maig de 1927 vaig rebre una carta desesperada de Mota i d'altres també de Focsani, i d'estudiants, demanant-me que tornés immediatament a casa perquè la Lliga s'havia dividit en dos. Mota i Hristache Solomon també em van enviar diners per al viatge. Però tenia un mes més abans dels exàmens. Vaig veure que el degà de la Facultat l'informava de l'emergència demanant el meu retorn a Romania i demanant permís per fer els meus exàmens abans de la sessió ordinària. La meva petició va ser aprovada. El 16 de maig vaig fer i vaig aprovar els exàmens. El 18 de maig vaig marxar cap a Romania després d'acomiadar-me dels habitants de Pinet, entre els quals havíem viscut gairebé un any. Quan vam marxar, alguns d'ells, els més grans, van plorar. Uns altres em van acompanyar a l'estació de Grenoble.

Vaig arribar a França amb la preocupació de trobar un poble immoral, corrupte i decadent, com s'ha informat moltes vegades arreu del món. Però vaig arribar a la conclusió que el poble francès, camperol o ciutadà, és un poble de moral.

Machine Translated by Google

greu. Les immoralitats pertanyen als estrangers mimats, els rics de totes les nacionalitats atrets per París i altres grans ciutats. La classe dirigent, al meu entendre, està desesperadament compromesa, pensa, viu i actua sota la influència, i exclusivament sota la influència, de la judeo-maçoneria i els seus banquers. La judeo-maçoneria utilitza París com a seu mundial (Londres, amb el ritu escocès només és una filial). Aquesta classe dirigent va perdre el contacte amb la història francesa i la nació francesa. Per això, en sortir de França, estava marcant una gran diferència entre el poble francès i l'estat maçònic francès. Pel poble francès, portava en el meu cor no només l'amor, sinó també la fe, que no es trontollarà mai en la seva resurrecció i victòria sobre l'hidra que els atormenta, enfosquint els seus raonaments, xuclant les seves forces i comprometent el seu honor i el seu futur.

A BUCAREST

LA LLIGA DE DEFENSA NACIONAL CRISTIANA VA IRRUMPTA DOS

Vaig arribar a Bucarest. Va ser un desastre. La Lliga es va dividir en dos. Les esperances d'aquesta nació s'estaven enfonsant. Tot un poble que havia lluitat per recollir les seves forces esgotades en un moment difícil de la història, i lluitava contra el perill més gran de la seva existència, estava ara caient a terra, amb totes les seves esperances esfondrades. Un desastre com aquest, per als cors valents de milers de lluitadors, tots ells veient en un moment tots els seus sacrificis passats i totes les seves esperances esfondrades, va inspirar una sensació de dolor profund fins i tot en aquells fora del nostre moviment, una tristesa mai vista. més generalitzada. Totes aquelles onades d'entusiasme de Severin a Focsani, de Campul Lung a Cluj, ara es van convertir en onades de tristesa i desesperació.

Vaig anar al Parlament a veure el professor Cuza. Per a la meva gran sorpresa, enmig del dolor general, era l'únic home alegre. Aquest home era el professor Cuza. Dono aquí, amb la màxima precisió possible, la nostra conversa. "Benvingut de nou, estimat Corneliu", va dir, avançant cap a mi amb el braç estès. "Ets un bon company. Continua fent els teus negocis com ho has fet fins ara, i tot anirà bé".

"Senyor, estic profundament deprimit per la desgràcia que ens ha tocat".

Machine Translated by Google

"Però no va passar cap desgràcia. La Lliga és més forta que mai. Mira, vaig tornar ahir de Braila, va ser fantàstic. Allà em van rebre amb bandes, tambors, víctimes interminables. Veureu el clima del país. Ja saps com és. ho és tot el país amb nosaltres. "Vam dir unes paraules més i després vam marxar.

Sorpresa, em vaig preguntar: "Un líder, veient la seva tropa esquinçada pel dolor, trencada en dos i posseïda per la desesperació, podria gaudir d'un tarannà perfecte i de bon humor? No veure el desastre bullint sota ell? Però potser sí! Si és així, Aleshores, com és possible que s'alegri?"

QUÈ VA PASSAR?

L'activitat parlamentària i extraparlamentària dels deu diputats de la Lliga durant el seu mandat va deixar molt a desitjar. Eren homes febles? Decididament no! Estaven de mala fe? Decididament no! Eren d'absoluta bona fe, però tenien petites deficiències, ja sigui pel que fa al coneixement del problema jueu perquè eren els més joves de la Lliga, o perquè eren una mica pesats i lents en l'acció i en la raó, sent el els més antics. Però aquestes mancances són inherents a tots els homes reunits en una organització i han de ser corregits amb amor i tacte pel líder. Aleshores, quines van ser les veritables causes d'aquest estat de coses?

Al meu entendre eren: 1.
La manca de coordinació de la seva activitat parlamentària i extraparlamentària.
2. La manca d'unitat espiritual, una unitat absolutament indispensable per a una organització com aquesta que està envoltada per totes bandes d'enemics que intenten aprofitar qualsevol dissensió interna.
Però aquests dos inconvenients són bàsicament fruit de la causa real: la manca de lideratge, els errors del líder. Un líder ha d'exposar constantment les seves opinions a tots els lluitadors que l'envolten per aconseguir la unitat de pensament dels seus seguidors; desenvolupar un pla d'acció; dirigir l'acció dels seus homes; ser un servidor permanent de la unitat del moviment, intentant amb el vostre amor, comentaris, reprimendas, suavitzar els malentesos i les discòrdies inherents a l'organització; ser un exemple constant per als seus seguidors de complir amb el seu deure; tractar els assumptes de manera justa», respectant les normes de lideratge assumides sobre ell i sobre la base de les quals va reunir els seus partidaris.

Però el professor Cuza no va fer cap d'aquestes coses. No va educar els seus homes. Ni tan sols els va consultar. "Fem una consulta, senyor", va instar alguns d'ells, "per tal de saber quines mesures hem de fer i com ens hem de presentar al Parlament".

“No hem de fer cap consulta perquè no som un partit polític.
Mai va donar cap directiva a ningú. Es poden trobar toms valuosos, desenes d'opuscles escrits pel professor Cuza, centenars d'articles. Però m'atreveixo que algú em porti deu circulars, o ordres d'organització o d'actuació donades a l'organització política més problemàtica des del 4 de març de 1923, la seva fundació, fins al 20 de maig de 1927, moment de la seva abolició.

No en trobareu deu, ni cinc, ni tan sols tres. El professor Cuza n'havia animat els altres, però ell mateix no va instar els seus seguidors a actuar; va castigar els altres, però quan ho va fer, va causar un autèntic desastre perquè no va tractar l'assumpte amb prudència. Mentrestant, certament, davant la situació que es presenta així, alguns dels diputats, sentint que les coses no anaven com calia, van manifestar la seva insatisfacció. Van veure que a poc a poc el moviment anava cap a la ruïna, sobretot perquè, a més de la manca de directrius de tant en tant, certs esclats del professor Cuza al Parlament van tenir un efecte demolidor i desconcertant en tot el moviment. Per exemple, quan, immediatament després de l'obertura del Parlament, un dels diputats de la Lliga va protestar contra l'estat de setge imposat a Focsani i els abusos sense precedents, el professor Cuza es va aixecar i va encarregar al govern que ho fes, tot i que va dir que hauria fet el mateix, perquè la gent ho feia

Machine Translated by Google

agitat a causa dels jueus. En una altra ocasió, parlant del missatge real al Parlament, responent als membres del Partit Nacional Camperol (aleshores eren, per cert, a l'oposició), va declarar: “El Partit Popular pot esdevenir un factor de govern mitjançant un sistema. de rotació amb el Partit Liberal si el general Avereseus va adoptar la doctrina de la Lliga Cristiana de Defensa Nacional. "

Aquestes declaracions, llançades des de l'eminència de la tribuna parlamentària, mentre milers d'homes, apallissats, torturats i ferits, esperaven ansiosament, com a feble alleujament del seu sofriment, una paraula que condemnés el govern del qual eren les víctimes, en canvi van difondre un ambient. de desànim general.

A continuació cito el Monitor Oficial sobre un fragment del discurs que acabem d'esmentar:

“Hi ha, doncs, actualment al servei de l'Estat, dos partits madurs, partits de l'ordre, de l'agenda, partits de govern, que es complementen i vetllen pel normal funcionament del mecanisme constitucional: el Partit Popular i el Partit Liberal. .

“Tots dos es basen en fonaments sòlids, recolzats en interessos productius que, encara que divergents, són tanmateix generals, reals i permanents i n'asseguren l'existència i l'eficàcia de la seva acció. La nova tasca d'organització política i constitucional del país és la seva actuació en aquella amb la qual van col·laborar, cadascun en la mesura de la responsabilitat i el paper que va exercir com a govern o oposició. El Partit Popular continuarà aquesta tasca a través de totes les millores que la pràctica sincera i la bona fe indiquen com a necessàries per a la consolidació de l'Estat i la unificació completa del país.

“El Partit Liberal és l'exponent dels interessos de la burgesia romanesa, dels legítims interessos financers, comercials i industrials, indispensables per al benestar del país.

“El Partit Popular, cridat a perfeccionar l'organització econòmica de l'Estat, recolzant-la en fonaments reals, preocupat per les necessitats de tots dins dels interessos superiors del país, es recolza sobretot en els interessos generals, reals i permanents de la producció agrícola. , que és un factor preponderant de la nostra vida econòmica.

“El Partit Popular, que té les arrels més profundes i extenses arreu del país, en harmonia social... vol donar als pagesos, amos de la seva terra, el paper que ells mereix no economia de l'estat segons el seu treball i els seus nombres.

“(Monitor Oficial, 30 de juliol de 1926, p. 395).

Aquesta actitud per part del líder d'un moviment nacional és injusta. Presentant aquests elogis als partits polítics que el moviment nacionalista denuncia com una calamitat que ha caigut sobre Romania i contra la qual ha lluitat amb dolorosos sacrificis per crear un nou destí per a aquest país, diferent del que li destinen els 'polítics'. partits, és el mateix que condemnar a mort el seu propi moviment.

Lloar un sistema rotatiu representat pels partits liberal i averesc,

denunciat per tu tota la vida com a enemic del poble, significa eliminar qualsevol possibilitat de victòria al moviment nacional que lideres, alhora que demostra que tu mateix no hi has dipositat cap fe. Què diria el comandant de les tropes heroiques que lluiten, fan sacrificis suprems, creuen en la seva victòria, viuen i estan disposats a morir per ella, si ell, durant un discurs durant el curs de la lluita davant de milers de soldats ferits, diria? lloar les tropes enemigues i predir la teva victòria?

Què passaria amb les pobres tropes que, en comptes d'escoltar una paraula d'encoratjament de les seves esperances de victòria, escoltarien el seu propi comandant parlar de les meravelloses perspectives de victòria de l'enemic?

Machine Translated by Google

Què passaria? La tropa s'escamparia desmoralitzada. I això és exactament el que va passar. Molts combatents al capdavant del moviment nacional van marxar desesperats. A causa d'aquesta estranya actitud, els diputats de la Lliga van començar a mostrar la seva infelicitat. Estaven equivocats, crec. No tenien dret a expressar la seva insatisfacció, excepte al president i dins del cercle limitat de lideratge. Però van sortir fora dels límits.
En aquestes condicions, cada paraula pronunciada a l'atzar significa una desgràcia addicional en relació a la provocada pel mateix president del moviment. A poc a poc, els errors d'un grup rere l'altre van provocar fredor en les seves relacions. Fins que un dia, sense motiu suficient, sense consideració prèvia, també sense respectar les normes i lleis de l'organització, el diputat Paulo Iliescu va ser expulsat de la Lliga Cristiana de Defensa Nacional i, a més, el president Cuza no va informar a cap dels parlamentaris de la seva decisió, però simplement va anunciar la seva renúncia al seu prestigiós càrrec, exigint que el diputat fos simultàniament expulsat del Parlament i el seu escó a Campul-Lung declarat vacant. Això va colpejar com un llamp sobre els caps dels pobres diputats de la Lliga. Dos dies després, el professor Sumuleanu, que mentrestant havia vingut de pressa des de Iasi, va presentar a la Cambra una comunicació també signada pels altres diputats, Ion Zelea-Codreanu, Valer Pop, el doctor liaralamb Vasiliu i el professor Carlan, en la qual asseguraven que la declaració del professor Cuza era certament prematura, ja que els estatuts de la Lliga estipulen que les exclusions les dicta la comissió, que en aquest cas estava totalment a les fosques. No sabia cap culpa d'aquest home, però no demanava que no fos expulsat, sinó només que fos jutjat primer per defensar-se; exigia, és a dir, que es respectin els estatuts de la Lliga; que es compleixi la llei que tots han jurat respectar.

Paral·lelament, es va acostar al professor Cuza amb la mateixa petició. El resultat d'aquestes intervencions: Tots els signants foren expulsats de la Lliga, inclòs el professor Sumuleanu i el meu pare, alguns d'ells tenien més mèrits de treball i sacrifici en la formació de la Lliga que el professor Cuza, essent el professor Sumuleanu el mateix diputat. President de la Lliga. Tots aquests, igualment, foren expulsats sense ser jutjats; sense que li diguin res; sense ser abordat. Al meu entendre, el procediment emprat pel professor Cuza en la seva condició de president de l'organització -la funció de la qual era exercir la màxima preocupació pel benestar de l'organització i la major cura en qualsevol etapa que pogués posar en perill la seva existència- va ser fonamentalment errònia.
De fet, no només va ser injust, sinó totalment innecessari, sobretot tenint en compte les persones implicades que representaven el mateix grup que liderava la Lliga. Van ser els creadors d'aquesta organització. La mesura no va ser fonamentada, ja que el professor Cuza no va preveure les seves conseqüències per al moviment.

Un número especial d'Apararea Nationala ("La defensa nacional"), publicat immediatament després de la seva expulsió, afirmava que aquests homes, amb el professor Sumuleanu i el meu pare al capdavant de la llista, s'havien venut als jueus, i així es va estendre aquesta insinuació per tot arreu. el país. .
El professor Sumuleanu, amic constant del professor Cuza durant un quart de segle, un home d'una correcció exemplar, ha estat atacat de manera horrible i sense escrúpols en aquest número especial sota la direcció i el consell del senyor Cuza. Fle caminava pels carrers sufocat de dolor, després d'haver estat acusat de traïció. Després va publicar un fullet com a resposta titulat: "La traïció d'alguns amics". La seva resposta va ser només una conseqüència dels errors comès pel professor Cuza.
En aquest cas, el professor Cuza, al meu entendre, no només va ser injust, sinó més que injust. Els expulsats, al seu torn, van cometre l'error d'imprimir fulletons que contenien atacs igualment injustos, però el seu error va seguir el del professor Cuza.
Tots aquests atacs i contraatacs anaven desenvolupant-se

la gran desesperació dels combatents romanesos i la gran satisfacció i burla dels jueus. Va ser en aquesta etapa quan vaig tornar de França. La qüestió de si els diputats expulsats de la Lliga s'havien de permetre complir el seu mandat es debatuva al Parlament.

Machine Translated by Google

Em pregunto fins i tot ara: "Podria ser que, quan el professor Cuza va fer aquests passos, fos víctima d'alguns suggeriments o intrigues, o estava convençut que això era el correcte?"

Diversos dies després, diversos membres de la Lliga que es van veure petrificats per les mesures del professor Cuza van demanar la seva nul·litat i el respecte dels estatuts. Això va provocar l'eliminació d'aquell grup, entre els quals es trobaven: el general Macridescu, el professor Traian Braileanu, Llristache Solomon, el professor Catuneanu, etc. En general, es va estendre sistemàticament el rumor que tots els expulsats eren venuts als jueus. Entre els agents actius que van difondre aquests rumors hi havia el coronel Necuicea i Liviu Sadoveanu, la mà dreta i l'esquerra respectivament del professor Cuza.

Els expulsats es van formar llavors en la Lliga Estatutària de Defensa Nacional Cristiana, indicant així que estaven dins dels estatuts de la Lliga. En aquest moment, el professor Cuia va convocar una gran assemblea nacional a Iasi, a la Sala Bejan, a la qual van acudir unes 1.000 persones.

Van ratificar les expulsions amb la falsa base que els membres expulsats s'havien venut als jueus. M'aturo aquí, ometent comentaris sobre el que s'imprimia a una cara o a l'altra, considerant que el que vaig escriure en paper hauria de ser suficient per entendre la situació del moviment en aquell moment. Només voldria afegir que el temps (han passat nou anys) ha demostrat que el professor Cuza està equivocat, perquè ni el professor Sumuleanu, tan greument ferit en el seu honor, ni el meu pare, que va rebre cops gairebé mortals del poder jueu, que el professor Cuza no pugui. estar orgullosos d'haver patit -ni el general Macridescu, el professor Gavanescul, el professor Traian Braileanu, el professor Catuneanu, el doctor Vasiliu, el professor Carlan, el pare Mota, etc.-
cap d'ells es va vendre als jueus. Anys més tard, després que aquest desastre hagués devastat la Lliga, el professor Cuza va anar al seu vell amic, el professor Sumuleanu, a qui havia matat tan cruelment, i li va dir:

"Estimat Sumuleanu, no tinc res contra tu. Fem les paus!"
Però el professor Sumuleanu es va girar i, mentre marxava, va dir: "És massa tard".
No perquè el professor Sumuleanu no volgués perdonar el cop cruel que havia rebut, sinó perquè allà baix es veien les cendres d'un moviment i les esperances romaneses.

LA MEVA REACCIÓ A AQUEST ESTAT DE COSTES

Quan vaig arribar de França enmig d'aquest desastre que havia aixafat el moviment nacional, tenia la intenció de salvar allò que encara es podia salvar. Vaig convocar de pressa a Iasi el grup Vacaresti i part dels responsables de joventut estudiantil dels quatre centres universitaris.

Esperava localitzar la divisió, formant una manada jove; per evitar que aquesta atmosfera d'odi que s'estava dissipant entre les files de la generació més gran no envoltava la joventut. Naturalment, volia basar aquest bloc sobretot en la consciència que la desunió i l'odi entre nosaltres van significar la mort del moviment nacional. Un cop format aquest bloc, vaig voler dirigir els nostres esforços cap a les files ardents dels veterans, aplicar determinades pressions per tal de restablir la unitat, salvar la situació. Però el meu pla va fracassar. La joventut ja estava embolicada en les flames devoradores de l'odi, de manera que a Iasi, malgrat tots els lligams existents entre la joventut i jo, la meva proposta no va trobar resposta en els seus cors.

La direcció estudiantil de Iasi podria haver donat en aquell moment el senyal d'una iniciativa econòmica, però malauradament una sèrie d'elements febles se'n van fer càrrec, les seves tendències negatives impedien acceptar les meves propostes. només va ser el grup Vacaresti, d'entre tots els joves, qui va donar suport al meu punt de vista, al qual he d'afegir alguns estudiants iasians, uns 10 o 12, entre ells els veterans Ion Blanaru, Ion Sava, Ion Bordeianu, Victor Silaghi. i els altres, nouvinguts, un grup de transilvans liderats per Ion Banca, Emil Eremeiu, Misu

Machine Translated by Google

Crisan. Aquests eren tots els que es van reunir al nostre voltant, entre tots els joves del país.

Vaig seguir el meu pla.
Tots vam marxar cap a Bucarest per veure els dos costats. Primer vam anar a veure els “Estatuts”, demanant-los que fessin el sacrifici necessari per restablir la unitat del moviment. Després de diverses hores de discussió, van acceptar condicionalment, fins i tot disposats a fer sacrificis, però insistint que els estatuts es respectin en el futur.
Després vam anar a veure el professor Cuza. Però ell, seguint la nostra súplica i raonament, es va negar. És millor per a mi no revelar la discussió que vam tenir en aquella ocasió.

Ens vam anar. El desànim es va apoderar de les nostres ànimes. Tot el que es va construir, tota la brillantor del moviment d'ahir no va venir com un regal de la fortuna. Tot va créixer de la lluita pas a pas, pas a peu. Portem el pes de les nostres decisions serioses, ens enfrontem a innombrables perills, riscos, patiments físics i morals.
Alguns més commovedors que altres. Havíem proporcionat la salut dels nostres cossos, la sang dels nostres cors; lluitem i ens sacrifiquem dia rere dia.
Ara, tot semblava convertir-se en cendres.

Machine Translated by Google

LA LEGIÓ DE MICHAEL EL ARCÀNGEL

LA LEGIÓ DE L'ARCANG MICHAEL

Davant l'esmentada situació, vaig decidir no anar enlloc, no amb la intenció de resignar-me, sinó d'organitzar la joventut, assumint aquesta responsabilitat segons la meva ànima i cervell i continuar la lluita, no capitular. Enmig de tots aquests problemes i cruïlles, vaig recordar la icona que ens protegia a la presó de Vacaresti.

Vam decidir tancar les nostres files i continuar la lluita sota la protecció de la mateixa santa icona. Amb això en ment, el vam portar a casa nostra a Iasi des de l'altar de l'església de Sant Spiridon, on havia estat col·locat tres anys abans.
El grup Vacaresti va acceptar immediatament els meus plans. Uns quants dies després, em vaig reunir a Iasi a la meva habitació del carrer Florilor 20 per al divendres 24 de juny de 1927, el grup Vacaresti i els pocs estudiants que encara es troben als EUA.

Uns minuts abans de començar la reunió, vaig introduir un llibre a l'agenda següent.

Machine Translated by Google

"Avui, divendres 24 de juny de 1927 (festa de Sant Joan Baptista), a les 10 del vespre, es funda sota el meu lideratge, 'La Legió de Miquel Arcàngel. s'uneix a les nostres files. els dubtes es queden al marge. Nomino Radu Mironovici com a líder de la guàrdia de la icona".

Corneliu Zelea Codreanu

Aquesta primera reunió va durar un minut, el temps just per llegir l'ordre anterior. Després d'això, els assistents van marxar per plantejar-se si es van sentir prou decidits i valents per unir-se a una organització com aquesta, sense altre programa que l'exemple de la meva vida com a patriota fins aleshores i la dels meus companys presos. Fins i tot vaig donar temps al grup Vacaresti per a la reflexió i la conscienciació perquè tinguessin dubtes o reserves, perquè un cop inscrits havien de tirar endavant sense dubtar la resta de la seva vida.

Els sentiments interiors dels quals va néixer la Legió van ser aquests: no ens importava si triomfàvem o ser vençuts, o si moríem.
El nostre propòsit era diferent: avançar junts. Avançar en un front unit, amb l'ajuda de Déu i la justícia del poble romanès, sigui quin sigui el destí que ens espera -el de ser vençuts o el de la mort- seria beneït i donaria fruits per al nostre poble. El professor Nicolae Iorga va dir una vegada: "Hi ha derrotes i morts que poden despertar una nació a la vida, de la mateixa manera que hi ha triomfs del tipus que poden adormir una nació".

La mateixa nit, i inscrits al mateix registre, vam editar una carta al professor Cuza i una altra al professor Sumuleanu. L'endemà a les 10 del matí tots els vacarestians ens vam reunir i vam anar a casa del professor Cuza, carrer Codrescu 3 Després de tants anys de batalles i proves difícils, ara aniríem a veure'l per acomiadar-nos i demanar-li que ens alliberés de la els vots que vam fer. El professor Cuza ens va rebre a la mateixa habitació on havia estat per mi 28 anys abans, en el meu bateig. Estava dret darrere del seu escriptori; nosaltres al davant. Li vaig llegir el següent

Carta:

"Senyor, venim a tu per darrera vegada per acomiadar-te i demanar-te que ens alliberi de tots els vots que hem fet. "Ja no podem seguir-te pel camí que has pres perquè ja no hi creiem. és impossible, perquè va ser la fe la que va alimentar el nostre entusiasme en la batalla". Pregant que ens alliberem del nostre jurament que hem de lluitar sols de la millor manera que el nostre cervell i cor ens puguin guiar, el professor Cuza ens va parlar de la següent manera:

"Els meus estimats amics, us allibero dels vostres vots i us aconsello que, entrant sols a la vida, no us equivoqueu. Perquè, sobretot en política, els errors són molt costosos. Teniu com a exemple els errors polítics de Petre Carp el que va tenir conseqüències fatals per a ell.

Per la meva part, et desitjo el millor de la vida. "

Després ens va donar la mà a tots i vam marxar. Vam pensar que era correcte de nosaltres procedir d'aquesta manera i que aquesta era la manera honorable en què la nostra dignitat de lluitadors ens obligava a prendre-ho.

Des d'allà vam anar al professor Sumuleanu al carrer Saulescu llegint-li l'altra carta escrita aproximadament amb els mateixos termes, en la qual li informàvem a ell i als seus "Estatuts" que tampoc no podríem estar d'acord amb ells i que ens l'elaboraríem nosaltres mateixos. a partir d'ara a la nostra manera. Deixant-lo, vam sentir en el nostre cor com estàvem sols, sols com al desert, i construiríem el camí de la vida amb les nostres pròpies forces.

Machine Translated by Google

Ens apropem encara més a la icona. Com més dificultats ens assaltessin i com més s'estenguessin els cops dels nostres compatriotes sobre els nostres caps, més buscaríem la protecció de l'arcàngel São Miguel i l'ombra de la seva espasa. Ja no era per a nosaltres una imatge en una icona, sinó ben viu. Allà a la icona, ens tornàvem mirant, nit i dia, la vela encesa.

MATÈRIA VERSUS ESPERIT

Quan ens vam reunir a la nostra sala d'estar, els cinc més uns deu estudiants de primer i segon, i quan volíem escriure diverses cartes anunciant la nostra decisió al Sr. Hristache Solomon i altres només es van adonar de com de pobres érem, per a tots junts, ni tan sols prou diners per sobres i franqueig. Fins aleshores, sempre que necessitàvem diners, anàvem als veterans més grans i els preguntàvem, però ara no teníem a qui recórrer. Per posar en marxa una organització política sense diners! Era una cosa difícil i agosarada de fer, en aquest segle on la matèria és totpoderosa, on ningú comença res, per petit que sigui, sense preguntar-se abans "Quants diners tinc?" Déu volia demostrar que en la lluita i la victòria dels legionaris la matèria no jugava cap paper.

Amb el nostre gest audaç, vam donar l'esquena a una mentalitat que ho dominava tot. Matem un món en nosaltres mateixos per aixecar-ne un altre, alt com el cel. El domini absolut de la matèria va ser enderrocat perquè pogués ser substituït pel domini de l'esperit, dels valors morals.

No estàvem negant i mai negarem l'existència, la funció i la necessitat de la matèria al món, però ho vam fer i negarem per sempre el seu dret al domini absolut. És a dir, estàvem donant un cop a una mentalitat que situava el vedell d'or al centre i com a principal objectiu de la vida. Ens vam adonar que, si haguéssim seguit aquest camí de relació invertida de valors entre esperit i matèria, hauríem esgotat tot el nostre coratge, força, fe i esperança. Durant aquells primers inicis vam trobar l'única moral força només en la fe inquebrantable, que col·locant-nos en l'harmonia original de la vida, la subordinació de la matèria a l'esperit, podríem sotmetre les adversitats i ser victoriosos sobre les forces satàniques unides amb el propòsit de destruir-nos.

RAÓ

Una altra característica dels nostres inicis, a més d'aquesta manca de diners, va ser la manca de programa.

No teníem programa. I aquest fet, sens dubte, plantejarà un gran interrogant. Qui ha sentit parlar mai d'una organització política sense programa que partia de la raó, del cervell d'algú o de diverses persones?

No vam ser els que ens vam sentir iguals els que ens vam unir, sinó els que ens vam sentir iguals. No els de nosaltres que raonàvem de la mateixa manera, sinó els que tenien el mateix moral-emocional construcció espiritual.

Això era un senyal que l'estàtua d'una altra Deessa - la Raó - seria destruïda; allò que l'home va aixecar contra Déu, ho hem de posar en el seu lloc, al servei de Déu i del sentit de la vida, no amb la intenció de llençar ni menysprear. si aleshores no teníem ni diners ni programa, teníem en canvi Déu a la nostra ànima i ens va inspirar amb el poder invencible de la fe.

CONTRA EL TRACTAMENT

Machine Translated by Google

El nostre naixement va ser rebut amb un huracà d'odi i burla. Els dos camps de la Lliga, els cuzistes i els estatutaris, van tallar les relacions amb nosaltres. Tots els estudiants de Iasi ens han deixat i els atacs dels Khuzistes* fins ara dirigits als Estatutaris, d'ara en endavant, es dirigirien a nosaltres, travessant-nos com fletxes al cor.

No ens perjudicarien les ferides de fletxes, però estaríem aterrits pel que descobriríem en les persones. En definitiva, seríem recompensats i honrats amb els insults més greus per tot el que havíem fet abans, i patiríem cop rere cop. No només sentiríem l'odi, sinó que veurem la falta de caràcter i la incorrupció de l'ànima en tota la seva nuesa. Aviat ens convertiríem en "explotadors de la idea nacional" en benefici propi. No hauríem cregut que aquells que

que un any abans es van colpejar el pit amb els punys, reclamant recompenses per un patiment fingit, ara tindrien el coratge de llançar-nos a la cara l'acusació que acabem d'esmentar. Aviat la gent sabria que havíem... ...vengut als jueus" i fins i tot s'escriurien articles plens d'insults i hi hauria camperols que creurien i homes que ens donarien l'esquena. Injustament!

Els insults que els enemics no gosava fer mai abans contra nosaltres, per por, venien ara dels nostres amics, sense por i sense vergonya.

Si fos cert que nosaltres, que hem patit tant de patiment i els cossos dels quals han patit tants maltractaments, seríem capaços de tanta infàmia, és a dir, de vendre'ns com a grup a l'enemic, aleshores no quedaria res per no ens hem de fer sinó tirar dinamita a aquest poble i fer-lo volar. això. Un poble que ha nascut i criat aquests fills al seu si ja no mereix viure.

Però si no és cert, aleshores els que inventen aquestes mentides i les difonen són uns canalla que consumeixen la confiança de la seva nació en el seu propi futur i destí.
Per a persones com aquestes, cap càstig del seu país és prou gran.
Quina confiança podria tenir aquest poble en la victòria i en el futur si, enmig de la dura lluita que està duent a terme, escolten que nosaltres, els seus fills, aixecats als seus braços, en els quals van dipositar les seves més sagrades esperances, els hem traït? ?

Deixo aquests dies només en la memòria dels que els vam viure. A ells, els meus companys de l'època, testimonis d'aquelles hores, els vaig dir: "No tingueu por d'aquests pigmeus,
perquè qui tingui tal ànima no pot guanyar. Els veureu algun dia caure de genolls als vostres peus. No ho feu. perdoneu-los.Perquè no ho faran per remordiment per la transgressió comesa, sinó per traïció.I ara, encara que l'infern amb tots els seus fantasmes impurs ens enfronta, impassible en la nostra ferma posició, el superarem. "

Fins aquell moment vaig conèixer la bèstia de l'home. Ara vaig veure el canalla de l'home. Guardeu-vos a vosaltres mateixos i als fills d'avui i de demà del poble romanès i de qualsevol altre poble del món d'aquesta terrible plaga: la traïció.
Tota intel·ligència, tot aprenentatge, tots els talents, tota educació no ens ajudaran si volem ser traïdors.

Ensenyeu als vostres fills a no utilitzar la traïció ni contra un amic ni contra el seu enemic més gran.
No només no guanyaran, sinó que seran més que derrotats, seran aixafats. Tampoc haurien d'utilitzar la traïció contra la persona traïdora i les seves maneres traïdores, perquè si guanyen, només les persones canvien. La traïció romandrà sense canvis. La traïció del guanyador serà substituïda per la del vençut. En essència, la mateixa traïció governarà el món.

* Membres del partit del professor Cuza **(Tr.)**

La foscor de la traïció al món no es pot substituir per una altra foscor, sinó només per la llum que porta l'ànima dels valents, plena de caràcter i honor.

I, tanmateix, al principi d'aquesta riuada d'odi i traïció, ens va arribar com un refugi que els va donar esperança:
Hristache Solomon, aquell home de gran honor i consciència, l'enginyer Clime,
L'enginyer Blanaru, l'advocada Mille Lefter,

Machine Translated by Google

Andrei C. Ionescu, Alexandru Ventonic, Dumitru Ifrim, Cosachescu, Ion Butnaru, Ilierodiacon Isihic Antohic, etc.

Tots aquests il·lustres lluitadors i veterans de la Lliga em donaven ara la impressió d'uns nàufrags, el vaixell dels quals s'enfonsava enmig del mar, i van desembarcar cansats i preocupats a la nostra petita illa, en la qual podien trobar la pau interior i la confiança en el futur.

El general Macridescu ens va dir:

"Tot i que sóc vell, aniré amb vosaltres i us ajudaré, només amb una condició: que no doneu la mà a aquesta gent que no té honor, perquè si ho feu, em faria fàstic. sense fi i perdria tota la meva esperança en tu".

El professor Ion Gavanescul va començar a mostrar interès per nosaltres i pel que estàvem fent.

ELS INICIS DE LA VIDA LEGIONÀRIA

Quatre línies van marcar la nostra petita vida inicial: 1. Fe en Déu. Tots creiem en Déu. Cap de nosaltres era ateu. Com més estàvem sols i envoltats, més les nostres preocupacions es dirigien a Déu i al contacte amb els nostres propis morts i els de la nació.

Això ens donava una força invencible i una serenitat brillant davant tots els cops.

2. Confia en la nostra missió. A ningú se li podia presentar la més mínima raó de la nostra possible victòria. Érem tan pocs, tan joves, tan pobres, tan odiats i odiats per tothom, que tots els arguments no basats en els fets estaven en contra de qualsevol possibilitat d'èxit. I tanmateix hem tirat endavant gràcies només a. confiança en el nostre propòsit, confiança il·limitada en la nostra missió i el destí del nostre país, 3. El nostre amor mutu. Alguns ens coneixíem des de feia temps, havent fet amistats íntimes, però d'altres eren joves, estudiants de primer any o estudiants de segon d'universitat, als quals no havíem conegut mai. Des dels primers dies es va establir un ambient d'afecte entre tots, com si fóssim part d'una mateixa família i ens haguéssim conegut des de la infància.

La necessitat d'un equilibri interior era evident per resistir. El nostre afecte comú havia de tenir la mateixa intensitat i força per igualar l'onada d'odi de fora. La nostra vida en aquest niu no va ser freda, la vida oficial, amb distància entre cap i soldat, amb teatralitat, declaracions retòriques i aires de lideratge assumits. El nostre niu era càlid. Les relacions entre nosaltres eren absolutament casuals. Algú no va entrar a una barraca freda, sinó a casa seva, entre la seva pròpia família. I un no venia aquí només per rebre ordres, sinó que hi trobava un raig d'amor, una hora de quietud espiritual, una paraula d'ànim, alleujament, ajuda en la desgràcia o la necessitat.

Al legionari no se li demanava tanta disciplina, en el sentit de disciplina de barraca, com de decòrum, fe, devoció i afany pel treball.

4. La música. Probablement perquè no havíem iniciat el camí de la raó muntant programes, discussions contradictòries, arguments filosòfics, conferències, la nostra única possibilitat d'expressar els nostres sentiments íntims era cantar. Cantàvem aquelles cançons en què els nostres sentiments trobaven satisfacció. "Allà, dalt d'una roca negra" La cançó d'Estefan el Gran, la melodia de la qual, es deia, s'ha mantingut sense canvis des del seu temps fins ara, de generació en generació. Es diu que, al so d'aquesta melodia, Stefan el Gran va entrar triomfant al seu fort de Suceava fa 500 anys. Quan cantàvem, ens sentim vius amb aquells temps de grandesa i glòria romanesa; ens enfonsem

Fa 500 anys d'història i hi va viure uns moments en contacte amb Stefan el Gran i els seus soldats i arquers. "Like a Globe of Gold", la cançó de Michael the Brave; La cançó d'Avram Iancu; "Que torni a sonar el cornet", la Marxa de l'Escola d'Infanteria Militar l'any 1917;

Machine Translated by Google

"Rise Romanians", escrit per Iustin Iliesu i Istrate, que proclamem com a himne de la Legió. Per poder cantar cal estar en un determinat estat d'ànim, en harmonia interior. Una persona que està decidida a robar algú no pot cantar, ni que està a punt de cometre algun altre error; ni aquell l'ànima del qual es consumeix per l'enveja i l'odi cap al seu company; ni aquell l'ànima del qual no té fe.

És per això que vosaltres, legionaris d'avui i de demà, sempre que sentiu la necessitat d'orientar-vos en l'esperit legionari, heu de tornar a aquestes quatre línies dels nostres inicis que són la base del nostre moviment. La música serà una guia per a tu. Si no vas a poder cantar, has de saber que una malaltia rosega el fons del teu ésser espiritual o que la vida t'ha omplert de pecats l'ànima innocent; i si no pots desfer-te d'aquests pecats, t'has d'allunyar, deixant el teu lloc als qui saben cantar. Seguint la nostra vida en les línies esmentades anteriorment, ens vam proposar actuar des dels primers dies. Vaig nomenar líders, que rebien i donaven ordres.

No vam començar fent accions espectaculars. Quan ens vam trobar amb un problema, ens vam proposar resoldre'l. La nostra primera acció va ser reparar l'habitació de casa nostra on hi havia la icona de l'Arcàngel São Miguel.
El vam pintar, fregar el terra, les noies legionàries van començar a cosir cortines. Així doncs, els legionaris van escriure diverses màximes que jo vaig recollir dels evangelis o d'altres escrits. Van embellir les nostres parets. Aquí n'hi ha alguns: "Déu ens porta en el seu carro victoriós".
"Qui guanyi...
jo seré el seu Déu".

"Si no tens espasa, ven la teva capa i compra'n una".
"Lluita valentament per la fe".
"Evita els plaers carnals, perquè maten
l'ànima". "Estigueu atents".
"No destrueixis l'heroi que hi ha en tu".
"Germans de fortuna... com en
desgràcia".
"Qui sap morir mai serà esclau".
"Espero amb interès la resurrecció de la meva pàtria i la destrucció de les hordes de traïdors", etc.

En una setmana es va instal·lar la nostra seu.
La nostra segona acció va ser d'una naturalesa diferent: es tractava de quina hauria de ser la nostra actitud davant els atacs externs. Vam decidir no respondre'ls; que va ser molt difícil per a tots nosaltres. El nostre ésser moral s'estava destrossant. Però aquest va ser el moment de la resistència heroica. Una altra acció: ningú hauria d'intentar convèncer ningú perquè es converteixi en legionari.
L'habitual estirar de mango i pescar amb extremitats sempre m'ha desagradat. El sistema era i continua sent contrari, fins als nostres dies, a l'esperit legionari. Exposarem el nostre punt de vista senzillament.
Qualsevol que volgués entrar hi venia. I entrarà, si s'accepta.

Però qui venia? Persones amb la mateixa essència espiritual que la nostra.
Molts? Molt petit. A Iasi, un any després, només n'hi havia dos o tres més que el primer dia. A la resta del país, però, hi va haver més gent que s'hi va sumar a mesura que van conèixer la nostra existència.

Tots els que ens van acostar es van caracteritzar per dues línies ben visibles: 1. Una gran correcció de l'ànima.

2. Manca d'interès personal. Entre nosaltres, ningú podria beneficiar-se de cap benefici. No es van obrir perspectives prometedores. Aquí tothom només havia de donar ànima, riquesa, vida, capacitat d'estimar i confiar.

Fins i tot si algú que fos un individu incorrecte o motivat per algun interès s'hi adherís, no podria quedar-se amb nosaltres, ja que aquí no trobava un entorn propici. Va marxar automàticament, un mes, un any, dos o tres, retirant-se, desertant o traient.

EL NOSTRE PROGRAMA

Machine Translated by Google

Aquest niu de joventut va ser el primer inici de la vida legionària, la primera pedra angular. Havia de col·locar-lo en un terreny sòlid. Per això no vam dir: "Conquerem Romania!

Passeu pels pobles i crideu: 'S'acaba de formar una nova organització política, veniu tothom i inscriu-te'! No havíem redactat cap nova plataforma política més enllà de les deu existents

país -tots ells "perfectes" als ulls dels seus autors i partidaris- i no enviem legionaris a difondre un programa als pobles, cridant a la gent a unir-s'hi per salvar la terra.

En aquest sentit, de nou, ens diferenciem fonamentalment de totes les altres organitzacions polítiques, inclosos els khuzistes. Tots creien que el país es moria per manca de bons programes; en conseqüència, van elaborar un programa perfectament integrat amb el qual van començar a reunir simpatitzants. És per això que tothom es pregunta: "Quin és el teu programa?"

Aquest país es mor per manca d'homes, no per manca de programes; almenys aquesta és la nostra opinió. Que, és a dir, no són programes que hauríem de tenir, sinó homes, homes nous, per com és el poble avui, format per polítics i infectat per la influència jueva, comprometran els programes polítics més brillants.

Aquell tipus d'home que viu avui en la política romanesa que coneixem abans a la història.
Les nacions van morir sota el seu domini i els estats es van col·lapsar.
El major dany que ens fan els jueus i el sistema polític, el major perill nacional al qual ens han exposat, no és ni l'apropiació de la terra i el subsòl romanesos, ni tan sols la tràgica aniquilació de la classe mitjana romanesa, ni el gran nombre. dels jueus a les nostres escoles, professions, etc. i ni tan sols la influència que exerceixen en la nostra vida política, encara que cadascun d'ells és en si mateix un perill mortal per al nostre poble. El major perill nacional és el fet que han deformat, desfigurat la nostra estructura racial daco-romànica, donant lloc a aquest tipus d'home, creant aquest rebuig humà, aquest defecte moral... el polític que no té res a veure amb la noblesa dels nostres gent. córrer més; que ens deshonra i ens mata, si aquesta mena d'home segueix "dirigent aquest país, el poble romanès farà els ulls grossos per sempre i Romania s'ensorrarà, malgrat tots els programes brillants amb què la "trampa" d'aquesta criatura degenerada és capaç d'enlluernar. els ulls de la multitud infeliç.

De totes les plagues que ens va portar la invasió jueva, aquesta és la més espantosa!

Tots els pobles amb els quals els romanesos hem entrat i lluitat, des de les invasions bàrbares fins avui, ens han atacat a nivell físic, econòmic o polític, deixant intacs el nostre patrimoni moral i espiritual, la nostra consciència, de la qual abans o després va sortir. la nostra victòria, el trencament del jou estranger, fins i tot quan ens van atacar en gran nombre i es van endur totes les nostres riqueses, fins i tot quan ens van governar políticament.

Ara, per primera vegada en la nostra història, els romanesos s'enfronten a un poble que no ens ataca amb l'espasa, sinó amb les armes típiques de la raça jueva, amb les quals primer copegen i paralitzen l'instint moral del poble, després es difonen sistemàticament. tota mena de malaltia moral, per destruir qualsevol possibilitat de reacció. Per això el nostre poble se sent desarmat i derrotat.

Com a conseqüència de veure aquest estat de coses, la pedra angular sobre la qual s'aixeca la Legió és l'home, no el programa polític; reforma de l'home, no dels programes polítics.
"La Legió de Miquel l'Arcàngel" serà, en altres paraules, més una escola i un exèrcit que un partit polític. En aquests temps crítics, la nació romanesa no necessita un gran polític com molts creuen erròniament, sinó un gran educador i líder que pugui derrotar els poders del mal i aixafar la colla dels malfactors. Però per fer-ho, primer haurà de vèncer el mal dins d'ell mateix i dels seus homes. D'aquesta escola legionària haurà de sortir un home nou, un home amb qualitats heroiques; un gegant de

Machine Translated by Google

la nostra història per lluitar i conquerir tots els enemics de la nostra pàtria, la seva batalla i victòria s'han d'estendre més enllà del món material fins al regne dels enemics invisibles, els poders del mal. Tot allò que la nostra ment pot imaginar d'allò més bonic espiritualment; tot allò més orgullós que pot produir la nostra raça, més gran, més just, més poderós, més savi, més pur, més diligent i més heroic, això és el que ens ha de donar l'escola legionària! Un home en el qual es desenvolupen al màxim totes les possibilitats de grandesa humana implantades per Déu a la sang del nostre poble.

Aquest heroi, fruit de l'educació legionària, també sabrà elaborar programes; també sabràs resoldre el problema jueu; també sabrà organitzar bé l'estat; també sabràs convèncer altres romanesos; i si no, sabrà doblegar-se per guanyar, perquè per això és un heroi. Aquest heroi, aquest legionari de valentia, treball i justícia, amb els poders que Déu va implantar a la seva ànima, guiarà el nostre país pel camí de la seva glòria.

Un nou partit polític, fins i tot un cuzista, en el millor dels casos ens pot donar un nou govern i una nova administració; una escola legionària, però, pot donar a aquest país un bon tipus de romanès. Podria produir quelcom gran que mai havíem tingut abans, que podria trencar tota la nostra història en dos, posar les bases per a l'inici d'una història romanesa diferent a la qual aquest poble té dret.

Perquè el nostre poble, en virtut del seu patiment i sofriments múltiples, en virtut de la seva puresa i galanteria d'ànima, va ser potser l'únic poble del món que, en tota la seva història, no va cometre mai el pecat d'envair i sotmetre altres nacions.

Hem de crear una atmosfera, un entorn moral, on l'home heroic pugui néixer i créixer. Aquest mitjà ha d'estar aïllat de la resta del món per les fortificacions espirituals més altes possibles. cal defensar-lo de tots els perillosos vents de covardia, corrupció, llicència i totes les passions que enterren nacions i maten individus. Un cop el legionari s'hagi desenvolupat en tal entorn, és a dir, en el niu *, camp de treball, en l'organització legionària i en la família, serà enviat al món: a viure, a aprendre a ser correcte; lluitar, aprendre a ser valent i fort; treballar, ser fidels i estimar tots els qui treballen; patir, enfortir, sacrificar-se, acostumar-se a superar els seus interessos egoistes, al servei de la seva Pàtria.

No importa on vagi, crearà un nou mitjà de naturalesa idèntica. Serà un exemple; convertirà els altres en legionaris. I la gent, buscant dies millors, seguirà.
Els nouvinguts hauran de viure i respectar les mateixes normes que la vida legionària. Tots junts, en el mateix exèrcit, formaran una força que lluitarà i guanyarà. Això és el que hauria de ser "La Legió de l'Arcàngel Miquel".

ASPECTES DE LA VIDA PÚBLICA ROMANA

A continuació, presento l'aspecte general de la nostra vida pública enmig de la qual i contra la qual s'estava formant "La Legió de Miquel Arcàngel". El govern Averescu havia caigut aproximadament un mes abans. El 7 de juliol de 1927 van arribar al poder els liberals.
Es van celebrar noves eleccions i, com és habitual, el govern va tenir la majoria. Tanmateix, el govern va haver de superar, per qualsevol mitjà, el gran corrent popular de suport al Partit Nacional Camperol. Les masses pobres del poble romanès es van precipitar de partit en partit, de promesa en promesa, lligant les seves esperances més sinceres -amb la seva confiança centenària- a cada partit, però acabant enganyades i abatudes, totes les esperances destruïdes. I així seguirà sent, fins que un dia per fi entenen que han caigut en mans de bandes de lladres amb ànim de lucre i espoli. Hi havia tres grans partits, el liberal, l'averesc i el nacional camperol, i diversos de menors. Fonamentalment, no hi havia cap distinció entre ells, excepte les diferències de forma i els interessos personals, el mateix en diferents formes. Ni tan sols tenien la justificació d'opinions diferents.

Machine Translated by Google

La seva única motivació real era la religió d'interès propi, amb qualsevol desideratum i interessos superiors del país deixats de banda. Per això l'espectacle de les lluites polítiques era repugnant. La recerca de diners, les situacions personals, la riquesa i els plaers, l'espoli, donaven a aquestes lluites un aspecte d'hostilitat implacable. Els partits polítics semblaven autèntiques bandes organitzades que s'odiaven i lluitaven pel botí.

Només la lluita per la Pàtria o per un ideal que superi els interessos personals, l'egoisme o la luxúria és tranquil·la, decent, noble, sense cec deslligament de passions.
S'hi pot posar entusiasme, però no passió vil i cega.
L'odi i la vilesa implicats en aquestes lluites són una prova suficient que es van combatre no en el regne dels ideals alts i sants o de principis, sinó en les profunditats lamentables del més vergonyós interès propi.

El món dels polítics es desenvolupa en festes de luxe i escandalosos, en la més repugnant immoralitat, a cavall d'un país cada cop més desmoralitzat. Qui hauria de prestar atenció a les vostres necessitats?

Aquests polítics, amb les seves famílies i els seus agents, necessiten diners per celebrar i entretenir la seva clientela política, per comprar vots i consciències humanes. Un a un, en massa, baixen sobre el país per saquejar. Això, en definitiva, és el que significa la teva regla. Buiden els pressupostos de l'estat, ajuntaments, ajuntaments. S'adhereixen com a paparres als consells d'administració de totes les empreses, dels quals cobraran sense esforç els salaris de milions amb la suor i la sang del treballador cansat. S'inclouen als consells d'administració dels banquers jueus dels quals reben honoraris de milions més com a preu per trair el seu país.

Originen negocis escandalosos que sorprenen als seus compatriotes. La corrupció s'estén a la vida pública com una plaga, des del servidor més humil fins als ministres. Es venen a tothom; qualsevol que tingui diners pot subornar aquests monstres, i a través d'ells tot el país. Per això, quan el país espremut ja no els pot donar diners, entreguen a consorcis de banquers estrangers, un per un, les riqueses de la nostra terra, i així ceden la nostra independència nacional. Una autèntica plétora d'empresaris repartits per Romania, que ni treballen ni produeixen res, sinó que xuclen l'ànima del país.

Aquestes són les gestes dels polítics. La misèria, la desmoralització i la desesperació es van estendre als estrats inferiors. Desenes de milers de nens moren, segats per la malaltia i la fam, debilitant així el poder de resistència del poble en la seva lluita contra el poble jueu organitzat que és recolzat per polítics alienats i defensat per tot l'aparell estatal. Els pocs polítics honestos, diversos punts potser, potser fins i tot els líders del partit, no són capaços de fer res més. Són com uns pobres titelles en mans de la premsa jueva, banquers jueus o estrangers i els seus propis col·legues polítics.

Aquest embolic, aquesta desmoralització, aquesta infecció, es recolza pas a pas per tota la falange dels jueus, interessada en la nostra destrucció, per substituir-nos en aquest país i robar-nos així completament les riqueses. A través de la seva premsa, que ha usurpat el paper de la nostra premsa romanesa, a través de centenars de llençols bruts, a través de la literatura immoral i atea, a través de cinemes i teatres que difonen el libertinaje, a través dels bancs, els jueus s'han convertit en amos del nostre país.

Qui podria oposar-s'hi? Avui, quan són els promotors del desastre i la seva aparició. És el signe de la nostra mort nacional, qui els hi enfrontarà?

El moviment nacional està postrat a terra. En aquestes darreres eleccions la Lliga va sortir 70.000 vots menys, amb un total de menys de 50.000, menys del dos per cent a nivell nacional.
Dels deu parlamentaris que van tenir ahir, avui no n'hi ha cap. Ha d'arribar un dia en què el legionari sabrà com enfrontar-se a aquest monstre i com afrontar-lo en una batalla a vida o mort. Ell sol.

Machine Translated by Google

ELS NOSTRES SENTIMENTS PER AQUEST MÓN

El nostre petit nombre, en comparació amb la pura força d'aquest poder totpoderós, sovint ens ha fet fer preguntes com aquestes: Què farem si estem fora de la llei? Si aquestes hidres porten a terme el que planegem, ens posaran tots els obstacles possibles i intentaran aixafar

nosaltres.

Els seus ulls estan fixats en nosaltres. Ens poden provocar. Ens ho van fer una vegada, quan en silenci i pacíficament vam començar a treballar a Ungheni; així que ens van portar a la vora de l'abisme, desitjo tots els nostres plans. Què farem si ens provoquen? Tornem a treure les pistoles i disparar perquè els nostres ossos es podriguin a les presons i els nostres plans fracassin? Davant d'imatges d'aquestes perspectives, la idea de retirar-se a les muntanyes va sorgir a la nostra ment, allà on el romanès va acceptar lluitar contra totes les hordes enemigues. La muntanya ens ha estat a prop des de fa molt de temps, tota la nostra vida. Ell ens coneix. En lloc de deixar que els nostres cossos s'assequin i la nostra sang s'assequi a les venes en presons desolades i horribles, millor acabar amb les nostres vides morint fins a l'últim home a les muntanyes pel bé de la nostra fe. Així rebutgem la humiliació de tornar-nos a trobar encadenats. Atacarem des d'allà, amb incursions a tots els nius de vespes jueves.

* Unitat bàsica de l'organització legionària. **(Tr.)**

Allà dalt, defensarem la vida dels arbres i de les muntanyes de més devastacions. Allà baix, estendrem la mort i la misericòrdia.

Serem enviats per ser capturats i assassinats. Fugim, amaguem-nos; lluitarem; i al final segur que serem enderrocats. Per allà. serem uns quants de nosaltres, buscats pels batallons i regiments romanesos. Aleshores rebrem la mort. La sang de tots nosaltres fluirà.

Aquest moment serà el nostre discurs més gran dirigit al poble romanès, i l'últim.

Vaig trucar a Mota, Garneata, Corneliu Georgescu i Radu Mironovici i els vaig compartir aquestes reflexions. Havíem de pensar en els dies bons i dolents que ens esperaven. Havíem de tenir solucions i estar preparats per a tot. Res no ens ha de sorprendre. Seguirem el camí de les lleis de la terra, no provocant ningú, evitant tota provocació, responent a cap provocació. Però quan ja no som capaços de patir, o quan se'ns posen obstacles insalvables, el nostre camí ha de ser cap a les muntanyes.

És desaconsellable intentar una rebel·lió massiva, ja que aquest dia serien delmats pels canons i això es traduiria en escampar només desgràcies i penes.
Al contrari, hem de treballar sols, en nombre limitat i només sota la nostra responsabilitat.

Tothom va estar d'acord.

"No pot ser", van dir, "que la nostra sang, la sang de vint joves, no redimi els pecats d'aquesta nació. No pot ser que aquest sacrifici nostre no sigui entès pels romanesos, que no faci tremolar les seves ànimes i consciències i que això no constitueixi un punt de partida, un punt de resurrecció per als "
romanesos.

la nostra mort d'aquesta manera podria eventualment fer més bé a aquest poble que tots els esforços frustrats de la nostra vida. Ni tan sols els polítics que ens van a matar quedaran impunes.

Hi ha altres entre les nostres files que ens venjaran. No poder guanyar a la vida, guanyarem morint. Després d'això, vivim amb el pensament i la determinació de morir. Teníem la solució adequada per a la victòria, passi el que passi. ens va donar força i tranquil·litat. ens farà somriure davant de qualsevol enemic i qualsevol intent de destruir-nos.

Machine Translated by Google

LES ETAPES DEL DESENVOLUPAMENT DE LES LEGIÓS

PAMANTUL STRAMOSESC ("LA TERRA ANCESTRAL")

Vam néixer el 24 de juny de 1927. Uns dies després vam ocupar la nostra seu. Ara sentíem que havíem de tenir una publicació pròpia per ampliar el nostre camp d'influència, per formular-hi les normes de la nostra vida i a través d'ella dirigir el moviment. Com l'hem d'anomenar? Es va suggerir "La nova generació"; Això no em va agradar. Se sentia com una definició; ens va distingir d'una altra generació, que no funcionarà. "La terra antiga", que aquest sigui el seu nom. Aquest títol ens uneix a la terra del nostre país, sobre la qual descansen els nostres avantpassats; la terra que cal defensar. ens submergeix en àmbits indefinits; serà més que un nom, serà una crida constant a la batalla, la crida a la valentia, el despertar de les qualitats guerreres de la nostra raça.

A més, a més de les qualitats esmentades fa diverses pàgines, aquest títol subratlla un altre tret estructural de l'ànima del legionari: la valentia, sense la qual l'home és incomplet.
Perquè si un home és just, recte, devot, fidel, diligent, etc., però no té qualitats heroiques que li permetin lluitar contra enemics sense escrúpols, deshonests i injustos, moriria a les seves mans. Aquí estàvem ara amb l'eix del nostre moviment ja fixat; un extrem arrelat a la terra de la nostra Pàtria, l'altre al cel: "La Terra Ancestral" i Miquel Arcàngel. Però un paper costa diners que no teníem. Què farem? Vam decidir escriure al pare Mota per demanar-li que ens la imprimís a crèdit, a l'antiga impremta de Libertatea ("Llibertat") a Orastie. Va acceptar; imprimia el nostre diari i nosaltres li pagaríem en subscripcions i vendes. "A Terra Ancestral" nº 1 es va publicar l'1 d'agost de 1927 en format de revista bimensual, amb la icona de l'Arcàngel São Miguel al centre de la portada. A l'esquerra de la icona es reproduïen les següents paraules de la icona de St.

Miquel Arcàngel a l'Església de la Coronació d'Alba-Iulia: "Als cors impurs que entren a la casa més pura del Senyor, apunto la meva espasa sense pietat".

I a la dreta una estrofa del poema de Cosbuc "Decebal al seu poble:"
"Tot i que som descendents dels Déus, encara tenim el deute de la mort. Morir un jove o un vell doblegat és el mateix, però no és el mateix morir un lleó o un gos encadenat!" A sota, el mapa de Romania que mostra amb punts foscos l'abast de la invasió jueva.

EL CONTINGUT DE LA PRIMERA EDICIÓ

L'article principal, titulat "La terra antiga" aprofundeix en la situació del moviment nacional després del conflicte dins de la Lliga i intenta explicar la nostra posició.
S'acaba amb la súplica. "Enfronta't a l'enemic!" El signen Corneliu Z. Codreanu, Ion Mota, Ilie Garneata, Corneliu Georgeseu i Radu Mironovici. El segon article està signat per mi, "És el teu moment, vine"; una continuació de la mateixa línia de pensament abordada en el primer article. El tercer va ser signat per Ion Sava, un jove lluitador talentós que va participar en moltes batalles de moviments estudiantils, que es va unir a nosaltres, però no es va convertir en legionari. El seu titular: "Resultats electorals".

Segueix un breu panegíric amb motiu de la mort del rei Ferran, que havia mort uns dies abans. A sobre de la seva foto, amb una vora negra, hi havia el títol "El nostre rei va morir.

Va seguir l'article de Mota, que reprodueixo aquí en part:

PER ICONA

"És des de la icona i l'altar que comencem, després passegem una estona enduts per les ones humanes

* **Nom popular de l'església d'Alba-Iulia en què es van coronar el rei Ferran i la reina Maria el 15 d'octubre de 1922. (Tr.)**

Machine Translated by Google

i no arribem a cap costa, malgrat la puresa dels nostres impulsos. Ara, amb els cors pesats, escampats, esquinçats, ens reunim a l'abric, per al nostre únic escalf i consol, força i consol, donant poder, als peus de Jesucrist, al llindar de la lluentor encegadora del cel, sobre el Icona. No ens dediquem a la política, ni un sol dia a la nostra vida, mai. Tenim una religió, som esclaus d'una fe. Ens vam consumir en el seu foc i, totalment sotmesos a ell, el vam servir fins al límit de les nostres forces. No hi ha derrota i desarmament per a nosaltres mateixos, perquè el poder del qual volem ser les eines és eternament invencible.

"No podem, de moment, discutir amb detall les causes de la caiguda de l'antiga Lliga.
Només queda dir que, en aquests moments de nova creació, volem afirmar de manera clara i decidida, per imprimir el caràcter del nou sistema que neix: "Luz de luz.....

A continuació, l'article continua donant algunes pistes sobre la nova organització, acabant amb una expressió de fe en la victòria.

Extracte d'un article de Corneliu Georgescu:

encendre la torxa de la fe

"Les cròniques antigues ens diuen que, en el passat, els déus van enviar un judici difícil a l'antiga Hèlade pels seus pecats. Des dels erms d'Àsia, grans exèrcits, moltes vegades més forts que els grecs, van baixar com una tempesta a les planes del país. , devastant els seus camps, enderrocant les seves ciutats, devastant els seus temples i destrossant els seus exèrcits, que, encara que valents, eren massa reduïts en nombre per oposar-se a una oposició reeixida.

Sense trobar més resistència, els medes victoriosos van penetrar al cor de Grècia a Delfos, on es trobava el temple més famós d'Apol·lo. Els sacerdots del temple tremolaven de por que aviat l'enemic pogués profanar el temple sagrat.
Només el gran sacerdot no tenia por. Ple de confiança en el poder diví, es va dirigir als seus companys sacerdots i va dir... No tinguis por, Déu no necessita exèrcits.
Ell mateix ens defensarà! '

"I el gran sacerdot i tots els altres van començar a pregar i les seves oracions van fer miracles.
Tan bon punt els confiats exèrcits dels perses es van acostar a pocs passos del temple, el mont Parnàs va sacsejar i va fer rodar pedres pels vessants amb un tron ensordidor sobre l'enemic, aixafant-lo. Els llamps que baixaven com del no-res, van completar la seva destrucció, de manera que del gran exèrcit d'un moment abans, pocs van quedar per explicar aquest miracle celestial...

"Lluitadors! Enceneu de nou a les vostres ànimes la torxa de la fe que serà la victòria i el triomf nostre".

Després segueix una carta de Radu Mironovici a un dels seus germans del poble de tornada a casa.
Sabent que està desanimat, li diu: "És clar que podem estar tristos i tristos, però hi ha un dret que no tenim: perdre el valor i deixar caure l'arma".

Després d'això, li explica la desunió a la Lliga i la fundació de la Legió, així: "La nostra casa, que tots vam construir amb la nostra pròpia suor, que era el nostre refugi, va cremar...

"Només queden unes quantes parets enfosquides pel fum com a dolorós recordatori de l'antiga casa.

"Què vols que fem ara? Rebel contra Déu? No pot ser, perquè "el Senyor donat, el Senyor treu, beneït sigui el nom del Senyor".
"Cregarem els braços i morirem en la misèria, el fred, la pluja i el vent? No! Però, amb fe en Déu, ens posarem mans a l'obra, i a poc a poc ens haurem de construir una casa nova el doble de bonica. Aquí està, 'la Legió', per a la qual posem una primera pedra angular.

Machine Translated by Google

L'article de Garneata és el següent:

DESACORD ENTRE GERMANS - L'ALEGRIA DE L'ENEMIC

"Amb el cor ple de penediment, agafo la meva ploma per compartir amb els altres el torrent de pensaments inquietants que ens han embolcallat davant dels
nostres problemes tardans...

"La baralla entre germans i les desavinences entre els dirigents s'han fet tan evidents que ja no podem amagar-les. Les seves conseqüències probablement descoratjaran molts, i la consternació dels que confiaven en la Lliga és segurament un pas enrere, un pas cap a la derrota. .

"Això és tan obvi, perquè en cap moment de la història s'ha demostrat que la desunió condueixi a res més que la desgràcia, el desastre...
"Sabrem recórrer el camí que vam triar fa set anys, i amb la mateixa determinació.
Els nostres ossos, acostumats a la duresa dels temps de presó i la misèria, se sentiran bé a les trinxeres de la batalla, en posició contra l'adversari.

"Que els jueus, que avui s'alegren en creure que ha arribat l'hora del seu domini, sàpiguen que hi ha un racó en aquest país on, a qualsevol hora del dia o de la nit, hi ha una tropa de guàrdia, la cara girada cap a l'enemic."

Diverses informacions completen aquest primer número juntament amb l'article "Somnis, esperances, realitat" de l'enginyer Gheorghe Clime, exvicepresident de LANC a Moldàvia, del qual extreu la part final: "Què ens cal per arribar-hi. objectiu final?

"Un exèrcit guerrer dirigit per un líder capaç envoltat d'ajudants devots. Sobre aquest tema, pel que fa a mi, encara que molt més gran, segueixo el grup d'acció del jove Corneliu Z.
Codreanu, Ion 1. Mota ...
"Òbviament, cal l'aportació de molts, de tots els que avui estan dispersos en camps desmoralitzats". En conseqüència, si algú en algun racó de Romania obria una llista de subscriptors, autoritzats o no, que introdueixi també el meu nom, amb el qual puc donar la meva vida. "

ELS PRINCIPIS FONAMENTALS DE L'ÈTICA LEGIONÀRIA

El 15 d'agost es va publicar el segon número de "La terra antiga". En l'article principal titulat "La Legió de Miquel Arcàngel", intento formular breument les primeres normes ètiques de la vida legionària que pretenem respectar i afirmar estrictament, i al voltant de les quals s'han d'aplegar tots aquells que les valoren.

Qui vingui i creixi enmig nostre haurà de créixer respectant-los.
Trio d'aquest estatut-article les idees en l'ordre en què les vaig escriure en aquell moment. La primera idea: "Puresa moral".
El segon: "Desinterès per la batalla".
El tercer: "Entusiasme".
El quart: "Fe, treball, ordre, jerarquia, disciplina".
El cinquè: "La Legió estimularà l'energia i la força moral de la nostra nació, sense la qual mai no hi haurà victòria".

El sisè: "La justícia, (la Legió serà l'escola de la justícia i l'energia per entronitzar-la)."
El setè: "Accions, no paraules, tu actues! No parlis!"
El vuitè: "Al final d'aquesta escola, sorgirà una nova Romania i la tan esperada resurrecció d'aquest poble romanès, objectiu de tots els nostres esforços, patiments i sacrificis que fem". Vull aprofundir en alguns d'ells.

DESINTERESSITAT EN LA BATALLA

Machine Translated by Google

Derrotar l'interès propi és una altra virtut fonamental del legionari. Això està en clara oposició a la posició del polític l'únic motiu del qual per actuar i lluitar és només el seu interès propi, amb tots els seus subproductes degenerats: la cobdícia d'enriquiment, el luxe, la disbauxa o l'arrogància.
Per tant, estimats companys, a partir d'ara, mentre existeixi la vida d'un legionari, heu de saber que allà on us sentiu assolir, ja sigui en l'ànima d'algun lluitador o en la vostra pròpia ànima, el grunyit d'aquest interès, allà la Legió va deixar d'estar. existir. Allà acaba el legionari i el polític comença a mostrar els seus ullals.

Mireu als ulls d'un nouvingut, i si als seus ulls detecteu una lluentor d'algun petit interès propi (ja sigui material, ja sigui ambició, passió, orgull), sapigueu que no es pot convertir en legionari.

Tampoc n'hi haurà prou amb vestir la camisa verda o adoptar la salutació legionària perquè algú esdevingui legionari, ni tan sols si entén "atzar" el moviment legionari; però només si viu d'acord amb les normes de vida legionària. Perquè la Legió no és només un sistema lògic, una cadena d'arguments; és una "fe viva". de la mateixa manera que algú no és cristià si "coneix" i "entén" l'Evangeli, sinó només si s'ajusta a les normes de vida que s'hi adopten, si "viu l'Evangeli".

DISCIPLINA I AMOR

Tota la història social de la humanitat està plena de lluites, basades en dos grans principis, un dels quals és la lluita per un lloc en detriment de l'altre: el principi d'autoritat i el principi de llibertat. L'autoritat es va esforçar per expandir-se en detriment de la llibertat, i la llibertat es va esforçar per limitar el poder de l'autoritat tant com era possible. Aquests dos, cara a cara, no poden sinó significar conflicte. Orientar un moviment segons l'un o l'altre d'aquests dos principis és continuar la línia històrica del malestar social i la guerra. Significa continuar la línia de la tirania, l'opressió i la injustícia d'una banda i la línia de la insurrecció sagnant i el conflicte permanent de l'altra.

Per això vull cridar l'atenció de tots els legionaris i en particular dels més joves perquè no es desviïn de la línia del moviment per un malentès. En molts casos m'he adonat que tan bon punt a un legionari se li donava un càrrec, s'enduia amb tot el seu ésser cap a "autoritat", trencant amb tot allò que l'havia lligat als seus companys fins aleshores, i se sentia obligat a "impressionar" els altres amb la seva ús de la seva autoritat.

El moviment legionari no es basa exclusivament ni en el principi d'autoritat ni en el de llibertat. Té les seves bases arrelades en el principi de l'amor. en ell tant l'autoritat com la llibertat tenen les seves arrels.

L'amor és pau entre els dos principis: autoritat i llibertat. L'amor està al mig, entre ells i per sobre d'ells, envoltant-los en tot el que és millor i eliminant els conflictes entre ells.

L'amor no pot portar tirania, opressió, injustícia, insurrecció sagnant o guerra social. Mai pot significar conflicte. També hi ha un concepte hipòcrita del principi de l'amor que practiquen els tirans i els jueus que apel·len contínuament i sistemàticament al sentiment d'amor en els seus semblants, darrere del qual continuen odiant i oprimint tranquils.

L'amor aplicat significa tranquil·litat en la societat i en el món. La pau ja no es presenta com la mala expressió d'un equilibri mecànic i fred entre els dos principis: l'autboïdia i la llibertat condemnada a la guerra eterna, és a dir, a la impossibilitat de l'harmonia.

La bondat i l'amor ens donaran pau, no justícia. Perquè la justícia és molt difícil de realitzar plenament. Fins i tot si es trobés un instrument de la seva perfecta realització, l'home, que és incapaç de reconèixer-lo i apreciar-lo, restaria per sempre descontent.

En el segon, triomfar en la batalla contra la natura o contra els enemics.
Tot i que cent homes es poden estimar com a germans, és possible que, davant la necessitat d'alguna acció, cadascú tingui una opinió diferent. Cent opinions no guanyaran mai. amor

Machine Translated by Google
Machine Translated by Google

sol mai els farà guanyar. Cal disciplina. Per guanyar, tothom ha d'adoptar una única opinió, la del que té més experiència, el líder.
La disciplina és la garantia d'èxit, ja que assegura la unitat d'esforç. Hi ha dificultats que només un poble sencer unit, obeint una sola ordre, pot superar. Qui és l'imbècil que, en tal eventualitat, es negaria a unir-se amb la resta de la seva gent, quan ells, com un sol, obeïrien la mateixa ordre amb el pretext que la disciplina feria la seva personalitat?

En aquells casos, quan el teu país està amenaçat i quan la naturalesa de les coses t'impulsa a posar en perill la vida i els membres, a trencar la teva família, a arriscar el futur dels teus fills, a renunciar a tot el que tens en aquesta terra per salvar la teva pàtria. , és com a mínim ridícul que algú digui que la seva "personalitat està sent ferida".

La disciplina no humilia ningú, perquè porta a la victòria. I si les victòries no es poden obtenir excepte mitjançant el sacrifici, aleshores la submissió a la disciplina és el més petit de tots els sacrificis que un home pot fer per a la victòria de la seva nació.
Si la disciplina és una renúncia, un sacrifici, no humilia ningú. Perquè qualsevol sacrifici ennobleix algú, no el degrada. Com que el nostre poble ha de superar enormes dificultats, cada romanès ha d'acceptar amb alegria l'educació disciplinària i així ser conscient de la seva contribució a la victòria de demà.

No hi ha victòria sense unitat; i no hi ha unitat sense disciplina. Per tant, la nostra nació ha de considerar-ho un acte hostil i condemnar com a perillós per a les seves victòries i la seva pròpia vida qualsevol desviació de la disciplina de la disciplina.

LA LLUITA PER MANTENIR LA NOSTRA ANÀLISI

La lluita per assegurar la publicació de la nostra ressenya va ser la segona etapa del nostre desenvolupament. Sense recursos, els nostres esforços van prendre l'aspecte d'una batalla real. de fet, "batalla" és com l'hem anomenat des del principi.

Utilitzem dues estratègies: 1.
Centrar tots els nostres esforços en el mateix objectiu alhora. En el segon, triomfar en la batalla contra la natura o contra els enemics.
Tot i que cent homes es poden estimar com a germans, és possible que, davant la necessitat d'alguna acció, cadascú tingui una opinió diferent. Cent opinions no guanyaran mai. Només l'amor mai els farà guanyar. La disciplina és necessària.
Per guanyar,
tots han d'adoptar una única opinió, la del més experimentat, el líder.

La disciplina és la garantia d'èxit, ja que assegura la unitat d'esforç. Hi ha dificultats que només un poble sencer unit, obeint una sola ordre, pot superar. Qui és l'imbècil que, en tal eventualitat, es negaria a unir-se amb la resta de la seva gent, quan ells, com un sol, obeïrien la mateixa ordre amb el pretext que la disciplina feria la seva personalitat?

En aquells casos, quan el teu país està amenaçat i quan la naturalesa de les coses t'impulsa a posar en perill la vida i els membres, a trencar la teva família, a arriscar el futur dels teus fills, a renunciar a tot el que tens en aquesta terra per salvar la teva pàtria. , és com a mínim ridícul que algú digui que la seva "personalitat està sent ferida".

La disciplina no humilia ningú, perquè porta a la victòria. I si les victòries no es poden obtenir excepte mitjançant el sacrifici, aleshores la submissió a la disciplina és el més petit de tots els sacrificis que un home pot fer per a la victòria de la seva nació.
Si la disciplina és una renúncia, un sacrifici, no humilia ningú. Perquè qualsevol sacrifici ennobleix algú, no el degrada. Com que el nostre poble ha de superar enormes dificultats, cada romanès ha d'acceptar amb alegria l'educació disciplinària i així ser conscient de la seva contribució a la victòria de demà.

No hi ha victòria sense unitat; i no hi ha unitat sense disciplina. Per tant, la nostra nació ha de considerar-ho un acte hostil i condemnar com a perillós per a les seves victòries i la seva pròpia vida qualsevol desviació de la disciplina de la disciplina.

Machine Translated by Google

LA LLUITA PER MANTENIR LA NOSTRA ANÀLISI

La lluita per assegurar la publicació de la nostra ressenya va ser la segona etapa del nostre desenvolupament. Sense recursos, els nostres esforços van prendre l'aspecte d'una batalla real. de fet, "batalla" és com l'hem anomenat des del principi.

Utilitzem dues estratègies: 1.
Centrar tots els nostres esforços en el mateix objectiu alhora.
2. Encoratjar els nostres lluitadors durant la batalla mitjançant cites i distincions.
Trobareu aquest principi en totes les nostres activitats legionàries.
Presenta els següents avantatges: a)
La ràpida realització del propòsit desitjat. b)
L'educació de l'acció conjunta i de l'esforç disciplinat de tots els treballadors. c) Despertar a la consciència dels propis poders, la confiança en si mateixos i en els seus propis poders.

El record de les derrotes econòmiques, especialment els esforços infructuosos, va portar el poble romanès a la resignació, la manca d'iniciativa i la pèrdua de confiança. Haurem de despertar la seva confiança en ells mateixos, substituint els records dolorosos per una tradició d'èxit en els seus esforços. I finalment, alimentant els nostres lluitadors, podrem aconseguir l'exhibició zelosa d'un quadre de lluitadors d'elit. En la nostra ressenya, vam fer una crida a tots els nostres amics perquè passessin a l'ofensiva entre l'1 de setembre i el 15 d'octubre, de manera que junts puguem aconseguir el màxim de nous subscriptors possible.

Arran d'aquesta crida es va iniciar una autèntica campanya de formigues, en la qual hi va participar activament tothom: joves, vells, pagesos, intel·lectuals.
Alguns van portar fins a 45 signatures (Constantin Ilinoiu).

El resultat d'aquesta primera batalla es va publicar al número de l'1 de novembre de 1927. Heus aquí el que vaig escriure aleshores: «A les sis de la tarda del 15 d'octubre, el nombre d'entrades arribava a les 2.586.
La Legió agraeix a tots els que van treballar per a la seva primera victòria".

Tots els que van participar en aquesta batalla van ser esmentats en aquest número. En primer lloc, donem les gràcies al pare Mota que ens va fer una publicitat favorable a través de Libertatea ("La llibertat"). Torno a donar aquí els noms de tots tal com estaven impresos a "The Ancient Land". Alguns d'ells no es van convertir en legionaris i alguns ja no són entre nosaltres perquè van morir en la fe legionària.
I els anomeno aquí perquè eren creients des del principi; s'enumeren en l'ordre en què van destacar: Mother Pamfilia Ciolac (Varatec), Octav Negut (Focsani), Arhimandrite Atanasie Popescu (Balti),
Hieromonah Isihie Antohi (Neamt), Mihad Tanasache, Victor Silaghi, Ion
Bordeian, u, Radu Mironovici , Capità V. Tuchel (Ivesti), Constantin Ilinoiu (Iasi), N. Grosu (Botosani), Ion Minodora (Husi), Grigorie Balaci (Movilita-Putna), Andrei C. lonescu (Barlad), Spiru Peceli (Galati) , enginyer Mihai Ittu (Bucarest), enginyer Gh . Clime (Iasi), Ion T. Banea (Sibiu), Ilie Garneata (Iasi), Totu Nicolae (Iasi), Coman Alexandru (Gauri-Putna), Decebal Codreanu (Husi), Mihail Marinescu (Galati), Traian Lelescu (Piatra- Nearnt), Sebastian Erhan (Campul-Lung, Bucovina), N. Tecau (Amèrica), Elena Petcu (Vaslui), Dr. Socrate Divitari (Tecuci), Ion Plesea (Orhei), PI Morariu (Suraia-Putna), Nanu Gavril Raileanu (Orhei), Cotiga Traian (Focsani), Maria Mitea (Severin), 1. Ciobanita (Belcesti), Carausu (Voinesti) , Tinistei Neaga (Orhei), Zosim Bardas (Tarnava Mare), Ion Blanaru (Focsani), Luliu Stanescu (Marsani-Dolj), Corneliu Georgescu (Poiana-Sibiului), Fanica Anastasescu (Bucarest), D. Ifrim (Iasi), I Durac (P. Neamt), Pa'curaru Gh. (Bucarest), el professor Isac Mocanu (Turda), Marius Popp (Cluj), N.

Voinea (Panciu), NB Munceleanu (Roman), Grigorie Berciu (Varna), Corneliu Cristescu Basa Emil Eremeiu (Nasaud). (Comanesti), Angela Plesoianu (Seven'n) ,

Vuit anys més tard ens trobem amb el dels 59 que van participar en la primera batalla legionària:
Quatre ens havien deixat, incapaços d'entendre'ns; de fet, fins i tot van atacar
nosaltres.

Vuit, després d'un any o dos, no donaven cap senyal de vida. Vint-i-dos van rebre les qualificacions més altes,

Machine Translated by Google

convertir-se en comandants legionaris, comandants auxiliars o senadors legionaris.
Set es van convertir en legionaris, homes de fe inquebrantable, desafiant tota persecució.

Divuit van seguir sent els nostres amics, ajudant-nos fins avui.

Com a resultat d'aquesta batalla, la publicació de "La terra ancestral" va ser assegurada per a curs.

ALTRES NOMS TROBATS A LES PRIMERES PREGUNTES DE LA NOSTRA REVISIÓ

Vasile Estat, comerciant i C. Vasiliu, pensionista (Adjud), Gh. Oprea (San-Nicolaul Mare), Ion Schiopu (Prundul Bargaului, advocat Budescu P. (Banat), Adolf Greiter, Misu Stefanescu, Iosif Dumitru (el primer subscriptor de "The Ancestral Land"), Ilie Berlinschi (Igesti-Bucovina), Dra. Elena Bratu, Mille Lefter (Galati), Ion Demian (Turda), Dr. Popeseu (Vaslui), Teodoreseu Craciun, Augustin Igna, Ivanovici, Adam Branzei, Sofron Robota (Dorna), Bacuta Boghiceanu (Husi), els germans Balan (Soveja), C.
Gheorghiu Contar, Capità Siancu, Gh. Postolache, Gheorghe Despa (Dorna), Luchian Cozan (Dorna), Dr. Crisan, enginyer Camil Grossu, Chirulescu Victor, Lorde Nicoara, Ion i Alexandru Butnaru, Adriana i Teodora Ieseanu, Vasile Stan, Professor Razmerita, Craciunescu (Focsani), Ion Belgea, Gurita Stefaniu, Ghita Antonescu, Pantelimon Statache, Octav Pavelescu (Foscani), Gheorghe Potolea (Beresti), I. Gh. Teodosiu, Margareta Marcu, I. Gh. Galati), Dan Tarnovschi, Simion Tonea, enginyer Stoicoiu, Coronel Paul Cambureanu, Amos Horatiu Pop (Ludos), Stefan Nicolau, Ileana Constantinescu, Elvira Ionescu, Marioara Cidimdeleon, Gh.

Amancei, Coca Tiron, Iulius Igna, Aristotel Gheorghiu (Rm.-Sarat), D. Bunduc, Valer Danieleanu, Constantin, Ursescu, Vasile Tampau, C. Mierla, Octav Danieleanu, Stefan Manzat, Coronel Blezu, Eufrosina Ciudin, Reverenda Mare Zenaida Rachis, Gh. Lliga, Ana Dragoi (Galati), professor Matei Coriolan.

Esmento aquests noms, citats amb freqüència al diari, no per satisfer la curiositat del lector, sinó perquè cal recordar sempre les persones que ens van ajudar -sobretot en les nostres primeres hores difícils-. Alguns d'ells van morir, mentre que d'altres es van convertir en lluitadors enfrontats a totes les persecucions fins avui. M'he afanyat a enumerar-los ara, ja que potser no tinc l'oportunitat de tornar-ho a fer més endavant en aquest llibre.

LA NOSTRA ACCIÓ VISTA DES DE FORA

Des de primera hora vam gaudir de l'odi del polític jueu-maçònic.
Però també hi va haver gent que ens va acollir al seu cor com un raig d'esperança. Aquí hi ha diverses cartes dels lectors que es van imprimir a la primera edició de "The Ancient Land":

«No intentaré expressar llargament la meva alegria per l'aparició de la revista. Us saludo amb la nostra salutació d'abans: 'Que Déu us ajudi'. Tampoc m'endinsaré en aquestes línies en els darrers esdeveniments, però dic: "Endavant, sempre endavant, homes nous. Visca la tropa de l'arcàngel Miquel. Que la banda dels malvats sigui engolit a la foscor de Belzebut". "Sant Miquel, l'arcàngel, haurà d'atacar sense dubtar i sense pietat. Aquest és l'objectiu que es presenta a les pàgines de 'La terra ancestral'.

"Ni Satanàs ni els seus servents poden respondre a la crida de l'Arcàngel, ni s'han d'imaginar que poden enganyar ningú amb disfresses. Els traïdors mereixen un càstig més dur que els enemics.
"No mostris indulgència a ningú, ja que a ningú li falta la maduresa per jutjar quina és l'hora decisiva".

"Tanco les meves línies desitjant poder veure la victòria una hora abans, la gran victòria". Coronel Blezu

Machine Translated by Google

* Membres del Senat Legionari, vegeu la pàgina 257. **(Tr.)**

"El sol brillant de l'esvàstica tampoc ens va fallar aquesta vegada per treure'ns del caos.
Ens ha donat la seva llum benèfica, per a la nostra salvació, 'La Legió de Miquel Arcàngel'.
A partir d'ara, l'ànima romanesa es torna a escalfar per la fe que aquest moviment sagrat no perirà. "

"La idea nacional ens cridarà al deure".

"Els que no ens entenen cauran pel camí. Estic al teu costat".
ML Lefter, advocat President de LANC per Galati

"Vostè sou les esperances dels nostres dies futurs. Posem el nostre futur i el dels nostres fills als teus peus.

Tots esperem impacients per veure la vostra poderosa organització i esperem unir-nos a la lluita. "" I quan dic això no només dic el que sento, sinó el que veig en molts altres.
"CN Paduraru

Taula Nacional, Break, (romà).

"Veig i sento renéixer cors romanesos. No només espero que la victòria sigui nostra, n'estic segur".

Ion Banea, estudiant, Vurpar (Sibiu).

"És el meu deure com a estudiant cristià, crec, enviar-me felicitacions a mi i als meus amics de les planes de Jiul per la determinació i l'energia que estan mostrant en la lluita que acaba de començar".

Iuliu Gb. Stanescu, estudiant.

"Nosaltres, els romanesos del poble de Vulcani, Petrosani Co., encara portem avui a la Gran Romania el jou que els responsables de l'empresa ens van posar, perquè tots són estrangers".
Jo, Augustin Igna, he contret tuberculosi. "
Miner de professió, ja no puc treballar a la mina perquè em fa mal l'aire contaminat.

"Vaig remetre una petició, cosignada pel metge, demanant treballs més lleugers a fora, no a baix, perquè allà acabaria els meus dies d'aquí a unes setmanes. Va ser denegada. Ara us demano ajuda perquè no tinc ningú a qui recórrer. "

Igna Augustin

"Si us plau, deixeu d'enviar-me la vostra ressenya; em dic Axente Poenar, miner, Carteju de sus, perquè no tinc prou diners per pagar-vos, ni tan sols durant tres mesos, i odio tornar-vos-hi".

"I ara m'explico per què no tinc diners. Aquí és tardor i a tothom li agrada perquè és l'època de la collita. És a dir, tothom menys els miners, perquè ens falta la roba i les sabates que l'hivern que ve necessita; i els nostres fills han de ser enviats a l'escola.
El poc que estalviem del nostre pa amarg l'hem de gastar en aquestes necessitats".

Axente Poenar, miner.

"Estimats fills del nostre poble: Quan m'apropo a la posta de sol de la meva vida, un nou raig d'esperança entra a la meva ànima per a la resurrecció del nostre estimat país, veient el seu moviment pur i sant 'La Legió de Miquel, l'Arcàngel', el gran príncep celestial. Em sento molt trist de no viure prou per veure florir el nostre poble i gaudir de la laboriosa collita amarada de la suor freda, i potser la sang, d'aquells màrtirs destinats per Déu, que són i ho seran, per al compliment de el gran pla. que es va pastar amb tant de patiment. És massa tard. la pesta s'estén, la nostra tomba s'està excavant, els enterradors estan disposats a enterrar-nos per sempre; i els romanesos, grans o petits,

Machine Translated by Google

dubtem, regatem i ens barallem per ambicions, vanagloria buida i riqueses peribles.

* Continuem mantenint el teu nom a la llista de subscriptors.

"Jo callo perquè sóc inculta; tu calla perquè ets astut; ell perquè està adscrit a un partit polític; ells callen perquè són l'administració; i així tots callem; la foscor de la nostra caiguda ens embolcalla. .a poc a poc i s'apaga la torxa del nostre poble. Sóc un pobre pagès, però puc manejar tant la ploma com la pala o la falç. Us ajudaré amb els meus diners, la meva ploma, de fet i de paraula, demanant que em doneu un petit racó a la nostra ressenya 'The Ancient Land'. Escriuré sota l'epígraf "Som romanesos o no estem a la vora de la perdició? I per què?"

'Qui són els culpables?'
'Quina és la causa de les causes?'
'Què es fa i què s'ha de fer?' "Què ha de saber i fer tot romanès?" "VL Onofrei, pagès, poble de Tungujei (Vaslui)

MÉS ENLLÀ DE LES FORMES

De fet, "La terra ancestral" està plena d'aquestes lletres; una contribució dels nostres compatriotes a la creació de la Legió. Perquè la Legió és més que una organització amb membres, llibres i líders. És un estat d'ànim, una unitat de sentiment i de vida a la qual tots contribuïm. Membres, caps, dorsals, uniformes, programa, etc. constitueixen la Legió visible. L'altre, però, que no es veu, és el més important. La Legió visible sense l'invisible, és a dir, aquell estat d'ànim, de vida, no significa res; només seria una forma desproveïda de cap contingut.

No ens vam proposar, amb la nostra crítica, com els professors a les seves càtedres, aixecar una barrera entre nosaltres "els caps", "els professors", que teníem els seus ensenyaments i teories impreses a la revista, i el lector que no té res més que veure. aprendre els nostres ensenyaments i adaptar-s'hi. Nosaltres d'una banda, ells de l'altra. No. Fer la Legió no vol dir donar-li uniforme, botons, etc.; no vol dir treballar el teu sistema d'organització, ni tan sols vol dir formular la teva legislació, normes de lideratge, enumerar lògicament els textos en paper. Com criar un home, no vol dir fer-se la roba o fixar els seus principis de comportament o establir el seu programa d'activitats.

Ni estatut, ni programa, ni doctrina es mouen. Aquestes podrien constituir la seva legislació, definir els seus objectius, sistema d'organització, mitjans d'actuació, etc., però no el propi moviment. Són conceptes que fins i tot els homes de ciència confonen. Crear només un "estatut", "programa", etc., després creure que vas crear un "moviment" és com si volguessis fer un home, només faries la seva roba.
Crear un moviment significa, en primer lloc, fer néixer un estat d'ànim, un entusiasme brollant de l'esperit, del cor d'un poble que no té res a veure amb les especulacions del raonament fred.
Això és el que constitueix l'essència del moviment legionari. No vaig ser jo qui vaig crear aquest estat d'ànim. Va néixer de la convergència de la nostra aportació de sentiment amb la d'altres compatriotes.

La ressenya “La terra ancestral” va ser el punt de trobada on les nostres aspiracions i després els nostres tbougbts van confraternitzar amb els sentiments i pensaments d'aquells romanesos que ens van conèixer.

Així que la Legió en la seva essència, en aquell estat d'ànim invisible, que sentim tots nosaltres, no va ser la meva creació.
Va ser fruit d'una col·laboració.
Neix de la fusió de les següents aportacions:

Machine Translated by Google

1. Els sentiments dels primers legionaris.
2. Els sentiments corresponents d'altres romanesos.
3. La presència a la consciència de tots els morts del nostre poble.
4. El desig de la terra de la nostra pàtria.
5. Benedicció de Déu.

No voldria que algú malinterpreti els meus pensaments com a dient: "No sóc un d'aquests legionaris d'uniforme, sóc un legionari d'esperit".

Això no pot ser.

La doctrina, el programa, l'estatut, l'uniforme, l'activitat es creen sobre aquest fonament espiritual, tot i així, no com a complements, sinó com a factors que fixen el contingut espiritual del moviment, donant-li una forma unificada i mantenint-lo viu en la consciència del moviment. gent i et condueix cap a l'assoliment i la victòria. El moviment legionari és tot plegat.

Els uniformes que van sorgir en tots els moviments contemporanis: el feixisme (la camisa negra), el nacionalsocialisme (la camisa marró), etc., no van néixer de la imaginació dels dirigents. Van néixer de la necessitat d'expressar aquest estat d'ànim. L'expressió de la unitat de sentiment. Són la cara visible d'una realitat invisible.

ELS MOVIMENTS NACIONALS I LA DICTADURA

Sempre que s'esmenta un moviment nacional, se li atribueixen sistemàticament tendències a la dictadura. No vull criticar les dictadures en aquest capítol, però vull demostrar que els moviments nacionals d'avui a Europa, com el moviment legionari, el feixisme, el nacionalsocialisme, etc., no són ni dictadures ni democràcies. Els que ens lluiten cridant: "A baix la dictadura feixista!", "Lluita contra la dictadura!", "Defenseu-vos contra la dictadura!" no ens pegues. Estan disparant fora de porteria. Només poden aconseguir la notòria "dictadura del proletariat".

La dictadura pressuposa la voluntat d'un sol home imposada per la força a la voluntat d'altres súbdits d'un estat. És a dir, dues voluntats oposades: la del dictador o grup d'homes, d'una banda, i la del poble, de l'altra. Quan aquesta voluntat és imposada per la restricció i la crueltat, aleshores la dictadura és tirania.

Però quan una nació amb una majoria del 98 per cent, amb un entusiasme indescriptible, una nació de 60 milions o una de 40 milions d'ànimes, aprova i aplaudeix amb delir les mesures del cap, vol dir que hi ha un acord perfecte entre la voluntat del cap i que de la gent. A més, combinen tan perfectament que ja no hi ha dues voluntats. Només n'hi ha una: la voluntat de la nació, l'expressió de la qual és la principal. Entre la voluntat de la nació i la voluntat del líder només hi ha una relació: una relació perfecta entre ells.

Afirmar que la unanimitat aconseguida sota els règims de moviments nacionals es deu al "terror" i als "mètodes inquisitorials" és absolutament ridícul, perquè les persones entre les quals van sorgir aquests moviments tenen una consciència cívica molt desenvolupada. Van lluitar, van sagnar i van deixar milers que van morir per la llibertat; mai es van sotmetre, ni a l'enemic extern ni al tirà intern. Per què no haurien de lluitar i sagnar avui també, si s'enfronten a tant de terror? I llavors, els vots o fins i tot les majories es poden treure per la força, pel terror;

es poden treure llàgrimes o sospirs; però mai s'ha sentit, ni s'escoltarà mai, que l'entusiasme i el fervor es poden produir per la força. Ni tan sols a la nació més retardada del món. Perquè el moviment nacional no és dictatorial en la seva essència, nosaltres

Machine Translated by Google

així que ens preguntem: què és? És una democràcia? En absolut, perquè el líder no és votat per l'electorat i la democràcia es basa en el principi d'elegibilitat. O, en els règims nacionals, cap líder no és seleccionat per votació. Ell està d'acord. Si aquests règims no són dictadures o democràcies, què són? Sense definir-los, cal admetre que representen una nova forma de govern, sui genesis, en els estats moderns. No s'ha trobat fins ara i no sé quin nom li posarà.

Crec que té a la base aquest estat d'ànim, aquest estat de consciència nacional elevada que, tard o d'hora, s'estén a les perifèries de l'organisme nacional. És un estat de revelació interior. Què era

una vegada el dipòsit instintiu del poble es reflecteix ara en la consciència del poble, creant un estat d'il·luminació unànime que només es troba en els grans renaixements religiosos. Aquest fenomen es podria anomenar amb raó l'estat de

ecumenicitat nacional. Un poble en conjunt pren consciència de si mateix, del seu propòsit i destí al món. Durant la història passada, només s'han observat mostres d'aquesta consciència, però avui ens trobem davant d'alguns d'aquests fenòmens permanents.

En aquest cas, el líder ja no és un “mestre”, un “dictador” que fa el que “vol”, que dirigeix “segons els seus capritxos”. Ell és l'encarnació d'aquest estat d'ànim invisible, el símbol d'aquest estat de consciència. Ja no fa “el que li plau”; fa el que "hauria" de fer. I no es guia pels interessos individuals o col·lectius, sinó pels interessos de la nació immortal que ha penetrat la consciència dels pobles. Només en el marc d'aquests interessos i només en aquest marc, els interessos personals i col·lectius troben la seva màxima satisfacció normal.

ELS PRIMERS INICIS DE L'ORGANITZACIÓ

L'organització dels quadres constitueix una nova etapa en el desenvolupament del moviment legionari.

Qualsevol moviment, per no romandre caòtic, s'ha de modelar en motlles organitzatius. Tot el sistema legionari d'organització es basa en la idea d'un "niu", és a dir, un grup que va de 3 a 13 homes sota el comandament d'un líder. No tenim "membres" en el sentit d'individus aïllats. Només hi ha el niu i el membre individual forma part d'un niu. L'organització legionària no està formada per diversos membres, sinó per diversos nius. Aquest sistema no ha variat gaire en essència des dels seus inicis fins a l'actualitat. Ocasionalment ha rebut les millores necessàries ja que una organització ha de tenir en compte les realitats; és com un nen en constant creixement, la roba del qual s'ha d'ajustar constantment a mesura que es desenvolupa. No és un error que els que s'imaginen com hauria de ser l'organització en la seva etapa final, procedirem a tallar-li des del principi una peça que no encaixarà excepte en aquesta etapa final de desenvolupament; de la mateixa manera que és incorrecte que alguns procedeixin tallant un ajust ajustat al principi i després descomptant-lo més tard en el creixement del moviment, obligant-lo a lluitar de maneres que ja no encaixen.

No m'atendré massa aquí al "niu" perquè he tractat aquest tema àmpliament al "Manual del líder del niu". Tanmateix, què em va fer triar aquest sistema? En primer lloc, les necessitats del moviment. Hi ha una gran diferència entre l'època en què es va fundar la Lliga, quan es va utilitzar un sistema, i quan es va fundar la Legió, quan vam adoptar un altre sistema. En el moment de la fundació de la Lliga, hi havia un suport generalitzat. Calia aprofitar-ho amb urgència. Mentre que, quan va sorgir la Legió, no hi havia aquesta cadena de suport per a nosaltres, sinó només homes dispersos i aïllats, escampats per ciutats i pobles. No vaig poder començar a fundar comitès comarcals perquè hi havia escassetat de gent. Tampoc podia agafar un home i anomenar-lo cap de comtat, perquè no tenia sentit si amb prou feines pogués organitzar un petit poble.

Machine Translated by Google

El líder d'un moviment ha de tenir en compte la realitat amb la màxima serietat.
La meva realitat bàsica era "el solter", un camperol pobre d'algun poble, plorant; un treballador malalt infeliç, un intel·lectual desarrelat.

I després vaig donar l'oportunitat a cadascun d'ells de reunir al seu voltant un grup, segons les seves capacitats, amb ell mateix com a líder. Aquell era el niu amb el seu líder. No era jo qui nomenava el líder del niu; van ser els seus mèrits els que el van situar allà.
No es va convertir en un líder perquè jo "volgués" que ho fos, sinó només si podia reunir un grup, inspirar-lo i liderar-lo. amb el pas del temps, a
diferència de tots els altres partits on els caps sovint es nomenen sobre la base de dons, vaig aconseguir tenir un cos de petits líders "nascuts" no "fets" en els quals els trets del líder eren evidents. És per això que el líder d'un niu legionari és una realitat en la qual pots confiar. La xarxa d'aquests caps de niu forma tot l'esquelet del moviment legionari. El pilar de l'organització legionària és el líder del niu. Quan aquests nius es multipliquen, s'agrupen sota les ordres de poble, districte, comtat i província.

Com puc adquirir líders a les unitats més grans? No he nomenat cap cap de poble, municipi o comtat. Els vaig dir: "Conquereix i organitza! I tant com puguis organitzar, seràs tu el cap". Acabo de confirmar-los com a líders en els càrrecs als quals els elevaven el seu poder, qualitats i aptituds. Vam començar amb el líder del niu i progressivament va anar creixent fins al líder del poble, districte, ciutat

i líder comarcal, i només el 1934, és a dir, set anys després, al líder regional.
El sistema niu també té els següents avantatges: a) Actiu, posa en
acció tots els
membres d'un moviment. A la resta de partits, on hi ha comitès i membres per poble o comarca, només hi treballen diversos membres de la comissió; la resta, 1.000, 2.000, 10.000, estan inactius. En el nostre sistema, gràcies a l'àmplia iniciativa dels caps de niu, dins de les normes prescrites, i gràcies a l'obligació de cada niu d'escriure una pàgina el més gloriosa possible en el seu registre, ja que no hi ha membres separats com a tal fora de tot el niu. . món, absolutament tots els legionaris, funciona. b) Resol tots els problemes locals.
,
Hi ha una sèrie d'objectes que un sol home és incapaç de manejar i una organització sencera és massa gran per examinar-los, per exemple, excavar un petit pou en un poble, reparar un petit pont, etc.
Un sol home no pot fer-ho. sol; una organització no pot fer-hi front; el niu però, de 6, 8 o 10 homes és la unitat més adequada per executar-los. c) El niu és fàcilment intercanviable. D'una unitat de combat a una unitat de treball, o viceversa. d)

Crea un gran nombre de quadres, formant en conseqüència homes especialitzats en l'art del lideratge.

e) L'efecte d'una deserció o traïció roman localitzat, f)
Finalment, el niu és el millor lloc per rebre educació legionària. Això es deu al fet que hi són homes de la mateixa edat, homes d'igual abast i maquillatge espiritual similar.
Allà, tots són amics. Un home que no ha sabut confessar la seva angoixa, mostrar la seva ànima davant d'un jove -ja sigui per vergonya o perquè es resisteix a fer-lo conscient de les dificultats i preocupacions de la vida des de petit- aquí al niu. entre amics, ho pot fer. de la mateixa manera que pot rebre una reprimenda o fins i tot un càstig.

El niu és una petita família de legionaris basada en l'amor. Al "Manual del líder del niu" exposo les sis lleis per les quals s'ha de guiar aquesta família (pàgina 4, punt 3). Aquesta família no s'ha de governar segons els capritxos dels caps; això seria dictadura, però per lleis.

1. La llei de la disciplina., Legionari! Sigues disciplinat! Perquè només així pots guanyar.
Segueix el teu líder en els bons i en els dolents.

Machine Translated by Google

2. La llei del treball. Feina! Treballar cada dia. Posa-hi el teu cor.
Que la vostra recompensa sigui, no el guany, sinó la satisfacció d'haver posat un altre maó per a la construcció de la Legió i el floriment de Romania.

3. La llei del silenci: dir poc. Digues només el que has de dir. Parla només quan sigui necessari.

La vostra oratòria ha de ser accions, no paraules. Tu actues: deixa que parlin els altres.
4. La llei d'educació: t'has de convertir en un altre. Un heroi. Al niu sigueu completament educat. Coneix bé la Legió.
S la llei del belp recíproc.. Ajuda el teu germà que va caure en la desgràcia. No ho abandonis.
6. La Llei de l'Honor: Seguiu només els camins de l'honor. Lluita, i mai sigues covard, deixa el camí de la infàmia als altres. Millor caure en una lluita honorable que guanyar per infàmia.

Però vull remarcar una vegada més, estimats legionaris, i cridar la vostra atenció sobre un punt essencial: la troballa d'un niu és incompleta si impera un clima fred; "Què aconseguim?", "Què més hi ha per aconseguir?", "Fem això o allò". "Adéu!"

Dóna via lliure a les teves ànimes. Reserveu-los una plaça a la reunió. Procedir amb la calor.
Dóna a tothom l'oportunitat d'obrir el seu cor, descarregar les seves dificultats, angoixes, preocupacions, que la vida els oprimeix. Deixa'l compartir les teves alegries.
Deixa que el teu niu sigui un lloc de consol i alegria per compartir. Una reunió de niu té èxit quan un home torna a casa després de descarregar-hi les càrregues de la seva ànima i està ple de fe en el seu poble. Si al "Manual del líder del niu" no he destacat prou aquest punt, ho faig ara.

Encara en relació amb l'activitat educativa al niu, reprodueixo a partir del "Manual del líder del niu" el punt 54: L'oració com a element decisiu per a la victòria, Apel·lació als nostres avantpassats., "El legionari creu en Déu i prega per la victòria d'una legió.

“No s'ha d'oblidar que som aquí en aquesta terra per voluntat de Déu i la benedicció de l'Església cristiana. Davant els altars de les nostres esglésies, tota la Nació Romanesa

dones i nens i ancians s'aplegaven en aquesta terra, temps sense nombre, en períodes de fugida i persecució -conscients que aquest és l'últim lloc de refugi possible. I avui també estem disposats a reunir-nos -nosaltres, el poble romanès- al voltant dels altars com en temps de gran perill i agenollar-nos per rebre la benedicció de Déu.

"Les guerres han estat guanyades per aquells que van saber convocar els poders misteriosos del món invisible des de dalt i assegurar la seva ajuda. Aquests poders misteriosos són les ànimes dels morts, les ànimes dels nostres avantpassats que també estaven lligats a aquesta terra, per els nostres solcs, i que van morir en defensa d'aquesta terra, i que avui també hi estan vinculats pel record de la seva vida aquí i a través nostre -els seus fills, néts i besnéts. Però sobretot les ànimes dels difunts. són Déu.

“Quan aquests poders són convocats, ens vénen en ajuda i ens animen, per donar-nos força de voluntat i tot el necessari per ajudar-nos a aconseguir la victòria. Introdueixen pànic i terror al cor de l'enemic i paralitzen les seves accions. En definitiva, la victòria no depèn de la preparació material, de la força material dels bel·ligerants, sinó de la seva capacitat per assegurar el sosteniment dels poders espirituals. Aquesta és l'explicació -en la nostra història- de les victòries miraculoses fins i tot quan les nostres armes materials eren decididament inferiors.

Com podem estar segurs que tenim el suport d'aquestes forces?
1. Per la justícia i la moralitat de la seva acció, i 2.
Amb una apel·lació seriosa i insistent a aquests poders. Convoca'ls, dibuixa'ls amb la teva força de l'ànima i vindran.
El poder d'atracció és més gran quan la crida, la pregària, la fan moltes persones reunides.
Per tant, a les reunions de niu que se celebren a tot el país cada dissabte a la nit, s'aixecaran les oracions i s'instarà a tots els legionaris a assistir a l'església.

Machine Translated by Google

l'endemà, diumenge.
El nostre patró és l'Arcàngel Miquel, hem de tenir la seva icona a casa nostra, i en moments difícils hem de demanar la seva ajuda i no ens deixarà mai.

A continuació, aquests nius s'agrupen en unitats, per edat o sexe, de la següent* manera: 1. Les Confraries de la Creu a) per reunir els joves fins als 14 anys: els germans de la creu. b) aplega joves de 14 a 19 anys: els germans de la creu.

2. Legionaris en formació.
3. Els legionaris incorporats.
4. Les ciutadelles, agrupant noies i dones casades, o per criteri administratiu, poble, poble, comtat, amb els respectius dirigents que guien la seva activitat, garantint així la unitat. Totes aquestes qüestions s'han tractat àmpliament al "Manual del líder del niu". Aquest sistema de nidificació pot tenir un inconvenient; sembla trencar, aixafant per la seva fragmentació la unitat del moviment, però això només és una amenaça aparent, ja que l'elimina l'amor mutu i la gran dosi de disciplina que s'aboca a l'educació legionària.

LA VOTACIÓ DELS PRIMERS LEGIONARIS

8 de novembre de 1927, Festa de Sants. S'acostaven Miquel i Gabriel, els arcàngels.
Aquell dia faríem el nostre primer vot. Vam buscar i trobar un símbol que pogués ser una expressió fidel del caràcter del nostre moviment, de la nostra unió amb la terra dels nostres avantpassats, els nostres difunts i el cel.

Recollim una petita quantitat de terra de tots els llocs gloriosos de la història de Romania per 2.000

* "germans de la creu", una traducció literària del romanès "fresh de cruce", són joves que, segons un ritual popular nadiu tradicional, es fan un vot entre ells a la creu d'amistat eterna, ajuda recíproca i fidelitat. El moviment legionari es va inspirar en aquesta institució popular itomana per anomenar els joves aspirants a legionaris "germans de la creu". Les "Confraries de la Creu?" llavors són agrupacions dels “germans de la creu”.

anys enrere, que després vam barrejar bé, s'hi omplien petites bosses de cuir i s'hi lligaven fort amb cordes.

Els legionaris els havien de rebre quan es fessin el vot i s'havien de portar a prop dels seus cors. Aquí teniu la descripció d'aquest servei, reproduïda a partir del número del 8 de novembre de 1927 de "The Ancestral Land":

El matí del 8 de novembre de 1927, tots els legionaris de Iasi es van reunir a la nostra seu, i diversos altres que es van prendre la molèstia de venir d'altres llocs.
Pocs en nombre, però forts per la nostra fe inquebrantable en Déu i la confiança en la seva ajuda; forts en la nostra determinació i obstinació decidida a romandre inamovibles davant qualsevol tempesta; forts en la nostra completa separació de tot el que s'escolta, fet que es pot veure en el nostre desig, el nostre plaer de trencar amb valentia les coses materials i servir la causa de la nació romanesa i la creu.

Aquest era l'estat d'ànim dels que esperaven impacients el moment de fer el vot, de formar amb alegria la primera onada de l'assalt de la Legió. I tothom pot estar segur que cap altra actitud és possible quan, enmig nostre, vestits de blanc com a l'hora de la ira, estàvem units. Ion L Mota, Ilie Garneata, Radu .Mironovici, Corneliu Georgescu -els que, de presó en presó, han portat tot el pes del moviment nacionalista durant els últims cinc anys.

anys.

La pregària,

Machine Translated by Google

A les deu sortim tots cap a l'Església de Sant Espirídó, disfressats i amb nacional amb caciula l'esvàstica al cor, marxant en columnes. Allà, Gran, governant de Moldàvia; de Miquel el Valent; de Mircea Ion Voda; d'Horia, Closea i Crisan; Avram Yancu; Senyor Tudor; Mng Ferdinand; i a la memòria de tots els governants i soldats que van caure als camps de batalla en defensa de la terra romana contra els enemics invasors. '

La solemnitat de prendre el vot.

Vam tornar a casa nostra, desfilant i cantant l'Himne de la Legió. Allà va tenir lloc la commovedora solemnitat del vot dels primers legionaris.

La terra ancestral. Aquesta solemnitat va començar barrejant la terra portada de la tomba de Miquel el Valent de Turda amb la de Moidavia -de Razboeni- on Stefan el Gran va lliurar la seva batalla més gran, i de tots els altres llocs on la sang dels nostres avantpassats es va amarar a través del aterrar en ferotges batalles, beneint-lo així. Quan s'obrien els paquets de terra i abans de buidar-los sobre la taula, es llegien les cartes dels qui els havien portat o enviat.

Van fer els seus vots els següents: Corneliu Zelea-Codreanu, Ion I. Mota, Illie Garneata, Corneliu Georgescu, Radu Mironovici, Hristache Solomon que va presidir aquesta cerimònia, G. Clime, Mille Lefter, Ion Banea, Victor Silaghi, Nicolae Totu, Alexandru Ventonic Dumitru Ifrim, Pantelimon Statache, Ghita Antonescu, Emil Eremeiu, Ion Bordeianu, M. Ciobanu, Marius Pop, Misu Crisan, Popa, Butnaru, Budeiu, I. Tanasache, Stefan Budeciu, Traian Cotiga i Mihail Stelescu, estudiant de secundària.

UNA NOVA BATALLA

Al número de l'1 de desembre de 1927 de "The Ancestral Land" vam obrir una nova unitat per buscar fons per a la compra d'un camió lleuger per utilitzar-lo en els nostres viatges. De nou, utilitzem el mateix sistema d'esforç general. Els legionaris van començar a organitzar concerts festius, conferències, cors de Nadal i a aportar els seus diners. "La Confraria de la Creu de Vrancea" de Focsani va destacar per col·leccionar el

*
Barret fet de xai arrissat. **(Tr.)**

suma de 50.000 lei com a resultat d'un espectacle festiu patrocinat pel general Macridescu. Va ser en aquest moment quan vaig canviar la seva naine de "Vrancea" a la "Confraria de la Victòria de la Creu" sota la qual se'l coneix fins avui. El 19 de febrer de 1928, és a dir, en deu setmanes, aquest trasllat va tenir èxit.

Vam comprar un camió panell nou a Bucarest per 240.000 lei, dels quals vam pagar 100.000 lei, el saldo de 140.000 lei a pagar en dotze mensualitats.

Vam sortir de Bucarest i vam anar a Iasi, amb Stefan Nicolau dirigint "The Doe*", com l'anomenaven els nois, i Banea, Bordeianu i Mironovici. Els legionaris i els nostres amics ens esperaven als afores de la ciutat, i ens van rebre a la nostra arribada enmig de l'alegria general.

Per fer front a les nostres quotes mensuals, vam formar una Comissió de 100, els membres del qual havien d'aportar 100 lei al mes durant un any. Aquell comitè va créixer a 50 membres en dos mesos, la majoria d'ells pobres, empleats de poca feina, obrers o camperols que, donant 100 lei al mes, estaven fent un autèntic sacrifici.

Les noies de les "Citadels" de Iasi i en particular les de la "Citadel Iulia Hajdeu" de Galati van començar a fer brodats i vendre'ls per diners.

PROBLEMES D'UN TIPUS DE MATERIAL

Machine Translated by Google

Per les seves petites necessitats, el moviment es movia molt bé des del punt de vista material. De la feina i les aportacions dels pobres s'estava recollint prou per viure i recolzar les activitats.

Absolutament totes les sumes aportades es van publicar a "La terra ancestral".
El diari està ple dels que van donar 10 o 5 lei. Els que donaven 50 o 60 lei poques vegades es trobaven, i els nostres banquers eren els que podien aportar 100 lei al mes, el Comitè de 100 membres.

Triem a l'atzar d'aquest comitè: # 16.

Nicolac Voinea de Panciu, una família amb cinc fills que viu en una vinya de dues hectàrees.

#17. D.Popescu, un suboficial retirat.
#18. Ion Blanaru, fins ahir estudiant; ara un enginyer guanya 4.000 lei al mes.
*
* 19. Ion Butnaru, empleat del Ferrocarril Romanès.
* 20. Nistor M. Tilinca, venedor de cooperatives.
* 21. Ateliu Georgescu, ajuda dels pares.
* 22. Radu Mironovici, ajuda dels pares.
23. Ionescu M. Traian, enginyer forestal.

Des de l'economia, aquests contribuents imposaven a la seva despesa en aliments i roba, s'estava recaptant prou perquè l'organització, que amb l'ús prudent dels diners, va aconseguir mantenir-se viva i desenvolupar-se amb normalitat. Però la premsa jueva cridava... "Amb quins diners compren aquests senyors camions panells? [El jueu, sempre de mala fe, va fer diversos camions amb el que teníem]. Qui finança aquest moviment?"

Oh! Senyors, ningú ho va "finançar". Ningú, excepte la fe infinita dels romanesos que, en la seva majoria, són pobres com Job. No només no vam ser "finançats" pels capitalistes, sinó que aconsello a qualsevol que lideri un moviment basat en principis sòlids que declini totes les ofertes de finançament si volen que el seu moviment sobrevisqui. Perquè s'ha de constituir un moviment polític per poder produir per si mateix, a partir de la fe i el sacrifici dels seus membres, exactament allò que necessita per viure i créixer. Per a un desenvolupament normal i saludable, un moviment té dret a consumir només el que els seus membres poden subministrar; i els seus membres només poden subministrar tant com són capaços per a la fe, és a dir, per al sacrifici. No ofereix prou fons? No recorreu al finançament extern, però endavant

augmentant la fe dels membres. De fet, les aportacions insuficients dels socis són un indici de poca fe. No aporta fons? L'organització ha mort i aviat s'ensorrarà. Sense fe, seràs vençut pels qui la tenen.

*
Nom enganxós donat pels legionaris al seu primer camió amb panells. **(Tr.)**

Un líder que accepta finançament extern per al seu moviment és com un home que acostuma el seu cos a viure de la medicina. En la mesura que un organisme rep medicació, en la mateixa mesura està condemnat a ser incapaç de reaccionar per si mateix. A més, quan se li priva de la medicina, mor; està a mercè del fanàtic! Així mateix, un moviment polític està a mercè dels qui el financen. Aquests poden deixar de finançar en qualsevol moment i el moviment, no acostumat a viure sol, mor. Una mudança, igual que un individu, pot necessitar de vegades una quantitat més gran de diners. Aleshores podeu demanar prestat i pagar el préstec a temps, però només si esteu segur que ho podreu fer. En conseqüència, senyors líders de governants -i en dir-ho em dirigeixo als que vindran després de nosaltres- rebutgen aquells simpatitzants que s'ofereixen a finançar el vostre moviment, naturalment, si us trobeu amb aquesta espècie en el futur. Romania, on encara avui sembla que estan desapareixent.

Machine Translated by Google

Tots els que poden finançar i ho fan són els banquers jueus, els jueus molt rics, els grans traficants de cereals jueus, els grans industrials i comerciants jueus. Financen partits polítics per exterminar romanesos al seu propi país.

Aviat no hi haurà ningú per participar en el finançament: aquesta paraula fa pudor de banquer, presa, injustícia i indecència! - ningú. Ni romanesos ni, molt menys, jueus. Per aquesta casta de banquers i magnats, d'empresaris enriquits per les estafes empresarials, aquests rapinyaires que persegueixen amb àviditat la societat humana seran exterminats. La gent bona, la gent rica, fins al límit de la decència, la tindran, però no la podran finançar, sinó només ajudar a un moviment amb estalvi. Aquesta obligació d'ajudar, d'ajudar la vostra nació en temps difícils recau sobre tots els romanesos i ho seguirà sent per sempre; i aquesta ajuda és i sempre serà benvinguda.

Però la meva pròpia situació material, així com la dels meus companys, empitjorava, empitjorava. M'havia convertit en el pes del meu pobre sogre, que a part de mi, amb el seu petit sou amb prou feines podia alimentar i vestir els seus cinc fills. Amb la meva dona, vam ocupar una habitació, mentre que els altres set membres de la família compartien les altres dues
habitacions.

Entenent la meva situació, gràcies al seu gran amor format i per la causa romanesa, no em va dir mai ni una paraula, tot i que vaig veure amb el pas del temps que s'inclinava cada cop més sota el pes de les dificultats. Així que vam decidir que em dedicaria a temps complet al moviment i Mota amb els altres tres companys de la presó de Vacaresti establiria un despatx d'advocats per guanyar-me la vida i ajudar-me. Començarien aviat, però s'enfrontarien a enormes dificultats. Vaig mirar enrere. Inscrits a la universitat deu anys abans, vam lluitar colze a colze amb totes les classes d'estudiants a mesura que van sorgir. I de mica en mica, tots van trobar col·locacions, creant-se una petita situació on podien viure; ens quedem sols al marge de la societat, com uns bojos perduts enmig dels camins del món.

Encara que fossin advocats competents, els meus companys podrien sobreviure només a una existència escassa. No podien ser contractats pels ferrocarrils, l'ajuntament o l'estat; aquests llocs estan reservats per a aquells que abandonen les files del moviment nacional i es traslladen als partits polítics, un estímul per als que no tenen caràcter. L'honor de les nostres vides va obligar a no acceptar casos jueus per advocar.

Els romanesos els evitarien. Només serien els pobres els que entrarien a les seves oficines.
El camí ens va ser difícil, vam ser exclusius al nostre país i, per tant, ens vam posar en una posició en la qual era gairebé impossible guanyar-nos la vida.

L'ESTIU DE 1928

Passem tot l'hivern organitzant nius. La primavera va veure la represa de les obres a la ceràmica Ungheni i la senyora ghica. Treballem en aquests dos llocs fent maons i cultivant hortalisses.
Volíem construir una altra Casa perquè no estàvem segurs de poder quedar-nos a l'antiga

es va iniciar un procediment per desallotjar-nos.

En aquest treball dur, ens vam apropar els uns als altres, sentint-nos cada cop més a prop dels qui treballen amb els seus

mans i cada cop més lluny dels que viuen del treball dels altres.
Aquest treball anava completant la nostra formació més que les conferències d'algun professor universitari. Allà vam aprendre a superar les adversitats; enfortim la nostra voluntat; vam enfortir el nostre cos i ens vam acostumar a una forma de vida dura i severa, en la qual cap plaer trobava lloc, excepte el

Machine Translated by Google

satisfacció espiritual. Va ser aleshores quan va venir a ajudar la "Confraria de la Creu" de Galati amb Tocu, Savin, Costea, així com altres confraries.
Radu Mironovici va aprendre a conduir molt bé el nostre camió furgoneta i amb l'ajuda d'Eremeiu va transportar passatgers de pagament entre els monestirs de Iasi, Varatec, Agapia i Neamt.
Tanmateix, a causa de l'estiu, que sempre és més pobre, vaig haver de demanar un préstec a l'Albina Bank of Husi, hipotecant la casa del meu pare per 1.10.000 lei, que vaig dividir, una part per la ceràmica, una part per les quotes mensuals. per la furgoneta i part a publicacions legionàries. No he pogut pagar aquest préstec fins ara, el meu deute ascendia a 300.000 lei.

Durant aquell estiu, també vam començar a comerciar per guanyar diners per a la Legió.
Els jueus tenen control sobre la venda de verdures a gairebé tots els mercats de Moldàvia. Tres equips d'estudiants legionaris van ser encarregats de comerciar verdures. Aquests equips estaven comprant mercaderies al mercat de Iasi, que transportaven entre 600 i 800 lliures. pel camió, caient com una plaga sobre els jueus, reduint els preus a la meitat.

L'1 d'agost de 1928 va ser el primer aniversari de la publicació de la nostra ressenya. Això és el que vaig escriure llavors:

"L'1 d'agost, 'La terra ancestral' celebra el seu 254è any de publicació regular.
Això no és gaire. Fa uns quants dies, entre el 13 i el 30 de juliol, la ciutat de Careassonne (un fort de França) va celebrar els 2.000 anys d'existència. Podria ser que la Legió també li falten 2.000 anys! Però el més difícil d'ells és el primer any, quan cal trencar la terra verge, per llaurar el primer solc. Durant aquests primers dies, moltes dificultats s'acostaven sobre nosaltres, però el nostre diari -de vegades ticker, de vegades més pobre, però sempre genial, es va mantenir ferm, superant-les.

"Quan fa un any, començant sense un cèntim, en el moment més crític del moviment nacional, vam posar la icona de São Miguel Arcanjo a la portada, vam saber que les nostres crítiques sobreviurien".

LLUITA CONTRA LA MISERIA

Cap a la tardor, les dificultats materials personals es van fer aclaparadores. Ja no teníem ni sabates ni roba decents, la meva dona i jo; la meva dona duia sabates de quatre anys.
Ja no podíem esperar res del meu pare perquè a més de mi hi havia sis nens més, tots a les escoles, i les lluites que va passar el van deixar carregat de deutes. Només es van quedar diversos milers de lei del seu sou per alimentar i vestir una família nombrosa.

Així que vaig reunir totes les meves forces i vaig decidir que jo també començaria a exercir l'advocacia, amb la intenció alhora de liderar el moviment. Vaig obrir la meva oficina a Ungheni, treballant estretament amb el meu secretari, Ernest Comanescu.
Com a resultat, vaig poder guanyar uns ingressos petits, molt petits, amb els quals atendre les nostres necessitats i les poques indulgències modestes de la nostra vida. Han passat sis anys des que vam limitar la nostra existència a les estrictes necessitats de la vida.

Feia sis anys que no havia entrat en un teatre, cinema, cerveseria, saló de ball o festa. I ara, mentre escric això, fa 14 anys que no vaig a cap d'ells. No me'n penedeixo. El que realment lamento és que, després d'una vida de tantes restriccions, algunes persones m'han acusat de portar una existència pausada. En aquesta misèria que va durar anys, així com en les dures proves que el meu destí em va passar, vaig tenir el suport constant de la meva dona que em va cuidar fidelment. Va compartir els meus innombrables cops, va experimentar privacions i fins i tot va suportar fam per ajudar-me a lluitar. Li estaré per sempre agraït.

Machine Translated by Google

EL PROFESSOR GAVANESCUL REB LA BOSSA DE TERRA

Hi ha una ànima que ens ha observat de prop, pas a pas, s'ha interessat per nosaltres.
Ens ha estat estudiant, potser. Parlo de la imponent vella figura d'Ion Gavanescul, professor de pedagogia a la Universitat de Iasi des de l'any 1880. Ens va dir una vegada: "M'agradaria tenir un sac de terra!"

El vam convidar a casa nostra el 10 de desembre de 1928, on, entre el grup de legionaris, li vaig obsequiar amb el nostre obsequi -el regal més preuat que podíem fer- la bossa de terra. El vell professor amb els cabells blancs i les celles va eixamplar els ulls com en un moment del solemni més greu. Aleshores, després d'un moment de silenci, va dir: "Senyors, no sóc digne de rebre aquest talismà sinó de genolls". Aleshores el va agafar, es va agenollar lentament i va pregar. Tots ens agenollam al seu voltant.

El Partit Liberal va caure aquella tardor de 1928 com a conseqüència dels atacs implacables dels camperols nacionals que amenaçaven amb la "violència" i la "revolució".
El Partit Nacional Camperol va succeir theta al poder després de vuit anys d'oposició política.
Però aviat van demostrar ser una gran decepció per a tot el país. Començarien a robar, com ho feien els liberals; es dedicarien a "acords comercials escandalosos" com els liberals; utilitzarien la gendarmeria per “aterrir” i fins i tot afusellar als seus
oponents o als que manifestaven la seva insatisfacció, com els liberals; farien els seus propis banquers, com els liberals.

Però, particularment, caurien sota la contínua influència de les finances internacionals, a les quals van començar a cedir a poc a poc, amb anys, dècades, les riqueses de Romania, a canvi de préstecs ruïnosos.

LA PRIMERA ASSEMBLEA DE LÍDERS NINHO I LA FORMACIÓ DE SENAT LEGIONARI

Vaig convocar a Iasi del 3 al 4 de gener de 1929, la primera reunió nacional de líders de niu. Hi van participar quaranta a cinquanta. Les reunions es feien a casa del general Ion Tarnoschi que, en aquella ocasió, durant una cerimònia commovedora, amb llàgrimes als ulls, va rebre ara la bossa de terra que contenia la sang dels seus propis soldats i oficials.

"Com m'agradaria que Déu em donés prou dies per viure per veure el temps de l'alliberament romanès.
Però no crec que visqui tant", va dir.
En aquella ocasió, una altra sèrie de legionaris van fer els seus vots. Són: Spiru Peceli, discapacitat durant la guerra, Gheorghe Potolea, discapacitat des de l'atac a Prunaru, Nicolae Voinea i altres.

A partir de les discussions que hem mantingut i dels informes de cadascun dels assistents com a representants de totes les comarques, estàvem convençuts que el sistema de “nius”, que fins aleshores no s'havia utilitzat al nostre país, podia agafar força i donar bons resultats.
Certament, hi ha problemes i rareses inherents a qualsevol empresa. No obstant això, em va bastar saber que en l'espai d'un any sense cap formació addicional, però només a partir de les crides i directrius donades a la nostra revisió, es van formar nius aïllats, nius actius a totes les regions i estrats socials. . em vaig dir a mi mateix. "El sistema va aprovar l'examen.
Funciona."
Aquesta reunió del 3 al 4 de gener va demostrar la correcció dels meus principis organitzatius.
En conseqüència, el que havíem de fer ara era continuar amb fermesa en la mateixa línia.

Em vaig adonar, al mateix temps, que el moviment s'estava popularitzant sobretot entre els més joves; que el sistema educatiu dinàmic -educació en paral·lel a l'acció- és molt superior a l'estàtic.

Per tant, hem de continuar amb aquest sistema un any més, encara sense intentar arribar a les masses, i descartant la idea de campanya electoral. Va ser llavors quan es va crear el Senat de la Legió: un fòrum format per homes de més de 50 anys, intel·lectuals, pagesos o treballadors, que havien

Machine Translated by Google

va portar una vida de gran correcció, va mostrar una gran fe en el futur legionari i una gran saviesa. Se'ls cridaria en moments difícils, sempre que es cregués necessari el seu consell. No havien de ser elegits sinó nomenats pel cap de la Legió i posteriorment passats per la resta del Senat. El títol de senador era l'honor més alt al qual podia aspirar un legionari. Aleshores el Senat estava format per Hristache Solomon, el general Dr. Macridescu, el general Ion Tamoschi, Spiru Peceli, Coronel Cambureanu i Ion Butnaru. Uns mesos després de la seva constitució, l'il·lustre professor universitari Traian Braileanu -que cinc anys més tard a la seva revista, "Ensaios sociológicas", explicaria en els termes més alts identificatius el fenomen legionari va ocupar el seu lloc al Senat.

PER LES MISSES POPULARS

Machine Translated by Google

ENTRE EL MOTI

Els Moti encara viuen a les muntanyes del centre de Transsilvània. Antigues com aquelles muntanyes, van viure durant segles la mateixa existència sempre dominada per dues característiques: la pobresa: són els únics romanesos, potser l'únic poble de la terra que mai ha conegut al llarg de la seva història un sol dia de felicitat i abundància i lluita per la llibertat. . Tota la seva vida va ser una lluita per la llibertat. Ens van donar Horia, Closca i Crisan, i van donar suport a la revolució de 1784; ens van donar Avram lancu i van lluitar el 1848. La història ha registrat més de 40 revoltes a les seves muntanyes contra el domini hongarès; finalment tots es van ofegar a la seva pròpia sang.

Tanmateix, la seva fermesa mai no es podria trencar. Darrerament, les veus de la tribuna d'Amos Francu i del capità Emil Siancu, els mateixos Moti, ressonen en va com un crit d'alarma. Hi ha mines d'or a les seves muntanyes. Un a un els seus exploradors es van anar enriquint, mentre romanien nus i sense pa:

"L'or és al centre de les
nostres muntanyes As
demanem porta a porta".

La roca grisa està nua. No hi creix res; ni blat ni blat de moro. L'única riquesa que existeix és l'or en mans de l'explorador, i l'única possibilitat de guanyar-se la vida és al bosc dels boscos.

El calvari de la dominació extraterrestre va durar mil anys. Mil anys de resistència, amb l'esperança que algun dia naixi la Gran Romania per salvar-los, per tenir cura d'ells i dels seus fills, per reparar la llarga i mortal injustícia, per venir a recompensar-los per la seva paciència, patiment i patiment mil·lenària. lluites. Només els que no tenen mare saben consol. Només els que no tenen país no saben ni consol ni recompensa. La pàtria sempre premia els seus fills, els que van esperar la seva justícia i van creure en ella, i els que van lluitar i patir per ella. Era inconcebible que els Moti no fossin recompensats per la seva immensa paciència, patiment i valentia!

Però després de la guerra, cada home, sobretot cada polític, es va ocupar del seu propi "jo", de la seva pròpia situació material, electoral i política. Perquè el Moti fos oblidat. Qui està ocupat amb el seu propi "jo" no pot estar ocupat amb els "altres".
I qui està envoltat de preocupacions presents no pot situar-se a si mateix, els seus pensaments i sentiments, en la història perquè treballant en nom de la seva pàtria s'asseguri de donar les grans compensacions i recompenses històriques que es deuen als seus valents.

No només van ser oblidats, sinó que van ser lliurats com a presa als usurers jueus que, en la seva carrera pel benefici, es van arrossegar a les seves muntanyes on els peus alienígenes mai no podien traspassar i van robar el seu únic mitjà de subsistència construint molins a les muntanyes i tallant-los. els seus boscos, deixant-los com la roca nua.

"Oh Iancu, per què no tornes d'entre els morts per veure les nostres muntanyes descobertes?"

En el seu cant de desesperació criden a lancu, el seu heroi, per veure les seves muntanyes saquejades, els seus boscos "raspats" per bandes de "petits jueus"; això, durant una administració de la Gran Romania, en temps de l'esperada victòria del poble.

Viu, quina tragèdia més espantosa, resistir durant deu segles contra totes les iniquitats, i ara morir de misèria i de fam a la Gran Romania que has esperat durant un mil·lenni! Ella és la que estaves esperant. Ella va ser l'únic suport moral que et
va sostenir. Ara, aquesta esperança també es desfà. No tenies pa, però estaves esperant. Per a aquesta població, la Gran Romania no va resultar ser una dinamització, un triomf, una coronació després de mil anys de patiment, amb l'alegre recompensa de tots els seus

Machine Translated by Google

gent. Per a això calia algú amb ànima com Stefan el Gran, no l'ànima pigmea del polític romanès. La Gran Romania va significar un col·lapse en la desesperació mortal per al poble Moti. Aquests polítics embruten la cara de la nostra nació. Per

La nació, més enllà de qualsevol altre interès, té el deure de complir determinades obligacions morals. Si aquesta nació no els troba, la seva cara estarà tacada.

Tocat per una carta d'un professor de Bistra, prop de Campeni, vaig agafar un tren per anar-hi i examinar jo mateix la situació. En un petit tren de muntanya, viatjava amb el cor enfonsat per les valls de les muntanyes Apuseni, on la mort havia saltat en innombrables batalles i on vagaven els fantasmes d'Horia i Iancu.

Em vaig acostar a un camperol Moti a una estació de ferrocarril. Tenia almenys vint taques a l'abric, evidència d'una pobresa sense igual. Venia cèrcols de bóta de fusta que havia fet per una misèria. Tenia els ulls enfonsats, les galtes pessigades. Una cara amable. La seva mirada era tímida; No es podia llegir cap pensament en particular a la seva cara, però als seus ulls hi havia dolor i vaig veure no només un home morint de fam, sinó un torturat per la fam.

No es veia cap interès per la vida en aquells ulls suaus que inspiraven pietat, cap preocupació; només estaven en blanc.
"Com et portes en aquestes parts?"
Li he preguntat. "D'acord! Bé, gràcies."
"Pots conrear blat de moro
i patates aquí?" "Si podem."

"Tens tot el que necessites, menjar...?"
"Sí, tenim... tenim..."
"Llavors, no ets tan dolent...?"
"No!... N61..."
Em va avaluar diverses vegades, no estava disposat a parlar -per qui sap quines vores de desesperació vagava la seva ment- i en la seva noblesa racial heretada no volia explicar a un desconegut.

Finalment vaig arribar a Bistra, vaig buscar el mestre del poble que m'ha escrit. Només em vaig quedar un dia. A les cases pobres del Moti que vaig visitar, vaig veure els seus molts nens petits, freds, amuntegats, esperant durant dues, tres setmanes, o de vegades un mes o més, el retorn dels seus pares que havien anat pel camí amb cavall i carro a portar-los una bossa de farina de blat de moro a canvi dels cèrcols de fusta i els barrils que fan, i després vendre centenars de quilòmetres a altres parts del país on Déu ha estat més generós. Només uns mesos a l'any els Moti són a casa; la resta del temps estan a la carretera. El professor em va dir.

"Ni tan sols durant la dominació hongaresa l'estranger es va poder establir aquí.
Però avui dia s'ha instal·lat una serradora, propietat d'una empresa jueva d'Oradea que s'ha apoderat dels nostres boscos i els ha talat. Al llarg de les seves pobres vides, els Moti es van guanyar la vida fent bótes i llantes de bótes.
Però a partir d'ara se'n privaran. Estan condemnats a mort. "La fam i altres necessitats els obliguen a treballar per als jueus, talant els seus propis arbres per un sou diari de 20 lei, una mica. Això és tot el que els queda de tota aquella riquesa que s'extreu de les seves muntanyes i es tala a les valls de trens llargs. I quan es talli la fusta, això també serà el nostre fi. Però hi ha quelcom que és encara més trist. Hem viscut una vida de virtut durant centenars d'anys. Els jueus van portar amb ells els pecats de la disbauxa.
Fa més d'una dècada 30 jueus treballaven en aquesta serradora.

I el dissabte a la nit, quan reben el sou, prenen les noies i dones Moti i les deshonren en orgies nocturnes. Les malalties morals i físiques consumeixen els nostres pobles, a més de la pobresa.

Machine Translated by Google

I no es pot dir res. No es pot intentar cap protesta perquè aquests jueus estan tan en bons termes amb tots els polítics que són pràcticament senyors totpoderosos. Les autoritats locals estan al vostre servei, des dels gendarmes fins a la cúpula.
Si intenteu dir alguna cosa, de seguida se us acusarà d'"incitar" una part dels ciutadans a "odiar" els altres ciutadans; que "pertorbeu l'harmonia social" i la "sang fraterna" en què els romanesos sempre han viscut amb la "població jueva pacífica"; que no som

bons "cristians" per Jesucrist va dir: "Estima el teu proïsme, fins i tot el que et fa mal..." etc.
Si pronuncies una sola paraula, seràs detingut com a "enemic de la seguretat de l'estat" i com a incitador de la "guerra civil". Estàs insultat i fins i tot apallissat. Ells controlen les autoritats i tu has de seure quiet i mirar tota la tragèdia del teu poble. Seria millor que Déu ens encegués perquè ja no veiem amb els nostres propis ulls; aleshores no sabríem res. "

Em va bullir la sang a les venes i se'm va ocórrer de nou la idea d'agafar una pistola, anar a la muntanya i començar a disparar sense pietat contra bandes d'enemics i traïdors, si les autoritats romaneses i les lleis de la Gran Romania poden tolerar aquests crims contra la nació. .
Romania, el seu honor i el seu futur, i si aquestes lleis i autoritats esgotades l'han privat de qualsevol esperança de justícia i salvació.
Vaig tornar a Iasi amb el cor adolorit, pesat per la càrrega que aquesta gent porta.

Què terrible és l'alienació de la classe dirigent d'un poble, la seva classe política i cultural!
Els literats i els escriptors dediquen els seus esforços a tota mena de temes irrellevants. Es publiquen llibres i llibres que omplen els aparadors de les llibreries.
Quin serà el veredicte de futur respecte a aquests homes, si per una tragèdia històrica com la dels Moti, que s'està desenvolupant sota els seus mateixos ulls, no han trobat ni una paraula de protesta que també pugui servir de senyal d'alarma a la gent sorprès per què tota la literatura escandalosa que t'adormeix i enfosqui la teva vida i el teu futur?

Des de quina llum ha de mirar la nació aquests escriptors i estudiosos, la missió més sagrada dels quals és precisament la de denunciar els perills que amenacen el seu ésser moral i físic i d'il·luminar el camí cap al seu futur? I com es veurà aquella classe política de "altaveus" al Parlament o a altres llocs, que han abandonat el seu deure més elemental de cuidar la vida i l'honor de la nació?

Quan baixava del trenet de Bistra a Turda, el director de la serradora de Bistra també va entrar al mateix compartiment; un jueu gros amb prou feines restringit per la seva roba que donava la impressió d'una vida viscuda en abundància. No crec que algú com ell hagi conegut la fam a la seva vida, ni una vegada. Un jove de la meva edat també va entrar al compartiment a la següent parada. Des del primer moment em vaig adonar que eren amics que es portaven molt bé i que el jove era romanès. El jueu es va servir una mica de cafè d'un termo i va agafar unes llesques de pastís d'un paquet. Va començar a menjar; Vaig observar la gana d'un llop. Va començar a empassar amb força abans d'adonar-se que no havia convidat el seu amic a unir-se, així que ho va fer de seguida. El jove va agafar un tros de pastís i una tassa de cafè i va començar a menjar amb força tímidació, mostrant gratitud i respecte al jueu ric per l'"atenció" que se li mostrava. Eren cap a les cinc de la matinada, encara no del tot clares, el divendres abans de Pasqua: Divendres Sant.

Malauradament, em vaig preguntar:

"Qui és, em pregunto, aquest canalla d'un jove romanès que, en aquest dia en què tot el món cristià dejuna, menja coca al costat del jueu, el torturador dels romanesos?"

De la seva conversa, vaig saber que era enginyer forestal. El jueu mostrava una inclinació compulsiva per parlar. Parlava i bromejava contínuament. Després va produir un tocadiscos i va començar a tocar discos, tot sobre ells més indecent. Em vaig asseure en un racó del compartiment i vaig escoltar sense dir res, mirant per la finestra.
El dia començava a trencar i vaig poder veure, al

Machine Translated by Google

camí paral·lel al ferrocarril, una llarga fila de carros tirats per cavalls davant de , i en cadascun, un home de Moti, caminant tranquil i trist. Carregats de carbó, es van dirigir al mercat de Turda, a 40 quilòmetres en cotxe, per vendre i comprar, no roba nova ni joguines, sinó uns quants quilos de menjar per endur-se a casa els nens, ja que era l'època de Pasqua. Aquesta és l'única alegria que poden aportar als seus fills.

El meu cor gemega de dolor i ansietat. No n'hi ha prou que aquests lladres et portin el pa; també profanen, insulten, en aquest Divendres Sant, la teva pobresa i fe. Passen, cantant i maleint, per aquests camins de patiment secular que -per respecte al sofriment i al dolor humans- cap home hauria de trepitjar, excepte en la més profunda quietud i decència, a cap descobert davant la gent famolenca i esquitxada que s'enfonsa sota el perdició. del teu destí despietat. Quan es va fer l'alba, els nostres ulls es van trobar, els del jove i els meus. Vaig veure que em reconeixia. Inquiet, va perdre la seva

compostura. Jo també el vaig reconèixer. El 1923 l'havia vist com un estudiant nacionalista cristià. Va estar al capdavant d'un grup d'estudiants que es manifestaven, cantaven...

"I aixafarem els jueus sota els nostres
talons, o morirem gloriosament",
etc.

Vaig reflexionar, ple d'amargor. "Si tots els joves que lluiten són així demà, llavors aquest nostre poble ha de morir; per conquesta jueva, inundacions, terratrèmols o dinamita -no importa quin-, però han de morir".

L'ESTIU DE 1929

Aquest estiu s'han organitzat dues marxes, una amb joves de les "Confraries de la Creu" de Galati i Focsani i una altra amb els legionaris.
Volia portar-los pels camins que he recorregut tantes vegades, passar-hi el màxim de temps possible, observar-los i estudiar-los, així com mostrar-los les belleses del nostre país, aquesta vegada com de totes les futures marxes que He de dur a terme, intentaré desenvolupar en els joves legionaris en primer lloc la seva voluntat, per a llargues marxes en les quals tots portaran grans càrregues per pluja, vent, calor o fang; en formació i en pas, amb parlar prohibit durant hores; a través d'una vida espartana, dormint als boscos, menjant menjar senzill; per l'obligació de ser sever amb ells mateixos en tots els aspectes, començant pel seu comportament i gestos; creant-los obstacles que haurien de superar, com escalar roques enormes, creuar rierols.
Intentava convertir-los en homes de voluntat forta que es veurien directament i masculins davant qualsevol dificultat. Per tant, mai vaig permetre saltar un obstacle; s'havia de superar.

En lloc de l'home dèbil i vençut, que s'inclina amb cada vent que passa, un tipus que actualment predomina en la vida política i en les professions, hem de crear per a aquest poble un conqueridor, inflexible i sense por.

En ensenyar-los en comú, buscaré, d'altra banda, desenvolupar un esprit de corps, un sentit d'unitat. He notat que la instrucció comuna té una gran influència. l'intel·lecte i la psique d'un home, donant ordre i cadència a la seva ment desordenada i al seu sentiment anàrquic. En imposar mesures punitives, en última instància, intentaré desenvolupar el sentit de la responsabilitat i el coratge per assumir la responsabilitat de les seves accions. No hi ha res més repugnant que l'home que menteix i defuig la seva responsabilitat.

Periòdicament, sense excepció, castigo qualsevol infracció. Vaig castigar un jove a Vatra-Dorhei per haver provocat un disturbi en un parc públic.

Machine Translated by Google

A Dorni Cozanesti va passar una cosa més greu, no tant en si mateix, sinó com a indicació de l'estat d'ànim que va revelar el cas. Quatre joves van anar a una taverna jueva, demanant sardines, pa i vi i, després de menjar bé, es van aixecar. En lloc de pagar la factura, un d'ells va brandar heroicament un revòlver, amenaçant la vida del jueu si cridava, perquè -afegia- eren de Corneliu Codreanu.
grup.

el vaig castigar. Si no ho hagués fet, hauria estat aquest jove -no el jueu a qui li havien robat una llauna de sardines- qui s'hauria destruït moralment. De fet, entre els legionaris, el càstig no pot causar ressentiment, ja que tots som fal·lible.
En el nostre concepte, el càstig vol dir que un home d'honor ha de corregir el seu mal. Un cop acomplert el càstig, l'home és alliberat de la seva càrrega com si res hagués passat. En la majoria dels casos, aquest càstig pren la forma d'algun treball. No perquè l'obra tingués caràcter de condemna, sinó perquè ofereix l'oportunitat d'esmenar amb una bona acció el mal comès. És per això que el legionari rebrà i executarà el càstig amb serenitat.

LA DECISIÓ D'ANAR A LES MISSES

8 DE NOVEMBRE 1929

Han passat més de dos anys des de la creació de la Legió. Els nostres nius s'han multiplicat arreu del país. Ara es va sentir la necessitat de reforçar el moviment, aprofitant i estimulant perquè funcionin aquests petits nuclis. L'única manera legal d'aportar mesures nacionals a la solució del problema jueu era a través de vies polítiques. Això pressuposava el contacte amb les masses en general. Bo o dolent, aquest era el mètode que la llei posava a la nostra disposició i que tard o d'hora havíem de seguir. Amb Lefter i Potolea vam muntar la
primera reunió pública del legionari a Tg. Beresti al comtat de Covurlui, al nord del país, el desembre. La decisió es va prendre el 8 de novembre, quan un nou grup de legionaris d'arreu del país va fer els seus vots el dia de l'aniversari del patró de la Legió.

Paral·lelament, vaig enviar en Totu al comtat de Turda on, juntament amb Amos Horatiu Pop, intensificaria la propaganda legionària i també organitzaria una reunió.

15 DE DESEMBRE DE 1929

La nit del 14 de desembre vaig estar a Beresti. Lefter, Potolea, Tanase Antohi i altres m'estaven esperant al magatzem. La ciutat del mercat de Beresti és un autèntic niu de vespes jueus; cases i comerços plens de gent. L'únic carrer transcorre pel mig de la ciutat, amb fang fins als turmells, i als laterals, algunes voreres. M'havia d'allotjar a casa de Potolea.

L'endemà al matí, el fiscal de Galati i un cap de policia van venir a dir-me que no tenia permís per fer la reunió.

Els vaig dir: "El

La prohibició amb què m'enfrontes no és ni correcta ni legal. Qualsevol persona té dret a celebrar reunions en aquest país, alemanys, hongaresos, turcs, tàrtars, búlgars, jueus. dret? La teva mesura és arbitrària; sent il·legal, no ho obeiré, he de fer la reunió en qualsevol moment
"
cost.

Finalment, després d'una discussió, van aprovar que fes la reunió amb la condició que no causéssim cap molèstia. Que hauria de fer?
Quin tipus d'interrupció? Entrar a les cases de la gent? aquest va ser el meu primer

Machine Translated by Google

reunió pública. No estava totalment decidit a mantenir-lo en perfecte ordre i conservar així el privilegi de mantenir els altres?
A l'hora assenyalada, es va reunir un nombre molt reduït de persones, gairebé un centenar.
Vaig aprendre d'ells que molta més gent voldria venir però que se'ls ha impedit sortir dels seus pobles. Tota la reunió va durar només cinc minuts.
Lefter va parlar un minut, Potolea un altre i jo la resta. Vaig dir: "Vam venir a fer una manifestació, però les autoritats van impedir per la força que vinguessin els nostres homes. En contra de totes les ordres, faré deu manifestacions! Que algú em porti un cavall i aniré de poble en poble per tot el districte d'Horincea. ."

De fet, entre tot aquell fang, l'únic mitjà de locomoció era el cavall.
Dues hores més tard em van portar un cavall i vaig marxar. Després meu a peu va venir Lefter amb quatre legionaris més. Arribem al primer poble, Meria. Allà, al cementiri, en qüestió de minuts, hi havia tothom reunit: homes, dones i nens. Només vaig dir unes paraules i no vaig esbossar cap programa polític: "Unim-nos tots,
homes

i les dones, per tallar-nos un altre destí per a nosaltres mateixos i el nostre poble. S'acosta l'hora de la resurrecció i l'alliberament romanesos.
Qui creu, qui lluitarà i patirà, serà recompensat i beneït pels temps nous i secs trucen a les nostres portes! Un món, amb una ànima aquest poble, morint infèrtil i neix un altre, pertanyent als que estan plens de fe. "En aquest nou món cadascú tindrà el seu lloc, no per la seva escolaritat, intel·ligència o coneixement, sinó sobretot segons la seva fe i caràcter".

Així que vam continuar. A menys de cinc quilòmetres arribem a Slivna.
S'estava fent fosc. Tanmateix, la gent m'esperava amb espelmes enceses. Un niu de legionaris encapçalats per Teodosiu va sortir a trobar-se

jo als afores del poble. Jo també ho vaig dir aquí. Després va anar a Comanesti, el niu de legionaris de Slivna que liderava el camí. Eren camins que mai havia recorregut abans. Aquí també m'esperava gent amb fanals i espelmes, mentre els joves cantaven. La gent m'estava rebent feliç, independentment del grup al qual pertanyien. Érem desconeguts, però semblava que fóssim amics des de fa molt de temps.
Les enemistats es van desfer. Tots érem una ànima, un sol poble. L'endemà al matí vaig reprendre la meva caminada. Però aquesta vegada no estava sol. Altres tres genets em van demanar si podien venir. A la vora del poble veí, Ganesti, vam parar a casa d'en Dumitru Cristian. Era un home d'uns 40 anys amb un coixinet de baiduc i un parell d'ulls amagats sota les pesades celles. Havia estat un ferotge lluitador nacionalista des de les primeres batalles estudiantils. Ara, en aquell mateix moment, va desenganxar els seus cavalls del vagó, va ensellar un d'ells i va venir amb nosaltres. Aviat el nostre nombre va créixer amb Dumitru i Vasile Popa, Hasan i Chiculita. A mesura que anàvem de poble en poble, el nombre de genets augmentava fins a vint. La majoria tenien entre 25 i 30 anys, alguns ja en 35 o 40, la més gran, Chiculita de Cavadinesti, tenia uns 45. Quan el nostre nombre va augmentar tant, vam sentir la necessitat d'una insígnia distintiva, un uniforme. A falta de res millor, tots ens posem plomes de gall dindi al barret. I així vam entrar cantant als pobles. Va fer sonar, mentre cantàvem, els nostres cavalls trotant per les crestes dels turons propers al riu Pruth per on tantes vegades havien passat temps enrere i havien lluitat contra els nostres avantpassats que eren l'ombra dels que antigament havien defensat el territori moldau. Els vius del present identificats amb els morts del passat, érem la mateixa ànima, la mateixa gran unitat del romanès portat pel vent sobre les crestes dels turons. La notícia de la meva arribada, transmesa oralment, es va estendre per tots els pobles. Els vilatans ens esperaven a tot arreu. Tots els que ens vam trobar a la carretera preguntaven: "Quan vindràs també a nosaltres? La gent t'esperava ahir fins ben entrada la nit".

En aquells pobles, mentre cantava i parlava amb la gent, se sentia penetrant en les profunditats indefinides de l'ànima on els polítics amb les seves plataformes prestades mai podrien baixar. Allà, en aquelles profunditats, vaig submergir les arrels

Machine Translated by Google

del moviment legionari. Ningú no els podrà treure mai. Dijous va ser dia de mercat a Beresti. A les 10 del matí uns 50 genets vam aparèixer al cim del turó sobre la ciutat del mercat. D'allà vam baixar a la ciutat en formació, cantant.

La gent del poble ens va rebre amb molta il·lusió. Els romanesos van sortir de les cases cristianes abocant galledes d'aigua a la nostra manera - un vell costum, desitjant-nos en els nostres viatges el compliment de totes les nostres esperances.
De nou vam entrar al pati de Nicu Balan, on havia de tenir lloc la primera concentració. En aquell moment hi havia més de 3.000 persones. No vam tenir cap reunió.
Vaig regalar records a alguns dels pilots.

Vaig donar el meu portacigarrets a Nieu Balan; fet a la presó de Vacaresti, Chiculita va rebre una esvàstica. Lefter i Potolea van ser nomenats membres del Consell Suprem de la Legió i Nieu Balan a l'estat major del comtat de Covurlui; i Dumitru Cristian com a líder dels legionaris a la vall d'Horizcea.
Aquesta vall d'Horizcea, amb els seus llocs i gent, m'ha quedat estimada.
Després de Focsani, continuaria sent el segon pilar més fort del moviment legionari.

A TRANSILVÀNIA, A LUDOSUL-DE-MURES

Vam marxar cap a Ludos el divendres abans de Nadal a les 5 de la tarda. Al camió érem quatre: Radu Mironovici conduint, Emil Eremeiu, un conegut, i jo. El clima extremadament fred va obligar a cancel·lar els trens. Aquella nit gairebé vam morir de fred, tot i que vam omplir el camió de palla i ens vam cobrir amb ella. Vam fer la ruta, Iasi, Piatra-Neamt, Valea Bistritei, i a les 4 del matí vam arribar al cim dels Carpats.

Vam arribar a Ludosul-de Mures a les 11 del matí d'aquella nit de Nadal, després de més de 24 hores de cotxe. Aquí vam descansar bé a casa d'Amos. Vam anar a l'església el matí de Nadal i després vam visitar el petit poble. Era més gran que Tg.
Beresti; situat a unes 18 milles a l'est de Turda, la capital del comtat. Aquesta ciutat també està plena de jueus, tot i que no arriba al percentatge de Beresti. Aquí

també, Judes, establert al mercat, va estendre la seva xarxa com una aranya per tota la regió romanesa. Els pobres camperols seran atrapats en aquesta xarxa, girant i atordits, i després xuclats de totes les seves possessions. L'endemà de Nadal vam començar, la furgoneta portava deu legionaris per davant, després jo amb vint genets a cavall -Amos, Nichita, Colceriu, el professor Mattei i altres, tots amb plomes de gall dindi al barret. A la carretera, ens miraven amb curiositat, ja que la gent que coneixíem desconeixia el nostre propòsit.

Però anàvem a cavall com si estiguéssim investits de la màxima autoritat, ja que sentíem que venim en la naturalesa del poble romanès que ens ho ordenava. A Gheta, Gligoresti i Gura-Ariesului la gent es va reunir en nombre tan gran com a la vall de Horincea. Aquí tampoc no esbossem cap programa polític. Us acabem de dir que veníem de Moldàvia per reviure l'ànima sofrida dels romanesos, perquè mil anys d'esclavitud, injustícia i enterrament havien estat prou llargs.

La Gran Romania es va realitzar amb molt de sacrifici, però sembla que la dominació aliena i la vella injustícia es van estendre a aquest costat del naixement de la Gran Romania. Deu anys d'administracions romaneses no han pogut curar les nostres doloroses ferides, ni corregir injustícies centenàries. Ens donaven una aparença d'unitat, però l'ànima romanesa encara estava dividida en tantes peces com partits polítics hi havia. La resurrecció d'aquest poble està bullint sota terra i aviat explotarà, il·luminant tot el nostre futur i fosc passat amb la seva llum. Qui cregui guanyarà!

Machine Translated by Google

Un cop més vaig tenir la sensació que baixava als seus cors. Tot i que em trobava a centenars de quilòmetres de Moldàvia, en regions que durant segles havien estat separades de nosaltres per fronteres, també allà hi havia trobat la mateixa ànima, exactament la mateixa que a la vall d'Horizcea prop de Pruth. L'ànima mateixa de la nació, sobre la qual vaig entendre que mai no s'havien traçat límits fets per l'home, perquè el mateix alè fluïa d'un extrem a l'altre de la nació, des del Dnièster fins a Tisa, sense tenir en compte els límits creats per l'home com així com l'aigua subterrània flueix sense tenir en compte els obstacles que l'home ha aixecat a la superfície.
Allà, en el fons, no hi vaig trobar partits polítics, ni enemistats ni enfrontaments, d'interès, ni "desunió cega" de lluites fratricides, sinó només unitat i harmonia. El segon dia després de Nadal, tornem a sortir a la carretera. Ens havíem aturat en una església de camí per fer una pregària en memòria de Miguel el Valent*, Horia i els seus homes, i lancu, per fer-los saber també que avui anàvem caminant pels camins que, per amor del nostre poble, els seus cossos van ser torturats i esquinçats. era la festa de Sant Stefano; per això vaig encendre una espelma per al repòs de l'ànima d'Estefan el Gran; per ell el nostre poble va assolir la més gran glòria. El considero igual a Napoleó, Juli Cèsar i Alexandre de Macedònia.

No importa on em portin els meus passos o quines batalles hagi de lliurar, si per sobre meu sento l'ombra de São Miguel Arcàngel i sota meu les dels nostres vint estimats màrtirs de la família del moviment legionari, a la meva dreta, també sentir l'ànima d'Estefan el Gran i la seva espasa.

A BESSARABIA

El 20 de gener de 1930 vaig enviar a Totu, Crang anu i Eremeiu,

*** Va ser a les planes de Turda on els hongaresos van assassinar Miquel el Valent, príncep de Valàquia el 1601. Va ser el primer governant a efectuar la unificació temporal de Valàquia, Moidàvia i Transsilvània. (Tr.)**

amb una tetina, a la furgoneta, fins al comtat de Tecuci, mentre jo mateix, el 25 de gener, tornava a estar a la vall d'Horincea enmig dels meus genets. La nit del 26, després de passar per Rogojeni, vam entrar a Oancea. A ambdós pobles ens van rebre una càlida i amb moltes expectatives. La família Antachi ens va acollir a Oancea. L'endemà, un dilluns, era dia de mercat a Cahul, a la riba esquerra del Pruth.

Per això, vam decidir anar a Bessaràbia, on els jueus eren més nombrosos i provocadors.

A Cahul, com a les altres ciutats comercials de B.essarabian, el judaisme és comunista; no per "amor al poble", sinó per odi a l'estat romanès, que només amb el triomf del comunisme podria ser enderrocat i col·locat sota el taló de la dominació jueva total. El triomf del comunisme coincideix amb el somni del judaisme de governar i explotar les nacions cristianes en virtut de la seva teoria del "poble escollit" que és la base de la religió jueva.

Aquella nit vam fer unes creus de tela blanca, d'uns vuit centímetres d'alçada, que van ser cosides als abrics dels cavallers. Em van donar una creu de fusta per portar. L'endemà a les deu del matí vaig creuar el Pruth al capdavant de
30 genets, portant la creu contra el poder pagan que estrangulava la Bessaràbia cristiana. Després de recórrer gairebé cinc quilòmetres, vam entrar a la ciutat. Els cristians van sortir de les seves cases i ens van seguir. No ens coneixien, però van veure les creus blanques dels nostres abrics i les plomes dels nostres barrets. Vam caminar pels carrers cantant:

"Desperta, desperta, romanès!"
Hem parat a la plaça pública. Més de 7.000 pagesos s'havien reunit al nostre voltant en molt poc temps. Cap d'ells sabia qui érem i què volíem, però

Machine Translated by Google

tothom va tenir la premonició que vam venir a salvar-los.
Vaig començar a parlar amb ells de la mateixa manera que abans a la vall d'Horincea i a Turda. Però dos minuts més tard, Popov, un policia, acompanyat de les autoritats locals, es va obrir pas entre la multitud i em va aturar:

"No tens permís per fer una reunió pública en aquesta plaça..." "El poble romanès pot fer això a qualsevol lloc".
Les autoritats volien impedir-nos parlar; la gent ens volia escoltar.
"La meva bona gent" -els va dir- "és així; la llei ens prohibeix fer reunions a les places públiques. Anem als afores de la ciutat o al pati d'algú".
Vaig fer senyal als genets i vam marxar cap als afores de la ciutat. Un cordó de l'exèrcit va aturar la multitud. Uns minuts més tard, em vaig enfrontar a un destacament de soldats amb baionetes, dirigits per un coronel, el coronel Cornea. Va treure el seu revòlver i em va apuntar: "Para o dispararé!" Ell va dir. Vaig parar.

- Coronel, per què em dispararies? No vaig fer res malament. Jo també porto un revòlver, però no he vingut aquí per lluitar contra ningú, i menys amb l'exèrcit romanès.

Vaig discutir amb ell durant gairebé una hora, però tot va resultar inútil. Vaig estar allí assegut durant una hora, agafant tots els insults i burles que vaig poder. Podria haver-li contestat amb el mateix to de veu, o lluitar amb ell, però havia de fer una voluntat de ferro, sinó hauria caigut en una situació més trista, és a dir, amb mi mateix, un nacionalista romanès, lluitant contra el meu. l'exèrcit del país i ser vigilat pels jueus comunistes.

El coronel va començar a colpejar-nos i els nostres cavalls amb el seu sabre i els soldats ens van punxar amb les baionetes; després va arribar l'alcalde, vaig desmuntar i el vaig acompanyar a l'ajuntament. Era un home civilitzat. També va venir el coronel.
Li vaig dir:
"Respecto la teva posició; per això no vaig contestar. Però no importa. Ens veiem dilluns vinent al mateix lloc".
Així que vaig marxar. Un sergent em va portar el cavall. Cristian i Chiculita m'esperaven a peu a la porta. Després van portar els seus cavalls i vam tornar pel camí per on vam venir, perseguits per darrere per la policia i seguits per les mirades insultants dels jueus. Als afores de la ciutat vam trobar la resta de cavallers entristits per la derrota que havíem patit. Una mica més enllà, uns pagesos que havien fugit de la ciutat ens van preguntar qui érem.

"Torna i digues a la gent que tornarem dilluns vinent. Tots els cristians del comtat haurien d'anar a Cahul".
Vam donar una pallissa. No teníem ganes de cantar. Tornàvem i ningú va dir res. Quan vam tornar a Oancea vam fer deu cartells anunciant que el dilluns 10 de febrer tornaríem a Cahul. Aquestes eren enviades per genets a diversos punts del municipi. Després tornem a Ganesti fins a casa d'en Cristian, on arribem cap a la mitjanit després d'un viatge difícil, una nit com aquesta.

fosc, no veiem dos passos per davant, assotats des del davant per una pluja freda que ens va clavar la cara i des de darrere pel record de la nostra dolorosa derrota.
Vaig passar la nit a casa del Cristian i al matí vaig marxar cap a Beresti. Allà vaig emetre una directiva als legionaris de la vall de llorincea, Galati, Iasi, Bucarest, Focsani i Turda, informant-los de la nostra derrota a Cahul i dient-los que com que ara és qüestió d'honor hem de tornar tots allà i guanyar. ; s'hi han de presentar en el màxim nombre possible, El lloc de trobada -Oancea, on han d'arribar com a molt tard el diumenge 9 de febrer al vespre. Paral·lelament, vaig informar l'equip de Totu, Cranganu i Eremeiu, que en aquell moment es trobaven al municipi de Tecuci. També vaig escriure una carta al meu pare on li demanava que vingués a ajudar-nos. Els legionaris van recaptar diners per a mi i vaig marxar

Machine Translated by Google

Bucarest per veure el Sr. Ioanitescu, subsecretari del Ministeri de l'Interior.

Li vaig explicar el que havia passat a Cahul i li vaig demanar permís per fer-hi una altra manifestació -una petició legal- fent-se càrrec de fer aquesta manifestació en perfecte estat, sempre que les autoritats no ens provoquessin.
Després d'alguns aclariments addicionals que em va demanar, la nostra concentració va ser aprovada. No necessitàvem l'aprovació per a una manifestació d'aquest tipus, ja que no era requerida per llei, però volia estar cobert amb permís oficial per evitar qualsevol interpretació esbiaixada de la meva acció.

Diumenge al matí vaig tornar a estar a Oancea. Lefter va anar a Cahul per determinar el lloc de reunió amb les autoritats.
Hi va haver molt malestar a Cahul quan les autoritats van saber que milers de camperols de tot el comtat es dirigien a Cahul per a la manifestació.

Dos camions van arribar durant el dia des de Focsani, els grups encapçalats per Hristache Solomon i Blanaru; de Turda, Moga i Nichita; de Iasi, els legionaris amb Banea, Ifrim i el pare Isihie; de Galati, Stelescu amb la Germandat; un estudiant delegat de Bucarest; i Pralea amb els nius de Foltesti.

Després venien a peu, o amb carros i cavalls, els de Beresti i els legionaris de la vall d'Horizcea. El meu pare també va venir. A la nit, més de 300 legionaris havien arribat; s'allotjaven a Oancea, i no paraven de venir més. Preocupat perquè les autoritats poguessin desbloquejar el pont de pontons sobre el Pruth per evitar el nostre creuament, vaig enviar 30 legionaris durant la nit per ocupar els dos extrems del pont.

Dilluns, a les 8 del matí, vaig enviar un equip de 50 legionaris al comandament de Potolea a Cahul per vigilar la manifestació. Mentrestant, s'han intentat noves intervencions per impedir que seguim amb la manifestació.

Això era una impossibilitat. A les 10 en punt formem una columna i comencem:

En el primer grup, 100 cavallers portant una bandera, tots amb plomes al barret, molts amb camisa verda. Cadascú tenia una creu de tela blanca cosida a l'abric. Érem com uns croats que marxaven en nom de la creu, contra un enemic pagà, per alliberar els romanesos.

En el segon grup van venir més de 100 vianants en columna desfilant amb la seva bandera.

En el tercer grup seguien uns 80 vagons, de 4 a 5 homes en cadascun, majoritàriament gent d'Oancea, que portaven també una bandera.
Semblava un exèrcit preparat per a la batalla. Quan ens acostàvem a la vora de Cahul, un mar de caps nus ens va trobar, sense pressa ni música, en un impressionant silenci semblant a l'església, vam cavalcar entre aquella multitud de pagesos. Alguns d'ells ploraven.

També la població camperola de Bessaràbia, des de la unificació de Romania al final de la Primera Guerra Mundial, no va sentir cap millora en la seva situació.
Perquè, encara que alliberat de l'ocupació russa, va caure sota el domini dels jueus. Era pura i senzillament la presa dels jueus.
Durant 12 anys va ser explotat i sagnat pels jueus comunistes pitjor que el règim més tirànic conegut de la història que hagi explotat mai cap societat humana.

Les ciutats i pobles comercials de Bessaràbia són autèntiques colònies de sangoneres aferrades al cos esgotat de la pagesia.
I, epítom de la desvergonya, aquestes sangoneres es van atrevir a disfressar-se de lluitadors contra l'explotació del poble, contra el terror que oprimeix el poble.
Aquests són doncs els comunistes de Bessaràbia i Romania.

A més, aquestes sangoneres, inflades per la sang xuclada dels romanesos, mantenen la seva premsa, de la qual Adevarul ("La veritat") i Dimineata ("El matí") són els principals diaris, amb l'estil següent:

Machine Translated by Google

"Nosaltres (les sangoneres!) vivim en la millor fraternitat i harmonia amb el poble romanès". “Només alguns enemics del poble, del país, alguns extremistes de dreta volen fer malbé aquesta harmonia.

Hi havia més de 20.000 pagesos a la manifestació. Segurament aquesta va ser la trobada de gent més gran que ha vist aquesta ciutat des dels inicis, i tot sense cap manifest ni diaris per donar-lo a conèixer. La manifestació es va fer d'una manera molt solemne. Per una banda, els cavallers es col·locaven en fila; de l'altra, la columna de legionaris de vianants.

La pagesia escoltava amb el cap descobert. No hi va haver ni una paraula, ni un gest per pertorbar aquesta solemnitat. Aquesta vegada, el coronel Cornea no ha complert el compromís que li vam prometre. Vaig dir a aquesta pagesia de Bassàrab -que, vaig veure, esperava una paraula de consol, i que va venir a aquesta manifestació en nombre tan aclaparador, no instigat per mi, sinó pel seu gran sofriment: no t'abandonem a l'esclavitud. que ara l'oprimeix; que era lliure, senyor del fruit del seu treball, senyor de la seva terra i del seu país; que s'acostava l'alba d'un nou dia per al poble; que en aquesta lluita que hem començat, tot ho fem. l'esperança que donen els camperols seria la fe, la fe fins a la mort, i a canvi rebran justícia i glòria"

Després van parlar Lefter, Potolea, Banea, Ifrim, el Pare Isihie, Victor Moga, Tarziu, Hristache Solomon. El meu pare va parlar durant dues hores al final sense igual en estil i profunditat, i en el llenguatge de la gent. Finalitzats els discursos, vaig aconsellar als pagesos que tornessin als seus pobles en perfecte ordre i tranquil·litat, advertint-los que si acabàvem amb el més mínim desordre a aquesta imponent assemblea, estaríem fent un gran servei als jueus.

La gent volia que anéssim amb ells. Des de totes bandes ens van desitjar: "Que Déu us ajudi!"
Acompanyats de l'afecte d'aquests pagesos, vam marxar cap a Oancea on ens vam separar. A partir d'aquell moment de la manifestació a Cahul, el meu pare es va unir al moviment legionari.

Tots van tornar a casa en perfecte ordre. La nostra victòria va ser gran, sobretot tenint en compte la manera pacífica i ordenada en què va avançar i va acabar la manifestació. Però els jueus de Cahul necessitaven un escàndol, un disturbi, un desordre a qualsevol preu, per comprometre el nostre moviment i iniciar una acció governamental contra nosaltres.

En veure que la gent marxava pacíficament cap a casa seva, dos jueus, muntats amb seguretat pel seu rabí, van trencar els aparadors d'una de les seves pròpies botigues.
Si les autoritats locals i algunes persones no els haguessin enxampat en flagrant i portat a la seu de la policia, la premsa jueva del carrer Sarindar*, Dimineata ("El matí") i Adevarul ("La veritat") hauria publicat titulars com ara: "Gran devastació a Cahul", "Quant perd el país als ulls dels estrangers!" etc.
Presento aquest cas, aparentment de poca importància en si mateix, per la seva immensa importància per a aquells que volen entendre i conèixer el sistema diabòlic de lluita dels jueus. Són capaços d'incendiar una ciutat sencera per tal de donar la culpa als seus adversaris per comprometre una acció que, d'altra manera, portaria a la solució definitiva del problema jueu. Per això adverteixo als legionaris que no es deixin provocar, perquè només podem guanyar mantenint l'ordre més perfecte. El desordre, per a nosaltres, no vol dir conflicte amb els jueus, sinó amb l'Estat. Però això és exactament el que els jueus ens volen empènyer, en un conflicte permanent amb l'estat. Per això, com l'estat és més fort que nosaltres, si ens arruïnéssim o ens empès a un conflicte amb l'estat, ens aixafaríem; i seguirien sent espectadors imparcials.

El meu gos Fragu em va rebre a la porta quan vaig tornar a Iasi; El tinc des del 1924, testimoni de totes les meves proves i lluites des de llavors.
A Iasi m'ocupava de tots els temes d'actualitat d'organització, correspondència amb nius, que Banea -el cap de correspondència legionària- em presentava en perfecte ordre.

***** Sarindar St. iri Bucarest és on es troben les oficines de premsa i les editorials jueves. **(Tr.)**

Machine Translated by Google

En Banea havia començat a entendre molt bé la meva manera de veure les coses durant els dos anys de correspondència, així que ell mateix va poder fer front a moltes preguntes durant aquest període en què rarament anava a Iasi.

A BESSÀBÀBIA DE NUEVO

Només vaig poder quedar-me a casa una setmana, perquè els pagesos de Bessarabia enviaven delegats, cartes i telegrames, demanant-me que hi vingués. No es pot imaginar les esperances que van dipositar en aquest moviment nostre, i la seva fe. Durant dues setmanes després de la manifestació de Cahul, la notícia dels legionaris es va estendre com un llamp entre tots els cristians del sud de Bessaràbia; de poble en poble fins a la riba del Dnièster; és a dir, la notícia de l'inici de l'alliberament de l'esclavitud jueva va inflamar el cor dels camperols pobres.
Fins aleshores, van posar les seves esperances en el Partit Camperol, creient que quan aquest partit arribés al poder, ells, els pagesos, rebran justícia. Però després de vuit anys de penúries, lluites, esperances en aquesta festa, van descobrir una cosa espantosa per a la seva ànima: que havien estat traïts, colpejats; que darrere del nom del Partit Camperol s'amagaven interessos jueus; la festa de "El camperol romanès amb panys jueus"*, com el va batejar el professor Cuza.

Un es va apoderar d'angoixa de veure tan aixafada la fe dels seus cors, quan al cap de vuit anys van poder veure que la seva bona fe havia estat traïda.
Vaig tornar a Beresti de nou i des d'allà amb cotxe fins a Rogojeni a la vora del Pruth, on m'esperaven més de 200 genets dirigits per Stefan Moraru i Mos Cosa.
Venien de tots els pobles veïns.
"Marxarem cap al Dnièster", va dir un d'ells.
"Sí! Anem a marxar", vaig respondre.
Va ser aleshores quan se'm va ocórrer la idea de fer una gran expedició per tot el sud de Bessaràbia, des de Tighina fins a Cetatea-Alba. A Iasi, el pensament em pertorbava constantment: com podríem creuar Bessaràbia fins al Dnièster? Hi havia una gran dificultat: quina és la millor manera de procedir perquè les autoritats no s'oposin, per evitar lluitar contra l'Estat, l'exèrcit?

Se'm va ocórrer que si posava en marxa una nova organització nacional per lluitar contra el comunisme jueu, una organització que inclouria "La Legió de l'Arcàngel Miquel" i qualsevol altre grup de joves no afiliat a cap partit polític, podríem aconseguir entrar a Bessaràbia. . Quin nom li hem de posar a aquesta nova organització?
Vaig parlar d'aquest tema amb els legionaris al vestíbul de la nostra Llar.

Alguns deien: "La Falange Anticomunista", d'altres proposaven altres noms.
Cranganu va dir: "EL PROTECTOR DE FERRO!" "Deixa que sigui!"

Ara comencem a preparar aquesta acció anticomunista recolzada també pels treballadors. De fet, per "acció anticomunista" no vull dir acció "antiobrera"; quan dic "comunistes" em refereixo als jueus. Per tal d'obtenir l'autorització per entrar a Bessaràbia i evitar així possibles problemes amb les autoritats locals, vaig tenir una audiència uns dies després amb el senyor Vaida-Voevod, aleshores ministre de l'Interior. Va ser el segon polític d'alt rang que vaig consultar.
Lonel Bratianu va ser el primer. Em va mantenir allà durant tres hores. Em vaig adonar que estava mal informat tant pel que fa al nostre moviment com sobre el problema jueu que no coneixia a la seva veritable llum. Ens va prendre per uns joves esgarrifosos decidits a resoldre el problema trencant finestres. Aleshores li vaig explicar com veiem el
problema dels jueus; com considerem que això és un problema de vida o mort per a tots els romanesos; com el seu nombre és aclaparador i inadmissible; com van destruir
la classe mitjana i les ciutats romaneses. Li vaig dir quina era la proporció entre cristians i jueus a Balti, Chisinau, Cernauti, Iasi; el perill que representen a les nostres escoles, amenaçant l'alienació de la classe dirigent romanesa i la falsificació de la nostra cultura.

També li vaig explicar com veiem la solució a aquest problema. Ell va entendre des del principi de què parlava. Però tot i que un home de la seva estatura podria entendre fàcilment l'essència de la qüestió, tanmateix crec que mai no serà capaç d'entendre'ns del tot, perquè aquest és el cas.

*
Les patilles s'estenen en llargs rínxols de llevataps. **(Tr.)**

Machine Translated by Google

naturalesa de les coses; els ulls del 1890 ja no veuen com els del 1930. Hi ha trucades, urgències, ordres silencioses que només els joves escolten i entenen perquè només s'adrecen a ells. Cada generació té la seva pròpia missió a la vida. Per això, potser, no confia completament en nosaltres.

Vaig obtenir l'aprovació per a la nostra marxa a Bessaràbia, després, per descomptat, d'assumir la responsabilitat de mantenir l'ordre complet. Uns dies després vaig llançar un manifest adreçat a tots els joves del país.

PROBLEMES AL MARAMURES

Mentrestant, a Maramures va esclatar un gran tumult. Aquest és un altre racó del sòl romanès on la mort ha desplegat les seves ales. Allà, els jueus van envair pobles, van imposar el seu control sobre camps, muntanyes i corrals. Els romanesos, en un estat de quasi esclavitud, es retiren pas a pas davant aquesta invasió jueva i s'extingeixen gradualment, deixant en mans dels invasors les propietats que van heretar de Dragos Voda. Cap govern mostra més interès per ells, cap llei els protegeix.

Va ser a principis de juny de 1930 quan un carro tirat per dos cavalls es va aturar a la porta de casa meva a Iasi. D'ella van descendir dos sacerdots, un pagès i un jove.

Els vaig demanar que entressin. Van venir, el sacerdot ortodox Ion Dumitrescu, el sacerdot grec catòlic Andrei Berinde i el camperol Nicoara.
"Vam venir en carro des de Maramures. Ja fa dues setmanes que estem a la carretera; tots dos som sacerdots a Borsa, un grec catòlic, l'altre ortodox. Ja no podem suportar la desgràcia dels romanesos maramureses. Hem escrit memoràndum rere memoràndum que hem enviat a tothom, al Parlament, al govern, als ministres, a la Regència, sense cap resposta de cap d'ells. No sabem què més fer. Vam venir en carro a Iasi per demanar als estudiants romanesos que no ens abandonessin al nostre destí. Parlem en nom de milers de pagesos desesperats del Maramures. Som els vostres sacerdots. No podem tancar els ulls al que veiem. El nostre poble s'està morint i el nostre cor està trencat pel dolor.
"

Els vaig acollir uns dies i els vaig dir: "L'única solució que veig
és organitzar-los i intentar pujar-los la moral. Han de saber que no estan lluitant sols en aquesta batalla; que estem darrere d'ells, lluitem per ells, i que el seu destí depèn de la nostra victòria.", Finalment, vaig enviar a Totu i Eremeiu a organitzar-los; i més tard Savin i Dumitrescu-Zapada. Milers de
pagesos de Borsa i de totes les valls muntanyoses es van presentar a la nostra organització. Els jueus, adonant-se del perill d'un renaixement romanès, van començar a provocar el poble. En veure que les seves tàctiques havien fracassat, van recórrer a mitjans infernals. Van calar foc a Borsa, culpant-ne els romanesos. Els diaris jueus de seguida van començar a cridar, exigint mesures enèrgiques contra els romanesos que, segons deien, estaven preparant pogroms. Els dos sacerdots van ser atacats pels jueus, insultats, colpejats i després perseguits durant diversos quilòmetres i apedregats.

Finalment, els dos van ser detinguts com a "agitadors" i llançats a la presó de Sigherul Marmatiei.
També van ser arrestats Savin i Dumitrescu-Zapada i diversos camperols importants. Totu i Eremeiu també van ser detinguts a Dorna i empresonats a la presó de Campul-Lung. Adevarul ("La veritat") i Dimineata ("El matí") van desencadenar un veritable canonada de mentides i calúmnies contra els sacerdots i altres presoners. Totes les protestes, telegrames, notes, etc. van quedar infructuoses, ja que van ser ofegades pels crits, el soroll i les pressions dels jueus.

LA MARXA PER BESSARABI ESTÀ PROHIBIDA

En vista de la marxa que anàvem a fer, vaig fer una "ordre de marxa" que vaig imprimir a "La terra ancestral".

N'extrec:

Machine Translated by Google

"CAMARADES,

1. Creuarem el Pruth al so de l'antic himne de la unitat romanesa: "Vine, unim-nos les mans, els de cor romanès".
2. La marxa tindrà una durada d'un mes.
3. Formarem set columnes poderoses, separades per 14 milles.
4. L'encreuament de Pruth es realitzarà en set punts, la columna del flanc dret amb l'objectiu d'arribar a Cetatea-Alba; la columna del flanc esquerre, Tighina.
5. La modalitat d'avanç serà marxar a peu des de Pruth fins al Dnièster.
6. La data de sortida, 20 de juliol al matí. Creuem el Pruth en una hora per anunciar.

Quan els jueus van conèixer el nostre pla d'entrar a Bessaràbia per despertar la consciència dels romanesos, la premsa jueva va llançar un atac d'huracà contra nosaltres. Les calúmnies, les mentides, les incitacions van passar per sobre dels nostres caps sense parar durant un mes sencer.

Aquests atacs van ser dirigits en igual mesura contra el senyor Vaida. Els jueus van exigir que el Sr. Vaida va ser degradat immediatament al Ministeri de l'Interior, de fet "llençat per la borda" perquè es va atrevir a permetre que els joves romanesos entréssim a Bessaràbia per tal de portar als nostres pares i germans a través de Pruth una paraula romanesa de consol i esperança.

Bessaràbia va ser lliurada econòmicament i políticament al domini absolut dels jueus. Qualsevol esforç per l'emancipació romanesa, qualsevol mencció a aquesta regla negra era considerat un delicte.

Sota la pressió dels atacs i les intrigues de la premsa jueva, la marxa cap a Bessaràbia va ser prohibida només el dia en què els legionaris d'arreu partien cap a Pruth.

En aquella ocasió, vaig escriure la següent protesta que vaig repartir per tota la capital:

LA LEGIÓ DE L'ARCANG MICHAEL
"EL PROTECTOR DE FERRO"

UN REMEI I UN ADVERTIMENT

ROMANS DE LA CAPITAL,

"La marxa de la 'Guàrdia de Ferro' que havia de tenir lloc a Bessaràbia va ser aturada. Van triomfar els enemics d'una Romania sana i poderosa. Durant tot un mes carrer Sarindar, petits jueus de Lupta ("La lluita"), Adevarul ("La veritat"), Dimineata ("El matí"), aquests enverinadors de l'ànima romanesa, ens van amenaçar, insultar, bufetejar les nostres ànimes, aquí a la nostra pròpia terra, que podien entendre els interessos superiors del nostre país, i es va convertir en censors no desitjats de tots els seus actes administratius.

A Turda van exigir al govern que aturés la nostra manifestació, al·legant que s'està incendiant Transsilvània; a Kabul aquesta revolució «estava començant a Bessaràbia; a Galati, que començarien massacres i pogroms. "Van resultar ser provocadors menyspreables en cada cas, ja que la Legió va mantenir un ordre i una disciplina perfectes a tot arreu". Avui hem anat cap al Dnièster per girar la cara de Bessaràbia cap a Bucarest: "Però això no va agradar a aquests mercenaris del comunisme.

Bessaràbia ha de continuar sent víctima del bolxevisme i mirar cap a Moscou perquè continuï terroritzant, a través de la província entre el Pruth i el Dnièster, tota la vida política de Romania.

ROMANS,

El sistema polític venal i pervers, aquest cony que contagia les nostres vides, els ajuda i els incentiva -per interès electoral mesquí i egoista i per un esperit degradant de servilisme- en la seva tasca de desmembrar el nostre país i alienar la nostra terra ancestral. Va ser aquest interès egoista i aquest esperit el que ha posat Romania durant els darrers 60 anys en mans d'estrangers.

Machine Translated by Google

Mira, avui els màrtirs de Maramures i Bucovina comencen a moure's! Ploren pels seus camins l'amargor de l'esclavitud a la qual han estat llançats per la traïció de tots els líders del país; no que fossin oblidats per ells, sinó que foren venuts.

"No us sembla si més no estrany que en aquest país no s'hagi trobat cap veu per venir a ells amb una paraula de consol? I no us sembla almenys una vergonya reduir tot el cas de Maramures a la 'instigadors' Nicolae Totu i Eremeiu? Tenen la culpa? I els polítics que durant 12 anys enganyen diàriament aquests pagesos maramuresos, no en tenen la culpa? I els centenars de milers de jueus errants que van atacar Com les llagostes per endur-se la terra van heretar dels seus avantpassats i per esclavitzar-los los, no són aquests instigadors i provocadors I els senyors del carrer Sarindar que ridiculen el nostre orgull de ser senyors al nostre país, no són provocadors?

ROMANOS,

Heus aquí un exemple típic del qual es pot veure la causa real dels 'trastorns' a Bucovina i Maramures, "Universul ("L'Univers") del 17 de juliol de 1930 va publicar l'estadística següent: 'In Cernauti., Children in edat escolar a primària: 12.277, dels quals 3.378 són només romanesos (nens i noies), mentre que la resta són estrangers.' Quina altra prova del domini de l'element romanès a la part nord de Romania necessites?, l'ànima del poble romanès fuig d'aquesta invasió massiva i assassina?

El denigres, el calumnies, l'ofens dient que s'aixeca per una barra de pa per la seva 'precària situació econòmica', quan de fet s'aixeca amb valentia per defensar el seu propi ser a les fronteres del nord.

Per què cap polític s'ha presentat per dir la veritat a Sa Majestat?

EL TEU

ALTESSA Aquests miserables no demanen pa, demanen justícia! Reclamen l'alliberament de l'ànima romanesa a punt de morir perquè està sent asfixiada a Maramures i Bucovina, 'Fbey exigeix que es prenguin mesures contra centenars de milers de jueus, engorjats, rodons i mossegadors com cucs, que els desafien diàriament en la seva pobresa, sent protegit per totes les autoritats locals romaneses.

PERIODISTES DEL CARRER DE GENTLEMEN

OF SARINDAR Per descomptat, els romanesos saben molt bé que aquest problema no es solucionarà amb manifestacions violentes; però, arribat al límit de la seva resistència, volen imposar un lideratge romanès a Romania; per fer complir la legislació romanesa, les lleis per a la protecció de l'element romanès a Romania.

Potser esperes que, a través dels teus continus insults amb què has ferit les nostres ànimes romaneses, em veuràs algun dia al capdavant dels sants rebels de Maramures? És millor que sàpigues que en aquell instant ha sonat la teva última hora!

De totes maneres, si trobes que les lleis existents són inadequades per calmar-te, declaro que tinc prou poder per posar-te al teu lloc i fer-te entendre en quin país vius.

Si no us calmeu, cridaré contra vosaltres tots els vius d'aquest país, decidits a lluitar amb totes les armes que la meva ment pugui evocar.

ROMANS,

Una Nova Romania no pot néixer de les escombraries dels partits polítics, de la mateixa manera que la Gran Romania va néixer dels càlculs dels polítics, sinó als camps de batalla de Marasesti i a les profundes valls sobre les quals van ploure acer els canons.

Una Nova Romania no pot néixer sinó per la batalla; el sacrifici dels seus fills.

Per això no em dirigeixo als polítics, sinó a tu, soldat! Aixeca't! La història et torna a cridar! Com estàs. Amb el braç trencat, Amb la cama fracturada, Amb el pit ple de bales. Que tremolin els impotents i irnecils. Tu, participa valentament en la batalla.

Aviat 'The Iron Guard' us convocarà a una gran concentració a Bucbarest per defensar-vos

Machine Translated by Google

Maramuresans, els fills de Dragos-Voda i els bucovins, els fills d'Estefan el Gran i el Sant.

Escriu a les teves pancartes: 'Els estrangers ens van envair', 'La premsa alienada ens enverina', 'El sistema polític ens mata'.

Toqueu les vostres trompetes amb alarma. Explota'ls amb totes les teves forces.

En aquest moment, quan l'enemic ens envaeix i els polítics ens traeixen, els romanesos bramen de trepidació com antigament pels camins de muntanya en temps de tempesta.

PÀTRIA! PÀTRIA! PÀTRIA!

Corneliu Zelea-Codreanu

cap de la legió

INTENT DE VIDA DEL MINISTRE ANGHELESCU

El vespre del dia que es va penjar el meu manifest, estava al centre d'estudiants parlant amb diversos alumnes. Va aparèixer el jove Beza. De sobte va arrencar la seva insígnia de l'organització "Vlad Tepes*" a la qual pertanyia, la va llençar i va dir: "A partir d'ara no tindré res més a veure amb 'Vlad Tepes'; aquest gest per part teva no m'ha impressionat. Primera Lliga "Vlad Tepes" semblava , perquè el mancar de serietat, sobretot els joves d'aquesta lliga, de l'existència dels quals vaig dubtar des del principi. La renúncia d'un grup tan jove em va deixar completament fred.

Uns minuts més tard, aquest jove es va unir de nou a la nostra discussió, dient que li agradaria ser legionari si no tenia objeccions. La meva resposta vaga va evitar una negativa directa. El dogma del legionari imposa una reserva a qualsevol nou que vulgui unir-se a la Legió, i això s'aplica especialment al cas present. Unes setmanes abans, havia vist en Beza en un petit restaurant, on m'havia preguntat si no seria aconsellable rodar Stere*. A més, no el vaig prendre seriosament.

En marxar, em va demanar que passés la nit a casa seva. Em vaig negar. En canvi, vaig passar la nit amb els estudiants de medicina. L'endemà, cap al migdia, vaig sentir als venedors ambulants dels diaris: "Atempt contra la vida del ministre Anghelescu!" OMS? Beza. Com? Va fer diversos trets, colpejant la seva víctima superficialment.

Per què? No ho sabia. En preguntar-me, em vaig assabentar que havia sorgit un conflicte entre els macedonis i Anghelescu per la Llei de Nova Dobrogea mai ** que infringia els interessos romanesos en aquella província. jo es va trobar amb Anghelescu. Dos dies després, em va citar el jutge que preparava el cas.
Es van trobar manifests de la "Guàrdia de Ferro" a Beza. Vaig declarar que no tenia coneixement ni connexió amb aquest intent, ni coneixia el seu motiu. Vaig ser alliberat. Quan vaig marxar estava pensant amb quina facilitat pot passar la desgràcia a un home.

Si hagués acceptat la invitació de Beza per dormir a casa seva, m'hauria convertit en l'autor moral de la seva creació. Qualsevol argument presentat per defensar-me hauria estat rebutjat. Sobretot, tenint en compte que aquest intent va coincidir amb la negació de la nostra marxa a Bessaràbia.

Per a la meva gran sorpresa, l'endemà vaig llegir el titular de mitja pàgina a Dimineata ("El matí"): "Corneliu Codreanu Marks Beza's Act". Vaig quedar bocabadat.

En conseqüència, vaig anar a veure el jutge que m'havia interrogat el dia abans. "Senyor Senyora, estic molt sorprès que una informació tan incorrecta pugui originar-se a la seva oficina a partir d'un interrogatori secret. No vaig denunciar l'acte de Beza.
No em toca fer-ho!"

"No he publicat aquesta informació. Això és una fabricació de la premsa".

Així que em vaig dir: "M'hauria de deixar insultar per la premsa jueva? Encara que conegués a Beza des de feia tan poc temps, encara que no tingués cap relació amb ell, ningú em podria obligar a ser

***** Grigore Philippi va anomenar el seu partit Vlad per indicar que seguiria la pràctica de Vlad l'Empalador, un governant valaqui del segle XVI que empalava lladres i súbdits deshonests. **(Tr.)**

Machine Translated by Google

un canalla que li salta, en un cas com aquest, per condemnar-lo. No vull fer això.
Que ningú ho faci més que jo, perquè no sé què passa i pel meu passat on portava les mateixes sabates, m'impedeix condemnar els altres. Escriuré un altre avís.

El mateix dia vaig imprimir un manifest que vaig repartir per tota la capital:

EL SEGON ADVERTIMENT

Com que la premsa es va atrevir una vegada més a enfosquir la veritat, al·legant que vaig 'estirar' el gest de Beza, insisteixo a donar el següent aclariment: “Si el ministre
Anghelescu pot tenir motius per defensar-se, crec que el jove Beza té com a mínim tantes raons. , tant als tribunals com davant la consciència dels seus compatriotes.

Declaro que no defensaré el primer marcant el segon, sinó que defensaré el jove Beza i la seva causa amb tot el meu cor i amb totes les meves forces.
Pel que fa a vosaltres, senyors del carrer Sarindar, escriviu a la llista de propers assentaments aquest segon avís. "

Corneliu Zelea-Codreanu

Com a conseqüència d'aquests dos advertiments, la meva relació amb el senyor Vaida es va acabar. El senyor Vaida s'enfadava amb mi, però no podia fer altra cosa que com em dictava la consciència. Convocat de nou pel mateix jutge, em van detenir. Així que allà vaig tornar a estar a la Maria Preta dirigint-me a la presó de Vacaresti. A la mateixa furgoneta anaven set joves més, als quals em vaig presentar: Papanace, Caranica, Pihu, Mamali, Anton Ciumeti, Ficata i Ghetea.
Van emetre un comunicat de s (Iiditat amb Beza, vaig tornar a caminar per sota les mateixes portes que set anys abans amb els meus antics companys, i casualment em van col·locar a la mateixa cel·la que ocupava aleshores. Vaig entrar a l'església l'endemà per veure la icona). de São Miguel de la qual vam partir, però nens set anys abans.

Allà a la presó vaig conèixer bé aquells aromans* que venien de les muntanyes de Pind.
Mostraven alta cultura, bona salut moral, eren bons patriotes, construïts per ser lluitadors i herois i disposats a sacrificar-se. Allà vaig conèixer millor la gran tragèdia dels macedo-romanesos, aquesta branca romanesa que durant milers de

*****
Els aromans o macedoromans de Macedònia (Grècia).
Poblacions de parla roinacia. (Tr.)

anys, sol i aïllat a les seves muntanyes, va defensar -amb les armes a la mà- la seva llengua, nacionalitat i llibertat.
Va ser aleshores quan vaig conèixer Sterie Ciumeti* que Déu va escollir per a la seva ànima bona, pura com rosada, per convertir-se, amb la seva tràgica tortura i mort, en la màrtir més gran del moviment legionari de la Romania legionària.

Allà, els nostres pensaments i cors units per sempre. D'ara endavant lluitaríem junts per tota la nostra gent, des de Pind fins a l'altra banda del Dnièster.
Cap quantitat de queixes, peticions o intervencions davant una administració que ha estat sorda a tots els problemes romanesos aquí i a l'estranger solucionarà els problemes romanesos enlloc sense una nació gitana forta que controli la seva pròpia llar. En aquell moment, aquests romanesos, dispersos fora de les nostres fronteres, seran portats de nou a Romania. Perquè la sang de tothom és necessària aquí, on els romanesos s'enfronten a la mort. I és bo tenir en compte que en aquesta lluita els governs que van obrir les portes del país a milers de jueus, alhora no van permetre als romanesos de

Machine Translated by Google

fora per entrar.

Totes les forces ocultes estaven treballant, pressionant la justícia per assegurar la meva convicció. La meva recent detenció i

l'empresonament a Vacaresti va provocar un gran goig a les files jueves. Tots els petits jueus entremaliats m'estaven atacant i insultant a tots els diaris. Per complaure als jueus, fins i tot els diaris romanesos dirigits per partits polítics em van atacar.

S'ha fixat la data per a la meva compareixença judicial. Vaig començar els preparatius necessaris. Estava esperant a Nelu Ionescu, que sí

*

Detingut la nit del 30 de desembre de 1930, Steric Ciumeti, encara que innocent de l'assassinat del primer ministre IG DUca, va ser assassinat per tres comissaris de policia i després llençat a les aigües gelades de Dambovita per ordre dels responsables, funcionaris del Ministeri. d'Afers Interns. [@i, vessat, va ser enterrat en secret, per després ser desenterrat i enterrat clandestinament en circumstàncies nefastes per representants "sense nom" de l'ordre públic. Aquest innoble crim va romandre impune, després de tenir b (@ i'ore tli (@(, App ottrt (@als a Bucarest) un judici escandaloso on es van exercir les pressions ocultes i òbvies del govern liberal i l'aparell policial, fins i tot dins de la sala de tribunals. , sobre els jurats (entre els quals hi havia el Dr. Gheorghiu, el rector de la Universitat de Bucarest, el capataz del jurat), la vídua de Clumeti i els advocats.(Tr.) m'ha defensat en tots

els judicis des de 1920, per arribar des de Iasi. A la meva defensa també s'hi va unir el Sr. Mihail Mora, davant la insistència dels estudiants.
El meu judici, com és habitual, va ser un atac jueu que intentava assegurar la meva condemna, per petita que fos -exigien els jueus d'Adevarul ("La Veritat")- perquè poguessin dir que el moviment que lidero és anàrquic perquè utilitza mitjans il·legals. d'acció. Els passadissos del Ministeri de Justícia estaven plens de jueus que correien d'un costat a l'altre amb intercessions de tota mena.

Tanmateix, la justícia romanesa, inflexible i sense por, em va absoldre. Però el fiscal va recórrer; per tant, vaig continuar a la presó.
Aquesta vegada, les pressions i intervencions del poder jueu van augmentar.
De nou em van portar al Tribunal d'Apel·lacions. Per complaure als jueus, el fiscal Praporgeseu em va posar a la mateixa caixa amb malversadors, lladres de cavalls i carteristes.
Durant tres hores, mentre es jutjaven els seus casos, vaig ser objecte de les mirades irònniques i desafiants de desenes de jueus. El meu cas va ser l'últim a considerar i, com abans, van ser els senyors Mihail Mora i Nelu Lonescu els que el van defensar. La sentència del recurs va ser una nova absolució. Després de gairebé un mes i mig a la presó, em van deixar en llibertat. Vaig anar a casa.

Després de tot això, juntament amb Nelu Ilonescu, Garneata, Mota i Ibraileanu, vaig marxar en el nostre camió cap a Sighetul Marmatiei per conèixer el destí dels dos sacerdots que estaven atrapats en una terrible misèria. Ningú els venia a veure, ni tan sols a portar menjar. La dona del pare Dumitrescu estava malalta; tenia dos fills petits. La seva casa era una casa sense pa, sense diners, sense medicaments; vivien de la caritat. El destí dels sacerdots cristians, que van jurar defensar la creu, l'església i la seva gent! El destí dels altres deu líders camperols empresonats va ser igual de dolent.

A l'exterior, els jueus estaven jubilosos. Es recollien diners a casa i a l'estranger; el govern va donar diners als "desgraciats jueus" de Borsa perquè es construïssin noves cases de pedra de dos pisos, mentre que els camperols romanesos pobres menjaven pa fet amb farina de serradures barrejada amb civada.

Jo, que aleshores vaig veure aquest Maraxnures romanès gemegant i retorçant-se en l'agonia de la mort, no puc més que exhortar a tots els polítics, a tots els membres del professorat, a tots els sacerdots, a tots els estudiants universitaris i de secundària, i a tots els predicadors de l'humanitarisme, a tots els que vénen aquí a censurar. la nostra vida política - "Aneu tots i mireu Maramures.

Anomena qualsevol persona a la

Machine Translated by Google

món com a àrbitre per dir-nos si és tolerable que als romanesos els passi alguna cosa com el que està passant a Maramures".

Al cap de quatre mesos, els sacerdots van ser traslladats a la presó de Satu Mare, on es va celebrar el judici en què van participar unes 50 pageses i homes amb nens als braços, així com 20 jueus.

El professor Catuneanu, Ion Mota, un fiscal local i jo vam formar la defensa dels romanesos acusats. Els 20 jueus estaven representats per quatre advocats jueus.

Després de vuit dies de diligències, tots van ser absolts, ja que tots els càrrecs que se'ls van acusar es van demostrar falses.

Machine Translated by Google

DISSOLUCIÓ DE LA LEGIÓ DE L'ARCÀNGEL MICHAEL

I LA GUÀRDIA DE FERRO 11 DE GENER DE 1931

Mentrestant, el Sr. Vaida, sota la pressió dels atacs jueus, va ser destituït del Ministeri de l'Interior, substituït pel Sr. Mihalache, el qual, com indicava la seva actitud tardana, va fer saber que no li importaria fer servir el "braç fort" contra nosaltres. .
Aquest moment havia arribat.

El jove Dumitrescu-Zapada, que havia estat detingut a Sighet, exasperat per les mentides, els atacs, els insults de la premsa jueva, sense demanar ni dir res a ningú, va agafar un revòlver que va trobar per casualitat, va anar a Bucarest, va entrar a l'oficina. de Socor i va fer un tret.

Però el revòlver estava defectuós; no es va poder disparar una segona vegada. Això va passar al voltant de l'època de Nadal. Feia un any que no passava un mes a casa.
Volia passar les vacances amb la meva família. Estava a Focsani preparant-me per tornar a casa quan vaig llegir als diaris el que va passar a Bucarest.
Immediatament em van citar per comparèixer davant el jutge Papadopol al Tribunal.
S'ha comprovat que no tenia cap connexió amb el tiroteig. Podria seguir el meu camí. Vaig tornar a Focsani on per ordre del senyor Mihalache, sense cap motiu, vaig ser envoltat per la policia a casa d'Hristache Solomon i mantingut incomunicat durant vuit dies, Sr.
Mihalache va dissoldre la Guàrdia de Ferro i la Legió per decret del Consell de Ministres.
Es van fer escorcolls a tota la nostra seu; tots els nostres registres van ser confiscats; totes les nostres oficines segellades. A casa, a Iasi, així com a Husi, fins i tot els meus coixins i matalassos van ser saquejats. Per cinquena vegada em van saquejar casa, em van emportar tot allò relacionat amb el moviment, fins i tot les notes més petites que tenia. Bosses de documents, cartes, papers, van ser confiscats de les nostres cases i portats a Bucarest. Però què podrien trobar a les nostres cases que pugui ser il·legal o comprometre?

Estàvem treballant a plena llum del dia i tot el que teníem a dir es va dir en veu alta. Confessem la nostra fe amb força davant el món sencer.

El dia 9 de gener em van portar els agents de Focsani a Bucarest, i allà, després d'un interrogatori de 12 hores, em van detenir i tornar a Vacaresti. El segon dia es van portar els legionaris següents dels comtats en què vam estar més actius: Lefter, de Cahul; Banea, de Iasi; Stelescu, de Galati; Amos Pop, de Turda; Totu i Danila.

Aquest va ser un altre cop dur a la part superior del cap d'una organització romanesa que no havia fet res il·legal sinó que només intentava aixecar una cella contra la hidra jueva. Un nou intent d'aquest poble per "aixecar-se a través de la seva joventut, la seva esclavitud, estava caient sota els cops d'un ministre romanès de l'Interior, amb l'aplaudiment unànime dels jueus a casa i a l'estranger".

També aquesta vegada, la fúria per destruir-nos es va desencadenar sense pietat.
No es va escatimar cap mitjà per aniquilar-nos; sense infàmia. I no érem culpables de res.
Els diaris jueus en què ens van agredir violentament, ridiculitzant-nos i la veritat, ens van arribar a la presó, i no vam poder fer res, no vam poder respondre de cap manera.
De braços creuats, dins les quatre parets de la presó, vam veure com se'ns llançaven insults i acusacions de tota mena. n'hi ha prou de posar un exemple que mostra l'abast de la infàmia de la premsa jueva d'aquella època a partir dels
nombrosos intents fets amb la intenció de tornar l'opinió pública contra nosaltres per forçar la nostra condemna.

Crido l'atenció del lector sobre el fet que mai vaig planificar, escriure o signar tal ordre. sobre la base d'aquests ** És
documents falsos, en particular una carta que Corneliu Z. Codreanu suposadament va escriure a Adolf Hitler, que els jutges militars -actuant com a instruments servils de persones interessades- van condemnar més tard el cap de la Guàrdia de Ferro a deu anys de treballs forçats per "el delicte de traïció i incitació a la revolució social".

Aquesta carta "descoberta" per la Siguranta, en la qual Codreanu demanava ajuda a Adolf Hitler per donar suport a la "revolució social", va ser declarada categòricament falsa per Corneliu Z. Codreanu tant en la decisió preliminar com en el jutjat. No només se li va negar l'opinió del necessari grafista i dels testimonis de la defensa, sinó que també, amb el pretext que la discussió pública del cas perjudicaria els "interessos superiors de l'Estat", el procés en aquest sentit es va desenvolupar a tancat. portes per retirar-se de Codreanu, infamement acusat, la possibilitat.... ???????

Machine Translated by Google

El cert és que aquesta vil posada en escena que havia de justificar la condemna de deu anys de treballs forçats i la presó de

l'innocent Codreanu es trobava en la fase preparatòria del seu assassinat, premeditat per Sa Majestat Kin Carol 11 de Romania, executat per ordre del Govern de Sa Majestat el rdglit del 29 al 30 de novembre de 1938. (Tr.)

No em pertany ni una paraula. Està totalment inventat pels jueus.

Reprodueixo aquí íntegrament la menyspreable mentida impresa a Dimineata ("El matí"), que després va ser copiada i comentada per altres diaris: **UNA EDIFICACIÓ**

DOCUMENT Pel que fa als objectius i mitjans utilitzats per l'organització 'Arcàngel Miquel', estem en condicions de publicar un document sensacional emès per la Legió a Iasi.

L'assumpte es refereix a una circular enviada a Campul-Lung i Ludosul Mare per l'Arcàngel de la Legió Michael' a la capital de Moldàvia:

Seu de la Legió 'Arcàngel Miquel' Iasi (Rapa Galbena) El

Casa cultural

cristiana Còpia

245/930 ad circulandum Envieu la vostra resposta a Corneliu Zelea Codreanu 20

Florilor St., Iasi - en codi -

Pel Segon Batalló, Tercer

Batalló Campul-Lung,

Ludosul de Mures Ens sentim

honrats de cridar la seva atenció sobre el següent: Considerant

que les autoritats civils i militars van relaxar la seva vigilància perquè havíem intervingut amb alguns alts càrrecs -tots dos del Ministeri d'Interiors. com en... (aquí s'esmenta una altra persona d'alt rang, NR) - hem d'aprofitar aquesta oportunitat per doblar els nostres esforços de

propaganda i defensa, ja que aquesta situació favorable algun dia es pot revertir. En conseqüència, sense més dubtes ni perdre temps, hauríeu de fer el següent:

1. Fes llistes de tots els legionaris que han fet els seus vots, per companyies i pelotons. Aquestes llistes han de ser de defensa davant l'opinió nacional i mundial, remeses a la Legió fins a l'1 de novembre d'enguany per afegir-les per regions.

2. El Segon Batalló convocarà a Campul-Lung els líders importants: Robota, Popescu, Serban, Despa, i en total secret, el comissari Nubert de Vatra-Domei i el cap de la plaça de gendarme de Poiana Stampii, Paduraru Gheorghe. Cal informar-los que la Legió ha pres la decisió de canviar el pla d'acció.

A partir d'ara, treballarem de manera conspiratòria en absolut secret; ja no s'ha de fer reunions públiques ni fer propaganda, s'ha de posar en contacte amb tots els legionaris que són els líders del niu, encarregant-los de mantenir l'estat actual de revolta entre els pagesos.

El cop decisiu es donarà aquesta tardor, amb motiu del canvi de govern de Myroneseu.

3. El Tercer Batalló convocarà el professor Matei, Moga Victor, Moga Tanase i el cap de secció de Grindeni, i des d'Urea només heu de convocar el mercader moldau. En secret, heu de trucar al sergent instructor de gend'arme. Constantin dos Ludos els informa... (com en el segon batalló).

4. Hauríeu de portar els joves legionaris dues vegades per setmana a fer exercici -a la pastura del poble o en qualsevol altre lloc- preparant-los i explicant-los el nostre noble objectiu, animant-los.

5. El Cap d'Estat Major del Tercer Batalló ha de complir la missió que se li encomana verbalment i per ordre secreta núm. si la quantitat de dinamita enviada és insuficient, ha d'exigir més a la persona en qüestió.

Machine Translated by Google

6. També has de comunicar l'anterior, per carta, al doctor Iosif Ghizdaru de Sighisoara i també enviar-li un informe detallat sobre l'activitat a Ludos. Es crearà un quart batalló a Sighisoara sota el comandament del doctor Ghizdaru.

Aquesta ordre s'ha de cremar immediatament després de ser llegida. Aneu amb compte, un exèrcit d'espies jueus ens segueix la pista; no parlis amb ningú ni vegis ningú que no mostri la meva signatura.

coratge; visca la Legió i amb Déu, endavant!

Iasi, 7 d'octubre de 1930

Comandant de la Legió

(SS) Corneliu Zelea-Codregnu
Cap de l'Estat Major i

Secretari (ss) Garneata

"A partir d'aquesta circular és obvi que la Legió 'Arcàngel Miquel' va preparar accions criminals, recolzades per un cert nombre de funcionaris públics.
Encara que tard, les autoritats tenen el deure d'identificar absolutament tots aquells càrrecs públics que es posen al servei d'aquesta acció criminal de la Legió 'Arcàngel Miquel' i aplicar les penes més severes".

GARANTIA DE DETENCIÓ

Em vaig adonar que la situació era difícil; la nostra organització es va dissoldre, la seu amb cadenat, escorcolls per tot arreu. El públic, completament atordit per les protestes dels jueus i atordit per les acusacions que se'ns amuntegaven, es va inclinar a considerar reals tots aquests complots d'odi. A més, a la presó vam viure en la misèria, en el fred, en la humitat, en la manca d'aire i de llum, en la manca de mantes. Només per intervencions insistents per part nostra ens van donar una mica de palla per omplir els matalassos i unes estores per cobrir la humitat de les parets.

Vam començar el 1931 a la presó sota una pluja de mentides, insults i cops jueus.
Aquesta vegada també he portat els meus nous companys de presó, que han compartit aquest judici amb mi, a veure la icona i tots els indrets que per a mi estaven plens de records.

Sens dubte, la situació també era difícil per a ells. Però només havien de respondre per ells mateixos, i aquesta responsabilitat era molt menor. L'enemic que havia de ser destrossat i destruït era jo. Vaig sentir que els núvols foscos s'estaven formant de nou sobre els nostres caps, que un món enemic tornava a caure sobre nosaltres amb encara més determinació d'aniquilar-nos.

L'únic suport enmig de totes aquestes maquinacions infernals i atacs gegants es trobava en Déu. Comencem a dejunar cada divendres, dejuni complet; i llegia cada mitjanit l'Acatist de la Mare de Déu. A fora, legionaris a la capital, liderats per Andrei Ionescu, Ion Belgea, Iordache, Doru Belimace, Victor Chiruiescu, Cotiga, Horia Sima, Nicolae Petraseu, Iancu Caranica, Virgil Radulescu, Sandu Valeriu, feien tot el possible per il·luminar l'opinió pública que era enganyat per la premsa de Sarindar St..

Al mateix temps, la devota i sense por Fanica Anastasescu -sempre present al meu costat en tots els judicis pels quals havia de passar- va intentar millorar la nostra sort material a la presó.

Aquí teniu l'acusació que em dirigeix a l'ORDRE DE DETENCIÓ NÚM. 194

"... Considerant que el procés penal interposat contra Corneliu Zelea Codreanu, fiscal de Iasi, de 31 anys, va advertir que va cometre el fet d'intentar actuar contra la forma de govern establerta per la Constitució i va jutjar una instigació de la qual podria haver suposat un perill per a la seguretat pública en organitzar una associació 'La Legió de l'Arcàngel Miquel' 'La Guàrdia de

Machine Translated by Google

Ferro', amb l'objectiu d'establir un règim dictatorial que s'hauria d'haver imposat en el moment desitjat per ell, per mitjans violents, per al qual els seus partidaris estaven preparats i incitats mitjançant exercicis, ordres, directrius i discursos quasi militars, així com com a través de publicacions, cartells, insígnies, discursos durant reunions organitzades o públiques; "Atenent que aquest acte està previst a l'art. 11, apartat 2 de la Llei per a la supressió d'alguns nous delictes contra l'ordre públic, castigat amb presó de sis mesos

a cinc anys i multa de 10.000 a 100.000 lei i amb pèrdua dels drets civils; Considerant que, de la investigació realitzada, denúncies greus i greus indicis de culpabilitat

resultat contra Corneliu Zelea Codreanu; i això per evitar que els citats es comuniquin amb els informants i testimonis que seran interrogats; així com en interès de la seguretat ciutadana; és important per a la preparació d'aquest cas que l'acusat, fins a nou avís, sigui detingut; "Després d'escoltar les conclusions del fiscal Al. Procop Dumitrescu i d'acord amb el que estableix l'article 93 del procediment penal; Per aquests motius: Mandatem tots els agents de la força pública, que d'acord amb

la llei, arrestar i portar a la presó a la presó de Vacaresti, va dir Corneliu Zelea Codreanu...

Donat al nostre despatx avui, 30 de gener de 1931. "Jutge d'instrucció Stefan Mibaescu". (Dossier núm. 10-193 1)

EL SENTIMENT

DIVENDRES 27 DE FEBRER DE 1931

Aquesta pluja de denúncies va continuar ininterrompudament durant 57 dies, difoses diàriament en milions de diaris per pobles i ciutats. No vam tenir cap oportunitat de respondre. Cap raig d'esperança d'enlloc, Ningú va tenir la capacitat de venir a la nostra defensa i denunciar la conspiració jueva per buscar la nostra condemna i sepultura i la del nostre moviment. Vam veure com les autoritats, els fiscals, la Siguranta i aquest senyor anomenat Mihalache, ministre de l'Interior, que -tot i que tothom sabia per les investigacions que van fer que no érem culpables de res; que no es van trobar municions, armes, dipòsits de dinamita, etc. - encara va persistir en la seva infame actitud, deixant presa als jueus per burlar i ridiculitzar alguns empresonats incapaços de defensar-se. Atès que la seguretat de l'estat estava implicada, haurien d'haver fet el seu deure elemental de calmar l'opinió pública emetent un comunicat negant el descobriment de dipòsits de municions, el país estava a la vora de la guerra civil, etc.

Va ser en aquestes circumstàncies desfavorables que la nostra data de judici es va fixar per al divendres 27 de febrer. Alguns dels advocats defensors van considerar convenient presentar una moció per ajornar el judici atesa l'entorn agitat; que, mentrestant, convocarem els agents de les unitats de seguretat dels testimonis per obligar-los a dir la veritat sota jurament.

Vam declinar aquesta proposta; aniríem a judici sense testimonis.
Va presidir el conseller Buicliu, assistit pels jutges G. Solomonescti i I. Costin; el promotor va ser Procop Dumitrescu. Ens va defensar la professora Nolica Antonescu; advocats Mihail Mora, Nelu Ionescu, Vasiliu-Cluj, Mota, Carneata, Corneliu Georgescu, ibraileanu. Tant el públic com els magistrats esperaven veure alguna prova contra nosaltres: bombes, abocadors de municions, dinamita, pistoles.

Però res, absolutament res es va produir com a prova. Mitja hora després de concloure el nostre testimoni, tota la infame farsa es va estavellar. Finalment, vam poder parlar, plens de la indignació que durant dos mesos havia anat construint dins nostre, hora rere hora. Tota aquella riuada de mentides es va trencar davant la veritat. Totes les cadenes amb què ens encadenaven s'han ensorrat: la nostra

Machine Translated by Google

els advocats ens van defensar brillantment. Tot i que el judici va continuar el segon dia, la sentència es va retardar diversos dies.

A l'hora assenyalada per al pronunciament del veredicte, ens van tornar a portar al Jutjat. Se'ns va llegir el veredicte d'absolució unànime (Sentència penal núm. 800).

Aquests són els termes d'aquest veredicte d'absolució, detallant les accions en base a les quals "La Legió de Miquel Arcàngel", ara dissolta, va ser portada davant la llei:

“Considerant que la investigació del fiscal en cap dona com a resultat que a l'expedient els partidaris de la Legió només eren reclutats entre determinades persones: pagesos, estudiants i joves de secundària; que, per exemple, el dossier parla de nius de legionaris o 'voltors blancs'; parla d'una etapa de prova, vot o jurament, cinc lleis fonamentals, una de les quals és la llei del secret; que la Legió s'organitza militarment amb uniforme, pantalons, bufandes, programes d'educació física i exercicis militars, exercicis de senyalització i codi Morse, etc.

Es va establir que els reclutadors i els reclutes es dedicaven a qualsevol acció contra l'actual forma de govern establerta per la Constitució, o en una acció que pogués comportar qualsevol perill per a la seguretat de l'Estat. Que el sol fet d'estar constituït en una organització d'aquest tipus no es pot interpretar com una infracció, encara que, en concepció d'algú, pugui ser considerat com a tal perill.
Perquè, mentre l'organització no fos oculta, les autoritats administratives podien intervenir per aturar-la o dissoldre-la. Que, fins i tot en el supòsit que s'hagués establert que l'organització havia copiat el sistema feixista com a maquillatge, fins i tot llavors els seus membres no podien ser considerats responsables de la pena que estipulava el text de la llei en base a la qual l'acusat. van ser portats a judici; perquè, sigui quina sigui la seva forma, una organització en la seva etapa estàtica no presenta cap perill per a la seguretat de l'Estat; podria, com a molt, ser objecte de preocupacions per mesures preventives per part de les autoritats administratives, però no de mesures repressives que sorgeixin només quan una organització d'aquest tipus inicia alguna acció, (excepte en casos com quan la llei prohibeix específicament la seva forma de organització) .

A més, no es pot dir que només perquè diversos legionaris van passar pels pobles. per tal de buscar adherents, aconsellar al poble que s'organitzi, que confiï en el moviment de la Legió, etc., es pot provar que pretenien posar en perill la seguretat de l'Estat -la propaganda és un mitjà per formar i reposar el quadres d'una organització política com aquesta; o que l'aparició dels anomenats nius d'estudiants de batxillerat -formacions alienes a la pròpia organització- va suposar qualsevol amenaça per a la seguretat de l'Estat, si tenim en compte que el programa de l'organització reconeixia el despertar de la consciència nacional juntament amb els preceptes físics i educació moral coherent amb un programa escolar, sempre que no hi hagi agitació indeguda.

Tenint en compte que l'acusat no es pot fer responsable d'haver pretès amb la seva actuació canviar l'actual forma de govern -ja que, de l'expedient, fet no desmentit ni pel representant de la Fiscalia-, és evident que ambdós acusats Corneliu Z . Codreanu i els altres, així com tots els membres de l'organització, van predicar la necessitat d'un govern fort per substituir els partits polítics paràsits, i van reconèixer l'amable autoritat de la qual es parlava amb tot el respecte i els col·laboradors de la qual -festifiquen els seus manifestos-. ells volien arribar a ser.

“A més, parlant de col·laboració amb el cap de l'Estat, no es pot parlar de derrocar una forma de govern que el sobirà no ha sancionat...

"Considerant que, per aquestes consideracions, l'acció subversiva (que de fet no s'ha demostrat des de cap punt de vista com a subversiva) de la qual s'acusa els acusats

Machine Translated by Google

no entra dins el que disposa l'art. 11 ....

"Tenint en compte que la marxa que l'organització havia previst fer cap a Bessaràbia no s'havia produït; que no hauria tingut lloc si les autoritats no haguessin donat el seu consentiment, consentiment que l'acusat havia obtingut de fet però que posteriorment va rescindir; circumstàncies, és superflu. retenir les al·legacions dels
acusats que pretenien, en primer lloc, posar a prova la resistència dels legionaris i, en segon lloc, despertar la consciència nacional de la població penetrada per elements estrangers...

"Considerant que també s'ha al·legat que tots els actes de l'acusat s'han de considerar a la llum dels seus antecedents...

"Si bé, mentre no es pugui establir el fet pel qual va ser jutjat l'acusat, no es pot parlar dels fets de Corneliu Zelea Codreanu, Danila, etc. determinar el grau de culpabilitat, perquè els antecedents estan interessats a establir el grau de culpabilitat. càstig i no en forçar una condemna...

"En aquest cas, els acusats són innocents dels càrrecs que se'ls imputen i, per tant, han de ser absolts".

Vam tornar feliços a la presó per fer les maletes i esperar l'ordre d'alliberament.
Esperem; Arriben les 8 del vespre, 91 10, 11, hores; saltàvem a cada pas que escoltàvem fora al pati. Finalment, vam anar a dormir amb les maletes encara fetes.

L'endemà vam tornar a esperar. Només el tercer dia vam saber que el fiscal havia interposat recurs i per tant hauríem de romandre a la presó fins que es considerés el recurs.

Un cop més, els dies van començar a allargar-se a poc a poc.

La nova data es va fixar per al divendres 27 de març de 1931 al Tribunal d'Apel·lacions. Els dies passaven cada cop més lentament. Finalment, ens van portar en furgoneta fins al Palau de Justícia, Secció 11 del Tribunal d'Apel·lacions presidit pel Sr. Ernest Ceaur Aslan. Els mateixos defensors van complir amb el seu deure de combatre amb èxit la tesi del fiscal Gica lonescu que va barrejar l'acusació amb esclats d'odi i insults. La sentència es va ajornar uns quants dies. Tornem a Vacaresti on esperem. Recordat, ens va comunicar una nova absolució, per unanimitat. Després de 87 dies a la presó, finalment ens van alliberar perquè ens van declarar innocents. Qui, em vaig preguntar, castigaria els nostres detractors?

Qui, em vaig preguntar, venjarà totes les injustícies, cops i patiments que hem patit?

Però el fiscal va portar el cas encara més alt, al Tribunal Suprem de Justícia.
Posteriorment, quan el cas es va sotmetre a consideració, aquest tribunal també va confirmar per unanimitat l'absolució dels tribunals inferiors. Aquí estàvem, amb dues decisions: una, el senyor Mihalache, per la qual es van dissoldre "La Legió de Miquel Arcàngel" i "La Guàrdia de Ferro" com a organitzacions subversives perilloses per a l'existència de l'Estat romanès; l'altra, la de tot l'ordenament jurídic romanès, Tribunal, Tribunal d'Apel·lació i Tribunal Suprem d'Apel·lació, que va declarar per unanimitat aquests joves innocents i que la Legió i la Guàrdia no representaven cap amenaça per a l'ordre públic ni la seguretat de l'Estat. Malgrat tot, la nostra seu va romandre tancada amb cadenat.

Els jueus, que van tornar a ser vençuts, es van amagar, preparant a l'ombra altres mentides, altres atacs, altres infàmies. Oh Senyor! Oh Senyor! Com és que aquest poble no veu que nosaltres, els seus fills, som víctimes dels cops de l'enemic que ens cauen un rere l'altre?

Oh Senyor! Oh Senyor! Quan es despertarà i entendrà la gran tempesta i la càbala dirigida contra ella amb tant d'odi decidida a atordir-la i matar-la?

Machine Translated by Google

EL MOVIMENT LEGIONARI A LES PRIMERES ELECCIONS JUNY 1931

L'administració nacional-campesina va caure a l'abril. El govern Lorga-Argetoianu va arribar al poder.

Com que la Legió s'havia dissolt, vaig registrar el meu moviment a la comissió electoral central amb el nom de "Grup Corneliu Z. Codreanu", escollint la reixeta de ferro com a símbol electoral:

Però la nova designació, com era d'esperar, no va entendre. La gent, la premsa, l'enemic, el govern van continuar anomenant-lo "La Guàrdia de Ferro". Vam haver de participar a les eleccions per evitar ser acusats de ser diferents a la resta de persones, o de no gaudir de vies legals.
L'1 de juny va ser el dia de les eleccions. Amb un gran esforç material, amb préstecs, vam poder registrar llistes de candidats comarcals.

La campanya havia començat., Per la nostra part la campanya més agradable i delicada.
A les dues comarques on es va anunciar la candidatura del ministre de la Guerra i del primer ministre del país, no vam fer cap llista; així, de les poques comarques que podíem comptar amb la realització, vam haver d'abandonar-ne dues, Focsani i Radauti.

A més, el govern, les autoritats locals i els seus pistolers van continuar atacant-nos.
La nostra propaganda s'ha aturat; al final, fins i tot alguns dels nostres vots van ser robats de les urnes. Tot i així, vam obtenir, després d'una dura lluita, 34.000 vots. Cahul va quedar primer amb prop de 5.000 vots; després Turda amb 4.000; Covurlui amb els seus tres trams, Beresti, Ganesti, Oancea, amb prop de 4.000; Ismail amb 6.000; etc. Des del 15 de desembre de 1929, quan vaig anar a la primera concentració de Beresti, fins ara, juny de 1931, he estat en contínua batalla i empresonament; No crec que hagi passat dos mesos a casa, si hi hagués de sumar les breus parades.

LA CAMPANYA NEAMT, 31 D'AGOST DE 1931

Vint dies després de les eleccions, vaig saber que un escó al Parlament havia estat declarat vacant al comtat de Neamt.
Després d'examinar la situació, vaig decidir unir-me a la batalla. En les anteriors eleccions només teníem 1.200 vots en aquesta comarca. Aquesta vegada els liberals, els camperols nacionals que feien front comú amb els averescs i els georgistes, * estaven registrant candidats per a aquesta vacant.

La premsa pretenia donar un sentit particular a aquestes eleccions perquè la batalla prometia ser aferrissada i el seu desenllaç indicaria la successió al poder.
Hi va haver una concentració de forces, la gent fins i tot va aventurar prediccions. Alguns van donar la victòria als liberals, altres als camperols nacionals. Enmig de la batalla, alguns feien apostes.

Naturalment, ningú parlava de nosaltres. Ningú no somiava amb apostar per la nostra victòria.
El 25 de juliol vaig fer la meva petició de mobilització. Però estàvem esgotats. Fins i tot ens faltaven diners per pagar les taxes d'inscripció a la nostra llista. La família lesanu es va fer càrrec d'això i de les despeses d'impressió dels díptics electorals.

El dia 30 de juliol l'1 era a Piatra-Neamt esperant l'arribada dels nostres militants. Cadascú va venir com va poder, a peu, en tren, en vagó. Va ser en aquest moment quan els elements formats a les Confraries de la Creu van entrar més seriosament en la batalla, formant equips sota el comandament de veterans legionaris.
Vaig assignar cada equip a un sector determinat. En total, teníem 100 militants.
Van marxar a peu, amb una fe sense límits, encara que no sabien ningú, ni què menjarien ni on dormirien a partir d'aleshores. Déu els proveiria; i la necessitat els ensenyaria.

* Els "georgistes" eren els membres del partit que George Bratianu, fill d'Ion Bratianu, va fundar -després de la mort del seu pare, cap del Partit Liberal- al qual va anomenar "El Partit Nacional-Liberal". **(Tr.)**

Machine Translated by Google

L'equip de Brosteni estava format per Banica, el professor Matei i Cosma, als quals s'hi van afegir posteriorment els de Campul-Lung; per Rapciuni era l'equip de Tocu; per Bicaz, la de Cranganu; per Targul-Neamt, Victor Silaghi, jorjoaia, Stelescu; per a Baltatesti, Banea, Ventonic, lfrim, Mihail David; per Roznov, Popovici; a Buhusi, Paduraru amb la família Romascanu, Hristache Solomon i l'enginyer Blanaru; per Cracaoani, Doru Belimace i Ratoiu; a Razboeni, Valeriu Stefanescu, la família Mihai Craciun i Stelian Teodorescu. A més, el professor Ion Z. Codreanu estava celebrant reunions a diversos punts de la comarca.

També hi havia, aquí i allà, nius legionaris dirigits per llerghelegiu, Tarata, Platon, Loghin, David, Nuta, Mihai Bicleanu, Ungureanu, Olaru V. Ambrozie, Macovei, etc.

Aquests equips treballaven com a jornalers a les granges per guanyar-se la seva manutenció.
Aviat es van fer estimar als pagesos. Els camperols nacionals van arribar al comtat amb molts carros carregats. Hi havia set antics membres del gabinet que havien vingut al comtat per fer campanya en nom seu. Així mateix, els liberals van venir en gran nombre. de totes les categories socials, el capellà entenia el menys. en un país on les creus dels
campanars de les esglésies han caigut sota el domini de polítics, ateus i joiers, en una batalla on érem els únics que veníem en nom de la creu -els nostres pits al descobert davant el monstre pagan- o els sacerdots del comtat, amb l'excepció de tres o quatre, estaven en contra dels EUA.

Durant l'última setmana vaig haver d'organitzar les meves forces per preparar la batalla final.
Ara teníem sis sectors forts i deu sectors febles. En parlar-ne amb els meus líders d'equip, van opinar que com que tenim sis sectors forts, podríem traslladar els nostres equips als deu sectors febles per reforçar-los.

Vaig pensar que era una opinió equivocada que podria portar a perdre la batalla. Vaig procedir exactament en el sentit contrari, concentrant més forces en les nostres forces i deixant als altres només petites unitats de setge.

Els nostres rivals van cometre l'error que vaig evitar; van concentrar el seu esforç en els punts on érem més forts. Perquè nosaltres lluitaríem pels nostres punts més forts i ells pels nostres més febles.

Van ser aniquilats. Vaig rebre 1.000 vots en cadascun dels sis sectors, mentre que en van tenir entre 200 i 300 com a màxim. Al mateix temps, els seus sectors més forts, que quedaven amb una defensa inadequada, van ser reduïts a la meitat pels nostres equips.

El dia de la votació, començant ben d'hora, acompanyat d'en Totu en un cotxe potent, vaig recórrer 15 dels 16 col·legis electorals. A les 12 d'aquella nit vam conèixer el resultat de les eleccions, en el gran entusiasme de les masses camperoles i els equips de legionaris i en la depressió indescriptible de polítics i jueus. La Guàrdia: 11.300 vots; liberals, 7.000; Camperols Nacionals amb Averescans, 6.000 entre ells; els altres, encara menys.

I així, en la nostra primera batalla, en camp obert contra les forces unides dels polítics, els legionaris, encara que reduïts en nombre i amb uns mitjans incomparablement menors al seu abast, van aconseguir la victòria, escampant el pànic entre tots els nostres adversaris.

Machine Translated by Google

DEMOCRÀCIA CONTRA LA NACIÓ

OBSERVACIONS SOBRE DEMOCRÀCIA VERSUS NACIÓ

AL PARLAMENT

Arran d'aquestes eleccions vaig entrar al Parlament; Estava sol enmig d'un món enemic. Em faltava l'experiència d'aquesta vida parlamentària i el talent de l'oratòria democràtica plena de fraseologia buida, però de gestos pomposos, brillants, miralls i una gran dosi d'impertinència. Els trets que ajuden algú a tenir èxit, a elevar-se a si mateix, Déu no em va acreditar, potser per evitar-me la temptació de pujar l'escala política.

Durant tot el temps que vaig estar al Parlament, mai no vaig transgressar les lleis de la decència i el respecte cap als més grans que jo, ja siguin els meus grans enemics. No havia ridiculitzat, maleït, rigut ni ofès ningú, la qual cosa significava que no podia formar part d'aquesta vida. Estava aïllat, no només l'un contra l'altre, sinó completament aïllat d'aquest tipus de vida.

Un vespre, força tard, quan les deliberacions s'acabaven i els bancs estaven gairebé buits, em va deixar la paraula. Vaig intentar demostrar que el nostre país havia estat envaït pels jueus; on la invasió és més gran, la misèria humana és més espantosa: a Mammuresi que l'inici de l'existència jueva al nostre sòl,

Machine Translated by Google

prefigurava la mort dels romanesos; que, a mesura que augmentava el seu nombre, moriríem; que, finalment, els líders de la nació romanesa, els homes del segle de la democràcia i els partits polítics, van trair el seu poble en aquesta lluita, posant-se al servei de les grans finances nacionals o internacionals.

Vaig demostrar que a la cartera del Marmorosch Blank Bank, aquell niu jueu de conspiració i corrupció, hi ha molts polítics als quals aquell banc "prestava" diners; Sr. Brandsch, subsecretari d'Estat 11 mil lei; Banca Taraneasca del Sr.
Davilia, 4.677.000 lei; senyor lunian 407.000 lei; Sr. Madgearu 401.000 lei; el senyor Filipescu 1.265.000 lei; senyor Raducanu 3.450.000 lei; El Banc Raducanu 10.000.000 lei; Sr.
Pangal (el cap de la maçoneria de ritu escocès a Romania) 3.800.000 lei; Titulescu 19.000.000 de lei, tots ells líders de la vida pública romanesa.

“A més d'aquests, n'hi ha d'altres, molts, però no he pogut posar les mans a la seva llista.
Algú em va interrompre dient: "Això
són diners prestats, es pagaran".
Vaig respondre: "Si això serà retornat o no, no ho sé. Però us dic una cosa: quan algú demana diners en préstec d'una font financera així, té l'obligació quan arribi al poder, de satisfer-lo, o bé. fins i tot 'si no està al poder, per donar-li suport', però en tot cas, per no exposar-lo Quan s'ha d'exposar. "

Aleshores vaig llegir una llista de la qual vaig mostrar, eliminant qualsevol possibilitat de negació, com des de la guerra l'Estat romanès havia estat estafat d'uns 50.000 milions de lei sota la democràcia, la forma més honorable i perfecta de govern del "poble" pel poble. ! El lideratge de la "democràcia" tenia la idea bàsica del control permanent "del poble en el qual el poble, el gran controlador, havia estat robat durant 15 anys de govern de la fabulosa suma de 50.000 milions de lei.

Després vaig fer diverses observacions crítiques sobre la democràcia.
Al final, vaig fer set demandes: 1. Exigim la
introducció de la pena de mort per als manipuladors fraudulents de fons públics. En aquest punt em va interrompre el senyor Ispir, professor de la Facultat de Teologia: “Sr.
Codreanu, et consideres
cristià, propagador dels ideals cristians.
Et recordo que la idea que acabes d'avançar no és cristiana".
Vaig
respondre: “Professor, a l’hora d’escollir entre la mort del meu país i la del lladre, prefereixo la mort del lladre i em considero millor cristià si no permeto que el lladre arruïni el meu país i el destrueixi. . "

Exigim la investigació i la confiscació de les riqueses dels que van dessagnar el nostre pobre país.

3. Exigim que tots els polítics que es puguin demostrar culpables d'acusació feta contra els interessos del nostre país, de suport a l'especulació privada o qualsevol altra moda, siguin portats davant la justícia.

4. Exigim que, en el futur, els polítics siguin exclosos dels consells d'administració
dels diferents bancs i societats financeres.
5. Exigim l'expulsió de les fronteres dels explotadors despietats que van venir aquí per escórrer les riqueses del nostre sòl i explotar el treball de les nostres mans.

6. Exigim que el territori de Romania sigui declarat propietat inalienable i irrevocable de la Nació Romanesa.
7. Exigim que tots els agents de campanya s'enviïn a treballar i que s'estableixi un comandament únic, que inspirarà a tota la Nació Romanesa amb un sol cor i una sola ment.

Aquests van ser els primers esforços per formular públicament diverses mesures polítiques que em van semblar més urgents. No van ser el resultat d'un pensament prolongat o recerca ideològica, sinó el resultat de reflexions momentànias sobre el que el poble romanès necessitava aleshores, sense demora.

Machine Translated by Google

Sis mesos més tard, van sorgir diversos moviments molt populars que tenien els meus tres punts de partida en el seu programa: 1. La pena de mort, 2. La investigació de la riquesa, i 3. La prevenció dels polítics de seure als consells d'administració -que va fer que els altres. també els consideraria necessaris.

DIVERSOS OBSERVACIONS SOBRE LA DEMOCRÀCIA

Desitjo, a les pàgines que segueixen, presentar diverses conclusions de la meva experiència quotidiana de manera que puguin ser enteses per qualsevol jove legionari o obrer. Vivim amb roba, en formes de democràcia. Em pregunto, són bons? Encara no ho sabem. Però una cosa veiem: sabem precisament que part de les nacions europees més grans i civilitzades es van desfer d'aquesta roba i es van posar de noves. Els van abandonar perquè eren bons?

Altres nacions també fan tot el possible per eliminar-les i canviar-les. Per què? S'han tornat bojos totes les nacions? Que només els polítics romanesos eren els homes més savis del món sencer? Sembla que no m'ho puc creure. Això sí, els que les han canviat o qui ho volen fer tenen les seves pròpies raons.

Però, per què ens hem de preocupar per les raons d'una altra persona? Preocupem-nos més pels motius que ens farien a nosaltres, els romanesos, treure la roba de democràcia.
Si no tenim cap motiu per rebutjar-los, si ens convé, els hem de mantenir, encara que tota Europa els rebutgi. Tanmateix, tampoc són bons per a nosaltres, perquè: 1.
La democràcia
trenca la unitat del poble romanès, dividint-lo en partits, agitant-lo i, per tant, desunit, exposant-lo a enfrontar-se al bloc unitari del poder jueu en un moment difícil de la seva història. Només aquest argument és tan greu per a la nostra existència que constituiria una raó suficient per canviar aquesta democràcia per tot allò que pot
garantir la nostra unitat: és a dir, la nostra vida; perquè la nostra desunió significa la mort.

2. La democràcia converteix milions de jueus en ciutadans romanesos, igualant-los als romanesos i donant-los els mateixos drets a l'estat. Igualtat? Sobre quina base?
Fa milers d'anys que vivim aquí; amb l'arada i amb l'arma; amb la nostra feina i la nostra sang. Per què hem de ser com els que portem aquí gairebé 100, 10 o 5 anys? Mirant enrere, vam crear aquest estat. De cara al futur, som nosaltres els romanesos els que portem tota la responsabilitat històrica de l'existència de la Gran Romania; no en tenen cap. Com es podria fer que els jueus siguin responsables davant la història de la desaparició de l'estat romanès? En resum: no tenen igualtat en treball, sacrifici i

lluita que va crear l'estat, ni igualtat de responsabilitats pel seu futur.
Igualtat? Segons una antiga màxima, igualtat significa tractar les coses desiguals de manera desigual. Sobre quina base els jueus demanen igual tracte, igualtat de drets polítics que els romanesos?

3. La democràcia és incapaç de continuar en l'esforç. Dividit en partits que governen durant un, dos o tres anys, és incapaç de concebre i dur a terme un pla a llarg termini. Una part anul·la els plans i els esforços de l'altra. El que va ser concebut i construït per un avui és enderrocat el següent

altres. En un país que necessita construcció, el moment històric del qual és aquesta mateixa construcció, aquest obstacle a la democràcia constitueix una amenaça. És com si en una granja els propietaris canviessin cada any, cadascun proposant plans diferents, eliminant el que van fer els predecessors, la seva York només per ser eliminada pel següent propietari que vingués demà.

4. La democràcia fa impossible que el polític compleixi el seu deure envers la seva nació.
Un polític de gran bona voluntat esdevé, en democràcia, l'esclau dels seus partidaris; satisfà els seus apetits personals o li destrueixen el suport. El polític

Machine Translated by Google

viu sota la tirania i l'amenaça permanent de l'agent electoral. Es posa en la posició d'escollir o bé la renúncia a la feina de la seva vida o la satisfacció dels seus partidaris. I aleshores el polític sacia els seus apetits; no de la butxaca, sinó de la butxaca del país. Crea llocs de treball, oficines, missions, comissions, sinecures, tot això sobrecarregant el pressupost nacional que llasta cada cop més l'esquena cada cop més encorbada de la gent.

5. La democràcia és incapaç d'autoritat. No té poder sancionador. Un partit, per por de perdre els seus partidaris, no aplica sancions contra els que viuen de negocis escandalosos per milions, per robatori o malversació; ni aplica cap sanció contra els opositors polítics perquè no exposin els seus propis tractes ombrívols i delictes.

6. La democràcia està al servei de les grans finances.
A causa del sistema car i la competència entre diversos grups, la democràcia necessita molts diners. Com a conseqüència natural, esdevé esclau de les grans finances internacionals jueves que el sotmeten amb subvencions. En aquesta moda, el destí d'un poble es lliura a una casta de banquers.

ELECCIÓ, SELECCIÓ, HEREDÈNCIA

Un poble no es dirigeix segons la seva voluntat, la fórmula democràtica; ni segons la voluntat d'un individu: la fórmula dictatorial.

Però segons les lleis. No parlo aquí de lleis fetes per l'home. Hi ha normes, lleis naturals de la vida; i hi ha normes, lleis naturals de la mort, lleis de la vida i lleis de la mort. Una nació es dirigeix cap a la vida o la mort segons el seu respecte per una o altra d'aquestes lleis.

Queda una pregunta per respondre: qui en una nació pot entendre o conèixer intuïtivament aquestes normes? Gent? La multitud? Si és així, crec que s'espera molt. Les multituds no entenen lleis molt més simples. Això s'ha d'explicar-los insistint reiteradament perquè s'entengui, sí, fins i tot amb càstig si cal.

Aquests són alguns exemples de lleis imperativament necessàries per a la vida de les persones, que les multituds difícilment entenen: que en cas de malaltia contagiosa, cal aïllar els malalts i cal una desinfecció general; que la llum del sol ha d'entrar a les cases, per tant una casa ha de tenir grans finestrals; que si el bestiar és millor alimentat i cuidat, donarà més per a l'alimentació de l'home, etc.

si la multitud no entén, o només amb dificultat entén, diverses lleis que són immediatament necessàries a la seva vida, com es pot imaginar algú que ella -que en una democràcia s'ha de guiar per ella mateixa- podria entendre les lleis naturals més difícils; o qui coneixeria intuïtivament les normes més subtils i imperceptibles del lideratge humà, normes que es projecten més enllà d'ell mateix, de la seva vida, de les seves necessitats vitals, o que s'apliquen no directament a ell sinó a una entitat superior, la nació?

Per fer pa, sabates, arades, conreus, tramvies cal especialitzar-se, no cal una especialització en la direcció més exigent, la d'una nació? No és necessari posseir certes qualitats?

La conclusió. Un poble no és capaç de governar-se a si mateix. Hauria de ser governat per la seva elit. És a dir, a través d'aquella categoria d'homes nascuts al seu si que posseeixen certes aptituds i especialitats. De la mateixa manera que les abelles creen la seva "reina", el poble ha de crear la seva elit. La multitud també, en les seves necessitats, apel·la a la seva elit, els savis de l'Estat.

Qui tria aquesta elit: la multitud? Es podien trobar partidaris per a qualsevol "idea" o vots per a qualsevol candidat a un càrrec públic. Però això no depèn de la comprensió de la gent d'aquestes "idees", "lleis" o "candidats", sinó d'una cosa completament diferent: de la capacitat dels individus per

Machine Translated by Google

guanyar la bona voluntat de les multituds. No hi ha res més capritxós i inestable en les opinions que la multitud. Des de la guerra, aquesta multitud era, al seu torn, adversària, liberal, nacionalista, nacional-camperola, india, etc. saludant a cadascú, només per escopir a cadascun un any més tard, reconeixent així el seu propi error, mala direcció i incapacitat. El seu criteri de selecció és: "Provem-ne d'altres".

Per tant, l'elecció no es fa segons el judici i el coneixement, sinó a l'atzar i confiant en la sort.

Aquí hi ha dues idees oposades, una que conté la veritat i l'altra una mentida. Es busca la veritat, de la qual només n'hi pot haver una. La pregunta es sotmet a votació. Una idea obté 10.000 vots, l'altra 10.050. És possible que 50 vots més o menys per determinar o negar la veritat? La veritat no depèn de la majoria ni de la minoria; té les seves pròpies lleis i guanya, com va resultar, contra totes les majories, tot i que són aclaparadores.

El descobriment de la veritat no es pot confiar a les majories, com tampoc en geometria el teorema de Pitàgores es pot sotmetre al vot de la multitud per determinar o negar-ne la validesa; o simplement com un químic que fabrica amoníac no porta la gent a votar les quantitats de nitrogen i hidrogen; o com un agrònom, que fa anys que estudia l'agricultura i les seves lleis, no ha d'apel·lar a una multitud que intenta convèncer-se de la seva validesa votant.

El poble pot triar la seva elit? Llavors, per què els soldats no trien el millor general? Per poder escollir, aquest jurat col·lectiu ha de saber molt bé: a)

Les lleis de l'estratègia, la tàctica, l'organització, etc. i b)
La mesura en què l'individu interessat s'ajusta per habilitats i coneixements a aquestes lleis.

Ningú pot triar sàviament sense aquest coneixement. Si la multitud vol triar la seva elit, ha de conèixer necessàriament les lleis de lideratge de l'organisme nacional i fins a quin punt els candidats a aquest lideratge estan d'acord

amb les qualificacions i coneixements d'aquestes lleis.

Tanmateix, la multitud no pot conèixer aquestes lleis ni els candidats. Per això creiem que l'elit governant d'un país no pot ser escollida per la multitud. Intentar seleccionar aquesta elit és com determinar per vot majoritari qui han de ser els poetes, escriptors, mecànics, aviadors o atletes d'un país.

Així, la democràcia, basada en el principi d'elecció, escollint la seva elit mateixa, comet un error fonamental del qual evoluciona tot l'estat de maldat, desordre i misèria als nostres pobles. Juguem aquí en un punt capital; perquè és d'aquest error de concepció democràtica que podem dir que s'originen tots els altres errors.

Quan les masses són crides a escollir la seva elit, no només són incapaces de descobrir-ne i escollir-ne una, sinó que trien, a més, amb poques excepcions, el pitjor d'una nació.

La democràcia no només elimina l'elit nacional, sinó que la substitueix pel pitjor d'una nació.
La democràcia tria homes totalment desproveïts d'escrúpols, sense moral; els que pagaran millor, per tant els que tenen més poder de corrupció; mags, xarlatans, demagogs, que destacaran en els seus camps durant la campanya electoral. Podien passar per davant d'ells diversos homes bons, fins i tot polítics de bona fe. Però serien els esclaus dels primers.

La veritable elit d'una nació seria derrotada, eliminada, perquè es negarien a competir sobre aquesta base; es retiraria i romandria amagat. D'aquí les conseqüències fatals per a l'estat. Quan un Estat està dirigit per una anomenada "elit" formada per la gent pitjor, més corrupta i més malalta que hi ha, no és admissible que es pregunti per què l'estat està condemnat a la ruïna?

Heus aquí, doncs, la causa de tots els altres mals... la immoralitat, la corrupció i la luxúria arreu del país; robatori i espoli de la riquesa de l'estat; sagnant explotació de la gent; pobresa i misèria a les seves llars; manca de sentit del deure en tots els rols; desordre i desorganització de l'estat; la invasió de tots

Machine Translated by Google

indicacions d'estrangers amb diners, com ara venir a comprar botigues en fallida les mercaderies de les quals es venen a canvi de pit. El país es subhasta...

"Qui paga més?" En definitiva, allà és on ens portarà la democràcia.
A Romania, sobretot des de la guerra, la democràcia ens ha creat, mitjançant aquest sistema d'eleccions, una "elit nacional" de jueus romans, basada no en la valentia, ni en l'amor a la pàtria, ni en el sacrifici, sinó en la traïció a la pàtria. , la satisfacció de l'interès personal, el suborn, el tràfic d'influències, l'enriquiment mitjançant l'explotació i la malversació, el robatori, la covardia i la intriga per enderrocar qualsevol adversari.

Aquesta "elit nacional", si continua liderant aquest país, provocarà la destrucció de l'estat romanès. Per tant, en definitiva, el problema al qual s'enfronta avui el poble romanès, del qual depenen tots els altres, és la substitució d'aquesta falsa elit per una autèntica elit nacional basada en la virtut, l'amor i el sacrifici pel país, la justícia i l'amor al poble, l'honestedat, treball, ordre, disciplina, tracte honest i honor.

Qui farà aquest substitut? Qui hauria de posar aquesta elit reial al seu lloc de lideratge?
Jo responc: qualsevol menys la multitud. Admeto qualsevol sistema, excepte la "democràcia", que veig que mata el poble romanès.

La nova elit romanesa, com qualsevol altra elit del món, s'ha de basar en el principi de selecció social. És a dir, una categoria de persones dotades de determinades qualitats que després conreen és seleccionada de manera natural del cos de la nació, és a dir, de la gran massa sana de pagesos i obrers, que estan permanentment lligats a la terra i al país. Aquesta categoria de persones es converteix en l'elit nacional destinada a liderar la nostra nació.

Quan es pot consultar una multitud i quan s'ha de fer? Ha de ser consultat abans de decisions importants que afectin el seu futur, per dir la seva paraula si pot o no, si està preparat espiritualment o no per seguir un camí determinat.
S'ha de consultar sobre qüestions que afecten el seu destí. Això és el que s'entén per consulta al poble; no vol dir l'elecció d'una elit pel poble.

Però repeteixo la meva pregunta: "Qui assigna el lloc de cadascú dins d'una elit i qui avalua tothom? L'Ob estableix la selecció i consagra els membres de la nova elit?" Li responc: "L'antiga elit".

Aquest no escull ni anomena, sinó que consagra cadascú en el seu lloc al qual s'ha elevat per la seva capacitat i valor moral. La consagració la fa el cap de l'elit en consulta amb la seva elit. Així, una elit nacional ha de vetllar per deixar el seu lloc a una elit informadora, una elit no basada, però, en el principi d'herència, sinó només en el de la selecció social aplicada amb el màxim rigor. El principi d'herència no és suficient per si mateix. D'acord amb el principi de selecció social, contínuament dinamitzat per elements de les profunditats de la nació, una elit es manté sempre vigorosa. El principal error històric va ser que, on es va crear una elit sobre la base del principi de selecció, va abandonar l'endemà mateix el mateix principi que la va originar, substituint-lo pel principi d'herència, consagrant així els injustos i condemnats. sistema de privilegis a través del naixement. Va ser una protesta contra aquest error; per l'eliminació d'una elit degenerada; i per a l'abolició dels privilegis a través del naixement, va néixer aquesta democràcia. L'abandonament del principi de selecció va comportar una elit falsa i degenerada, que al seu torn va provocar l'aberració de la democràcia.

El principi de selecció elimina tant el principi d'elecció com el d'herència. S'anul·len mútuament. Hi ha un conflicte entre ells; perquè o hi ha un principi de selecció, en aquest cas no importa l'opinió i el vot de la multitud, o aquesta vota per determinats candidats, en aquest cas la selecció ja no funciona.

Machine Translated by Google

De la mateixa manera, si s'adopta el principi de selecció social, l'herència no té cap paper. Aquests dos principis no poden anar junts tret que l'hereu correspongui a les lleis de selecció.

Què passa si una nació no té una elit real: una primera designa una segona?
Respon amb una sola frase que conté una veritat indiscutible: en aquest cas, la veritable elit neix d'una guerra amb l'elit degenerada, la falsa. I això, també en el principi de selecció.

Per tant, resumint, el paper d'una elit és: a)
Dirigir una nació segons les lleis de vida d'un poble. b) Deixar enrere una elit hereditària basada no en el principi d'herència sinó en el de selecció, perquè només una elit coneix les lleis de la vida i pot jutjar fins a quin punt les persones s'ajusten per habilitats i coneixements a aquestes lleis. és com un jardiner que treballa al seu jardí i s'encarrega que abans de morir tingui un hereu,

un substitut, perquè només ell pot dir qui d'entre els que treballen amb ell és el millor per ocupar el seu lloc i continuar la seva feina.

En què s'ha de fundar una elit? a)
Puresa d'ànima. b) Capacitat de treball i creativitat. c) La valentia. d) Vida difícil i guerra permanent contra les dificultats a què s'enfronta la nació; És)
Pobresa, és a dir, renúncia voluntària a acumular riquesa. f) Fe en Déu. g)
Amor.

Em van preguntar si la nostra activitat fins ara ha seguit la mateixa línia que l'Església cristiana. Contesto, fem una gran distinció entre la línia que seguim i la de l'Església cristiana. L'Església ens domina des de dalt. Arriba a la perfecció i al sublim. No podem descarregar aquest pla per explicar les nostres accions.

Nosaltres, amb les nostres accions, amb tots els nostres actes i pensaments, tendim cap a aquesta línia, elevant-nos-hi fins on ho permeten el pes dels nostres pecats de la carn i la nostra caiguda en el pecat original. Caldrà veure fins a quin punt podem arribar a aquesta línia mitjançant els nostres esforços mundans.

INDIVIDUAL, COL·LECTIU NACIONAL, NACIÓ

Els "drets humans" no només estan limitats pels drets d'altres persones, sinó també per altres drets. Hi ha tres entitats diferenciades: 1. L'individu.

2. La col·lectivitat nacional actual, és a dir, la totalitat de tots els individus d'una mateixa nació, que viuen en un estat determinat en un determinat estat.
temps.

3. La nació, aquella entitat històrica la vida del qual s'estén al llarg dels segles, les seves arrels molt arrelades en la boira dels temps i amb un futur infinit.

Un nou gran error de la democràcia basada en els "drets humans" és reconèixer i mostrar interès en només una d'aquestes tres entitats, l'individu; descuida el segon o el ridiculitza i nega el tercer.

Tots tenen els seus drets i deures, el dret a viure i el deure de no vulnerar el dret a la vida dels altres dos. La democràcia es preocupa de garantir només els drets de l'individu. És per això que en democràcia estem assistint a un gir formidable. L'individu creu que pot usurpar, amb els seus drets il·limitats, els drets de tota la col·lectivitat, que creu que pot trepitjar i robar; per tant, en democràcia, es veu aquesta escena desgarradora, aquesta anarquia en què l'individu no reconeix res fora del seu interès personal.

Al seu torn, la col·lectivitat nacional mostra una tendència permanent a sacrificar el futur -els drets de la nació- pels seus interessos presents. És per això que assistim a l'explotació i alienació despietada dels nostres boscos, mines, reserves de petroli, oblidant que hi ha centenars de generacions romaneses, els fills dels nostres fills que vindran després de nosaltres, que també esperen viure i continuar la vida.

Machine Translated by Google

de la nostra nació. Aquest trasbals, aquesta ruptura de relacions provocada per la democràcia constitueix una veritable anarquia, una alteració de l'ordre natural i és una de les principals causes de l'estat de inquietud de la societat actual.

L'harmonia només es pot restaurar restaurant l'ordre natural.
L'individu ha d'estar subordinat a l'entitat superior, la col·lectivitat nacional, que al seu torn ha d'estar subordinada a la nació. Els “drets humans” ja no són il·limitats, sinó limitats pels drets de la col·lectivitat nacional, que al seu torn estan limitats pels de la nació.

Finalment, sembla que en una democràcia almenys l'individu que gaudeix de tants drets viu meravellosament. Però en realitat, i aquesta és la tragèdia màxima de la democràcia, l'individu no té drets, perquè on és la llibertat de reunió al nostre país, la llibertat d'escriptura, la llibertat de consciència? L'individu viu sota el
terror, l'estat de setge, la censura; milers de persones són arrestades, algunes són assassinades per la seva fe, com sota els líders més tiànics. On és el “dret de la multitud sobirana” a decidir el seu destí, quan les reunions estan prohibides i quan milers de persones no poden votar, maltractades, amenaçades de mort, assassinades? Diràs: "Sí, però aquesta gent vol canviar la Constitució, limitar les nostres llibertats, entronitzar una altra forma de govern!"

Pregunto: “Pot la democràcia afirmar que un poble no és lliure de decidir el seu propi destí, de canviar la seva Constitució, la seva forma de govern, com vulgui; viure amb més o menys llibertat com vulguis?

Aquesta és la tragèdia definitiva.
En realitat, l'home no té drets en una democràcia. No els va perdre a favor de la col·lectivitat nacional o de la nació, sinó a favor d'una casta político-financera de banquers i agents electorals. Finalment, l'última beneficència a l'individu. Democràcia maçònica a través d'una perfídia inigualable disfressada d'apòstol de la
pau en aquesta terra, alhora que proclama la guerra entre l'home i Déu.

Pau entre els homes i guerra contra Déu.
La perfidia consisteix a utilitzar les paraules del nostre Salvador "Pau entre els homes" per transformar-se en un apòstol de la "Pau" alhora que el condemna i el mostra com un enemic de la humanitat. A més, aquesta perfídia també consisteix a fingir voler salvar la vida de la gent mentre realment la porta a la mort; fingint salvar les seves vides de la guerra, maleïts -diablement- a la condemnació eterna.

Machine Translated by Google

LA NACIÓ

Quan diem nació romanesa, ens referim no només a tots els romanesos que viuen al mateix territori, compartint el mateix passat i el mateix futur, la mateixa indumentària, sinó tots els romanesos, vius i morts, que han viscut en aquesta terra des del principi. de la història. i aquí també viuré en el futur.

La nació inclou.
1, Tots els romanesos que viuen actualment,
2. Totes les ànimes dels nostres difunts i les tombes dels nostres avantpassats, 3.
Tots els que naixeran romanesos. Un poble pren consciència de si mateix quan aconsegueix consciència d'aquest tot, no només dels seus propis objectius.
La nació té: 1. Una
herència física i biològica: la seva carn i sang.
2. Un patrimoni material: el sòl del vostre país i les seves riqueses.
3. Un patrimoni espiritual que conté: a)
El teu concepte de Déu, el món i la vida. Aquest concepte forma un domini, una propietat espiritual.
Els límits d'aquest domini estan determinats pels horitzons als quals arriba la brillantor del seu concepte.
Hi ha un país de l'esperit nacional, un país de les seves visions obtingudes per revelació o pels seus propis esforços.

b) El seu honor que brilla en la mesura en què la nació s'ha conformat al llarg de la seva història a les normes emanades de la seva concepció de Déu, del món i de la vida. c)
La seva cultura, ingressos de la seva existència fruit dels seus propis esforços en l'àmbit de les arts i el pensament. Aquesta cultura no és internacional. És l'expressió del geni nacional, de la sang. La cultura és internacional pel que fa a la seva luminescència, però d'origen nacional. Algú va fer una bella comparació: tant el pa com el blat poden ser articles de consum internacional, però a tot arreu porten l'empremta de la terra on van créixer. Cadascun d'aquests tres actius té la seva importància.
Un poble ha de defensar tots tres. L'arc més important és el vostre patrimoni espiritual, perquè només ell porta la marca de l'eternitat, només ell perdura a través dels segles.

Els antics grecs no són recordats pel seu físic -no en queden més que cendres- ni per les seves riqueses materials, si en tenien, sinó per la seva cultura.

Un poble viu en l'eternitat a través de la seva perspectiva, el seu concepte d'honor i la seva cultura.
És per això que els dirigents de les nacions han de raonar i actuar, no només segons els interessos físics o materials del poble, sinó també tenint en compte el seu honor històric, els seus interessos eterns.
En altres paraules, no pa, sinó honor a qualsevol preu.

L'OBJECTIU ÚLTIM DE LA NACIÓ

És la vida?

Si és la vida, els mitjans que la gent utilitza per assegurar-se la vida no importen; fins i tot el pitjor és bo. Per tant, s'ha de plantejar la qüestió. Quins són els principis que guien les nacions en les seves relacions amb altres nacions? S'han de guiar per l'instint animal, el tigre que hi ha, com es comporten els peixos al mar o els animals al bosc?

L'objectiu final no és la vida, sinó la resurrecció. La resurrecció dels pobles en nom del Salvador Jesucrist. La creació, la cultura són només un mitjà, no una finalitat com es creu, per aconseguir aquesta resurrecció. És el fruit del talent que Déu ha plantat en el nostre poble, del qual hem de donar compte.
Hi haurà un temps en què tots els pobles de la terra ressuscitaran, amb tots els seus morts i tots els seus reis i emperadors, cada poble tindran el seu lloc davant el tron de Déu. Aquest moment final, "la resurrecció dels morts", és el més noble i sublim al qual un poble pot aixecar-se.

La nació, doncs, és una entitat que allarga la seva existència fins i tot més enllà d'aquesta terra. Les persones són realitats fins i tot al món inferior, no només en aquest.
Sant Joan, narrant el que va veure més enllà de la terra, diu:

Machine Translated by Google

"I la ciutat no necessitava ni el sol ni la lluna per brillar-hi, perquè la glòria de Déu l'il·lumina, i l'Anyell és la seva llàntia.
"I les nacions caminaran a la seva llum, i els reis de la terra li portaran la seva glòria i honor". (Apocalipsi, 21, 23-24). I de nou: "Qui no et temerà, Senyor, i no engrandeix el teu nom? Perquè tu sol ets sant, perquè vindran totes les nacions i adoraran davant teus, perquè els teus judicis són manifestos".

(Apocalipsi 15,4).

A nosaltres, els romanesos, al nostre poble, com a qualsevol altre poble del món, Déu ens ha donat una missió, un destí històric. La primera llei que ha de seguir una persona és seguir el camí d'aquesta

el destí, complint la missió que se li encomana. El nostre poble mai no ha deixat les armes ni ha abandonat la seva missió, per difícil o llarg que hagi estat el seu camí cap al Gòlgota.

Encara ara, obstacles tan alts com muntanyes s'acosten davant nostre.
Som, em pregunto, la generació feble i covard per deixar anar les nostres mans, sota la pressió de les amenaces, la línia del destí romanès i abandonar la nostra missió com a poble en aquest món?

MONARQUIA I DRET DE MONARQUIA

Al capdavant del poble, per sobre de l'elit, hi ha la monarquia. Rebutjo la república.
Es van trobar alguns monarques que eren bons, alguns molt bons, altres febles o dolents. Alguns van gaudir dels honors i l'amor del seu poble fins al final de la seva vida, d'altres van ser decapitat. Per tant, no tots els monarques eren bons. La monarquia mateixa, però, sempre ha estat bona. No s'ha de confondre l'home amb la institució i treure conclusions falses.

Pot haver-hi patrons dolents; però, per tant, podem concloure que l'Església ha de ser abolida i Déu lapidat fins a la mort?
Certament hi ha monarques febles i dolents, però no podem renunciar a la monarquia per això. En l'agricultura hi ha de tant en tant un any dolent després d'un de bo, o un any bo i dos de dolent; tanmateix a ningú al món no se li va acudir abandonar l'agricultura.

Un monarca fa el que vol, sigui gran o petit, bo o dolent?
Un monarca no fa el que vol. És petit quan fa el que vol i gran quan fa el que ha de fer. Per a cada nació, Déu va traçar una línia de destí. Un monarca és gran i bo quan es troba en aquesta línia; és petit o dolent, en la mesura que s'allunya d'aquesta línia del destí o s'hi oposa. Aquesta és, doncs, la llei de la monarquia.
També hi ha altres línies que poden temptar un monarca: la línia d'interès personal o la d'una classe de persones o grup; la línia d'interessos aliens (nacionals o estrangers). Ha d'evitar totes aquestes línies i seguir les del seu poble.

Stefan el Gran va brillar a la història durant 500 anys i els romanesos el recorden perquè es va identificar perfectament amb el destí del seu poble. El rei Ferran, malgrat la pressió dels interessos i influències exteriors, es va situar en línia amb el destí de la nació; va patir amb ella, es va sacrificar colze a colze amb ella i va guanyar amb ella. És en virtut d'això que és gran i immortal.

Machine Translated by Google

LA BATALLA DE TUTOVA, 17 D'ABRIL DE 1932

Només han passat quatre mesos des de les eleccions a 'Neamt i el jove exèrcit legionari ha iniciat una nova batalla. A principis de gener de 1932, un escó de diputat va ser declarat vacant a Tutova *.

Jo havia sospesat la situació. A les anteriors eleccions generals només vam aconseguir 500 vots. El comtat era feble; però estava emmarcat pels comtats més forts de Covurlui, Cahul i Tecuci, perquè poguéssim portar fàcilment legionaris.
Em va semblar que podríem guanyar, estava pensant en l'impacte que tindria un ressò d'una altra victòria. Dues victòries consecutives de la generació més jove contra tots els partits polítics haurien augmentat considerablement el seu prestigi als ulls del país. Vaig decidir que el meu pare s'havia de presentar com més el necessitava en el moviment tant al Parlament com a fora per a l'organització i la propaganda.
Les eleccions estaven programades per al 17 de març. El 9 de gener vaig enviar un manifest a tot el comtat. El meu pare va arribar amb un primer equip electoral el 10 de gener. Després van venir els equips de Iasi, Tecuci, Beresti i Cahul. Durant les tres primeres setmanes, la rapidesa i la valentia de les petites forces legionàries havien desencadenat un corrent de simpatia a favor nostre per tot el comtat. En un hivern sever amb fortes nevades i fred, els partits polítics no podien sortir. Esperaven un temps millor. Però durant aquell temps, pels turons, per la neu fins a la cintura, per les tempestes de neu, els legionaris anaven de poble en poble.

A principis de febrer, lluitar contra l'enemic s'havia fet més difícil, una coalició de liberals, camperols nacionals, lupistes i cuzistes ens mirava amb **
una ferocitat que mai havíem vist. El govern va recórrer a mesures realment terroristes i la premsa jueva ens va atacar amb vehemència.

Vaig sentir la necessitat de nous reforços, així que vaig enviar les últimes reserves des de Iasi, dirigida pel Totu. No en tenia d'altres, excepte a Bucarest, i no es van poder assegurar per manca de fons. Aleshores vaig convocar una reunió de legionaris i els vaig proposar un pas heroic: que marxessin a peu de Bucarest a Bariad, una distància de quasi 200 milles, explicant-los que aquesta marxa significaria més per a la nostra victòria que 100.000 manifestos. Només això constituiria un gran discurs heroic dirigit pels legionaris als romanesos de Tutova.
Els legionaris van rebre el meu suggeriment amb entusiasme. Una setmana més tard, un equip d'unes 25 persones, liderat per Stelescu, Caratanase i Doru Belimace, va sortir de Bucarest a peu cap a Tutova. Al final d'una marxa de deu dies amb un temps tempestuós, van arribar a Bariad, on van ser acollits per tota la població. Però la persecució s'havia convertit en una tensió nerviosa. El senyor Argetoianu, ministre de l'Interior, va enviar els gendarmes Col, Ignat, amb grans forces, i ordres de transportar els legionaris fora del comtat de Tutova en lliteres. Va ser impossible que els equips petits avancessin més. Aleshores vaig formar dos equips forts sota Victor Silaghi i Stelescu que, recolzant-se mútuament, havien d'avançar a la línia Puesti-Dragomiresti, donant suport al meu pare. Vaig enviar un altre equip més petit en direcció a Bacani. Aquestes dues van ser les dues úniques rutes que van quedar sense explorar. Constituïen la meitat nord-est de la comarca. L'altra meitat, al sud, la va treballar correctament el meu pare, el senyor D.

Popescu, el cap del comtat, Victor Silaghi, Teodor Tilea i Ion Antoniu, amb els primers equips.

Els dos equips del Nord van avançar uns 30 quilòmetres, lluitant contra el fred intens i acabant amb diversos ferits, Tocu entre d'altres. A la part nord de la comarca els van rebre nombrosos contingents de gendarmes. Els equips es van barricader a les golfes d'una casa abandonada on van resistir durant 48 hores sense calor, menjar ni aigua. Al final, van poder retirar-se durant una difícil marxa nocturna, executada en condicions veritablement heroiques, només gràcies a l'obstinada persistència de Víctor Silaghi a encoratjar els legionaris esgotats, famolencs i congelats fins a l'última posició possible.

* **Comtat de Tutova amb Barlad com a seu del comtat (Tr.)**

Machine Translated by Google

** **Membres del Dr. Lupu. (Tr.)**

Aquest nen orfe, fill del sacerdot romanès Silaghi de Careii Mari, assassinat pels hongaresos el 1918 en circumstàncies tràgiques, va lluitar amb valentia.

Finalment aquests equips van ser envoltats per forces superiors, capturats i portats a Bariad. El meu pare va ser arrestat i tancat a una presó regimentària.
El tercer equip va quedar completament delmat a la batalla de Bacani. Allà, en una vall, abans d'entrar de nit al poble, va ser atacat per un important contingent de gendarmes. El líder de l'equip, el legionari Lascar Popescu, colpejat al cap amb un rifle, va ser el primer a caure inconscient en un bassal de sang. Els altres legionaris es van negar a retirar-se. Van contraatacar a pit nu, sense res a les mans, intentant entrar al poble. Un a un, tots van caure inconscients.

L'últim dempeus, atacat sol. Sota cops, va caure de genolls, es va aixecar i va tornar a atacar. Va aterrar a prop dels seus companys. Tot l'equip va quedar inconscient en un bassal de sang. Des d'allà van ser arrossegats per la neu pels gendarmes, més d'una milla fins al lloc de gendarmes del poble. A la 1 d'aquella nit un genet va portar la notícia a Bariad del que va passar a Bacani.

L'equip de Iasi al comandament de Totu, que va arribar a Barlad aquella mitjanit, va marxar immediatament a peu per ajudar els seus companys ferits. Després d'una batalla de 3.30 a 5.00 hores, durant la qual els gendarmes van disparar amb totes les seves armes, els legionaris van ocupar el lloc de gendanes, trobant a dins, encara inconscients i estirats a terra, els seus companys caiguts a la batalla de Bacani. . Els van portar a l'hospital de Barlad.

Però les coses no es van aturar aquí. Els jueus van llançar una campanya massiva de premsa, atacant-nos amb un cinisme i una injustícia repugnants. Una onada de mentides, insults, calúmnies ens ha arribat. Tots els grups polítics es van unir per treure'ns de la batalla.

Machine Translated by Google

LA SEGONA DISSOLUCIÓ DE LA GUÀRDIA

MARÇ 1932

Expulsats pels gendarmes, agredits per la premsa jueva, ens va tocar una nova dissolució de la Guàrdia ordenada per una simple decisió ministerial. Tot i que estàvem en el marc de la perfecta legalitat, el govern lorga-Argetoianu, desafiant les lleis i la Constitució, va dissoldre arbitràriament la Guàrdia. La nostra seu a tot el país va tornar a ser confiscada i tancada amb cadenat, la impremta de Iasi va tancar.
Atacats per la premsa, ens vam posar en la posició impossible de no poder defensar-nos, ja que totes les nostres publicacions havien quedat suspeses. Al Parlament vaig intentar parlar, però em va impedir el soroll de la majoria, que no em va permetre defensar-me.

Tanmateix, la candidatura a Tutova no es va poder evitar. El tearn de Bucarest va ser expulsat del comtat. Igualment els altres, un per un. El nostre equip d'Iasi d'unes 30 persones, sota el comandament de Totu, quan es va enviar al magatzem per a la mateixa operació d'evacuació, va trencar els cables i va ocupar la sala d'espera on, barricada, van resistir durant 24 hores, fins que van ser gasejats. Al final, el van pujar al tren i el van treure de la ciutat. Només van romandre a la ciutat Ibraileanu, Nutu Esanu i el meu pare, que va ser detingut. La persecució es va traslladar després als pobles. Camperols, mestres i sacerdots van ser detinguts i colpejats; les seves cases van envair, Les eleccions es van ajornar un mes, fins al 17 d'abril.

El meu pare va ser alliberat. Els legionaris d'edat avançada van arribar llavors a la ciutat per unir-se a la batalla: Hristache Solomon, Coronel Cambureanu, Ventonic, Ifrim, Pare Isihie, Peceli, Potolea, etc. Els vaig destinar a diversos sectors. Cadascú va lliscar al seu lloc sota la coberta de la nit. Els nostres equips de comarques veïnes van tornar a entrar a Tutova en diversos punts. Gh. L'equip de Costea va creuar el riu Barlad, a l'aigua fins al coll, ja que totes les carreteres estaven patrullades; van arribar al col·legi electoral mullats.

Les votacions van començar el 17 d'abril al matí i van continuar fins a la nit. El 18 d'abril, a les 5 del matí, es va anunciar la victòria del legionari: 5.600 vots; Liberals: 5.200; Camperols nacionals: 4.000; la resta de grups: menys de 2.000; Cuzistes: 500 vots.

Aquesta segona victòria legionària, contra la coalició de tots els polítics romanesos, guanyada amb la intrepidesa i la voluntat de ferro dels legionaris, amb el seu heroisme i sang, desafiant obstacles, insults, cops i persecucions, va despertar un entusiasme indescriptible a tot el país. .

Machine Translated by Google

NOVES ELECCIONS GENERALS
JULIOL 1932

El meu pare va ser validat l'últim dia de la sessió parlamentària. Però el nostre descans va durar només una setmana, perquè el govern de Lorga havia caigut. Es va formar un govern nacional-camperol, encapçalat pel senyor Vaida.

Esgotats tant físicament com econòmicament, vam començar una nova batalla. Va ser el juny de 1932.
Des del 15 de desembre de 1929 estàvem en una lluita constant: desembre 1929 - abril 1930, campanyes a Covurlui, Cahul, Turda, Tecuci; l'estiu de 1930, la preparació, després la interdicció de la marxa a Bessaràbia, seguida de la meva detenció fins aquella tardor; a l'octubre i novembre vam estar a Maramures -aquell hivern es va tornar a enganxar; la primavera de 1931, la batalla abans de les eleccions generals; estiu de 1931, eleccions a Neamt; hivern de 1932, eleccions a Tutova; i ara estàvem de nou a punt d'anar a les eleccions generals.

Malgrat totes aquestes lluites, vam continuar la tasca d'organització a la resta del país.
L'any anterior vam entrar a les llistes electorals de 17 municipis, aquest any n'hem fet 36. Tots els partits polítics van participar en les mateixes baralles, plenes d'intriga, per la nominació dels seus candidats. Això va durar una setmana sencera. Però jo sol, en una nit, vaig fixar totes les nostres llistes de candidats a 36 comtats. Ningú entre els legionaris lluita pel seu lloc a la llista; si hi ha alguna cosa, demana ser l'últim.

El problema difícil per a nosaltres són els problemes financers. La majoria dels comtats van poder fer front a les seves pròpies despeses amb les contribucions del legionari.
Altres no. Necessitava 50.000 lei només per cobrir els impostos electorals.
Vaig caminar atormentat fins l'últim dia. Vaig provar un, vaig provar un altre. Qualsevol cosa.

Vaig anar a veure el senyor Nichifor Crainic, el director de Calendarul ("El calendari") amb l'esperança que tingués diners. Però en va. Amb el seu diari, publicat fa cinc mesos, va donar suport a la nostra lluita, acompanyant pas a pas la valentia dels nostres equips legionaris; tanmateix, no ens va poder ajudar econòmicament.

Finalment, vaig demanar prestat a Pihu i Caranica, els quals, corrent a tots els macedonis, van trobar la suma necessària. Diverses comarques van ser recolzades pels comtats de Focsani i Llristache Solomon.

La campanya ha començat. Una nova persecució va assolir les nostres files.
Estant repartides per un gran front, les nostres files primes van ser atacades brutalment des de tot arreu.
Els legionaris Savin i Popescu van ser ferits a Tighina. A Barlad, molts mestres i sacerdots van ser arrossegats als cellers i maltractats al senyor Georgescu-Barlad. A Vaslui, els nostres petits equips es van lesionar. De la mateixa manera a Podul-Iloaiei i a tot el comtat de Iasi. A Focsani, l'ancià Hristache Solomon, l'enginyer Blanaru i deu persones més van ser atacats per ordre de l'advocat Neagu per bandes armades de camperols nacionals al poble de Vulturul. Els legionaris van caure a terra ferits per garres i ganivets. Només es va mantenir com una muntanya, Hristache Solomon, que ningú s'havia atrevit a tocar fins aleshores. Es va defensar ferotgement, però al final, va caure enmig del camí, vençut pels cops. Allà a terra va ser colpejat al cap per aquestes bèsties que sempre tenien un punt —aleshores com ara— de legalitat, de mètodes civilitzats, de llibertat, etc.

Guarda va obtenir 70.000 vots, el doble que l'any anterior. Els comtats de Cahul, Neamt, Covurlui i Tutova, on el meu pare va competir, van sortir els més forts. Després va seguir Campul-Lung amb Mota; després Turda, Focsani, Ismail, Tighina. Vam guanyar cinc escons i ara hem de prendre les nostres eleccions per ocupar-los. Em vaig quedar a Cahul per permetre que Nutu Esanu entrés al Parlament.
Vaig decidir que el meu pare es quedés a Barlad per permetre que Stelescu, un estudiant de 25 anys, entrés al Parlament; D'aquesta manera, ha volgut donar una alenada d'aire fresc i ànims a la joventut del país. La confiança i l'amor que vaig mostrar a aquest jove, però, no em van tornar.

*

Machine Translated by Google

*

L'autor es refereix aquí a la futura traïció de Stelescu als seus camarades legionaris. Tr.)

AL PARLAMENT PER SEGONA VEGADA

Durant tot el temps al Parlament vaig lluitar contra el govern i les seves mesures que considerava contràries al benestar del poble romanès, ja que, de fet, també havia lluitat contra totes les administracions anteriors que es tornaven al capdavant de l'Estat. El país no tenia res a esperar de tots aquests governs. Allà no s'estava forjant res de seny per al futur del nostre poble. Totes les mesures i lleis eren només uns quants pal·liatius que allargaven dia a dia l'amarga i trista existència del nostre país.

Quan a Grivita, els treballadors romanesos van ser afusellats per ordre del Ministeri de l'Interior, profundament disgustat per l'actitud dels procomunistes dins el Partit Nacional Camperol que va aplaudir el pas del govern, vaig agafar la plataforma i vaig considerar el meu deure dir el següent:

"És dolent que els desgraciats obrers surtin al carrer, però pitjor seria que ells i el nostre poble, davant la injustícia que clama al cel, no sortissin, sinó que resignadessin el cap sota el jou, deixant el país en mans d'uns quants polítics exploradors".*

Cito aquí l'acta oficial d'aquesta sessió:

"Senyor Corneliu Zelea Codreanu. Senyor President, senyores i senyors! En nom del grup al qual pertanyo, demano que, a més de la investigació que normalment fan les autoritats competents, es faci una altra investigació parlamentària, integrada per representants. de diversos grups polítics d'aquest Parlament, ho demano perquè dubto de la veracitat de la declaració del ministre de l'Interior, ho dubto per una bona raó.El 24 de gener, quan els estudiants romanesos, nacionalistes i cristians, van anar a la Tomba del Soldat Desconegut per col·locar una creu, la Seguretat d'Estat va filtrar informació a un diari de Bucarest que aquesta acció estava planificada i finançada per Moscou.

"Si la informació que teniu sobre el cas Grivita també prové d'aquesta font, entenc molt bé la raó que teniu a l'hora de prendre mesures d'aquestes característiques com vau fer ahir i avui (Aplaudiments des del banc de la 'Guàrdia de Ferro' i els de el Nacional

*

L'autor parla aquí de la vaga dels treballadors a l'Obra Grivita Rafiway de Bucarest el dia 4 Febrer de 1933 sota l'administració nacional-campesina. (Tr.)

Festa del Dr. Lupu).
En segon lloc, vull afirmar que jo, com tota la gent sensata d'aquest país, no tinc por ni del comunisme ni del bolxevisme. Tenim por d'una altra cosa, que aquests treballadors no tinguin res per menjar; tenen gana. (Aplaudiments des de la riba de la 'Guàrdia de Ferro' i del Partit Camperol del Dr.

Lupu).
"Alguns d'aquests treballadors cobren només 1.100 lei al mes i tenen 5, 6, 7 fills.
doctor V. Lupu: "És veritat".
Sr. Corneliu Zelea Codreanu: "Tent 5, 6, 7 fills, aquests sous no són suficients ni per al vostre pa de cada dia, jo, en canvi, també tinc por
d'una altra cosa: de la vostra set de justícia".

doctor N. Liipu: Molt bé! elmr,
Corneliu Zelea Codreanu: "Per tant, haureu de satisfer aquestes dues necessitats: la gana i la set de justícia (Aplaudiments des de la banqueta de la 'Guàrdia de Ferro' i des de les banquetes del Partit Camperol del Dr. Lupu), i aquest país ho farà. gaudeix de l'ordre complet".

Machine Translated by Google

(Sessió dijous 16 de febrer de 1933. Monitor Oficial 41, 23 de febrer de 1933)

Una de les dificultats que frenen l'activitat parlamentària són les milers de peticions als ministeris per a algun tipus d'intercessió. Això constitueix un autèntic càstig per als nostres electors, (1) perquè els parlamentaris han de perdre la major part del seu temps satisfent aquestes demandes. Aquest sistema és perillós per a la vida d'una organització, ja que paralitza tota la seva activitat;

pot perdre tota la batalla. Heu d'abandonar el destí del vostre país per servir els vostres seguidors. Al cap d'un temps, em vaig adonar que no hi havia legionaris entre els que em venien amb aquestes demandes. Tots eren captaires professionals o adversaris especialment enviats per paralitzar-nos. (2) aquest sistema ens va situar en la delicada posició d'anar endavant i buscar els favors dels homes contra els quals lluitàvem. Per aquests motius, personalment em vaig negar a intervenir per a ningú. Durant tot el meu servei al Parlament, no vaig demanar res a cap ministre.

Una altra categoria eren els que ens venien a demanar diners. Dels centenars que trucaven a les nostres portes diàriament, no hi havia legionaris. Alguns estaven realment malalts o deshonrats, però alguns van convertir aquest sistema en una autèntica professió. En definitiva, el nostre grup era una petita organització, en formació, en moviment, en constant batalla. Això va requerir particularment de mi una atenció ininterrompuda a tots els moviments de l'enemic; suposava descobrir i desviar els plans de l'enemic, guanyar i organitzar noves posicions, és a dir, una prospecció permanent, dia i nit, dels camps de batalla de tot el país. Però abans de res va venir l'acompanyament de l'educació legionària per no despertar-nos i veure'ns transformant-nos a poc a poc en una categoria política d'infecció moral de la qual no ens podíem desfer i en la qual moriria l'esperit legionari.

El Parlament em va robar el temps que realment necessitava per liderar.

Machine Translated by Google

LA CONDICIÓ DE L'ORGANITZACIÓ LEGIONÀRIA EL 1932-1933

A la tardor de 1932 i a l'hivern de 1933, els legionaris podien respirar. S'han acabat tres anys i mig de lluita. Aquests joves ara es mereixen el descans. Fa gairebé dos anys que em vaig establir a Bucarest.
A Iasi, per ocupar el meu lloc, Banea, assistit per Totu, Cranganu, Tasca i Stelian Teodorescu, es va quedar a tractar les preguntes sobre els estudiants, la impremta, la nostra llar, etc. El grup de legionaris d'estudiants es va engrandir, ara format per més d'un la meitat dels militants estudiantils. A Cluj, Banica Dobre va fer un bon inici cap a l'organització; de la mateixa manera a Cernauti amb Lauric, on la vida legionària brotava bé sota la guia espiritual del professor Traian Braileanu al voltant del qual el professor Toppa i altres es van reunir. Al llarg de la Bucovina, el corrent i l'organització legionàries van créixer sota l'habilitat lideratge del veterà i distingit nacionalista Vasile lasinschi. A Chisinau hi treballaven Tudorache i Serghie Floreseu; A Oradea Mare, losif Bozantan.

Els joves criats a les Confraries de la Creu es preparaven quan van entrar a la universitat. A Bucarest va començar a publicar-se un diari nacionalista de gran valentia i excel·lent direcció, Calendarul ("El calendari"), sota la direcció del senyor Nichifor Crainic i amb la col·laboració d'un grapat d'intel·lectuals encapçalats pel professor Dragos Protopopescu. Aquesta revista obria valentament un camí nou i ampli en el món intel·lectual romanès, en una línia cristiana i nacionalista. Articles del Sr.

Crainic, en particular, eren autèntics tirs de canó, que van causar estralls a les files enemigues. Dins del moviment estudiantil de la capital, els legionaris ocupaven les primeres línies.

Traian Cotiga va ocupar la presidència del centre d'estudiants, amb una comissió legionària.

Es va notar un gir entre la joventut intel·lectual de la capital. Les seves consciències estaven preocupades pels grans problemes que afectaven la vida de la nostra nació. Un grup de talent que gravitava al voltant de la nova revisió d'Axa ("L'Eix") amb Polichroniade, Vojen, Constant, es va unir a les files legionàries, mentre que altres joves eminents com el professor Vasde Cristescu, Vasfie Marin, el professor Viadimir Durnitrescu, l'enginyer Virgd Ionescu, professor Radu Gyr, l'advocat Popov, els pintors Basarab i Zlotescu, tots molt talentosos i entusiastes, van treballar en la línia de la ideologia legionària.

El jove macedoni sa, pur com una llàgrima i valent, s'acostava més i més a nosaltres. Tanmateix, creiem imprudent que la massa de macedonis del Quadrangle sigui rebuda a la Guàrdia, perquè, recentment reassentats al país, els exposaríem a moltes persecucions. Els estudiants universitaris macedonis, però, es van unir íntegrament al moviment legionari. Al capdavant d'aquests joves macedonis hi havia tres homes de cultura distingits: Papanace, Caranica i Sterie Ciumeti.

Amb els dos primers que vaig consultar moltes vegades, tots dos tenien un judici admirable recolzat en una puresa irreprochable i, sincerament, un gran amor i coratge.
No crec que hagi passat un dia des de 1931 sense reunir-nos amb ells, durant aquest temps de persecució vam discutir durant hores cop rere cop, injustícia rere injustícia, traïció rere traïció, cada notícia d'una nova tortura d'un legionari va ser un ganivet que travessa el nostre cor. El dolor que patim per tots els legionaris maltractats ens turmentava l'ànima; i sobretot la impossibilitat de veure endavant cap esperança de justícia.

Sterie Ciumeti vivia amb mi dia i nit. Era un jove d'una gran rectitud i fidelitat canina. Va esdevenir el tresorer en cap de la Guàrdia. Tots els seus dies -tants com en tingui- pensarà només en la Guàrdia, es preocuparà i actuarà només per la Guàrdia, no viurà la seva vida per res més que per la Guàrdia.

Altres elements valuosos van sorgir a diverses parts del país:

*** Diversos comtats del sud de Dobrogea annexionats per Romania al final de la Guerra dels Balcans el 1913. (Tr.)**

Machine Translated by Google

el doctor Pantelimon, el pare Ionescu Duminica, el doctor Augustin Bidian a Sibiu; el pare Georgescu-Edincti, confessor espiritual dels estudiants, veterà lluitador, el capità Ciulei a Bacau, Aristotel Gheorghiu, també veterà, que manava a Ramnicul-Sarat; a Brada, Ion Iliescu; a Constanta, Seitan; Pare Doara i Victor Barbulescu a Valcea; els professors Vintan, Ghenadie i

Duma a Timisoara; i els veterans legionaris, els professors Nicolae Petrascu, Horia Sima, l'advocat Iosif Costea, Colhon i d'altres, que ara tenen llocs de comandament a diverses parts del país. *

Bucarest està dividida en sectors i vam començar a organitzar-nos dins d'ells.

Hi havia dos homes bons als sectors Verd i Blau, Nicolae Constantinescu i Doru Belimace, dos personatges forts, dos cervells sòlids, Doru Belimace sent un dels estudiants més distingits de la Facultat de Lletres; Nicolae Constantinescu posseïdor d'una eminent educació econòmica, va ser estudiant de l'Acadèmia Comercial.

Aviat, els dos demostrarien tenir qualitats imponents de fe i valentia legionària.

També en aquest període es va crear el primer grau legionari per l'ordre següent el 10 de desembre de 1932: A) S'estableix a la

jerarquia legionària el primer grau superior, anomenat comandant legionari. en vista del seu sacrifici, treball,

heroïsme, fe, habilitat i antiguitat, els legionaris següents són ascendits per rang, per ordre alfabètic: Banea Ion, doctorand en medicina; Belgea Ion; Blanaru Ion,

enginyer; Dumitrescu Ion, sacerdot; Ionescu Andrei; Silaghi Victor, advocat; Steleseu Mihail, diputat; Totu Nicolae, estudiant; Traian Cotiga, estudiant; Tanase Antohi, artesà.

B) Tots els legionaris de les sèries de 1927 i 1928 que han fet els seus vots i encara es troben en les files actives de la Legió, són ascendits al rang de Comandant Auxiliar del Legionari.

Signat: Corneliu Zelea Codreanu.

Els altres, més avançats en anys, foren traslladats al Senat de la Legió i al Consell Superior del Legionari.

* Cadascun dels cinc grans sectors rep el nom d'un color: verd, groc, vermell, il·lustre i negre. (Tr.)

Machine Translated by Google

L'OFENSIVA CALUMNIAL

"MOVIMENT ANÀRQUIC I TERRORÍSTIC"

El moviment legionari creixia de manera visible, especialment entre els joves de secundària i universitat, i entre els camperols de totes les províncies romaneses. Va créixer més lentament, però, a les ciutats on l'element romanès era emprat per l'estat i per tant impedit d'expressar les seves opinions, o econòmicament esclavitzat pels jueus. La mateixa persecució silenciosa que hem conegut des que vam començar aquesta lluita l'any 1922 ens persegueix cada cop més a nosaltres, a tots els lluitadors i les seves famílies. Si fossis un jove graduat, no podries aconseguir una feina al govern tret que reneguessis de la teva consciència i la teva fe. Es buscava a centenars de joves per ser atrets amb diners, promeses, honors i càrrecs. L'estat es va convertir en una escola de traïció en la qual s'assassinaven homes de caràcter mentre que la traïció era ricament recompensada. Si eres un comerciant romanès, únic entre els comerciants jueus, i creus en la Legió, tots, des dels funcionaris del carrer fins als prefectes i els prefectes, es convertien en el teu enemic. Et perseguien dia i nit; us va gravar més que els jueus; les multes s'imposaven contínuament

Machine Translated by Google

vostè; vas agafar cop rere cop fins que et van destruir. Si eres pagès, t'emmanillaven i et portaven a peu d'un lloc de gendarme del poble a un altre, i el següent, i el següent, durant desenes de quilòmetres, et pegaven cada dia a cada secció de gendarmes, mories de gana de 4 a 5 dies; et miraven com a bèsties salvatges i tots et pegaven a la cara. Si fossis un treballador, et llençarien com un tros de roba usat de cada fàbrica i negoci.

Perquè, en aquest país, un home que s'aferra a les nostres creences ha de morir de fam, juntament amb tots els seus fills. Tots som considerats enemics del nostre poble i país. Però ens vam mantenir dins del més perfecte ordre i legalitat, perquè no se'ns pogués imputar cap problema. Però això no vol dir res. El raonament dels nostres governs és: "No us podem destruir perquè heu incomplert les lleis? No importa, les trencarem i us destruirem! No voleu actuar il·legalment, bé, ho farem. !" De manera que d'aquesta manera entrem en un sistema veritablement talmúdic; d'una banda, vam ser acusats per la premsa i tots els òrgans polítics d'"il·legalitat" i, de l'altra, de romandre

perfectament dins de la llei, vam ser aixafats pels tractes més odiosos i il·legals de tots els representants governamentals i estatals, ells mateixos en la més flagrant il·legalitat.

Arrossegat als jutjats, decret rere decret legal a tot el país va confirmar la línia de legalitat i ordre del moviment. No hi havia cap decret que ens condemnés. Tot i així, l'argument bàsic dels polítics i de la premsa jueva va romandre invariablement: "Un moviment de desordre", "anarquia", "anarquia", "terrorista". La premsa jueva va incitar constantment als polítics contra nosaltres, a venir contra nosaltres a fer-nos a trossos, a aniquilar-nos.

“EL PROTECTOR DE FERRO AL SERVEI DELS ESTRANGERS”

Al cap d'un temps, sense saber més acusacions, la premsa jueva va afirmar que estàvem agafant diners de Mussolini; que ens feim passar per nacionalistes, però de fet el nostre propòsit era treure diners a qualsevol persona que coneguéssim. Ara, ens trobem amb Mussolini, a qui anàvem apretant, Un per un, aprenem amb sorpresa que: "Estàvem al servei dels 'hongaresos del despertar'...

Estàvem al servei de Moscou....

Rebem diners dels jueus .....

Per ridícula que sigui l'última acusació, no ens va estalviar. Aquí cito un passatge significatiu del diari jueu Politica ("Política") del 10 d'agost de 1934, en un article titulat: "Max Auschnitt i la Guàrdia de Ferro:"

També al nostre país, doncs, el fenomen es va comprovar exactament com és un fet conegut, que el moviment més important del feixisme romanès, la Guàrdia de Ferro, va ser creat i finançat pels grans capitalistes. I aquí arriba la sensació menys que sensacional: el jueu Max Auschnitt

va donar suport i finançar directament la Guàrdia de Ferro. El fet va ser afirmat per dues persones molt serioses i responsables, el Sr. Ministre Victor Iamandi i el conegut publicista Scarlat Calimachi. Segons aquestes explicacions, el fet sembla molt natural.

Qui no sap ja que Hitler també va ser finançat pels grans capitalistes jueus d'Alemanya? ”

LA GUÀRDIA DE FERRO PAGANT ELS HITLERITES

Darrerament, a Alemanya, Hitler ha vençut la hidra judeo-maçònica de tot el món. El poble alemany, amb una determinació i unitat extraordinàries, va lluitar i

Machine Translated by Google

va enderrocar el poder jueu. Els jueus publiquen mentides i mentides a la seva premsa, intentant confondre la ment del poble: 1. Adolf Hitler és un pintor, estúpid, incapaç. Qui s'enamorarà d'ell en un país civilitzat com Alemanya? Però Hitler

segueix endavant.

2. Adolf Hitler no guanyarà perquè els comunistes alemanys s'hi oposaran. Però Adolf Hitler s'acosta al poder.

3. L'hitlerisme dividit en dos, tres. Gran insatisfacció dins del partit, etc.
Però Hitler no ha canviat.

4. Adolf Hitler es va tornar boig. Va anar a les muntanyes, etc. Però Adolf Hitler té bona salut i s'acosta a la victòria.

5. Si guanya, el segon dia després, Alemanya tindrà una revolució. El comunisme iniciarà un aixecament general i Hitler caurà. Però Hitler guanya el poder i la revolució somiada pels jueus no esclata. Es passarà de majories a unanimitat mai vista a la història.

6. Tots els països boicotejaran Alemanya econòmicament i caurà l'hitlerisme.
Però Adolf Hitler marxa victoriós.

7. "Dictadura", "terror hitlerista" per tot Alemanya. "El vot està agafat pel terror". Però el poble alemany marxa darrere seu amb entusiasme.

8. Hitler vol fer-se càrrec de la nostra Transsilvània. I nosaltres, tots els nacionalistes romanesos, que volem desfer-nos de la calamitat jueva, no som ni més ni menys "hitleristes", és a dir, volem donar la nostra Transsilvània als alemanys.

Però vam respondre:

"Suposem que Hitler vol fer la guerra contra nosaltres per prendre la nostra Transsilvània. Perquè els romanesos puguem defensar Transsilvània contra els alemanys, hem de desfer-nos dels jueus; nosaltres també hem de resoldre aquest problema jueu, hem de reforçar la posició del nostre poble espremut pels jueus i esgotat de les seves forces fins que sigui completament incapaç de defensar-se Segellat pels jueus que ens enverinen l'ànima i ens xuclan la sang, no tindrem armes, ni ànima, ni carn als nostres ossos .
"

9. Finalment, "aconseguim diners", estem finançats, estem "de pagament" dels nazis. Vam respondre: "AC Cuza lluita contra els jueus des de 1890; nosaltres, des de 1919, 1920, 1921, 1922, quan ni tan sols havíem sentit a parlar d'Adolf Hitler. Serps verinoses!"

IMPRESSIÓ DE BILLETS FALSIFICATS A RASINARI

Abans de passar molt de temps, es va llançar una nova campanya politicojueva contra nosaltres.

No volia que ens conforméssim amb els diners de Mussolini, Hitler, Moscou i Auschnitt, el nostre enemic ens va trobar una nova font de finançament en la impressió de bitllets de Rasinari falsificats. El sensacional descobriment va omplir les columnes dels diaris jueus i del partit.

Donem a continuació, fora d'aquest període, diversos passatges dissenyats per il·lustrar el sistema de perfidia que va intentar la nostra aniquilació als ulls de la nació.

El diari Patria ("La Pàtria") del 22 de juliol, va publicar:

LA GUARDIA DE FERRO I LA IMPRESSIÓ DE DINERS FALSIFICATS DES RASINARI

- FONT DE FONS PUBLICITARIS -

Cluj, 21 de juliol - A Rasinari, un poble prop de Sibiu, s'ha fet un descobriment sensacional, d'aquells que presenta tota una organització política sota la llum més lletja i contra la qual ara el govern té a les seves mans les proves més condemnadores per procedir amb tots. gravetat.

Machine Translated by Google

Una premsa de diners falsificats de la Guàrdia de Ferro

Concretament al poble de Rasinari, es va descobrir una de les moltes plantes de diners falsificats. De la investigació realitzada es va constatar, però, per a sorpresa de tothom, que en aquesta titne no parlem d'una banda de gitanos o inadaptats que desafien el rigor de la llei amb l'esperança d'un ràpid enriquiment, sinó de la Guàrdia de Ferro, Sr. Corneliu L'organització política de Zelea Codreanu, que últimament s'ha dedicat a la campanya més abusiva contra el nostre govern i en general contra tots els partits polítics de Romania.

La Guàrdia de Ferro i la seva propaganda als pobles Però per a qui conegui una mica millor l'activitat de la Guàrdia de Ferro, amb les seves bandes de guàrdies que recorren el país d'un extrem a l'altre, això sembla molt natural.

En aquestes circumstàncies, primer calen diners. En efecte, se sap que els propagandistes de la Guàrdia de Ferro darrerament disposaven de grans fons, que els permetien viatjar pels pobles, així com imprimir diaris i armar els seus devots membres amb tot el necessari per copiar el sistema' a la Hitler'.

Com es va descobrir la falsificació "El Ministeri de l'Interior ha estat informat durant molt de temps que alguns dels líders de la Guàrdia de Ferro a Transsilvània, especialment els de Brasov i Sibiu, tenien grans sumes a la seva disposició que van distribuir a organitzacions locals de tot el país. En un primer moment, es va sospitar que els diners els va aportar qui sap quina organització estrangera semblant, però com a conseqüència de la vigilància, es va comprovar que la sospita era infundada. El descobriment de la màquina d'imprimir diners a Rasinari va proporcionar a les autoritats policials una nova pista, i el resultat de les investigacions va ser sorprenent. i la

Sibiu finança tota l'organització Immediatament les autoritats de Bucarest van delegar al jutge I. Stanescu de Bucarest per iniciar la investigació habitual. Acompanyat del fiscal en cap Radu Pascu i del fiscal Mardaric, va marxar cap a Sibiu, fent el seu primer escorcoll a la casa del fiscal Bidianu que encapçalava l'organització dels guàrdies, on es va descobrir material sensacionalista comprometedor que deixava clar que la premsa de diners servia exclusivament el Objectius polítics i subversius de la Guàrdia de Ferro. Entre la correspondència confiscada, es van trobar cartes de diverses organitzacions locals, en particular de l'organització Iasi, en què el senyor Banea demanava una gran quantitat de diners per comprar una furgoneta i intensificar la propaganda a Moldàvia.

La policia va fer una sèrie de detencions i va requisar tot el material comprometedor així com el material utilitzat en la falsificació.
Les investigacions continuen assídues i s'està treballant per establir vincles entre la premsa i les organitzacions rellevants i, en particular, la quantitat de fons distribuïts a aquestes últimes.

El valor moral de la Guàrdia de Ferro

Quan l'organització de la Guàrdia de Ferro, que havia aconseguit crear nuclis arreu del país, va quedar vergonyosa en el fet, va causar una profunda impressió a tot el nostre país i va provocar una autèntica consternació a les files dels partidaris de la Guàrdia. . Se sabia que l'agitació als pobles es feia en nom de la justícia, l'honor, la decència, el respecte a la llei, etc., res més que afirmacions que ara demostraven ser només paraules buides de la Guàrdia de Ferro, quan de fet, només buscaven un poder sense escrúpols quan es tractava dels mitjans utilitzats.

Davant d'aquests descobriments, el govern sembla disposat a procedir amb tota la severitat.
Sr. VV Tilea, subsecretari d'Estat, va declarar a un cercle íntim

Machine Translated by Google

que, davant la gravetat dels fets comesos per alguns membres, cal dissoldre la Guàrdia de Ferro.

A Chemarea Romanilor ("La crida dels romanesos") del 6 d'agost de 1933 llegim el següent.

AMOR ALS DINERS I DINERS FALSOS

“Els diaris han informat en els últims dies com els lacais de la Guàrdia de Ferro van ser capturats per les autoritats falsificant diners. Sabem que aquest tipus d'home fa poc que ha començat a recórrer tots els nostres pobles prometent a la gent tot tipus de coses i exigint la pena de mort per als infractors. Som joves que hem esperat molt de temps per aprendre per nosaltres mateixos quins són els objectius i propòsits d'aquest poble. Predicant ardentment, amb l'amor del país, de la seva sàvia administració i de l'extirpació dels estrangers, durant un temps vam creure que estaven bé -sentits, quan llegim als diaris que començaven a treballar en detriment del país amb la falsificació. de diners, vam començar a adonar-nos que ens havíem enganyat a nosaltres mateixos i que ara els coneixem. Formen part de la camarilla professional de saqueigs del nostre país, i per la gran il·legalitat que han comès, no aconsellaríem al govern que no fes res més que jutjar-los segons la manera com reclamaven el judici per tals ds: la pena de mort. , A la forca amb els falsificadors! "

A Dreptatea ("Justicia") del 22 de juliol de 1933, el diari oficial del Partit Nacional-camperola, llegim:

LA GUÀRDIA DELS FORJADORS

Si calia una prova definitiva per a la valoració dels individus que formen l'ala anomenada nacionalista de la nostra dreta política, va ser en el cas rotund dels falsificadors de diners de Rasinari.

A tot arreu i sempre els partits de l'extrema dreta -que en realitat estan formats per bandes de gamberros i matones- han utilitzat els mitjans més abominables, vils i sense escrúpols en el treball de propaganda de les multituds crédules.
Perquè, en la «concepció» (sic) i la «doctrina» (sic) del dret, l'objectiu, que es redueix a la presa del poder, justifica la brutícia dels mitjans.
No hi pot haver noblesa en procediment, tàctica, mètode i comportament, on no hi ha noblesa en l'ideal o el propòsit en l'objecte perseguit. Qui podria afirmar que, diguem-ne, l'ideal d'extrema dreta no amaga una mica de noblesa? El culte a la força bruta en el menyspreu greu dels drets elementals mai constituirà un ideal i una superioritat! L'ideal els raigs del qual escalfen l'ànima de l'home és un altre, un ideal de justícia, pau i treball constructiu, per a l'ascens cada cop més alt de l'escala intel·lectual de la col·lectivitat nacional i, per tant, de tota la humanitat. No obstant això, aquest no és l'ideal de l'extremisme de dreta, que és abraçat pels exemplars humans més bàsics amb el pensament inútil dels seus poders dictatorials vencedors. L'extremisme de dreta substitueix la intel·ligència pel poder del puny (que no distingeix entre un intel·lectual i un delinqüent comú); per justícia, arbitrarietat; pel noble ideal de pau i cooperació entre Estats i pobles, el dogma obtús de l'odi entre les nacions.

Cap intel·lectual pot aprovar l'extremisme de dreta.
Si va aconseguir atrapar diversos homes va ser només perquè ho van fer en nom d'una fe explotada amb odi, la fe nacionalista.
Així va procedir l'associació de conspiradors anomenada 'La Guàrdia de Ferro'. Pretén actuar en nom del nacionalisme.

En nom del nacionalisme? Aquesta hipocresia s'ha d'exposar a l'opinió pública. No cal que el nacionalisme sigui servit

Machine Translated by Google

organitzacions ocultes, associacions secretes i, en particular, no calen els mètodes practicats per la "Guàrdia de Ferro". El nacionalisme és una fe que es defensa a plena llum, obertament, honestament i sincerament.

En tot cas, no es serveix el nacionalisme amb ordres secretes de... 'nius' (?!?), de 'batallons' invisibles i 'cel·les' amagades i sobretot de falsificació de diners com alguns delinqüents de mala qualitat.

La Guàrdia de Ferro 'no és més que un grapat d'aventurers, agrupats clandestinament per a la conquesta violenta del poder a l'estat mitjançant la demagògia més vergonyosa i enganyosa. Això, en nom de la idea nacionalista.
En nom de la idea nacionalista? Aquesta fe, que és de tots els fills d'aquesta terra, no tolera mitjans com els que fa servir la 'Guàrdia de Ferro'; no permet la falsificació.

El descobriment de la banda Rasinari posa 'The Iron Guard' en la seva veritable llum.

La gent es preguntava: d'on treuen els diners aquests nois? Tants diners de publicitat? Organitzar-se i adquirir consciències? Viatjar, viure, cotxes? D'on?
El descobriment de Rasinari en revela la font: diners falsificats!

Així funciona 'La Guàrdia de Ferro'. “Els pioners de la Guàrdia de Ferro són individus que es troben sota les lleis del codi penal. Volen fer un partit polític falsificant diners.

Quina autoritat moral tenen ara per exigir l'aprovació de les masses? I, alhora, en nom de la idea nacionalista?

'The Iron Guard' és una guàrdia de falsificadors. I una guàrdia de falsificadors no pot parlar en nom del nacionalisme! "

I finalment, per no allargar massa aquesta citació, donem da Patra ("A Pàtria") del dissabte 22 de juliol de 1933, el següent extracte:

"ELS GUARDIENS" I ELS FORJADORS

“El descobriment de Rasinari té un costat realment sensacional. Va més enllà de l'habitual, del banal i de l'ordinari, posant en tota la seva amplitud i cruesa sagnant tota la descomposició, la dissolució i l'elasticitat moral d'aquells que pretenen regenerar les masses massa crédules que busquen un nou credo. I diem: 'verdaderament sensacional' perquè, si darrerament els diaris ens han acostumat a saber que a diversos racons del país apareixen petites ceques clandestines, els enginyosos i cavallerescs mecenes d'aquesta institució inflacionista, en desacord amb el codi penal, no van demostrar mai. per ser membres d'un estatus social lleugerament superior. A Rasinari, els herois ja no són gitanos després de petits robatoris, ni només algunes persones en conflicte amb la justícia que busquen una mort fàcil i disfressada, o un d'aquells herois que considerem estètics el gaudi d'una fecunda aventura amb grans riscos. Però es parla bé de la nota de capçalera: el cap de la 'Guàrdia de Ferro' a Sibiu. Citem un objecte Cinc diaris que sovint prenen sota la seva protecció desinteressada el moviment dels fidels de Codreanu:

"Les autoritats de Sibiu, escorcollant la casa de l'advocat Bidian, cap de l'organització 'La Guàrdia de Ferro' d'aquesta ciutat, van descobrir un material sensacional del qual és obvi que la fàbrica de diners falsificats de Rasinari es va crear per donar suport".
Els Guàrdies de Ferro. Entre altres documents també hi havia una carta del president de l'organització de Iasi, Sr. Banea, demanant diners per comprar una furgoneta i per intensificar la propaganda de la "Guàrdia de Ferro". "És clar, no? Una menta per donar suport a un partit que es proclama per regenerar la política i la moral! Coneguts com a agitadors sense escrúpols, escandalls i matones, ara també se'ls coneix com a falsificadors, un atribut tan vergonyós com el primer, però potser el més culpable. Algú podria afirmar haver trobat aquí un signe curiós i greu dels nostres temps, i un amant dels mots encreuats trobaria que per a un guardià, encara que sigui de ferro, és una mica massa. un falsificador. No importa com es miri, el cas Rasinari és extremadament seriós, ja que posa una llum clara sobre els recursos amb què aquests aventurers es presenten ara com a matones, ara com a màrtirs, i mantenen un

Machine Translated by Google

existència agitada i ambulatòria. Just en aquestes columnes, preguntem, sorpresos i "curiosos, d'on treuen els diners aquests senyors? Confessem-ho sincerament, no esperàvem que la resposta arribés tan prompte, tan espantosa i directament de Rasinari!

Aquesta campanya odiosa va durar tres setmanes.
Va ser en va que Caranica, Steric Ciumeti i Papanace, els tres legionaris d'elit, van colpejar desesperadament les oficines dels diaris per obtenir un negatiu.
Aquests joves, des del 1931, per les seves qualitats de sentit comú i gran sinceritat, han conviscut amb mi diàriament, compartint amb mi les mateixes angoixes turmentàries i ajudant-me pas a pas en la difícil càrrega de liderar una organització en el camp de batalla.
Esforços inútils, perquè totes aquestes infàmies llançades contra nosaltres estaven ordenades.

Només tindran un efecte, el d'amuntegar injustícia rere injustícia, calúmnia rere calúmnia, cop rere cop, dolor rere dolor. la nostra joventut les va suportar totes,
enterrant-les a l'ànima. Ara, tants anys després, si volgués donar consells al món, cridaria: Compte amb els que aguanten massa!

L'EQUIP DE LA MORT

Machine Translated by Google

Però, davant d'aquests obstacles, cops, intrigues i persecucions, assaltant-nos des de totes direccions, tenint aquesta terrible sensació de solitud, sense on anar, ens vam oposar a tot això amb una ferma determinació de morir. “L'equip de la mort” és l'expressió d'aquells sentiments íntims de la joventut legionària de tot el país, per rebre la mort; la seva determinació d'avançar, a través de la mort.

A principis de maig de 1933, es va formar un equip format pel Pare Ion Dumitrescu, Nicolae Constantinescu, Sterie Ciumeti, Petru Tocu, Constantin Savin, Bulhac, Constantin Popescu, Rusu Cristofor, Adochitei, Iovin, Traian Clime, Iosif Bozantan, Gogu Serafim Isac Mihai. , Professor Papuc, Radoiu... ,

Abans de fer una gira per tot el país, es van anomenar "The Death Team".
Caprioara (The Doe) va ser expulsat de Iasi pel seu ús. Van haver de cobrir la ruta des de Bucarest, Pitesti, Ramnicul-Valcea, Targul-jiu, Turnul-Severin, Oravita i Resita. Fins aleshores també haurien d'anar acompanyats pel pare Duminica Ionescu. Després a Timisoara, Arad i de tornada a Bucarest estaven al llindar de l'expedició legionària més gran i van marxar amb només 3000 lei a la butxaca per la benzina; per la resta, confiaven en Déu i en el que els donaria la gent al seu camí. Van portar amb ells un codi de les lleis del país. Continuarien sent legals però es defensarien de mesures il·legals.

A Tg. Jiu, Turnul-Severin, Bozovici, van ser seguits per policies i gendarmes i atacats. Es van agenollar davant del camió per protegir els pneumàtics, mostrant el pit a les pistoles.
Als afores d'Oravita, van ser rebuts per metralladores i arrestats. Un dia després, el fiscal Popovici els va deixar en llibertat declarant-los innocents; perquè no van fer res, no van fer discursos, no van fer reunions. Només estaven viatjant i cantant, això era tot. Però la gent ho va entendre i els va saludar amb flors. Van rebre menjar i gasolina per al camió. Allà on anaven, quedava un rastre d'entusiasme.

A Resita vaig sortir a conèixer-los. Allà vam decidir fer una concentració pública. Era el nostre dret a fer-ho. Com que era diputat i em vaig inscriure en una llista legionària de candidats al comtat de Caras, obtenint 2.000 vots, vaig venir a contactar amb els nostres simpatitzants per presentar-los un informe sobre la nostra activitat al Parlament.
Això és genial. És perfectament legal. Però quan es tracta de nosaltres, les lleis ja no existeixen.

Ni tan sols durant la guerra Resita va veure tant poder militar. Va ser portat de ciutats properes per ocupar la ciutat i envoltar-la.
Em vaig adonar que el govern m'estava tenint una trampa. M'hauria agradat provar un moviment irracional; perdre la paciència per provocar un motiu de repressió. "Per això hem aturat aquests senyors. Per això
s'han d'abolir. Allà on van, desperta la població contra les nostres mesures d'ordre, contra els militars i les autoritats. Volen fer una revolució".

Tal error per part nostra hauria estat explotat pel govern i la premsa jueus.
Per això no els vaig donar aquesta oportunitat, però ofegant tota la rebel·lió dins meu vaig evitar qualsevol enfrontament. Hauria estat exactament en aquest enfrontament on haurien guanyat una victòria. Preferim renunciar a la nostra concentració.

L'equip va continuar, va passar pel municipi de Timis-Torontal i va entrar al municipi d'Arad. Allà, al poble de Chier, els gendarmes, juntament amb els jueus, van incitar els pagesos a cridar que les bandes vermelles d'Hongria havien passat a Romania.

Els pagesos, armats amb forques, destrals i garres, van atacar els legionaris que no van tenir temps d'identificar-se. Els cops els cobrien de sang. A Ciumeti es va trencar la mà dreta i va caure al costat de la carretera, inconscient. Adochitei estava mentint per ell.
Tots ells van resultar ferits. Després van ser detinguts, traslladats a Arad i col·locats en cel·les separades a la presó de la ciutat.

Van ser jutjats per rebel·lió deu dies després. Els nostres advocats d'Arad; Mota, Vasile Marín

Machine Translated by Google

i jo mateix els vaig defensar i tots van ser absolts. El poble romanès d'Arad els va oferir una càlida mostra de simpatia.
Com a conseqüència d'aquest incident, vaig decidir acompanyar-los. Una part de l'equip va anar en una camioneta, mentre jo, acompanyat de quatre d'ells i la pagesa Fratila, vaig sortir a peu, recorrent tots els pobles fins a la tomba d'Avram Iancu a la muntanya, a uns 80 quilòmetres.
Els pagesos em van acollir a tot arreu.

A Thebea, ens vam separar. Van continuar la seva ruta pel comtat de Hunedoara i vaig marxar cap a Teius.

A TEIUS

El meu pare tenia previst fer un discurs aquí. Arribat aquella nit, vaig trobar el meu pare a casa d'un pagès; estava cobert de sang. Un gran nombre de gendarmes van entrar al vestíbul on s'havia concentrat la gent i van començar a fer servir el cul a tothom. El meu pare va ser colpejat al cap.

Legalitat! Legalitat!
Un parlamentari romanès, que gaudeix d'immunitat i drets garantits, farà un discurs i els representants de la força pública entren a la sala fent creuar el cap amb culs. Camperols, mestres, capellans tots estan sorpresos. Així que vaig decidir que celebraríem una reunió de protesta dues setmanes després al mateix lloc.
La vigília de la reunió, "The Death Team" va arribar a Teius, així com legionaris de Cluj i Bucarest, però la reunió no es va poder celebrar.
Un regiment d'infanteria i un batalló de gendarmes van envoltar Teius, impedint l'entrada dels pagesos.

Va ser el mateix que a Resita. Vaig intentar evitar un enfrontament, decidint que el meu pare i tots els legionaris havien de marxar de la ciutat menys jo; perquè la presència de diversos homes, per pocs que fossin, podia generar un conflicte, mentre que la presència d'un sol home davant de forces tan grans no podia provocar una rebel·lió; ni glòria per a molts, si li pesaven molt.

Tanmateix, pagesos de Mihalt i els voltants van intentar travessar per la força el pont ja ocupat per l'exèrcit.
"Nosaltres, els pagesos de Mihalt, vam conquerir aquest pont als hongaresos en dures batalles. No acceptem que avui els gendarmes romanesos ens impedeixin creuar-lo", deien aquests valents i "intrépids pagesos de Mihalt".
Es va produir una batalla que va durar més de dues hores. Es van fer trets. Un camperol va ser assassinat, i de "The Death Team" Tocu, Constantinescu i Adochitei van resultar greument ferits per segona vegada.

Tot el "Equip de la Mort" i altres estudiants, un total de 50, van ser tornats a Teius per les autoritats durant el dia. Els van dir que pujarien al tren, però com que no tenien bitllets de tren van haver d'anar a Alba-Iulia a recollir-los.
Però allà, en comptes d'aconseguir els bitllets, es van trobar llançats, sense ordre de detenció, a la famosa presó on l'havien llençat Horia.
Totes les seves protestes van ser inútils. Van protestar en va que la seva detenció era il·legal; que cap detingut pot ser detingut sense ordre de detenció; que l'autoritat que els hi va llançar estava cometent un acte il·legal. A les 2 d'aquella nit van trencar la porta de la presó, van formar una columna i van anar a casa del fiscal. Li van informar dels fets. Allà es van quedar al pati fins l'endemà al matí, quan, juntament amb el fiscal, van tornar a la presó. Aquesta vegada s'han emès ordres de detenció per "forçar la porta de la presó".

En el judici posterior, van ser absolts perquè, en primer lloc, per manca d'ordres de detenció, estaven detinguts il·legalment. S'ajustaven a les disposicions legals. En informar el promotor, només seguien la normativa. Una vegada més es va demostrar als tribunals que no van ser els legionaris els que van provocar desordres, sinó les mateixes autoritats que, en comptes de fer complir les lleis, les van infringir amb menyspreu sobirà.

Machine Translated by Google

"The Death Team" va tornar a Bucarest després de dos mesos de campanya. Les seves lluites, el patiment al qual va ser sotmès, les seves ferides van remoure l'ànima de tota Transsilvània.

Ara, en aquest moment, podem dir que el moviment legionari s'havia estès per tot el país, malgrat tota l'oposició de les autoritats, malgrat totes les persecucions.

A partir d'ara, parem, vam dir. Començarem a aprofundir en l'educació legionària per a la vida als camps de treball. A qui li molestaria aquesta activitat silenciosa, sobretot fora del marc polític?

LA PRESA DE VISANI

10 DE JULIOL DE 1933

Machine Translated by Google

No obstant això, durant l'hivern anterior, el farmacèutic Aristotel Gheorghiu, líder legionari de Ramnicul-Sarat, em va enviar un informe en què descrivia la situació del poble de Visani on el riu Buzau inundava cada any els camps dels pagesos en una zona de diversos milers. acre. I deia que tot el poble ens demanava que vinguéssim a ajudar-los a construir una presa protectora. Vaig acceptar aquesta petició i vaig fer totes les gestions necessàries, enviant enginyers especialitzats, fent plànols i donant l'ordre que tots els legionaris d'aquella regió estiguessin presents a Visani el 10 de juliol de 1933, quan s'obriria el camp de treball. Aquí teniu l'ordre: **A TOTS ELS LÍDERS D'UNITAT NIUS I LEGIONARIS DEL PAÍS**

Camarades,

mai s'ha plantejat més el problema de la llum que en el moment en què l'home va perdre la vista. Com si el problema de la construcció es plantegés d'una manera especialment urgent en un moment en què la humanitat percep clarament que tot el que l'envolta s'esfondra.

Quan tot s'està convertint a poc a poc en ruïna, l'ànima humana va en sentit contrari, en un intent de contraatac, manifestant un impuls formidable per construir des dels fonaments, per aixecar amb el treball, per construir.

Mai s'ha plantejat aquest problema constructiu a Europa com avui, quan el període bèl·lic ens va deixar en ruïnes i quan la postguerra augmentava dia a dia el nostre estat ruïnós.

Al nostre país, després de 15 anys de discurs públic pompós però estèril, que no ha deixat més que ruïnes, la nostra ànima es rebel·la contra la paraula i busca l'acció.
També volem construir; d'un pont trencat a una carretera i l'esquitxat d'una cascada i la seva transformació en energia; d'una nova finca de camperols a un nou tipus de poble romanès, ciutat romanesa, estat romanès.

Aquest és l'atractiu històric de la nostra generació, que sobre les ruïnes d'avui construïm un país nou i bonic.

Avui, al nostre país, el poble romanès és incapaç de complir la seva missió al món, la de crear la seva pròpia cultura i civilització a l'est d'Europa.

LEGIONARIS,

Aquestes veritats em van impulsar a cridar-vos al mig del país, a la vora del riu Buzau, per aixecar amb els vostres propis braços aquella enorme presa que portarà el vostre nom durant dècades.

Li vaig demanar perquè digués als altres romanesos que sou vosaltres els que fareu la nova Romania.

Aquesta nova Romania no pot néixer en clubs, cafeteries, cabarets; o els talons alts utilitzats pels carrers de la ciutat en atraccions i diversions pels diferents Don Juans.
Naixerà de l'heroisme de la teva obra.

EXPLICACIONS I

INDICACIONS 1. La presa s'aixecarà prop del poble de Visani a la part sud de la comarca de Ramnicul-Sarat, a quatre milles al nord del jaciment de Faurei a la línia Buzau-Braila.
.

2. Punt de trobada, poble de Visani. Tots els equips estaran sota comandament local un cop arribin.

3. Dates d'arribada a Visani: 8 i 9 de juliol de 1933.
4. El projecte es realitzarà en dues fases de 30 dies cadascuna.
Primer pas,. Del 10 de juliol al 10 d'agost de 1933.
Segona etapa: del 10 d'agost al 10 de setembre de 1933,

Cada equip comptarà amb 500 persones.
El comandament general correspondrà al comandant legionari de la comarca de Ramnicul-Sarat
, Aristotel Gheorghiu, que organitzarà:

Machine Translated by Google

- subministrament,
- allotjament,
- eines, -

totes les altres qüestions relacionades amb la direcció general del projecte.

Sota les seves ordres es col·locaran: 1. El cap del lloc del projecte, un legionari que designaré personalment per mi a l'inici de l'obra, 2. El cap d'allotjament i subministraments, i 3.
El comandant legionari de l'equip, Junts establiran tots els serveis que es necessitaran (provisions, etc.).

El primer equip estarà format per legionaris de Braila, Buzau, Ramnicul-Sarat, Focsani, Tecuci, Bucarest, Ploesti, Ialomita, Dambovita, Muscel, Arges, Vlasca, Oltènia.

Els legionaris de Bessaràbia arribaran el 15 de juliol, és a dir, 5 dies després. Sortiran de Cbisinau a peu, passant per Gradiste, Comrat, Congaz, Kabul, Colibasi, Reni, Galati.
A aquest grup s'incorporaran legionaris de Kabul, Tigbina, Ismail i Cetatea-Alba.

Les Confraries de la Creu d'arreu del país formaran part del primer equip. El segon equip estarà format per legionaris de la resta del país. Els legionaris intentaran tenir roba de treball, roba de recanvi, una pala, una manta.

Altres equips han de marxar o agafar el tren, aprofitant la reducció del 75% per a les excursions en grup.

Cinc legionaris braila de confiança s'han de presentar 5 dies abans, el 5 de juliol, per preparar el terreny i rebre els seus companys; aquests seran nomenats pel comandant legionari de Braila Ion lliescu i immediatament es posaran en contacte amb el comandant legionari de Ramnicul-Sarat, Aristotel Gheorghiu.

Seu on s'han d'anunciar sortides i arribades: Aristotel Gbeorgbiu, Farmacèutic, Ramnicul-Sarat.

RECOMANO: a)

Completa l'ordre fins al final. Si estàs provocat, et prohibo reaccionar.
Arribar al vostre destí és primordial.
Desitjo que allà on passeu, poble o ciutat, sempre us impressionarà la disciplina, la correcció, l'actitud totalment digna i la decència dels legionaris en tot moment. Els líders d'equip tenen tota la responsabilitat. b) Crido la vostra atenció que a Visani i rodalies heu de mostrar un comportament exemplar en tots els aspectes; amable amb el poble i, en particular, heroic en el treball i la resistència. c) En cas que elements dubtosos aconsegueixin infiltrar-se entre els legionaris, seran enviats a casa al primer intent de desviar-me del camí recte i això m'haurà de comunicar personalment.

De fet, cada líder és responsable dels seus homes. d) Arribaré el dilluns 10 de juliol al matí després de la concentració a Suceava.

A la matinada, abans de començar a treballar, participareu en l'ofici religiós que celebren tots els sacerdots de la zona.

camarades,

Esteu a punt d'escriure una pàgina nova al llibre d'història de la batalla de la legió,
El país us considerarà herois una vegada més, com us ha vist tantes vegades abans.
abans.

Ves doncs, amb el cor ple d'entusiasme, al camp on t'espera una tasca difícil, però a través del qual faràs un nou sacrifici, per tant, un nou pas cap a la nostra victòria, Romania legionària.

Machine Translated by Google

Per tant, espero veureu-vos a tots al nostre nou camp de batalla.
Bucarest, 23 de juny de 1933 Corneliu Zelea-Codreanu Cap de la Legió

Més de 200 joves legionaris es van reunir a Visani el 10 de juliol, venint a peu de Calati, Focsani, Bucarest, Buzau, Tecuci, Iasi, Braila, sota el lideratge de Stelian Teodorescu, Nicolae Constantinescu, Pavaluta, Doru Belimace, Stoenescu i Bruma.

Però en comptes de ser rebuts amb alegria i donar-los per menjar i un lloc on descansar, cansats i famolencs com estaven quan van arribar, van ser envoltats per diverses companyies de gendarmes, atacats amb la brutalitat de les bèsties salvatges i tirats a terra. sota els cops. .

Els gendarmes van ser instruïts pels seus agents, per ordre del Ministeri de l'Interior -on el senyor Armand Calinescu*, segons les seves pròpies declaracions, va tenir un paper important en les mesures de la nostra tortura i repressió-, que va fer ploure els seus cops sobre aquests joves. Romanesos amb tant odi com si s'ataquessin als grans enemics del poble romanès.

Entre els ferits i humiliats fins a l'últim límit de la humiliació hi havia els legionaris Stelian Teodorescu, Bruma, Doru Belimace, el pare Ion Dumitrescu, Stoenescu, Pavaluta i Nicolae Constantinescu, ferit greu per quarta vegada en dos mesos.

La notícia d'aquesta inèdita -de crueltat contra uns joves que vénen a fer una bona acció, i de totes les indignitats a les quals van ser sotmeses, es va estendre com un vel negre sobre els cors aixafats i preocupats de tots els nostres joves, que, per la seva fe i el seu amor al país, van ser traïts pels polítics del país al seu enemic estranger. Vaig entendre aleshores que totes les vies ens estaven tancades i que a partir d'aleshores ens hem de preparar per a la mort.

Vam passar per un estat de depressió general en què vam sentir que totes les nostres reserves de paciència i autocontrol estaven a punt de col·lapse. Em vaig adonar que tot el que m'envoltava s'esquerdava i que, sobretot, si es donava una bufetada a la cara, seria una desgràcia irreparable. Volia cridar des del fons de la meva ànima: ja no ho podem aguantar més!

En aquest ambient depriment, em vaig dirigir al primer ministre en la següent carta publicada al diari Calendarul («La Calenda?») del 20 de juliol de 1933:

LA BÚSQUEDA DEL PROTECTOR DE FERRO

LA CARTA DEL SR. CORNELIU Z. CODREANU AL SR. PRIMER MINISTRE AL. VAIDA

Senyor primer ministre,

Després dels incidents de Visani, de tanta gravetat moral que em van fer sagnar el cor, vaig decidir escriure-vos les següents línies:

No em commou a fer-ho ni per impulsivitat momentània ni per cap desig de veure la meva carta publicada als diaris perquè els meus amics l'aplaudin, o de complir amb facilitat el deure formal habitual de "protestar" contra la infàmia perpetrada a Ramnicul-Sarat.

Em sento impulsat a dirigir-vos aquesta carta per la meva consciència preocupada, dient-me que aquest camí, pel qual ens vau empènyer tan fàcilment, és, per a qualsevol home d'honor, el camí de la mort.

*** Arniand Calinescu, aleshores subsecretari d'Estat al Ministeri de l'Interior, acaba de començar la seva sèrie de persecucions a la Guàrdia de Ferro. Deixà el Partit Nacional Camperol el febrer de 1938 i esdevingué, en virtut del seu odi personal a Corneliu Z. Codreanu, ministre de l'Interior i mà dreta del rei Carol II de Romania. A partir d'aleshores, l'estrella d'aquest trist heroi de la judeo-maçoneria va continuar pujant fins a arribar al seu zenit, dia en què, per ordre del seu august sobirà, va ordenar l'assassinat del cap de la Guàrdia de Ferro; després presumir entre els seus companys, en el llenguatge tècnic d'un botxí, d'haver "decapitat la Guàrdia de Ferro". En veritat, Calineseu era només un canalla sàdic; l'honor d'aquest "acte d'armes" va íntegrament al rei. (Tr.)**

Machine Translated by Google

desgràcies que ja no es poden evitar.

Senyor primer ministre,

No us podré descriure aquí en poques línies el nostre martiri durant els darrers deu anys, al nostre país, per la nostra fe romanesa i cristiana.
Només diré que durant deu anys els governs romanesos estaven cansats de pegar-nos.
Hi havia l'administració liberal que ens va esclafar sota els cops; va seguir el Sr.
Goga, i també ens aixafà el 1926; llavors el Sr. Mihalache, que també es gloriava, juntament amb els amos alienígenes, de colpejar-nos bàrbarament, d'exterminar-nos; després hi va haver l'administració Iorga-Argetoianu que ens va tornar a volar; finalment, vas arribar al poder, continuant els cops.

Cap d'ells va preguntar, primer ministre, si podríem donar suport a les interminables tortures morals i físiques que sovint tendien a aclaparar els nostres poders de resistència.

Durant tot aquest temps hem donat suport a tot molt fort. Estem plens de ferides, però mai baixem el cap. Els vam molestar perquè per molt greus que fossin les tortures, almenys es respectava el nostre sentit de la dignitat humana i el nostre honor. Tanmateix, últimament, sota la vostra administració, les nostres persecucions i tortures han entrat en la fase més difícil.

El que va passar a Teius, on el meu pare va ser afusellat i sagnat, i el que va passar sobretot a Visani, són incomparablement més greus que tot el nostre patiment fins ara. Aquests abusos ataquen el nostre mateix honor.

No us presentaré cap compte durant molt de temps.
Segur que recordes fa dos mesos -quan vaig venir a preguntar què passava amb nosaltres per merèixer la persecució que vas començar- em vas dir: "Per què no comences alguna cosa constructiva?"

'Sr. Primer ministre ' vaig respondre ', vaig decidir construir una presa a la costa de Buzau.
Tens alguna objecció? '

'No. Molt bé. Molt agradable.
Vaig presentar una petició al Ministeri de Foment un mes abans que comencés res; Vaig consultar amb els enginyers professionals més distingits de la matèria i el 10 de juliol els treballs estaven a punt de començar.

No només volia ser una recreació juvenil; va ser la crida de la nostra joventut al servei de la gran necessitat d'assoliment saludable; hauria de ser l'educació de 1.000 joves en una direcció constructiva.

Havia de ser un exemple per a desenes de milers de joves més.
Seria una escola per a les grans masses de gent que durant anys va recórrer els seus ponts i carreteres en ruïnes, esperant que l'Estat vingués a reparar-los, quan en un sol dia la seva feina comuna els hauria pogut reparar.
Va ser un estímul per a tot el país i un exemple per a aquells que s'imaginen erròniament que una Romania forta pot sorgir de la pietat d'algú i no del treball de tots nosaltres.
Uns quants dies abans de començar l'obra, vaig enviar tres joves distingits a Visani per preparar allotjament i provisions per als que havien de venir. Però van ser atrapats el 8 de juliol, transportats a Ramnicul-Sarat, després encadenats amb els grillons i enviats a casa com el més humil dels lladres en aquell estat de ridícul, degradant la seva dignitat humana.

"Dos joves més de la Universitat de Bucarest, ubicada a la ciutat de Ramnicul-Sarat, on van arribar a treballar amb entusiasme, van ser detinguts, portats a la policia, insultats i bufetades trivialment pel cap de la policia de la ciutat i dos comissaris de policia... Germans Ionescu, després, amb les mans lligades a l'esquena, els van portar pel mig de la ciutat fins a l'estació i els van portar a casa amb
tren.

Finalment, dilluns 10 de juliol van arribar a Visani 200 joves, la majoria estudiants.

Allà, en comptes de ser rebuts amb els braços oberts per les seves bones intencions, van ser rebuts per l'alcalde de la comarca, el fiscal, els policies coronel Ignat, Cten.
Cepleanu, tinent de gendarmes. Fotea,

Machine Translated by Google

diversos centenars de gendarmes amb pistoles a la mà, una companyia d'infanteria amb metralladores muntades, i van ser cridats a abandonar immediatament la localitat en un to d'agressivitat injusta i injustificada.

Davant d'una situació tan amenaçadora, els 200 joves es van estirar al fang de sis centímetres i en aquella humil posició van començar a cantar "Déu està amb nosaltres", els gendarmes van rebre l'ordre d'atacar-los. Diversos centenars es van precipitar cap a ells, trepitjant-los, aixafant-los el pit i el cap amb les botes; els joves van aguantar tot aquest calvari en silenci de màrtir sense oferir cap resistència. Per davant dels que van donar puntades als estudiants hi havia el fiscal Rachieru i el coronel Ignat que amb la seva pròpia mà va estirar els cabells a l'estudiant Bruma, i el tinent.

Fotea, que va colpejar els punys a les galtes del jove innocent.
Al final, es va portar la corda; les mans dels 200 joves estaven bàrbarament lligades a l'esquena, després de la qual cosa es van mantenir sota la pluja durant mig dia.
Mentrestant, va arribar el pare Dumitrescu i el fiscal li va preguntar: 'Què fas aquí?'
'Sóc sacerdot. Vaig venir a dir missa abans de començar la feina.
- No ets capellà. Ets un idiota, va respondre el fiscal. - Lligar-se immediatament les mans a l'esquena.

Al capellà es van lligar les mans com les de tots i després tots ells, en aquesta posició humiliant, van ser traslladats a Rarnnicul-Sarat i detinguts a la gendarmeria, on van ser novament insultats i terriblement torturats pel procurador, gendarmes i policies.

Alguns, trets d'aquelles cambres de tortura o dels cellers on eren llençats i després colpejats amb fuets de veta de bou, es van desmaiar.
"Després de quatre dies d'un calvari com aquest, van ser posats en llibertat perquè no hi havia res de què se'ls pogués acusar.
“Uns altres, detinguts de camí a Visani, van ser detinguts a Buzau i Braila on, amb les mans lligades, els van enviar a casa. N'hi ha 15 més que, fins avui dissabte, encara no han arribat. Eren. Portat a peu de Buzau a Bucarest, de gendarme a gendarme, durant quatre dies sense menjar, insultat, bufetada.

Senyor primer ministre,

"No són fets aïllats, sinó per ordre del govern que arriba a qualsevol punt del país". Fa dues setmanes, sense cap mena de culpa -i la prova indiscutible d'això són totes les decisions de justícia dictades- ens van colpejar i insultar a cada pas; a Bucarest, Arad, Teius, Piatra-Neamt i Suceava.

"Senyor primer ministre, crido la seva atenció de la manera més respectuosa, perquè nosaltres, que coneixem la història i els sacrificis que va fer cada poble quan volia aconseguir un destí millor, els joves de Romania d'avui, no ho fem. rebutjar aquest sacrifici.
No som covards, per evitar el sacrifici degut a una nova Romania.
“Però una vegada més crido la vostra atenció sobre el fet que vaig ensenyar a aquests joves el sentiment de la dignitat humana i l'honor.
Sabem morir si cal, com demostrarem. Ens pots arrestar; els nostres ossos poden podrir-se a les profunditats de la presó. Ens poden matar a trets. Però no ens podem donar una bufetada, no podem prestar juraments i no podem tenir les mans lligades a l'esquena.

No recordem que el nostre poble, durant la nostra trista però orgullosa història romanesa, hagi tolerat mai ser deshonrat.
Els nostres camps estan plens de morts, però no de covards.
Avui som homes lliures conscients dels nostres drets. Esclaus no som ni hem estat mai. Rebem la mort, però no la humiliació.
Estigui tranquil, primer ministre, que no podem suportar aquests dies d'humiliació i indignitat.

Machine Translated by Google

Estigueu tranquils, us imploro, que després de deu anys de patiment tenim prou força moral per trobar una sortida honorable a una vida que no podem sostenir sense honor i dignitat.

Si us plau, accepteu els meus sentiments.

Corneliu Zelea-Codreanu "

EL PARTIT LIBERAL ASSUME LA RESPONSABILITAT D'EXTERMINAR EL GUARDA DE FERRO

Tanmateix, els turments d'aquest jove no s'acabarien. Davant els nostres ulls, l'horitzó es feia cada cop més fosc. Ens estaven preparant altres proves, encara més grans. Tan bon punt va acabar la tortura de Visani, va saber que IG Duca, el cap del Partit Liberal, havia marxat a París. Ens va sorprendre llegir les declaracions que va fer als diaris parisencs; que "La Guàrdia de Ferro" està sent pagada pels hitleriens; que el govern Vaida és feble perquè no ens destrueix; i que ell, IG Duca i el seu partit van assumir la responsabilitat de preparar la nostra mort, d'exterminar-nos. A casa, Viitorul ("El Futur"), el diari oficial del partit, ens ponderarà a partir dels mateixos arguments: "moviment anàrquic", "moviment subversiu" ("un moviment a sou dels hitleristes", i sobre el govern Vaida acusant-lo de "debilitat" i "tolerància" cap al nostre moviment, i de "coquetejar" amb el nostre moviment "anàrquic" i "vendut als nazis".

Com a nació, avui caurem als nivells més baixos d'humiliació. Dos estadistes romanesos, IG Duca i N. Titulescu, es combinaran amb el front polític romanès dels fons dels banquers jueus parisencs -interessats d'una banda en l'explotació despietada de les riqueses del nostre país i, de l'altra, de garantir una situació. el més feliç possible. possible per als seus correligionaris a Romania: l'arribada al poder del Partit Liberal, aquest últim, sota la condició formal, l'obligació d'exterminar el moviment legionari per qualsevol mitjà. Una nació legionària romanesa jove, forta i orgullosa, que els expulsa del país amb tot el seu capital depredador, no es porta bé amb els banquers estrangers.

I així, com a conclusió de més d'una dècada de patiment, sense ser culpables de res, la nostra corona de la mort està preparada per als EUA.

Permeteu-me, al final d'aquesta sèrie de lluites, dirigir els meus pensaments cap a la meva mare, l'ànima de la qual em segueix any rere any, hora rere hora, tremolant a cada cop que em colpeja i estremint-se davant cada amenaça que em llança el destí. L'escorcoll rere l'escorcoll realitzat per fiscals i comissaris de policia brutals i indecents cada any pertorbava la tranquil·litat de casa seva, d'on feia temps que havia desaparegut tot vestigi d'alegria i pau. Quina recompensa d'un poble degradat pels seus polítics a una mare que, en la més amarga privació, va criar set fills per amor al seu país! Que aquestes poques paraules siguin un homenatge a totes les mares els fills de les quals van lluitar, patir o morir per la nació romanesa!

Machine Translated by Google

CAMARADES

camarades,

Amb aquests últims contes tancant aquest volum, la meva joventut, i la de molts d'entre vosaltres, va acabar, Mai més caminarem pels vostres camins.
Si aquests últims 14 anys de la nostra joventut no van ser tan plens de bons moments i alegries, una gran satisfacció il·lumina ara la meva consciència. La Romania legionària ha enfonsat les seves arrels, com les d'un arbre, a la carn dels nostres cors. Creix amb dolor i sacrifici, i els nostres ulls famolencs la miren florir, il·luminant els horitzons i els segles que vindran amb la seva esplendor i majestuositat. Aquesta majestat recompensa de manera aclaparadora, no només els nostres petits sacrificis, sinó qualsevol sofriment humà, sigui el més terrible.

Benvolguts companys,

A vosaltres, que heu estat colpejats, calumniats o martiritzats, us puc portar la notícia que vull transmetre més que el fràgil valor d'una frase retòrica casual: Guanyarem
aviat.

Davant dels seus pilars cauran tots els nostres opressors. Perdona els que et van fer mal per motius personals. Aquells que el van torturar per la seva fe en el poble romanès, no els perdonaràs. No confongueu el dret i el deure cristià de perdonar els que us han ofegat amb el dret i el deure del nostre poble de castigar els qui els han traït i s'han encarregat d'oposar-se al seu destí. No oblidis que les espases que portes pertanyen a la nació. Els porteu en el seu nom, en el seu nom els utilitzareu per a un càstig implacable i implacable. D'aquesta manera, i només d'aquesta manera, estareu preparant un futur saludable per a aquesta nació.

A Carmen Sylva, 5 d'abril de 1936.

UNA PARAULA ALS MEUS LEGIONARIS

(Discurs pronunciat per Codreanu amb motiu del desè aniversari de la

Machine Translated by Google

fundació de la Legió de Miquel Arcàngel)

Benvolguts companys,

Després de quinze anys de lluita, persecució i vides sacrificades, la joventut de Romania cal saber que el temps de la victòria del legionari és a prop.

Tots els intents de l'enemic contra nosaltres seran aixafats; tots els plans per temptar-nos, tots els esforços per comprar les nostres ànimes, tots els esforços per dividir-nos, així com qualsevol traïció entre nosaltres, cauran a terra.

Mireu-los directament als ulls, tots els tirans! Suporta tots els cops amb resignació, suporta totes les tortures, perquè el sacrifici de tots nosaltres serà el fonament de ferro dels cossos trencats i de les ànimes torturades per a la victòria.

Els que caiguem tindran el nom d'herois i tombes!
Mentre els que ens van a matar portaran l'estigma dels traïdors i ho seran acusat de generació en generació.

De les profunditats, el legionari surt victoriós! Amb la teva ànima rockera.
Els que creuen que poden vèncer-lo, així com els que creuen que poden comprar-lo, aviat es convenceran -però massa tard- que s'han equivocat.

EPÍLOG

L'assassinat de Corneliu Zelea Codreanu

El testimoni del gendarme Sârbu davant la comissió d'investigació de la Tribunal de cassació romanès a Bucarest, novembre de 1940, segueix:

"Vam sortir de Bucarest aquella nit (del 29 de novembre al 30 de novembre) en dues furgonetes de la policia de l'ajuntament. Nosaltres estàvem

Machine Translated by Google

acompanyat pels gendarmes majors, Dinulescu i Maoveanu.

Arribats a Ramnicul-Sarat, ens vam aturar a la Gendarmeria on els majors Dinulescu i Maoveanu van contactar amb el major Scarlat Rosianu, d'origen jueu, comandant de la Legió de Gendarmes a Ramnicul-Sarat.

No havent rebut una ordre precisa, els gendarmes no van detenir els legionaris. Tots ens van ordenar tornar a les furgonetes.
Vam començar a tornar a Bucarest. De camí, però, ens va sorprendre el major Dinulescu, que va cridar: "Torna a Ramnicul-Sarat!"

Vam tornar enrere, però vam aturar-nos al poble de Baltati, a uns quants quilòmetres en aquest costat de Ramnicul-Sarat, on vam passar la nit.
Aquí ens donen vi per beure, cigarrets cars i bon menjar.

L'endemà vam anar a Ramnicul-Sarat.

Arribats a la presó, vam anar tots a una de les cel·les on els majors Dinulescu i Maoveanu ens van donar instruccions sobre com executar els legionaris.

Posant el conductor de la nostra furgoneta de genolls, li van tirar una corda al coll per darrere, demostrant amb quina facilitat es pot executar algú.

Tot va acabar en pocs minuts. Aleshores els gendarmes van sortir un a un al pati de la presó, i cadascun va rebre un legionari detingut.

Vaig agafar un que era més fort i més alt que els altres; Més tard vaig saber que era el capità Corneliu Zelea Codreanu.

Després els vam portar a les furgonetes. Allà, les mans dels legionaris estaven lligades al banc que hi havia darrere i les cames al fons del banc que tenien davant, de manera que no poguessin moure's en cap direcció.

Deu d'ells estaven així lligats a la primera furgoneta i quatre a la segona, jo anava a la primera furgoneta amb els deu, darrere del Capità; cada gendarme estava assegut darrere del legionari sota les seves ordres.

A les nostres mans agafem les cordes. Així que vam marxar.

El major Dinulescu anava a la meva furgoneta, el major Maoveanu a l'altra.

Es va mantenir un silenci com un sepulcre, perquè no podíem parlar, ni entre nosaltres ni entre els legionaris.

Quan vam arribar al bosc de Tancabesti, el major Dinulescu, que havia de donar el senyal del codi per al moment de l'execució, va encendre i apagar la llanterna tres vegades.

Era el moment de l'execució, però, no sé per què, cap dels dos ens vam moure.
Aleshores, el major Dinulescu va aturar la furgoneta, va baixar i va tornar a la que hi havia darrere.

Machine Translated by Google

Allà, el major Macoveanu era més autoritzat; els legionaris ja havien estat estrangulats.

El capità va girar lleugerament el cap cap a mi i va xiuxiuejar: "Camarada, permeteu-me que parli amb els meus companys". Però en aquell mateix moment, abans fins i tot d'haver acabat la seva súplica, el major Dinulescu va pujar al tauler de la furgoneta i, entrant, revòlver a la banda, va cridar: "Executeu!"

Amb això, els gendarmes van llançar les cordes...

Amb les cortines tirades, les furgonetes van continuar el seu camí cap a Jilava.

Quan vam arribar-hi, eren les set del matí. Allà ens esperava el coronel Zeciu; Dan Pascu, el comandant de la presó; el coronel Gherovici, el metge forense; El tinent coronel Ionescu i altres.

La tomba ja ha estat excavada.

Trets de les furgonetes, els cadàvers dels legionaris van ser col·locats a terra boca avall i disparats a l'esquena per simular un tret mentre intentaven escapar.

Aleshores ens vam reunir en una sala de la presó de Jilava on el coronel ens va fer una conferència dient: "Vostè ha complert el vostre deure; no sou uns assassins comuns".

Uns quants dies més tard, em van cridar a l'oficina del coronel Gherovici, que en veure'm em va dir: "Vostè és molt fort; podríeu haver matat tres alhora". Aleshores em va lliurar un paper per signar-me, en el qual deia que havia rebut la suma de 20.000 lei com a ajuda mèdica, li vaig dir: "No estic malalt, coronel". Ell va respondre: "Escolta aquí Sarbu! No veus com de dolent estàs? I tanca la boca o l'ompliré de brutícia", assenyalant una pistola Mauser al seu escriptori. Així que a mi, com els altres gendarmes, em van enviar de baixa".